

Giới thiệu Tử Cưng Thiên Hạ

Truyện Tử Cưng Thiên Hạ của tác giả Hồi Mạnh Mạnh thuộc thể loại nữ cường, trùng sinh, tu chân, dị giới hay, triệu hồi, sủng văn, NP(1 nữ n nam). Nàng kiếp trước là sát thủ, cư nhiên trùng sinh ở trên người một nữ tử phế vật không có linh căn. Đối mặt với tu chân giới cường giả vì tôn! Kiếp trước là sát thủ không điều gì cố kỵ, kiếp này một bước khó đi! Phế vật linh căn thì như thế nào ?

Trầm mặc đứng xem các người cho là nhất gan sợ phiền phức? Ân nhần không phát tác các người nghĩ đến nàng dễ bị người khi dễ? Lẽ loi một mình đó là đội làm thịt sơn dương?

Không có linh căn thì như thế nào? Không môn không phái như thế nào? Không có linh thú như thế nào? Thiên tài địa bảo hết thấy không có lại như thế nào?

Không người biết đến trận pháp, như thế nào trong một đêm nổi danh! "Bảo sơn trận pháp, một trận khó cầu!"

Sau biết thiên cực ra, thiên hạ lâm than, vạn thú bá phục! Sau biết nàng hô phong hoán vũ, minh ma tứ giới, nghe hiệu lệnh!

Thế nhân cười nàng cuồng, sao biết bản thân nhìn không thấu?!

Cùng đón đọc truyện hay để xem nàng như thế nào đảo điên ánh mắt thế nhân, bước đi trên con đường tuyệt thế cường giả ngôn tình sủng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cưng Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1: Trùng Sinh

Editor:HamNguyet

"Người như thế nào còn chưa tỉnh, người nằm ở chỗ này thật nhàn hạ,thư thái, mọi việc đều do ba người chúng ta làm, mấy ngày này trên núi nhiều việc, chờ người tỉnh, người làm hết đi, hừ, cho người ngủ tiếp!"

"Quý sư thúc tới thăm người người biết không, còn nói người đứa nhỏ này không tội đâu, ta thấy người chính là gốc tử, đem bản thân ngủ thành như vậy, có người gốc như người sao..."

"..."

"Đã hai mấy ngày chưa tỉnh, người còn ngủ, người rốt cuộc có ý tứ gì a, vốn đã không đủ thông minh, ngủ thành gốc tử cũng không ai thêm quản người, người như thế nào còn ngủ, như thế nào còn ngủ..."

Vương Tử ngẫu nhiên có thể cảm giác được thanh âm của một nam hài thường xuyên ở bên tai nói cái gì đó, phần lớn là giọng điệu oán giận, nhưng không khó nghe ra hẳn đang lo lắng, do thúc dục một lần công kích cuối cùng,tinh thần lực của nàng đều cạn kiệt rất nghiêm trọng, nên không cách nào tập trung tinh lực để nghe đó.

Đương nhiên cũng không kịp nghi hoặc,thân thể chính mình bị phá hủy, như thế nào còn có thể nghe được thanh âm người khác.

"Hiệu Thanh, Hiệu Trúc còn chưa tỉnh sao?" Thanh âm một nữ hài Hiệu Hoàn có chút lo lắng ở trong phòng vang lên.

"Chưa tỉnh" thanh âm nam hài phiền muộn.

"Hiệu Trúc sẽ tỉnh, nàng kiên cường như vậy,rồi sẽ tốt mà!" Hiệu Hoàn giọng điệu kiên định như an ủi nam hài, cũng an ủi chính mình.

"Thuốc của Hiệu Trúc..." Nữ hài Hiệu Yên bụng một chén thuốc đi tới, tựa hồ cảm nhận được không khí trong phòng có chút thương cảm, không nói gì, lập tức đi đến trước giường.

"Thành sư phụ nói, nếu Hiệu Trúc không tỉnh lại, sẽ đưa nàng đến bệnh viện..."

"Vì cái gì, vì cái gì muốn cho Hiệu Trúc đi bệnh viện, nàng từ trước tới giờ chưa bao giờ xuống núi, nàng nhất gan như thế, các người cũng không phải không biết,!"

Hiệu Thanh lớn tiếng đánh gãy lời Hiệu Yên, kích động nói.

"Hiệu Thanh, người có thể hay không bình tĩnh một chút, nơi đó có hệ thống chữa trị,nếu cứ ở chỗ này, người muốn cho nàng cứ như vậy ngủ mãi không tỉnh sao ?"Khuôn mặt oa nhi của Hiệu Yên khó có được vẻ nghiêm túc thật sự.

"Chính là... Khi nào phải đi?" Hiểu Thanh ngắt quãng hỏi.

"Ngày kia đi, Vũ thúc đưa Hiểu Trúc đi "

"..."

"Này, người nhìn xem, người nếu không tỉnh sẽ phải đến bệnh viện lạnh như băng kia, thế nào, sợ chưa, sợ hãi liền nhanh tỉnh lại, đừng nằm ở trên giường già chết!" Hiểu Thanh ngồi bên cạnh lại bắt đầu quở trách nữ hài còn ngủ say trên giường, thanh âm tịch liêu, không còn gây sự như trước.

Hiệu Yên cùng Hiểu Hoàn lắc lắc đầu, thờ dài một tiếng đi ra ngoài.

Vương Tử có cảm giác nàng bị nhốt trong cái hòm nhỏ hẹp, nàng rất muốn duỗi thẳng thân mình một chút, nhưng không có biện pháp đột phá cái hòm chết tiệt kia, đầu rất đau, như muốn nổ tung,nàng biết đó là do tinh thần lực cạn kiệt tạo thành, là ai đem nàng vây ở trong hòm, chẳng lẽ trừ bỏ nàng còn có người có thể thu nạp linh hồn sao?

Nàng rất rõ ràng thân thể của chính mình đã bị hủy, hủy sạch sẽ,vậy linh hồn của mình như thế nào bị nhốt ở đây? Chịu đựng không nổi cơn đau đớn trên đầu, Vương Tử vô ý thức lâm vào hôn mê.

Không biết qua bao lâu,khi Vương Tử tỉnh lại, nàng phát hiện mình vẫn đang bị nhốt trong cái hòm nhỏ hẹp,tuy rằng thân thể không thoải mái, nhưng nàng thực muốn biết hiện tại mình rốt cuộc đang ở trong tình trạng gì.

Nàng thử khởi động tinh thần lực, đã khôi phục rất nhiều, chiếu theo kinh nghiệm mà nói, có thể khôi phục nhiều như vậy ít nhất cũng ngủ gần một tháng, chính là không biết ai lại đem linh hồn của nàng nhốt ở trong này.

Vương Tử bình tĩnh một chút, không thêm nghĩ những chuyện này nữa, thả lỏng chính mình,hấp thu một chút tinh thần lực,nhịn đau đớn đem tinh thần lực xuyên qua hòm xem tình huống bên ngoài, đáng tiếc cái gì cũng nhìn không tới, cũng nghe không được!

Vương Tử lại một lần nữa tập trung tinh thần lực, nàng muốn thử phá vỡ cái hòm này, tuy rằng bây giờ nàng đang ở trạng thái linh hồn,nhưng trong đầu truyền đến đau đớn khiến cho nàng toàn thân đều run rẩy, ba, hai, một!

Áp lực cường đại đem hòm từng chút một bành trướng, chỉ nghe một tiếng "Thình thịch" nhỏ bé , cái hòm bật ra.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Chương 1.1

Editor:HamNguyet

Vương Tử thất vọng phát hiện nàng đang ở trong một không gian bị bịt kín,đứng lên tùy tiện quan sát tứ phía,không gian này thoạt nhìn không lớn.

Đột nhiên, phía trước giống như có một đoàn ánh sáng mỏng manh, Vương Tử theo hướng đoàn ánh sáng nhẹ nhàng đi tới,đến gần mới phát hiện, đó cũng là một người,đang ngồi cuộn tròn trong góc,xung quanh thân thể nàng bao trùm một tầng thiên hắc sắc.

Vương Tử nghĩ đến bản thân vừa thoát ra khỏi cái hòm nhỏ hẹp.Thử đưa tay chạm lên mặt ngoài hòm, thúc dục tinh thần lực tiến vào bên trong, nàng muốn biết nàng vì cái gì bị nhốt ở trong này.

"Thình thịch..." Tinh thần lực giống như bọt biển vỡ tan, Vương Tử nhất thời chịu đựng không nổi mê muội rút tinh thần lực lại, thân thể lung lay hai cái ngã ngồi tại chỗ, vừa lúc đối mặt với nữ hài cuộn mình trên đất đang mơ mơ màng màng mờ mắt, thoạt nhìn có chút mê vông,mệt mỏi, chính là độ sáng linh hồn của nàng quá yếu.

"Ngô... Người là ai?" Nữ hài mở miệng hỏi.

"Người là ai?" Vương Tử nhìn ánh mắt nữ hài, bình tĩnh hỏi lại.

"Ta là... Hiểu Trúc a,đây là đâu? Ta nhớ rõ... Ta té xỉu!bạn Hiểu Thanh nhất định lo lắng cho ta muốn chết!" Nữ hài mạnh mẽ đứng lên, bắt đầu quan sát chung quanh,nhưng vừa đứng được đã lập tức ngã về chỗ cũ,ánh sáng linh hồn thoạt nhìn ngày càng yếu đi ,nữ hài hiển nhiên phát hiện tình huống của mình, không thể tin nhìn hai bàn tay.

"Người bây giờ đang ở trạng thái linh hồn." Vương Tử đơn giản giải thích tình trạng của nàng.

"Linh hồn... Người nói cái gì? Linh hồn? !" Hiểu Trúc vô ý thức lặp lại hai chữ này, kích động hỏi lại.

"Đúng vậy, linh hồn "

"Vì cái gì, vì cái gì là linh hồn? Vậy cơ thể của ta đâu?" Nữ hài kinh ngạc hỏi, ngón tay khăn trương nắm chặt.

"Ta không biết "

"Vậy còn ngươì? Thân thể của ngươì đâu? Ngươì cũng là linh hồn?"

"... Cơ thể của ta, bị phá hủy, hẳn là một chút bụi đất cũng không lưu lại..." Vương Tử nhẹ giọng nói, lời nói lạnh nhạt không cảm tình, như đang nhắc đến chuyện không liên quan, một chút phản ứng cũng không có khi đàm luận đến cái chết của chính mình, điều này làm cho Hiểu Trúc trong lúc nhất thời phản ứng không kịp.

"Còn ta... Cơ thể của ta, cũng... Cũng đã chết?"

"Nếu người sống thì linh hồn không thể rời đi thân thể ". Nhìn Hiểu Trúc biểu tình chờ mong, giọng điệu Vương Tử bình thản đánh nát hy vọng nhỏ bé của nàng.

"..." Hiểu Trúc kinh ngạc nhìn Vương Tử, ánh mắt dần dần tan dã, sau một lúc lâu, hai tay chậm rãi ôm chặt đầu gối, cuộn tròn thân thể, vùi đầu xuống đầu gối, lối suy nghĩ có chút mơ hồ.

Nàng không rõ, nàng chỉ bị té xỉu mà thôi, trước kia cũng thường xuyên trải qua chuyện này, nàng nghĩ đến còn có thể có vô số lần giống như trước, nặng nề ngủ một giấc, nghe thanh âm Hiểu Thanh quở trách mà tỉnh lại, nhìn khuôn mặt lo lắng của ba bằng hữu, cười cười, cuộc sống của nàng cứ kéo dài mãi như vậy, có hy vọng giãy dụa để được sống.

Hiểu Trúc cảm giác thật không ổn, toàn thân cao thấp một chút khí lực cũng không có, chua xót liếc mắt nhìn ánh sáng linh hồn mình ngày càng âm đậm, thời điểm còn sống có một thân thể không tốt, sau khi chết đi cũng không thể có một linh hồn khoẻ mạnh sao?

Vô số lần nàng nghĩ tới có một ngày nào đó nàng bắt tri bất giác nhắm mắt ngủ vĩnh viễn, không ngờ ngày đó đột nhiên đến nhanh như vậy, nàng vẫn nghĩ đến nàng có thể đối mặt với cái chết thực lạnh nhạt, chết đi đối với nàng mà nói cũng là một loại giải thoát, vì cái gì hiện tại nàng cảm thấy luyến tiếc, luyến tiếc thật nhiều.

Khi ngẩng đầu lên, lại phát hiện người vừa mới ở bên cạnh không thấy, có chút kích động tìm kiếm mọi nơi, lọt vào trong tầm mắt cũng là một mảnh tối đen, Hiểu Trúc cố gắng rút lui chính mình, hốt hoảng, sợ hãi.

"Ngươi, ngươi ở đâu?" Hiểu Trúc cố lấy dũng khí nhỏ giọng hỏi, lại chỉ nghe thấy thanh âm của mình dần dần biến mất.

Hiểu Trúc cuộn mình không lên tiếng nữa, từ nhỏ sinh hoạt tại được đường trên núi, cũng chỉ hiểu biết ba bằng hữu cùng hai sư trưởng, mà hiện tại chính mình đã rời khỏi bọn họ, chỉ có một mình.

"Linh hồn của ngươi, duy trì không được bao lâu." Trong bóng tối thanh âm Vương Tử đột nhiên vang lên.

Hiểu Trúc ngẩng đầu lên một chút, người nọ thật sự đứng trước mặt mình, Hiểu Trúc cao hứng nở nụ cười, tối thiểu, tối thiểu, ở thời điểm nàng rời đi, không phải cô đơn.

Đúng vậy, nàng nói đúng, linh hồn của chính mình dần dần tiêu tan, nàng muốn được ngủ... ánh sáng linh hồn lúc sáng lúc tối, không phải là sắp đi sao?

"Ngươi có muốn sống?" thanh âm Vương Tử lại một lần nữa vang lên.

Hiểu Trúc nặng nề nhìn vài giây mới kịp phản ứng, này, vì cái gì hỏi như vậy? Chẳng lẽ? Nghĩ đến biện pháp gì đó, Hiểu Trúc lập tức thanh tỉnh hơn.

"Ngươi, ngươi có biện pháp cứu ta?" Hiểu Trúc kinh ngạc hỏi.

"Ta có thể làm cho linh hồn của ngươi không bị tiêu tan"

"Chính là, linh hồn sao?" Hiểu Trúc kinh ngạc hỏi, đồng tử tan rã chứng minh suy nghĩ của nàng không biết lại phiêu tới chỗ nào, sau một lúc lâu, thanh âm thân nhiên mang theo rầu rĩ trong miệng truyền ra.

"Ta cùng Hiểu Thanh, Hiểu Hoàn, còn có Hiểu Yên, từ nhỏ cùng nhau lớn lên..."

"Ta chết, Hiểu Yên nhất định khóc thật sự thương tâm, tính tình cùng khuôn mặt oa nhi kia của nàng giống nhau, như tiểu hài tử vậy. "

"Hiểu Hoàn... Hậu sự của ta, không biết có phải do nàng lo liệu không? khi còn sống vẫn chiều cố ta, sau khi ta chết, nàng nhất định lo liệu ổn thỏa, sau đó, càng thêm cẩn thận chiều cố Hiểu Yên cùng Hiểu Thanh không hiểu chuyện kia..."

"Hiểu Thanh, cũng không biết có hay không ở bên ngoài quan nén giận nói ta không nghĩa khí, bỏ lại bọn họ rời đi, hoặc là, giận dữ không thèm nói chuyện với ta, sau đó chờ ta đến đổ giống như tiểu hài tử khuyên hấn người giận, nhưng giờ ta... Không bao giờ... không bao giờ có thể đổ dành hấn nữa..."

"Bốn người chúng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, chưa từng có thời điểm nào tách ra..."

"Nga, đúng rồi,khi ta còn sống là một ma ốm, ta sớm biết rằng ta sống không quá 18 tuổi, bọn họ còn tưởng rằng ta không biết, mỗi ngày đều nhìn ta uống nhiều thuốc,đổ ta vui về..."

"Chúng ta từ nhỏ đi theo sư phụ học y lý, tuy rằng ta điều trị không ít lần, nhưng cơ thể của ta,ta rõ ràng hơn ai hết,được vật đã sớm hấp thu không được,thuốc này khó uống, ta đã uống 15 năm,vì ta uống thuốc nên bọn họ mới giảm bớt lo lắng cho ta..."

"Mỗi ngày ta đều cố gắng cười, Hiểu Yên nói trên thế giới này ta là người lạc quan nhất, kỳ thật không phải đâu, bọn họ so với ta càng thật cẩn thận đối với cơ thể ta, chúng ta là bằng hữu, cũng là, thân nhân..."

"Ta có việc muốn làm..."

"Chúng ta là cô nhi,là những tiểu hài tử không được hoan nghênh nên mới bị vứt bỏ,khi đó chúng ta mới là tiểu hài tử,tại sao lại không được cha mẹ yêu thương,tại sao lại như vậy?"

"Ta muốn đi tìm cha mẹ ta, bọn họ sẽ nói cho ta biết,kỳ thật bọn họ yêu thương ta cỡ nào,bọn họ không có vứt bỏ ta, bọn họ không để ý thân thể ta không tốt,sẽ để trong lòng bàn tay mà nâng niu."

"Hiểu Thanh, Hiểu Yên, Hiểu Hoàn,cũng đang tìm kiếm cha mẹ ta, ta còn có bọn họ, như thế nào không muốn sống! Như thế nào không muốn! Ta muốn sống! Ta muốn được sống để thấy bọn họ!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Chương 2

Editor:HamNguyet

Không lâu sau đột nhiên bị một nguồn dẫn lực không đỡ kéo đi,thời điểm Vương Tử có thể khống chế chính mình,toàn thân truyền đến nồng đậm cảm giác vô lực,bên ngực trái ần ần một tia đau đớn, không đợi Vương Tử biết rõ ràng tình trạng chính mình, chung quanh xuất hiện vài hơi thở xa lạ,cảm giác có người nhích lại gần mình.

Khi bàn tay xa lạ sắp nắm được cổ tay mình, Vương Tử trong chớp mắt lật tay chế trụ cổ tay người tới, người nọ tựa hồ ngây người một chút, nhú mảy, thân thể sao lại thế này, vì cái gì vô lực như vậy?

"Tình?" Người nọ cười cười nói xong, tay kia nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay Vương Tử đang nắm chặt cổ tay mở ra.

Vương Tử theo lực đạo hất thả tay,nàng cảm nhận được hấn không có ác ý, chính là, vì cái gì nàng cảm giác mình có thân thể, đây là có chuyện gì, người này là ai?

Vương Tử chậm rãi mở to mắt,ánh mắt hồi lâu không thấy ánh sáng,híp lại lúc lâu mới dần thích ứng ánh sáng nơi này,chuyển mắt nhìn phía người ngồi bên cạnh nàng,là một nam

nhân trung niên khoảng hơn 40 tuổi, mặt mày dễ gần đang nhìn nàng cười.

"Hiểu Trúc, người tình "

"Hiểu Trúc, người tình!"

"Hiểu Trúc, người tình!"

Một nam hài diện mạo thanh tú,một nữ hài khuôn mặt oa nhi,cùng một nữ hài thoát nhìn văn tĩnh khăn trang vọt tới bên cạnh, kinh hi nhìn nàng.

Ở cửa một nam nhân trung niên hơi lớn tuổi cúi đầu đứng, bên là hai thanh niên mặc đồ trắng bị khẩu trang đang khiêng cáng chờ ở cửa.

Vương Tử đem tầm mắt dừng trên người nam nhân trung niên.

"Ha ha..., Vũ quân gia,an bài người bệnh viện trở về đi, Hiểu Trúc tạm thời không đi." Nam tử nói.

"Được." Vũ quân gia lên tiếng mang theo hai thanh niên ra cửa.

"Hiếu Trúc, người cảm giác thân thể như thế nào a, tim còn đập nhanh? choáng váng đầu không?"

"Có" Vương Tử nói, thanh âm có chút khàn khàn, dùng một chút, Vương Tử vươn tay phải đặt trước mặt nam tử.

Nam tử nắm tay đặt lên mạch đập Vương Tử, sau một lúc lâu rồi tay, nhìn chăm chăm ánh mắt Vương Tử, Vương Tử chỉ an tĩnh nhìn lại, thân nhiên làm cho người không bắt giữ được cảm xúc.

Rất nhanh nam tử liền dời tầm mắt, ha ha cười nói: "Hiếu Yên a, trước cấp cho Hiếu Trúc thuốc như thường ngày, thân thể Hiếu Trúc không có gì đáng ngại, qua được đại nạn, tất ngày sau có phúc a, ha ha..." Nói xong lần thứ hai thật sâu nhìn thoáng qua Vương Tử, đứng dậy ra cửa.

"Hừ, coi như người vận khí tốt, nếu tình lại chậm chút nữa, nhất định phải đến ở bệnh viện lạnh băng kia, ngồi dậy uống nước đi, khó có dịp được Thanh đại gia ta hầu hạ người đâu!" nam hài bên cạnh bưng một chén nước lại, giúp đỡ Vương Tử ngồi dậy, nữ hài vẫn tĩnh nhanh chóng đặt phía sau Vương Tử một cái gối đầu.

"Ta đi nấu thuốc..." nữ hài mặt Oa nhi nói, kích động bước nhanh ra cửa.

Vương Tử uống vài hớp nước từ tay nam hài, cổ họng lập tức tốt hơn nhiều.

"Hiếu Thanh" Vương Tử kêu

"Như thế nào rồi, hiện tại mới biết nói chuyện, sợ choáng váng đi, người có biết người ngủ bao nhiêu ngày không, người, người..."

"Tốt lắm Hiếu Thanh, Hiếu Trúc mới tỉnh, người đừng nói năng. Hiếu Trúc, người đã mê man suốt một tháng, người bây giờ còn có chỗ nào không thoải mái?"

"Ta đói bụng" Vương Tử nói, trên người một chút khí lực cũng không có, trong đầu một mảnh mơ hồ, nàng muốn yên tĩnh một chút.

"Nga, phải rồi, ta lại quên, ta lập tức làm cho người chút gì ăn, Hiếu Thanh mau tới hỗ trợ" nữ hài chạy đến kéo nam hài đứng lên cùng đi ra ngoài.

"Uy uy, người để làm gì kéo ta đi a, người đi là được rồi a "

"Hiện tại phòng bếp bận rộn như vậy, người không giúp là muốn làm cho Hiếu Trúc bị đói sao?"

"Ta đi là được... Uy, người hảo hảo ngồi ở đây, chúng ta rất nhanh trở lại!" Nam hài quay đầu phân phó Vương Tử một tiếng đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Chương 2.1

Editor:HamNguyet

"Hô..." Vương Tử thở dài một hơi, tay phải đặt lên ngực trái cảm nhận nhịp tim, có vài lần tim đập nhanh, thân thể này là có bệnh tim đi, Hiếu Thanh, Hiếu Yên, nữ hài kia hẳn chính là Hiếu Hoàn, bọn họ gọi nàng là Hiếu Trúc, đột nhiên, Vương Tử bước xuống giường đi đến trước gương.

"Tại sao có thể như vậy..." Nhìn nữ hài gầy yếu trong gương, Vương Tử nhẹ giọng ní non, rõ ràng một khắc trước nàng còn ở chung một chỗ với Hiếu Trúc, tuy rằng trạng thái linh hồn bị tách ra khỏi bản thể, nhưng đúng là.

Vương Tử ngưng thần cảm thụ một chút tình trạng thân thể này, quả nhiên, theo như lời Hiếu Trúc nói, rất kém cỏi a.

Vừa rồi nghe nữ hài kia nói thân thể Hiếu Trúc hôn mê khoảng một tháng, mà nàng bị vây ở chỗ đó cũng khoảng một tháng, nơi đó cũng có linh hồn Hiếu Trúc, như vậy, như vậy, có phải hay không nơi đó kỳ thật là ở trong thân thể Hiếu Trúc?

"Chẳng lẽ, ta đoạt thân thể người khác?" Vương Tử thầm rằng những chuyện như vậy nàng không không chế được, thân thể cùng linh hồn là sự dung hợp của tạo hoá, chính mình một linh hồn xa lạ cư nhiên không bị thân thể này bài xích?

Vương Tử lui ra phía sau ngồi trên ghế suy nghĩ, ánh mắt dừng trên cổ tay trái, nơi đó mang theo một cái vòng tay màu đỏ thẫm, nếu nói chết đi luyến tiếc cái gì nhất, thì cũng chỉ có cái vòng tay từ nhỏ nàng đã mang trên người, trong kí ức mơ hồ có một nữ tử dịu dàng mang vào tay cho nàng.

Trong trí nhớ mọi người quơ vũ khí hình thái khác nhau trong tay, thanh âm từng trận bạch quang trên không trung ầm ầm nổ, cái vòng tay này cư nhiên có thể đi theo linh hồn của chính mình sống lại, có phải hay không nó đại biểu cho đồ vật này thuộc thế giới kia?

Vương Tử tới một gốc cây cổ thụ tựa trên thân cây thở dài một hơi, buổi chiều ăn chút đồ ăn, nghỉ ngơi trong chốc lát nàng đi một vòng muốn nhìn xem

đây là địa phương nào, vừa thấy được lại làm cho nàng nhớ tới kiếp trước bỏ mình sau vẫn buộc chặt thần kinh lần đầu trầm tĩnh lại.

Vương Tử theo như lời nói của Hiếu Hoàn, đi dọc theo sơn đạo rồi tới phía sau núi vách đá, nàng trăm triệu thật không ngờ nàng cứ nhiên đi tới Hoa Hạ, quốc gia thần bí mà trước kia nàng tưởng tượng ra vô số lần. Nàng không nghĩ tới nàng thật sự đặt chân lên phiên thổ địa Hoa Hạ này, hô hấp không khí nơi đây, thấy được núi non trùng điệp, bên tai mơ hồ có thể nghe được ngôn ngữ Hoa Hạ, Vương Tử khó có được chút cảm khái, dùng một lần chết đi trả giá đại giới đổi lại nàng có thể đặt chân đến Hoa Hạ -- địa phương nàng tha thiết ước mơ.

Về phần khối đá hắc sắc trong thân thể nàng cũng không biết đi đâu, có lẽ ở thời điểm thân thể bị phá hủy cũng bị đập nát theo.

Vương Tử gất gao nhắm mắt, khi mở mắt ra con ngươi tối đen xẹt qua một đạo hồng quang mờ mờ, lúc này ở trong tâm mắt Vương Tử, trừ bỏ ít người trong núi lui tới, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy những bóng dáng màu xanh biếc, hình thái khác nhau từ trong núi bay qua.

"Ngươi, lại đây" Vương Tử nói

Lúc này vừa vận bay qua trước mặt Vương Tử một nam tử thân bụi bặm, mơ hồ có thể nhận ra đây là phục sức thời kì Nam Bắc triều.

Nam tử tạm dừng một chút, ngạc nhiên nhìn về phía Vương Tử, sau xác định ánh mắt Vương Tử đích thực tập trung vào hắn, "Sư" một chút bay tới trước mặt Vương Tử.

"Ngươi thấy được ta?" Nam tử kinh nghi bất định hỏi.

(Kinh nghi kinh ngạc + nghi ngờ)

"Uh, ta thấy được ngươi" Vương Tử nói.

"Ngươi... Ngươi rõ ràng là người, cũng không phải tăng nhân nơi này, không có pháp lực, ngươi như thế nào..."

"Ngươi chỉ cần trả lời vấn đề của ta" Vương Tử nhìn ánh mắt nam tử đánh gãy nghi vấn của hắn.

"A? Nga, ngươi có vấn đề gì?" Cũng không biết tại sao, nam tử nhìn ánh mắt Vương Tử liền không tự chủ được nghe theo lời của nàng, giống như nói thêm một câu nữa sẽ gặp phải hậu quả không thể vấn hồi, nam tử cũng không rõ, hắn làm một cô hồn đã quỷ thì có gì sợ hãi.

"Đây là địa phương gì?"

"Nga?, nơi này là đại lý tự Phật đỉnh sơn" nam tử dừng một chút mới kịp phản ứng Vương Tử hỏi cái gì, chỉ đồ thừa lời nói Vương Tử quá ngắn gọn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Chương 2.2

Editor: HamNguyet

"Phật đỉnh sơn, ở phía Tây-Nam Hoa Hạ, ân... Nơi này địa hình phức tạp, xung quanh chùa chiền, đỉnh núi mây mù vờn quanh, khá cao so với mặt nước biển, thi thoảng cũng có người tới dâng hương."

"Tháng này nổi bật dị thường, hồng quang bao phủ, lòng người không yên, dân chúng tìm đến các chùa chiền dâng hương bái Phật, cầu phúc an khang, các đại miếu thờ tiếng người ồn ào, nghĩ đến Phật đỉnh sơn này cũng là không ít người không ngại cực khổ lặn lội đường xa đến tận đây."

"Dị tượng?" Vương Tử hỏi, ngữ điệu thoáng phảng phất biểu hiện nghi vấn của nàng.

"Ngài cứ nhiên không biết?" Nhìn ánh mắt Vương Tử, nam tử xưng hô không tự giác biến thành ngài.

"Bầu trời tháng này vốn sáng sủa lại đột nhiên sấm rền cuộn cuộn, ngay sau đó mưa to tầm tã, tiếng sấm, ánh chớp cứ nửa canh giờ sẽ đánh xuống một lần... Một canh giờ sau, một đạo sấm sét cắt ngang bầu trời, dòng tố đột nhiên dừng lại, tầng mây chợt hiện lên hào quang màu đỏ sậm, liền xâm lấn toàn bộ thiên địa, trên trời dưới đất một mảnh hồng quang..." Nam tử tựa hồ còn đắm chìm trong rung động ngay lúc đó, không có phục hồi lại tinh thần.

"Trời sinh dị tượng, đêm đó tinh tượng bị hồng quang che lấp, cũng không tính toán được, cát hung khó dò, mơ hồ có thể thấy tinh tú nào động, vị trí thay đổi kỳ quái, hồng quang tán đi vẫn như trước độc nhất vô nhị, sự tình liên quan tới vận mệnh thiên hạ..."

"Người tài ba dị sĩ khắp nơi tụ họp để tìm hiểu một hai, nhưng chuyện thiên nhiên đạo khởi người phạm phụ tục từ sao có thể tham dự? Chung quy không có kết quả..."

"Dân chúng không biết, muốn sinh tồn, nề hà hiện tượng thiên văn, cầu phúc thần phật, mong được thái bình." Phía sau thân cây bay tới một lão già râu dài, thân quan phục, bụng tập sách thật dày, vuốt chòm râu tiếp lời nam tử nói.

"Nữ oa, ngươi thấy được lão phu?"

"Ha ha... Lão phu là đệ nhất sử quan những năm cuối Đông Hán, sau thành cô hồn dã quỷ, cũng đối với tình tượng có vài phần nghiên cứu." Lão già đem mục đích bản thân cùng Vương Tử giới thiệu lên.

"Các ngươi, tại phật đỉnh sơn này ngây người bao lâu?" Vương Tử nhìn hai người hỏi.

"phật đỉnh sơn này nhưng thật ra là địa phương thanh tịnh, lão phu đã phiêu đảng ở đây hơn trăm năm "

"Tại hạ vừa hai tháng trước mới đến chỗ này "

"Ngươi đi đi" Vương Tử mắt nhìn nam tử nói.

"Nga, tại hạ cáo lui" nói xong hướng Vương Tử cùng lão già thi lễ bay đi, hướng lão già thi lễ bởi vì trong đám cô hồn dã quỷ có bói phận, tiểu bói hướng trường bói hành lễ, mà đối Vương Tử thi lễ nam tử cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết lễ này Vương Tử nhận được.

"Nữ oa, ngươi có gì muốn hỏi lão phu a?"

"Đem chuyện được đường ngươi biết nói một chút đi "

"Ha ha... Ngươi nữ oa ra, nếu đã hỏi, lão phu cũng có thể nói" dứt lời còn cầm lên tập sách thật dày kia lật vài tờ, miệng còn than thở "Trí nhớ không tốt a..."

"Thanh Thành được đường này cùng phật đỉnh sơn Vạn Thanh tự giống nhau, khi lão phu đến đã tồn tại, cụ thể khi nào xuất hiện lão phu cũng không biết, hiện Nhân đường chủ tên gọi Quý Tử Nguyên, 15 năm trước không biết vì chuyện gì rời đi đến nay chưa về, đương nhiệm được sư, nga, cũng có thể nói là đại phu, Quý Tử Vũ này là đường đệ "

"Được đường giống mọi nơi, ở mặt ngoài xem một ít bệnh đơn giản, chẩn kim cũng không thu phí, theo lão phu biết, sản nghiệp y được đều được phụ trách, viết dưới tên Quý Tử Vũ."

"Mà chữa bệnh, chẩn trị do Thành Trang phụ trách "

"Thành Trang cũng mười lăm năm trước đi vào được đường, nữ oa, thân thể này của ngươi có bệnh tim bẩm sinh, vốn là bệnh bất trị, không biết tốn bao nhiêu dược vật hiếm lạ mới đem mệnh ngươi kéo dài tới hiện tại "

"Nữ oa, thứ cô hồn dã quỷ nhiều nhất là thời gian, lão phu thân là sử quan, tự nhiên không có việc gì nên ghi nhớ chút sự tình, bất kể lớn nhỏ, mà thời gian trăm năm cũng cũng đủ lão phu đem phật đỉnh sơn này... Mỗi tảng đá hình dạng cũng nhớ rõ, chính là... Hiểu Trúc chết dạng gì "

Vương Tử sao nghe không ra ý tứ trong lời nói hẩn, nhúu mi mắt đồng tử hơi co lại...

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Tư Mã Thú

Editor: HamNguyet

"Ngươi... Muốn nói cái gì" Vương Tử nói.

"Cô hồn dã quỷ mặc dù không coi là lợi hại, nhưng cũng không phải người bình thường muốn gặp là có thể gặp, nên lão phu dám khẳng định, Hiểu Trúc tuyệt không có bản sự này, còn nữa, nữ oa ngươi mới vừa hỏi, thật sự không biết Hiểu Trúc như thế nào?" Lão già vừa nói vừa nhìn kỹ về mặt Vương Tử, đáng tiếc Vương Tử từ đầu đến cuối mí mắt cũng không từng nâng lên, chưa từng có biểu tình dư thừa gì.

"... Ngươi có từng gặp qua linh hồn chiếm được thân thể?" Sau một lúc lâu, Vương Tử suy nghĩ một cách nói tương đối.

"Ồi chào? Nữ oa, ngươi thật đúng không phải là Hiểu Trúc nữ oa kia!" Lão già kinh ngạc kêu lên.

"Linh hồn chiếm thân thể mặc dù kì lạ, nhưng thế giới rộng lớn, cũng thường xuyên xảy ra chuyện xuyên không tiến vào chiếm giữ thân thể, nhưng nếu thân-hồn không hợp cũng không thể tồn tại lâu a."

"Linh hồn xuyên không?" Vương Tử nghe vậy nhìn về phía lão giả.

Lúc này Lão giả mới nhìn thấy ánh mắt Vương Tử, tĩnh lặng, không gợn sóng, làm người ta có cảm giác nàng có thể nhìn đến chỗ sâu nhất trong linh hồn họ, như hạ nguyên rủa, ma chú, nếu không được nàng cho phép, toàn thân đều trở nên bất động. Mới vừa rồi xuất phát từ hứng thú mà đến, giờ phút này lại có cảm giác một dòng khí cực lạnh thổi qua, lạnh từ đầu đến chân, mà đối với mệnh lệnh của nàng tâm cũng không sinh ra nửa điểm phản kháng.

"Linh hồn xuyên không đều do âm phủ vận tác bất lợi, mới phát sinh hiện tượng linh hồn thoát ly luân hồi rơi xuống thân thể nhân loại ở nhân gian, nhưng linh hồn có tài năng chân chính ở trong thân thể nhân loại sống sót ít lại càng ít, thứ nhất nếu linh hồn cùng thân thể không tương xứng sẽ khiến linh hồn không nhập được luân hồi, và lại âm phủ cũng không cho phép sai lầm như vậy liên tục xảy ra..."

Lão giả thất thần trong thời gian ngắn ngủi, khi kịp phản ứng đã không tự chủ được lên tiếng giải thích.

"Nói cách khác đó là tá thi hoàn hồn, nữ oa, người..." Lão giả nhìn không được muốn xác nhận Vương Tử có phải hay không như thế, nghĩ đến ánh mắt vừa rồi, vội vàng dừng lại, đối mặt với Vương Tử, hiển nhiên cũng không cho phép hắn có quá nhiều lòng hiếu kỳ.

(Tá thi hoàn hồn: mượn xác để hồn về)

"Thân thể Hiểu Trúc?" Vương Tử hỏi.

"Hiểu Trúc, Hiểu Thanh, Hiểu Yên, Hiểu Hoàn đều là tiểu oa nhi được Thanh Thành được đường đường chủ mười lăm năm trước mang về, tại được đường làm được đồng, nhưng cũng chỉ phụ trách phía sau núi chăm sóc vài khu trồng được nhỏ, vô cùng nhân hạ, ngược lại đối với bốn tiểu oa nhi, hai vị được sư Thành Trang, Quý Tử Vũ thật ra cũng truyền thụ y thuật cho bọn họ..."

"Theo lão phu biết, bốn người mặc dù tuổi còn nhỏ, chưa từng xuống núi, nhưng một thân y thuật này, cùng khổ tâm nghiên cứu vài thập niên, hiện giờ cũng là những lão trung y chạm tay có thể bồng..."

"Xã hội Tây y thịnh hành, lại đơn giản, nhanh gọn, càng thích hợp cho cuộc sống đô thị của con người, Trung y khuyết thiếu truyền nhân, hơn nữa y được Hoa Hạ hiện giờ lại vô cùng khan hiếm, lão phu ở thế gian này phiêu đảng gần hai ngàn năm, chứng kiến triều đại thay đổi, thời đại biến thiên, Trung y ở đây cũng mai một đi nhiều..."

"Y thuật Thành Trang, Quý Tử Vũ lão phu xem không ít, bệnh nhân đến nơi này, cơ hồ gần như không bệnh gì không chữa được, hai người dạy bốn tiểu oa nhi cũng thực dụng tâm, người ở được đường mặc dù không nhiều lắm, lại đối với bốn tiểu oa nhi cực kỳ cung kính..."

"Được đường có quy định, đủ 16 tuổi sẽ chuẩn cho bốn người xuống núi, nhưng do năm trước bệnh tình Hiểu Trúc nữ oa nặng hơn nên vẫn trì hoãn tới giờ, nói đến cũng lạ, lão phu ở tại trong núi cũng đã trăm năm, cách mỗi năm, được đường đều mang về vài tiểu oa nhi mới sinh trở về, truyền thụ y thuật, nhưng sau 16 tuổi lại không biết tung tích" lão giả nói đến chỗ này chau mày, giống như đối với sự kiện này có chút khó hiểu.

"Không biết tung tích? Có ý tứ gì?" Vương Tử hỏi.

"Trước đây cũng có ba hài tử ở được đường, sau mười sáu tuổi xuống núi, liền không xuất hiện trên núi nữa, lão phu cũng từng xuống núi đi tìm, nhưng không thu được kết quả, thực giống như... biến mất khỏi Nhân gian." Lão giả rất nhanh lật vài tờ trên sách nói tiếp.

"Chín mươi hai năm trước có hai hài tử, năm mươi năm trước có một hài tử, hiện giờ, bốn người đã 17 tuổi, sở dĩ lão phu dừng lại ở nơi này nhiều năm như vậy, cũng vì muốn nhìn một chút nhóm hài tử này đến đến tốt cùng đi nơi nào" lão giả nói xong, cúi đầu dùng trên không trung.

(Tiểu oa nhi-Hài tử: đều mang nghĩa giống nhau, nhưng khi

edit truyện lúc đề "Tiểu oa nhi" lúc đề "Hài tử" để cho hợp với câu nhé)

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Tuệ Viễn Phương Trượng

Editor: HamNguyet

"Hô..." tay phải Vương Tử nắm chặt, đứng tại chỗ hít một hơi thật sâu, đi một đoạn đường dài như vậy, trên trán Vương Tử lấm tấm chút mồ hôi, Vương Tử đưa tay lau mồ hôi, khi tay hạ xuống khỏi tầm mắt, con người tối đen chợt loé xẹt qua một tia hồng quang rất nhanh rồi biến mất.

Phía trước cách đó không xa lão giả hôm qua hướng Vương Tử bay tới.

"Người đi phía trước dẫn đường, tới khu thảo được" đợi lão giả tới gần, Vương Tử phản phó nói.

"Được, tiểu thư" dứt lời lão giả nghiêng người cúi đầu làm thủ thế thỉnh.

Vương Tử nhìn thoáng qua lão giả, nhìn ra được hần hôm nay có chút câu nệ, nhưng không hỏi lại, chậm chậm bước đi về phía trước.

"Tiểu thư, lão phu danh gọi Tư Mã Thú, là sử quan những năm cuối Đông Hán, sau bị kẻ gian hãm hại, tên hôn quân nghe lời ly gián phán tội chết phơi thây ngọc môn, không người dám tiến lên vì lão phu chôn cất, kết cục rơi vào cảnh không nơi cư trú, phiêu dăng trên thế gian..." Lão giả, họ Tư Mã ở một bên giới thiệu bản thân, ở trước mặt Vương Tử, hần không tự giác nghĩ muốn thẳng thắn, có lẽ, vô luận Vương Tử hỏi cái gì, hần cũng sẽ không giấu diếm.

Một người một quỷ trăm mặt đi về phía trước, Vương Tử không lên tiếng, Tư Mã Thú cũng không dám mở miệng lung tung. Nói để cho Tư Mã Thú dẫn đường, trên thực tế Vương Tử đi theo hướng thủ thế của Tư Mã Thú, xa xa đã ngửi thấy hương thảo dược. Trong đó có chút hương vị thảo dược mỗi ngày nàng uống.

Một lát sau, Vương Tử đã ở trong khu thảo dược.

Khu thảo dược rộng khoảng hai mẫu đất lớn, bố trí khác nhau, thuận tiện cho các loại thảo dược cùng thời tiết bất đồng, trong đó thổ nhưỡng chia thành ba loại: vàng, đỏ, đen.

Nghĩ đến vì gieo trồng các loại thảo dược này, người trồng mất không ít tâm tư a~.

(thổ nhưỡng đất trồng)

"Thảo dược này, người đều biết sao?" Vương Tử đột nhiên hỏi.

"Thảo dược này lão phu cũng chỉ nhận thức một phần nhỏ, ân, một phần năm đi, mặc dù thảo dược ở đây bình thường, nhưng hiện giờ ở Hoa Hạ lại được coi là quý hiếm, không ít người đi hái thảo dược, chính vì trân quý đến mức cây non cũng bị hái xuống, nên ở Hoa Hạ rất ít gặp, còn có chút thảo dược, hiện tại bất luận là y học Trung Quốc hay Phương Tây trên cơ bản đã không còn, hiện giờ hoàn cảnh khí hậu Hoa Hạ cũng không thích hợp cho chúng

sinh trưởng." Tư Mã Thú giải thích.

"Tất cả thảo dược này đều được dùng cho dược đường, theo định kì sẽ cấp Vạn Thanh tự một chút, có thể tập hợp nhiều thảo dược quý hiếm như vậy, Thanh Thành dược đường đích xác làm người ta không thể tưởng tượng, trong ngày thường cũng chỉ có bốn dược đồng tới nơi này chăm sóc, chưa từng có ngoại nhân đặt chân tới nơi này, cũng sẽ không cần lo lắng dược liệu bị mất đi, theo lão phu biết, cho dù mất đi, Thanh Thành dược đường cũng không nhìn ở trong mắt."

Tư Mã Thú bổ sung nói, lập tức nhìn về phía Vương Tử, đã thấy Vương Tử thần sắc thản nhiên, ngay cả hần mỗi khi nhìn đến thảo dược nơi này đều chặc chặc lấy làm kỳ, mà Vương Tử lại giống như thấy dược loại đồ vật phổ thông, tầm thường, không lộ ra chút kinh ngạc.

Chỉ thấy Vương Tử lập tức đi đến một mảnh thảo dược, ngửi xốc ngửi xuống, đây là thảo dược mỗi ngày nàng uống ba lượt, dùng để ức chế bệnh tình của nàng.

Vương Tử gặt gao nhìn chăm chăm thảo dược trước mặt, hành động kế tiếp của Vương Tử làm cho Tư Mã Thú bay giữa không trung nháy mắt cả người cứng ngắc, ngây ra như phỗng nhìn Vương Tử, quyền sách trên tay rơi xuống bay ở một bên vẫn không biết.

Chỉ thấy Vương Tử vươn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào dược thảo, một đám thảo dược vốn màu xanh nhạt theo đầu ngón tay Vương Tử bắt đầu lấy tốc độ mắt thường có thể thấy dược héo rũ xuống, ngay sau đó hóa thành tro bụi hoà vào trong đất đỏ, vị trí ban đầu giống như căn bản chưa từng được trồng loại thảo dược gì.

Vương Tử vừa lòng thu tay về, nhìn về phía thảo dược bên cạnh, ngay tại thời điểm Tư Mã Thú nghĩ đến hần sẽ lại một lần nữa thấy dược tình cảnh mới xảy ra, đã thấy Vương Tử chống đầu gối đứng lên, đi đến hướng phải bên cạnh khu thảo dược.

Đến bên cạnh một chỗ đất trống thì ngừng lại, Vương Tử bước đi thong thả vài bước quanh khu đất khoảng một thước vuông, ánh mắt nhìn chăm chăm dưới chân, giống như bùn đất dưới có thứ gì khiến nàng cảm thấy hứng thú, sau Vương Tử ngẩng đầu nhìn chung quanh một vòng khu thảo dược, chỉ nói hai chữ:

"Đi thôi"

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Chương 4.1

"A?" đại nãi Tử Mã Thú vẫn chưa khôi phục vận tác, lại nghe được hai tử Vương Tử đột nhiên nói, ngóc lên tiếng, thấy Vương Tử hướng phía dưới chân núi đi, vội vàng đuổi theo, được một đoạn liền vội vàng quay lại nhặt sách, cẩn thận lau lau một chút lại bay nhanh đuổi theo hướng đi Vương Tử. Hai ngày sau Vương Tử không rời khỏi được đường, Tử Mã Thú ở một bên giảng giải cho nàng ít chuyện tình ở Hoa Hạ, điều này làm cho nàng dù chưa từng đặt chân tới Hoa Hạ cũng hiểu biết đôi chút.

Chạng vạng hôm nay, Vương Tử đứng trong phòng bếp đun nghịch thảo dược, Tử Mã Thú bay bên cạnh, nhìn gốc thảo dược trong tay Vương Tử hoá thành tro bụi, hai ngày nay hắn đã xem qua rất nhiều lần, rốt cục cũng xác định không phải ảo giác của hắn, trong đầu hắn tràn ngập dấu chấm hỏi màu sắc rực rỡ, nhưng ở trước mặt Vương Tử cũng không dám hỏi ra.

"Người đối với phương trượng Vạn Thanh tự hiểu biết bao nhiêu?" Vương Tử đột nhiên hỏi.

"Nghe, phương trượng Vạn Thanh tự pháp danh Tuệ Viễn, trăm năm trước lão phu đến phật đỉnh sơn, phương trượng Vạn Thanh tự pháp danh cũng là Tuệ Viễn, lại không biết pháp danh hai người này có phải một người hay không..."

"Tuệ Viễn phương trượng chưa bao giờ bước ra quá sơn môn, mà nhóm quý hồn chúng ta cũng không thể tiếp cận cửa miếu, nên thời gian trăm năm lão phu chưa từng gặp qua vị phương trượng này, nhưng Thành Trang cùng Quý Tử Vũ lại thường xuyên đến Vạn Thanh tự, Thanh Thành được đường cử qua một thời gian ngắn sẽ đưa tới đó chút thảo dược..."

"Nghe hoà thượng trong Vạn Thanh tự nói, Tuệ Viễn phương trượng đắc đạo cao tăng, toàn bộ các hạng vụ trong tự từ đại ban thủ, bát đại nghi trượng toàn quyền phụ trách, Tuệ Viễn phương trượng rất ít ra khỏi thiền viện của hắn, ngay cả không ít hoà thượng trong tự cũng chưa từng gặp qua mặt vị này."

(tự:chùa chiến)

"Buổi tối hôm nay người canh giữ bên ngoài cửa viện của ta, nếu có người đến, người ngay lập tức hoá ra một đám quỷ hoả dưới tán cây" Vương Tử nói.

"Vâng, tiểu thư." Tử Mã Thú đáp.

Thảo dược trong tay Vương Tử không còn, đem nắm tro bụi ném vào đồng lửa Vương Tử đứng dậy rời khỏi phòng bếp. Từ lúc chiều tỉnh lại uống bát thuốc đầu tiên, Vương Tử liền phát hiện trong bát thuốc có một cổ hơi thở độc đáo, loại hơi thở này nàng giống như đã từng quen biết, lại không nhớ nổi là cái gì, cái gọi là bệnh tim uống thuốc, đối với thân thể này sớm đã không có gì dùng, có lẽ là kháng thể, dù dùng thuốc hay châm cứu cũng vô phương.

Loại tình huống này tin tưởng Thành Trang hay ba người Hiểu Hoàn đều biết, có thể nói thân thể này đang đi từng bước đến cái chết, ngày đó khi tới khu thảo dược chứng thực ý tưởng của nàng, thảo dược nơi đó cùng thảo dược bên ngoài sinh trường đích xác không giống nhau, tất cả các loại thảo dược đều sở hữu một cổ hơi thở làm cho người thực thoải mái.

Dựa theo trực giác nàng cảm thấy có thể đem cổ hơi thở kia thu về cho mình sử dụng, nghĩ liền làm, nếu đúng như những gì nàng suy nghĩ, nàng muốn đích thân đem chuyện này cùng Hiểu Hoàn nói, nàng có thể trực tiếp hấp thu thảo dược mà không cần uống thuốc, biết đâu sẽ thu hoạch được hiệu quả tốt xuất ý hồ liêu, ngẫu nhiên hai ngày nay xuất hiện tình trạng tim đập nhanh với tần suất nhiều hơn.

(xuất ý hồ liêu: bắt ngờ ngoài dự tính)

Khu thảo dược phía sau núi cũng không đơn giản như bên ngoài, người gieo trồng phiến thảo dược này dụng tâm có thừa...

Ngon núi ban đêm phá lệ hắc nùng trù, gió đêm thổi hỗn loạn mang theo hàn khí đầu mùa xuân phát tán, hơn nửa đường núi gấp ghe, không có ai nhàn hạ đến nỗi lựa chọn thời điểm này đi ra hóng gió đêm, chỉ thấy một bóng đen thoăn thoắt như hoà trong đêm vụt qua.

Thân ảnh gầy gò rất nhanh đi dọc trên sơn đạo, ở trong bóng tối che dấu căn bản nhìn không ra tung tích nàng, một lát sau liền nhìn thấy nàng đi tới một tòa chùa miếu thiên môn, dựa vào tường nghỉ tạm một lát sau thân hình lưu loát bay qua tường viện, tránh thoát hoà thượng hoặc khách hành hương ngẫu nhiên đi qua, như đã quen thuộc tìm đến một tiểu viện...

Vương Tử ở bên ngoài tiểu viện nghỉ chân một lát, tuy rằng hai ngày nay dựa vào hấp thu thảo dược tích góp từng chút một năng lượng, thân thể nàng tạm thời có thể duy trì thể lực vận động lớn, nhưng chạy trốn thời gian dài như vậy, trái tim vẫn chịu không nổi, cái này giống cấp trái tim thuốc kích thích, thời gian dài được hiệu dần dần mất đi tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Chương 4.2

Vương Tử nhảy lên vài bước qua ải tường tiến vào trong tiểu viện, srong phòng trong tiểu viện chìm vào bóng đêm vô tận, Vương Tử đứng im tại chỗ, trong bóng đêm mờ hồ có thể thấy được đôi mắt Vương Tử bắt đầu khởi động hồng quang, nhìn chăm chăm tiền phương.

"Tách tách..." Đột nhiên trong bóng đêm vang lên vài tiếng vang nhỏ, ánh nến được thấp lên làm quanh cảnh tiểu viện hết thảy bại lộ, sáu cây nến phân bố đều trên hai mặt tường viện, Vương Tử thân áo bào tro của được đường, vạt áo vây quanh thắt lưng, ánh mắt nhìn chăm chăm lão giả râu bạc trắng mềm rũ xuống cách đó không xa ngồi cạnh bàn đá.

Tay phải lão giả khoát lên trên bàn đá, tay trái chuyển động một chuỗi phật châu, mắt nhắm lại giống như chưa từng nhận thấy được có người tiến đến.

Vương Tử dời ánh mắt nhìn bốn cực tiểu viện, một trượng sân ngay ngắn, chỉ có lão giả ngồi cạnh bàn đá, cạnh bên là mấy tảng đá giống hình dạng ghế.

Vương Tử hít một hơi thật sâu, đi hướng lão giả, nga không, chuẩn xác là đi theo hướng mấy tảng đá vây quanh bàn đá được sắp xếp bất quy tắc, càng tiếp cận bàn đá, Vương Tử càng cảm giác thoải mái, loại hơi thở này cùng loại hơi thở trong thảo dược giống nhau, chính là càng đậm, càng tinh khiết, Vương Tử đến ngồi, nhắm mắt lại chuyển tâm cảm thụ biến hoá thân thể.

Lão giả bên cạnh đột nhiên mở to mắt, chuỗi phật đang chuyển động trên tay cũng dừng lại, nhìn về phía Vương Tử, người thường có lẽ chỉ nhìn thấy một già một trẻ ngồi tĩnh tọa, mà trong tầm mắt lão giả cũng lấy Vương Tử làm trung tâm, không khí chung quanh nàng hình thành một dòng khí xoáy tụ nhỏ bé mạnh mẽ hướng về phía Vương Tử, cảnh tượng như vậy làm lão giả nghi hoặc nhíu mày, ngay lập tức giãn mi tâm cười cười, trong tươi cười tràn ngập tàn thường.

Tình huống như vậy giằng co khoảng nửa khắc, chỉ nghe vài tiếng "Thỉnh thỉnh thỉnh..." Thanh âm bạo liệt, cùng lúc đó khí xoáy tụ kia cũng biến mất vô tung vô ảnh, chỉ thấy những tảng đá sắp xếp bất quy tắc xung quanh hai người đột nhiên vỡ vụn thành bột phấn, màu xám của đá trộn cùng màu mặt đất, dưới ánh đèn có thể thấy được phản xạ màu bạc.

Sau một lúc lâu Vương Tử mở to mắt, nhìn không còn tồn tại mấy tảng đá nữa, ánh mắt chuyển hướng lão giả nói:

"Ta đem vật của ngươi phá hư, ta có thể trả lại ngươi, nhưng không phải hiện tại "

"Ha ha, ngươi có thể thấy được mấy tảng đá kia?"

"Khu thảo dược phía sau núi được đường có "

"Ha ha, ngươi nha đầu kia tính toán lấy cái gì của được đường cấp bản tăng?"

"Đây không phải là của được đường "

"Ngươi sao biết không phải của được đường ? Ngươi cũng nói là khu thảo dược cũng có a, ha ha, Thành Trang tiểu tử liền như vậy dạy ngươi? Đem đồ nhà mình cho người khác?"

"Vậy ngươi cũng vurun tay trộm đồ từ tận nơi đó sao."

"Ngươi sao biết không phải được đường đưa lão phu ?"

"Được đường chỉ đưa thuốc cho ngươi, hơn nữa, Thành Trang không biết một cao tăng đắc đạo sẽ trộm tảng đá đến dùng."

"...Ngươi nha đầu kia, như thế nào đáng yêu như vậy" lão giả cười sò sò mũi, không có chút xấu hổ nào khi bị người vạch trần.

Vương Tử kỳ quái nhìn về phía lão giả, đây chính là Tuệ Viễn phương trượng trong truyền thuyết ? vì sao lại có bộ dáng này.

"Nha đầu nhìn cái gì đấy, không cần hoài nghi, ta chính là Tuệ Viễn phương trượng trong truyền thuyết pháp lực cao cường, sức quyền rũ khôn cùng a!... Ôi chao ôi chao, nha đầu ngươi quay đầu đi chỗ khác làm gì a, pháp lực bản phương trượng, tìm kiếm trăm dặm không ai bằng, sức quyền rũ này sao, bản tăng làm phương trượng đã hơn hai trăm năm, tất cả mọi người đều đề cử ta làm phương trượng được không?" Tuệ Viễn phương trượng vừa nói vừa cười, lời nói vui đùa, hình tượng tiên phong đạo cốt, lại mang theo chút vô lại cười, Vương Tử tỉnh tỉnh lạnh nhạt cũng không đủ kiên nhẫn nhìn đến tổ hợp kì quái như vậy.

(kết thúc chap 4, phần này hơi ngắn chút, phần sau của chap 5 sẽ bù thêm)

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Ta Chỉ Là Ta, vương Tử

Editor:HamNguyet

"Pháp lực của ngươi cao cường như vậy, so với Thành Trang, Quý Tử Vũ như thế nào?" Vương Tử khẽ cúi đầu, rũ mi mắt xuống hỏi.

"Thành Trang tiểu tử làm sao có thể cùng bản tăng so sánh, ngay cả ngươi nha đầu kia ở dưới mí mắt hắn chiếm cứ thân thể đồ đệ hắn nuôi dưỡng 17 năm cũng không nhìn ra, Quý Tử Vũ kia còn không bằng Thành Trang tiểu tử đâu" Tuệ Viễn phương trượng vẫn đang mỉm cười.

"Ngươi, làm sao biết?" Đồng tử Vương Tử mảnh liệt co rút, toàn thân nháy mắt đề phòng, trên người không tự giác bộc phát ra sát khí sắc bén, nhưng rất nhanh thu liễm lại hơi thở, thả lỏng thân thể, ngẩng đầu nhìn hướng Tuệ Viễn phương trượng, nhìn vào hai tròng mắt đậm mạc kia.

"Ha ha, nha đầu, thật sự có tài a, có thể đối phó Thành Trang tiểu tử, ha ha..." Tuệ Viễn phương trượng sừng sốt một chút, lập tức cười nói.

Sát khí Vương Tử nếu đổi lại đối với người bình thường, khẳng định không thờ nổi, chỉ dựa vào một thân công phu cứng rắn liền như vậy luyện ra một thân khí thế, thực làm người ta sợ hãi than, lời nói Tuệ Viễn phương trượng chạm trúng dây thần kinh mẫn cảm của Vương Tử, là một người từ bên ngoài đến, theo lý luận năng hắn nên bị đuổi đi, giống bản năng dã thú, đối với nguy hiểm đều phản xạ có điều kiện lộ ra nanh nhọn của bản thân.

"Người nhìn chăm chăm ta mấy ngày này, là ngươi đi." Vương Tử hỏi, nhưng giọng điệu khẳng định, từ khi tỉnh lại nàng luôn có cảm giác thường xuyên có một đôi mắt chăm chú nhìn nhất cử nhất động của nàng.

Thành Trang, Quý Tử Vũ mấy ngày này không ở trong núi, ba người Hiểu Thanh không có năng lực kia, du khách ngoại lai lại càng không thể, từ nhỏ Hiểu Trúc không bước ra quá sơn môn, nàng Vương Tử lại chưa từng tới Hoa Hạ, khi nàng dùng dị năng quét về phía Vạn Thanh tự, chỉ duy nhất có tiểu viện này ngăn cách tinh thần lực nàng.

"Nga, đúng vậy, bản tăng cũng không được nhìn chăm chăm ngươi sao? Không nhìn chăm chăm ngươi làm sao ngươi có thể tìm đến đây? Đúng không?"

"Tìm ta?"

"Đúng vậy, tìm ngươi!" Tuệ Viễn phương trượng mở to hai mắt mỉm cười nhìn Vương Tử, trong ánh mắt rõ ràng viết: mau hỏi ta đi, mau hỏi ta đi.

"..." Vương Tử không nói gì, tựa hồ đối với này đề tài cũng không có hứng thú.

"..."

Không khí đột nhiên lạnh xuống, hai người đều không nói chuyện, Vương Tử cúi đầu tĩnh tọa, Tuệ Viễn phương trượng cũng không tự đòi mất mặt, lại như trước cười, tay trái thông thả chuyển động Phật châu.

Gió đêm thổi qua, thân thể Vương Tử đơn bạc không tự chủ được đánh cái rùng mình, chỉ thấy Tuệ Viễn phương trượng tay phải nhẹ nhàng phát lên, một cái áo choàng màu đen đường viền đỏ sậm nhẹ nhàng dán tại trên người Vương Tử.

"Cám ơn" Vương Tử kéo áo choàng che kín bà vai nhẹ giọng nói.

"Ha ha, nha đầu ngươi còn có thể nói cám ơn a? Nhìn ngươi đối với lão quý kia đến kêu hét đi, bản tăng nghĩ đến ngươi là một nha đầu không lễ phép a?"

"Không lễ phép?"

"Đúng vậy, lão quý so với ngươi lớn hơn hai ngàn tuổi, ngươi hẳn nên đối với hắn khách khí."

"Từ Mã Thú? Hắn là quý, hẳn nguyện ý nghe lời của ta." Vương Tử nói, thanh âm hỗn loạn thoáng hiện lên một tia nghi hoặc, tựa hồ đây vốn là chuyện hợp tình hợp lý.

"Nga? Lão quý mặc dù không phải người, cho dù phải nghe lời ngươi nói, ngự nhân thuật, trên còn có ngự tâm thuật, ngươi muốn nhìn lão quý cả ngày nom nớp lo sợ theo sát bên cạnh ngươi sao?"

"Ta không cần hắn đi theo ta, hắn là tự do."

"Ai nha, bản tăng nói chính là cái khác, trọng điểm không phải ngươi nói cái kia!" Tuệ Viễn phương trượng có chút bất đắc dĩ nói, miệng còn than thở câu.

"Ngươi nha đầu kia như thế nào đáng yêu như vậy..."

"..."

"..."

Không khí lại một lần nữa vì câu Vương Tử "Đáng yêu" lạnh xuống dưới, Vương Tử vẫn cúi đầu tĩnh tọa, Tuệ Viễn phương trượng cũng không nở nụ cười, hàm hừ ngồi ở một bên, thường thường ném ánh mắt qua liếc Vương Tử một cái.

"Ngươi vì cái gì muốn tìm ta?"

"Hừ, người nha đầu kia rốt cục muốn hỏi a "

"..."

"Aiz, trong núi không thú vị, ngày trôi qua như nước chảy, thảng trước sinh dị tượng, bản tăng ở tôn miếu nhỏ này cũng tránh không được náo nhiệt, chuyện là lúc nghe Thành Trang tiểu tử nói đệ tử nhà hấn sống lại, bản tăng cũng chỉ tò mò thôi." Tuệ Viễn phương tượng cười giải thích.

Trên thực tế thân thể Hiếu Trúc từng một lần có dấu hiệu mất đi sinh mệnh, sau lại sống lại, dù sao Thành Trang không phải phạm nhân, sẽ không gây ngạc nhiên đến đây là kỳ tích gì mà buông xuống, nhưng sau lại nhìn không ra nơi nào khác thường, nên cùng Tuệ Viễn phương tượng nói lên việc này.

"Không phải Thành Trang kính nhờ người thử ta sao?"

"Ngạch...Không phải, Thành Trang tiểu tử còn nhìn không ra người bề ngoài không thay đổi, nhưng linh hồn lại đổi chủ." Tuệ Viễn phương tượng tươi cười dừng một chút, bị Vương Tử trực tiếp xác định chủ đề có chút ngưng ngừng, thầm than đứa nhỏ này quá thông minh.

Vương Tử cũng không truy vấn, nàng rất rõ ràng Thành Trang cũng chỉ hơi có chút nghi ngờ, sau khi nàng tiến vào thân thể Hiếu Trúc thời gian tĩnh lại ngắn ngủi gặp qua hấn một lần, sau buổi sáng Thành Trang có việc xuống núi, trong vòng mười ngày cũng không trở lại, những người còn lại trong được đường cũng không để ý kỹ lưỡng, việc nàng hiện tại cần phải làm là nắm chặt thời gian rồi đi..

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Chương 5.1

Editor:HamNguyet

"Nha đầu, nha đầu?"

"Ngô?" Vương Tử đáp, thực kỳ quái nàng cư nhiên có thời điểm ở trước mặt người xa lạ không hề cảnh giác xuất thần, Vương Tử ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tuệ Viễn phương tượng, cùng hấn ở chung một chỗ rất thư thái, nên nàng căn bản không nghĩ bày ra tư thái phòng ngự gì.

"Nha đầu a, người tới nơi này chẳng lẽ là muốn đánh nhau với bản tăng để thành lập lòng tự tin sao? Vì cái gì người lại thất thần a? Bản tăng liền không có sức quyến rũ như vậy sao, tốt xấu bản tăng cũng là đáng vẻ đường đường, phong thần tuấn lãng, thân như tiên nhân, nha đầu người như thế nào không nhìn bản tăng, bản tăng thật sự rất khó chịu a!"

Vương Tử nhìn không được xoay đầu, đối diện với tăng nhân một tay cầm chuỗi phật châu, lạnh nhạt mỉm cười, miệng chậm rãi phun ngữ, Cửu U cũng thường nói như vậy, thanh sắc cũng biểu diễn, Tuệ Viễn phương tượng như vậy thật là có điểm quý dị a.

"Được rồi được rồi, nha đầu người không cần ngưng ngừng a, bản tăng hỏi người, ngày đó ở phía sau khu thảo dược, người như thế nào đem gốc cây thảo dược linh thực kia hấp thu?" giọng điệu Tuệ Viễn phương tượng ân ân ngưng ngưng.

"Muốn hấp thu, cơ thể của ta cần nó" Vương Tử như thế nói.

"Nghĩ muốn, muốn hấp thu liền hấp thu ? ! Người, người có biết hay không người đã làm gì a? A?" Tuệ Viễn phương tượng giống như bị cái gì kích thích, ánh mắt mở to trừng lớn, râu dài run lên.

"Không biết "

"Không biết! A! Nha đầu, bản tăng hỏi người như vậy đi, người cũng biết như thế nào là linh thực? Như thế nào là linh khí? Như thế nào là linh tinh?"

"Không biết" Vương Tử lắc đầu, tỏ vẻ nàng quả thật không biết.

"..." Tuệ Viễn phương tượng giống như bị người điểm huyết cứng người ngồi một bên, sau một lúc lâu, tựa hồ khóe miệng trều rút, râu dài bạc trắng cũng run rẩy, miến cường hèn.

"Kia người có biết như thế nào là thần thức sao?"

"Thần thức? Tinh thần lực sao?"

"Ta âm thầm quan sát người chính là sử dụng thần thức a "

"..."

"Nha đầu, đưa tay lão phu nhìn xem mạch đập của ngươi "

Vương Tử vươn tay, theo thời gian trôi qua, Tuệ Viễn phương trọng thu tay lại, nhũ mảy lại, mặt càng ngày càng nhẵn, sau một lúc lâu nghiêm nghị mở miệng nói:

"Nha đầu, ngươi chưa từng tu tập quá công pháp gì, cũng chưa từng được cao nhân chỉ điểm, càng không phải đến từ địa phương kia, nói cách khác, ngươi chỉ là một nhân loại bình thường, thậm chí hiện tại có bệnh tim, bệnh nguy kịch, ngươi chỉ cần trả lời bản tăng, có phải thế không?"

"Đúng vậy "

"Ngươi vâng theo bản năng ý nguyện hấp thu linh thực, mới vừa rồi tiến vào trong viện cũng là bản năng hấp thu linh khí tự linh trận, ngươi có thể thấy quý quái, có thể nhìn thấu hắc ám, thần thức của ngươi có thể kéo dài hơn mười trượng thậm chí xa hơn, phải không?"

"Phải" Vương Tử do dự một chút đáp.

Tuệ Viễn phương trọng đột nhiên đứng dậy, ở trong tiểu viện đi qua đi lại thong thả vài bước, chau mày, mới vừa rồi mỉm cười trên mặt hiện giờ một mảnh nghiêm túc, cuối cùng đứng ở trong viện giữa đầu nhìn về phía bầu trời đêm tối như mực.

"Ai... Nha đầu, ngươi cũng biết, vận mệnh ngươi có cái gì?" sau một lúc lâu, Tuệ Viễn phương trọng thờ dài nói, hỗn loạn không chút nào che dấu lo lắng, thanh âm nhẹ nhàng mới nói ra đã bị gió đêm thổi tan, giống như chưa từng nói qua cái gì.

"... Thì tính sao, ta còn không phải đã chết..." Vương Tử lại trả lời, nói là trả lời Tuệ Viễn phương trọng, lại càng giống làm bầm lâu bầu.

"Nếu theo như lời ngươi, thân thể hiện tại của ta bị bệnh nguy kịch... Chính là, ta vẫn như cũ còn sống, hơn nữa mong muốn lớn nhất của ta là được sống, vận mệnh có thể đại biểu cái gì, vĩnh viễn không phải điều ta theo đuổi... Dù vậy, ta vẫn là ta, cho dù, phần kiên trì này phải trả giá bằng một đời ngắn ngủi..."

"Một đời ta theo đuổi, đi phủ định vận mệnh toàn bộ công xiềng ở trên người ta, lại bồi cả mệnh mình vào..."

"Ta là người Hoa Hạ, ngươi cũng biết ta chưa bao giờ đặt chân đến Hoa Hạ, mặc kệ ta giãy dụa như thế nào, chỉ có thể ở trong đầu ngấm lại, ta con dân là Hoa Hạ, vì sao nó lại đem ta ngăn cách ngoài cửa..."

"Có được nhiều hơn nữa, so với vật cản trước mặt ta, vẫn là quá ít..."

Kinh ngạc vì câu trả lời của Vương Tử, Tuệ Viễn phương trọng trở lại nhìn về phía Vương Tử, tuy rằng tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng hắn cũng không cho rằng Vương Tử là một người có thể tùy tiện hướng người ngoài mở rộng cửa lòng, người trước mặt giọng điệu bình thản chậm rãi kể ra, như tự thuật lại một sự kiện không liên quan đến mình, nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được áp lực bi thương cùng bất đắc dĩ của người kể.

"Ngươi cũng biết ta luôn phải nghĩ trước nghĩ sau, vì đơn giản những thứ người khác dễ dàng đạt được, nhưng đối với ta đó lại là cả một vấn đề lớn!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Chương 5.2

Editor:HamNguyet

"Enmity nói ta rất nhân từ, người nhân từ không xứng làm một sát thủ, không thích hợp sinh tồn trong bóng tối, nếu không sớm hay muộn ở trong thế giới giết chóc, sẽ trở thành vong hồn gào thét dưới lưỡi đao..."

"..."

"Ngươi nói, nếu thiên can ta, ta liền nghịch thiên như thế nào?" Thanh âm Vương Tử đậm đặc trước sau như một, những lời này nói ra càng nhẹ nhàng, lại giống như một cái búa tạ đập vào ngực Tuệ Viễn phương trọng, hắn bị nhấn chìm không thở nổi, đại não một mảnh trắng bệch, đồng tử co rút rất nhanh bình tĩnh dừng trên người Vương Tử, vừa lúc gặp ánh sáng nền chiếu vào đôi mắt hắc bạch phân minh không thấy đáy của Vương Tử, ánh mắt vô ba vô lạn, tựa một mảnh hắc ám, nếu vô ý có thể dễ dàng bị hút vào lốc xoáy chỗ sâu nhất trong con ngươi, chính nơi đó là vô tận thương khung?

"Vương Tử, là tên của ta, mẫu thân của ta đặt tên cho ta..."

"Từ nay về sau, ta chỉ là ta, Vương Tử..."

Đội Tuệ Viễn phương trọng từ trong khiếp sợ vừa rồi phục hồi lại tinh thần, làm sao còn thấy bóng dáng Vương Tử, trong đầu không tự chủ được

quanh quần buổi nói chuyện cùng Vương Tử.

"Người nói, nếu thiên can ta, ta liền nghịch thiên như thế nào?", Tuệ Viễn phương trượng xuất thần tiêu sái ngồi xuống cạnh bàn đá, hồi tưởng lại về mặt Vương Tử khi nói chuyện, cũng là nói ra câu không biết tự lượng sức mình.

Hắn là người phương nào? Hắn sao có thể không biết lời nói Vương Tử đều không phải trò đùa, từ xưa đến nay những người nói ẩu nói tả, muốn cùng thiên đấu không ít? Nhưng đã có người nào có năng lực thực hiện được?

Chính là đối mặt với Vương Tử, hắn vô luận như thế nào cũng không nói lên lời kia khuyên giải.

"Thiên tương hàng đại nhâm dữ tư nhân dã, tất tiên khô kỳ tâm trí, lao kỳ cân cốt, nga kỳ thể phu, không hạp kỳ thân, hành phạm loạn kỳ sở vi. Sở dĩ động tâm nhân tánh tăng ích kỳ sở bất năng..."

(Là câu của Mạnh Tử nghĩa là: Trời muốn giáng một trách nhiệm lớn lao cho người nào, trước khiến cho khô tâm trí, mệt nhọc gân cốt, đói rét thể xác, cùng quần thân thể; để muốn làm việc gì thì hoàn cảnh khiến gặp điều nghịch lý trở ngại. Trời làm như thế, để kích thích tâm tánh kiên nhẫn của người ấy, hầu có đủ nghị lực xúc hành những việc chưa làm được.)

"Ha ha... Ha ha, ha ha ha ha..."

Sau một lúc lâu, Tuệ Viễn phương trượng nhẹ giọng ni non nói, mi tâm nhú chặt bỗng nhiên giãn ra, tiếng cười nhỏ vụn tràn ra khoe miệng, ngược lại thoải mái cười to, thanh âm hùng hậu, quanh quần trong tiểu viện yên tĩnh, chỉ thấy Tuệ Viễn phương trượng bỗng nhiên đứng dậy, thân hình chợt lóe liền biến mất tại chỗ.

Bất quá không bao lâu, chợt thấy màu vàng Phật quang từ bên trong tiểu viện lan tràn ra ngoài, kim quang dần dần tụ lại, tạo thành hình cánh hoa sen, mười một cánh hoa sen xếp thành đài sen vây kín Tuệ Viễn phương trượng trong đó.

Kim quang nhấp nháy, toàn bộ Vạn Thanh tự bao phủ một tầng kim quang, dẫn tới tầng nhân khách hành hương đều ra khỏi sương phòng, tất cả tầng nhân đều quỳ xuống mặc niệm kinh văn, khách hành hương sợ hãi cúi đầu, dò xét.

Chỉ thấy trong mười một cánh hoa sen nổi bật một chùm tia sáng, chùm tia sáng lóe lên sinh ra thêm một cánh, mười hai cánh hoa sen tụ lại, bỗng nhiên cực nhanh dời đi, kim quang chuyển động xung quanh dần dần mờ nhạt, cho đến khi biến mất hoàn toàn khỏi Vạn Thanh tự.

Trong bóng đêm lại là một mảnh tối đen như mực, khách hành hương thật lâu mới hồi thần, nếu không phải gặp một chứng tăng nhân vẫn đang ở tư thế quỳ lạy, sợ là sẽ hoài nghi những điều mới chứng kiến vừa rồi chỉ là ảo giác.

Thình thoảng, trong chùa một mảnh ồ lên, sinh hoạt tại thời đại khoa học kỹ thuật hoá, tin tức hóa, có ai đã gặp qua tình cảnh như thế, nghĩ muốn cũng không dám nghĩ, huống chi tận mắt nhìn thấy, chỉ có một câu vô cùng đơn giản có thể biểu đạt là rung động vô cùng, mọi người đều lấy điện thoại di động cùng người thân, bạn bè kể lại, nói năng lộn xộn, thậm chí kích động đến rơi lệ.

Sự kiện đột nhiên phát sinh, nhưng cũng chỉ trong giây lát, bóng đêm che dấu những nguyện vọng cầu phúc điều tốt đẹp nhất, cũng vĩnh viễn che đi nhận thức nhân loại, lại không biết còn vô tận sóng ngầm phủ lên màu sắc tuyệt hảo đang bắt đầu khởi động.

Việc tối nay, đem bóng đêm nhuộm đậm dần thối lui nhường cho bình minh ngày kế tiếp...

=> Vương Tử sắp đến Dự Giới rồi... các nàng đón đọc những chương kế tiếp nhé, ta cam đoan khi Vương Tử đến dự giới sẽ không để các nàng phải thất vọng !!!

Cầu Thank

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13: Ngọn Nguồn

Editor: HamNguyet

Giờ Mão rạng sáng, lúc này mới tờ mờ sáng, núi non trùng điệp bị tầng sương trắng mỏng manh vờn quanh, thình thoảng có thể nghe được tiếng chim chóc sáng sớm kiếm ăn lúu rú bay qua.

*(giờ Mão: Từ 5h sáng -> 7h sáng)

Bên ngoài tiểu viện phương trượng Vạn Thanh tự, một thân hình gầy yếu dựa vào trước cửa, trên cánh tay cầm một cái áo choàng hắc sắc, đôi giày màu xám dính sương sớm, mái tóc dài tới thắt lưng cột gọn thành một bó, ánh mắt ẩn dưới vì trường lưu hải, cúi đầu đứng yên.

(vì trường lưu hải ta cũng không biết nghĩa là gì nên để nguyên...)

"Kể ọet..." Cửa gỗ nhỏ chậm rãi mở ra, Vương Tử lập tức hướng trong phòng đi đến.

Đẩy cửa ra, một cỗ đàn hương thân nhiên xông vào mũi, trong phòng thiết kế đơn giản, một kệ, đối diện cửa phòng đặt ngay ngắn một toà tượng phật khéo léo, thẳng xuống dưới là một đệm thiên, trong góc phòng kê một chiếc giường được làm từ gỗ hoa lê, cạnh bên đệm thiên bày một bàn gỗ vuông nhỏ.

Tuệ Viễn phương trượng khoanh chân ngồi trước bàn, tay trái niêm chuỗi phật châu, tay phải châm trà vào chén đối diện, cười nói: "Ha ha, nha đầu, bản tăng cất giữ lá trà ngon, thu thập sương sớm nấu, trà đều qua một tuần, người lại khoan thai đến trễ, làm cho bản tăng háo hức chờ mong a!"

Vương Tử nhìn về phía Tuệ Viễn phương trượng, sáng sớm đầu mùa xuân sương ẩm ướt, Tuệ Viễn phương trượng đi ra ngoài, y bào, giày vải cũng không bị dính ít bùn đất nào, áp bách ẩn ẩn lộ ra tối qua đến hôm nay lại mất tích không còn một mảnh, ngồi ở kia cười nói, giống một lão nhân vô hại, nhưng Vương Tử biết, hần càng thêm nhìn không thấu.

Vương Tử không nói tiếp, đem áo choàng cầm trong tay đặt một bên, khoanh chân ngồi đối diện Tuệ Viễn phương trượng, cầm lấy chén trà ấm nóng uống ngay một hơi, hương vị tươi mát, theo yết hầu chậm rãi chảy vào thân thể, làm cho thân thể Vương Tử xưa nay cho dù mặc nhiều hay ít y phục cũng không ấm được mà giờ như một kỳ tích ấm lên không ít, suy nghĩ cũng rõ ràng hơn.

Sau khi buông chén trà, Tuệ Viễn phương trượng hợp thời châm thêm một ly, cứ như vậy, hai người uống trà tĩnh tọa thật lâu.

"Chúc mừng người!" Sau một lúc lâu Vương Tử nói, đêm qua khi nhìn thấy kim quang hoa sen, nàng cũng có thể đoán được một hai.

"Ha ha, bản tăng đêm qua có thể tham thiền, cũng nhờ lời nói của nha đầu người, nói đến cũng nên cảm tạ, vẫn là bản tăng nói cảm tạ nha đầu người mới phải, bản tăng sớm ngâm trà đợi người đến, nha đầu người đừng ghét bỏ bản tăng keo kiệt a!"

(Tham thiền: Tham thiền là sự gắng sức làm cho một vài phút trí giác linh thiêng ở cõi cao thượng hòa nhập vào tâm mình trong khi vẫn tỉnh thức, đại loại như giác ngộ)

Quả thật, đêm qua chỉ một câu của Vương Tử "Ta chỉ là ta, Vương Tử!" Làm cho Tuệ Viễn phương trượng tựa hồ được khai sáng, thức tỉnh, có được thiên cơ, cảnh giới vài thập niên đến nay chưa từng buông lỏng đột nhiên bạo động, vốn hần đã không còn hy vọng, cứ như vậy kết thúc đi xuống, cũng không nghĩ gặp được vận hạnh bậc này, phật là do người giác ngộ, giác ngộ càng nhiều, cảnh giới càng cao, từ đây, hần có thể sống lâu thêm vài trăm năm.

"Người công đến sắp thành, cùng ta không quan hệ "

"Uy uy, nha đầu, bản tăng nói có quan hệ liền có quan hệ, người với ai học bộ dáng kia ?"

"Kia, người vì sao đi trộm lá trúc được đường đến cảm tạ ta?" Nhìn khuôn mặt tức giận của Tuệ Viễn phương trượng, Vương Tử đột nhiên sâu kín nói.

"! Uy uy, kia không gọi là trộm được không ? Bản tăng quang minh chính đại đi hái, là do người được đường không nhìn thấy a!"

Tuệ Viễn phương trượng một bộ dáng hợp tình hợp lý, một chút cũng không cảm thấy mình là một cao tăng đắc đạo muốn đi địa phương nào, ai có thể phát hiện.

Đặt chén trà xuống, ngăn lại hành vi Tuệ Viễn phương trượng ăn cần châm trà, Vương Tử cảm giác thân thể thư thái hơn nhiều, bệnh tim làm cho thân thể nàng cơ hồ từ trước tới nay không độ ẩm, lúc này lại có cảm giác ẩm áp, thoải mái, lá trúc lấy từ rừng trúc bên ngoài khu thảo được phía sau núi, Vương Tử chưa từng chú ý, không nghĩ tới cũng là thứ tốt.

Mất nhìn Tuệ Viễn phương trượng cười cười ngồi xếp bằng ở đối diện, đột nhiên chuyển đề tài nói: "Ta vẫn biết, thế giới bao la, nhân loại chỉ sợ là một bộ phận nhỏ bé, ta muốn biết, người là ai, ngày hôm qua người hỏi ta có phải đến từ địa phương kia là sao?"

"Ha ha, nha đầu, biết người sẽ không không công tìm bản tăng phẩm trà." Nghe vậy, Tuệ Viễn phương trượng ha ha nở nụ cười hai tiếng, cũng không vội cho trả lời Vương Tử, chỉ thấy cổ tay hần vừa lật, lập tức xuất hiện một quả cầu thủy tinh trong suốt, ánh mắt Vương Tử hơi hơi co rụt lại.

"Nha đầu, nhận biết vật này?"

"Gặp qua, ở nơi Thành Trang "

"Nga? Thành Trang tiểu tử? Thời điểm sau khi người hôn mê lâu ngày mới tỉnh lại?"

"Đúng vậy "

Q.1 - Chương 14: Chương 6.1

Editor:HamNguyet

"Nha đầu, người đem tay người đặt lên thủy tinh cầu, tập trung tinh thần "

Vương Tử nghe theo, trên thực tế Thành Trang lúc trước cũng yêu cầu nàng như thế,khi thu hồi thủy tinh cầu về mặt hấn lại có chút thất vọng.

Một lát sau, thủy tinh cầu không có nửa điểm phản ứng, Tuệ Viễn phượng trọng nghi hoặc nhíu mày, tuy rằng hấn sớm đã dự đoán, nhưng vẫn vì Vương Tử lo lắng, ý bảo Vương Tử thu hồi tay, cổ tay lật lên thủy tinh cầu theo đó biến mất không bóng dáng.

"Nha đầu, Thành Trang có báo cho bốn người các người thời gian xuống núi?"

"Có, 10 ngày tới, nhưng chỉ có ba người bọn họ, không có ta "

Nghe vậy Tuệ Viễn phượng trọng nhíu mày suy tư, Vương Tử đoán rằng hấn nhất định biết được nguyên do trong đó, tùy ý để hấn tự hỏi, không mở miệng.

"Nha đầu,nếu theo như người nói, thế giới bao la, nhân loại đích thực là một phần nhỏ bé, bản tạng được mọi người xưng là cao tăng đắc đạo, nha đầu người cho rằng như thế nào?"

Vương Tử nghĩ nghĩ,những người nàng gặp qua, có thể làm cho nàng cảm giác được nguy hiểm, Tuệ Viễn phượng trọng xem như là một trong số đó,đối với người khác có lẽ nàng có thể xuất hiện ý nghĩ giết địch một ngàn tự hao tổn tám trăm, lại trăm triệu không thể cùng hấn ra mặt đối kháng, châm chọc một chút nói: "Người không phải người bình thường giống ta,nhưng ở thế giới kia, người không mạnh "

"Ha ha! Nha đầu a, người như thế nào thông minh như vậy?" Tuệ Viễn phượng trọng vốn có chút bộ dáng nghiêm túc sau nghe đến lời nói Vương Tử nhin không được cười ra tiếng.

"Kia, đêm qua bản tạng tham thiền,chúng tăng nhân trong tự đều quý xuống bái lạy, người cho rằng suy nghĩ bọn họ ra sao?"

"Kinh vì thiên nhân "

(Kinh vì thiên nhân nghĩa làkinh ngạc,chấn động vì tài hoa,hay mỹ mạo của người khác)

"Ha hã, đúng vậy, kinh vì thiên nhân, thế nhân đều hướng tới tiên nhân, cho rằng như vậy liền không có cực khổ, có thể muốn làm gì thì làm không chịu câu thúc, chỉ sợ,gì phút này bọn họ sớm cho rằng phượng trọng Vạn Thanh tự là thế ngoại cao nhân, cùng thần tiên đồng dạng !"

Lúc này trong chùa sớm đã ồn ào, Vương Tử ngưng thần lắng nghe liền biết khách hành hương bên ngoài đang tụ tập, không ngừng hướng các tăng nhân tìm hiểu, lại không dám vọng động tiến lên, lo lắng làm thần phật tức giận,chuốc lấy xui xẻo.

Chỉ thấy Tuệ Viễn phượng trọng tay phải phát nhẹ, thanh âm bị ngăn cách bên ngoài, chắc là hạ kết giới,thấy Tuệ Viễn phượng trọng không nhắc lại, Vương Tử ngẩng đầu nhìn Tuệ Viễn phượng trọng, không hề chớp mắt.

"Khụ khụ" Tuệ Viễn phượng trọng không được tự nhiên ho nhẹ hai tiếng, bị Vương Tử nhìn có chút chột dạ, hấn chính là nghĩ nha đầu này sao lại đáng yêu như vậy, muốn để nàng chủ động đặt câu hỏi cho hấn,nhưng bị ánh mắt Vương Tử nhìn, theo bản năng chiếu cố không ngừng mở miệng tiếp tục giảng đạo: "Trên thế giới này, chỉ có người không thể tưởng được, không có gì không tồn tại,thế giới lớn, chia làm sáu chủng tộc: Nhân, Tiên, Phật, Ma, Thú, Thần "

Chỉ thấy ánh mắt Vương Tử đột nhiên trở nên sáng như sao,con người đen như mực sâu không thấy đáy,bộ dáng cảm thấy hứng thú làm Tuệ Viễn phượng trọng có chút đắc ý, kìm lòng không đậu cười cười,tiếp tục đề tài nói: "Bởi vậy phân chia thành thất giới, hiện tại ta và người ở nơi gọi là Phàm giới còn có Tiên giới, Phật giới, Minh giới, Yêu giới, Ma giới,Tu Chân giới "

*(-Kì lạ,dở là có 6 chủng tộc mà tác giả lại phân ra 7 giới,nguyên văn là "lục giới" nhưng ta đếm có 7, nên đã sửa lại.

-"Thất giới"=>bảy thế giới)*

"Nói như thế, vạn vật đều có linh, bản năng hấp thu linh khí thiên địa, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt,những vật hấp thu chậm hơn do điều kiện hoàn cảnh khác biệt,không đồng đều, mà phàm nhân trên cơ bản thuộc loại tầng thấp nhất, hấp thu linh khí so sánh với các chủng tộc khác cơ hồ có thể gần như bằng không "

"Tu chân giới,hình thành từ một đám nhân loại đặc thù, bọn họ đột phá hạn chế tiên thiên, theo đuổi trường sinh, tìm kiếm con đường lớn,xưng người tu

đạo, nói cũng có phần, tu tiên là chủ yếu, nhưng người tu phật, tu yêu, tu ma, tu minh cũng không ít "

"Người tu chân phải có linh căn, nói cách khác, linh căn là điều tiên quyết kiện đầu tiên để có thể tập đạo pháp, linh căn chia thành: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, băng, âm, phong, lôi, quang. Mười loại thuộc tính, linh căn bất đồng có thể phân chia tư chất từng người."

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Chương 6.2

Editor: HamNguyet

"Nguy linh căn, có bốn đến năm loại thuộc tính linh căn, nếu tư chất kém, tu luyện các thuộc tính không đồng đều hoàn toàn, tốc độ tu luyện rất chậm, loại người này trên cơ bản không thể tu chân, chung quy khó có thể đột phá "

"Chân linh căn, có hai đến ba loại thuộc tính linh căn, tốc độ tu luyện khá "

"Thiên linh căn, chỉ có duy nhất một loại thuộc tính linh căn, tu luyện phát triển đều, tốc độ tu luyện nhanh gấp mấy lần bình thường, quá trình đột phá không gặp bình cảnh"

"Biến dị linh căn, có hai hoặc ba loại thuộc tính trong ngũ hành hỗn hợp cùng một chỗ, hoặc biến dị các thuộc tính linh căn như: phong, lôi, băng, âm, quang. Tốc độ tu luyện không thua gì thiên linh căn, bởi vì thuộc tính đặc thù, nên ở trong đối chiến chiếm đủ ưu thế."

"Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ là năm loại linh căn thông thường, năm loại linh căn còn lại đều là linh căn biến dị: phong, lôi, băng, âm, quang. Vì vậy thiên linh căn cùng biến dị linh căn ở trong một môn phái tu chân luôn được coi trọng, bị đa số các môn phái tranh đoạt "

Vương Tử tuy rằng có thể đoán được thế giới bao la vô kì bất hữu, trên thực tế lại không chú ý nhiều, cho dù tính tình năng đậm mực, trong lòng vẫn là kinh ngạc quay cuồng không nhỏ, hiện giờ nghe được lời Tuệ Viễn phương trượng nói, lại có cảm giác kiếp trước sống hơn hai mươi năm như bồi hồi trong sương mù.

(vô kì bất hữu không có gì không thể xảy ra)

Bất luận Vương Tử nghĩ cái gì, trên mặt vẫn như cũ một bộ dáng bất động thanh sắc, gặp biến không sợ hãi, nghe Tuệ Viễn phương trượng tiếp tục nói tới: "Bản tăng trước kia gia phùng biến cố, sau nhập phật môn..."

(Gia phùng biến cố: gia đình xảy ra biến cố)

"Ha ha, nha đầu, ngươi muốn biết thêm?" Tuệ Viễn phương trượng có chút đắc ý nhỏ nói, tay phải nâng chung trà lên, chậm rãi chuyển động, đột nhiên nước trà trong chén hóa thành một dòng nước thật nhỏ màu xanh biếc lao ra khỏi chén trà, trên không trung chuyển động hai vòng dần dần hình thành một bát quái đồ, sau khi phục lại tán ra rơi vào chén trà, Tuệ Viễn phương trượng đem chén trà đặt trên bàn, nước trà mới vừa rồi còn lay động từ dưới lên trên tắc tắc kết băng.

Tuệ Viễn phương trượng quan sát biểu tình Vương Tử, nhưng thất vọng không nhìn thấy vẻ khiếp sợ cùng tò mò hẳn muốn nhìn đến, bữu môi nói: "Nha đầu a, pháp thuật nhỏ này là thủy thuộc tính, tên gọi ngự thủy "

"Mới vừa rồi thủy tinh cầu chỉ dùng để thí nghiệm linh căn, đồng dạng, thuộc tính linh căn sẽ ở trên thủy tinh cầu hiện lên màu sắc tương ứng... Mà ngươi, thủy tinh cầu không sáng lên màu sắc gì chứng tỏ thân thể ngươi không có linh căn" Tuệ Viễn phương trượng châm chọc một chút tìm từ nói, nhưng vẫn nói thẳng, hẳn tin tưởng Vương Tử cũng càng hy vọng hẳn nói lời thẳng thắn.

"... Không có biểu hiện, liền đại biểu tuyệt đối không có khả năng?" Vương Tử kỳ thật đoán được thân thể nàng không có cái gì gọi là linh căn, nói không thất vọng là không có khả năng, nếu như không có linh căn, nàng vẫn đang phí công cả đời...

"Không, đều không phải là tuyệt đối, trong tu chân giới hải tử năm tuổi thức tỉnh linh căn, mà thân thể của ngươi là phạm nhân, linh căn phạm nhân không định tuổi, mười sáu tuổi cũng có thể nghiệm ra linh căn, kết quả thí nghiệm thủy tinh cầu biểu hiện ra có chín phần chính xác, phần còn lại cũng không hẳn hoàn toàn xác thực, mà là do thủy tinh cầu nghiệm không được..."

Tựa hồ nhận thấy Vương Tử khản trương, Tuệ Viễn phương trượng vội vã bổ sung: "Cái gọi là nghiệm không được, là do tổ hợp linh căn kỳ dị cực kỳ, phạm nhân nếu gặp kết quả như thế, tuyệt đối là đại vận khí, đại tạo hóa, trong ngàn năm xác suất xuất hiện chỉ có một người, mà người như vậy xuất hiện, tất nhiên vì thiên mệnh mà sinh, tạo hoá của thiên địa!"

Tuệ Viễn phương trượng càng nói càng nghiêm túc, người như vậy nếu đi theo con đường chính đạo, tắc lợi thiên hạ thương sinh linh, còn ngược lại thiên hạ đại loạn, chúng sinh lầm than, đó là chuyện bất kể người nào cũng không nguyện nhìn đến, thiên hạ rộng lớn, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, họa phúc do người, âm dương hỗ tồn.

(hỗ tồn:hỗ trợ+tồn tại)

Bỗng nhiên nghĩ đến dị tượng khiếp sợ hơn một tháng trước, nhìn không được nhìn về phía Vương Tử, dị tượng như thế sợ là thiên mệnh giả cũng vô pháp tính ra, mà thời điểm Vương Tử xuất hiện...

Lắc đầu, chính là trùng hợp đi, thân hình gầy yếu, linh hồn trẻ tuổi như vậy, kham sao nổi gánh nặng này? Lại đang nhìn đến đôi mắt như đêm đen trầm tĩnh của Vương Tử, suy nghĩ hỗn loạn như kì tích chìm xuống, mỉm cười, tay trái chậm rãi chuyển động phật châu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Ngũ Hành Chi mộc

Editor:HamNguyet

Ngày ấy Vương Tử rời khỏi tiểu viện Tuệ Viễn phương trượng liền trực tiếp trở lại phòng ở của nàng, chưa từng xuất môn, lúc này đã gần đến rạng sáng, Tử Mã Thủ trong tiểu viện Vương Tử bay tới bay lui, sáng nay khi trở về Vương Tử không hấp thu qua thảo dược, hẳn biết hẳn là không nên kêu Vương Tử đứng lên.

Tử Mã Thủ hai ngày này vẫn đi theo Vương Tử, nhìn nàng làm một kiện chuyện tình đảo điên nhận thức nghìn năm qua của hắn, đối với nàng không tự chủ sinh ra kính sợ cũng ngăn không được lòng hiếu kỳ, khiến hắn thời thời khắc khắc chờ Vương Tử triệu hồi, nàng tựa hồ đối với lịch sử Hoa Hạ hoàn toàn không biết gì cả.

Mà hắn làm sử quan thật cao hứng có thể vì nàng làm chút sự tình, mỗi ngày đều giảng giải chút chuyện Hoa Hạ, Vương Tử yên lặng lắng nghe, ngẫu nhiên đặt một vài câu hỏi lại để cho hắn một sử quan thông hiểu lịch sử chăm chú thật lâu sau mới dám cẩn thận trả lời.

Đêm đó Vương Tử phải hắn canh chừng, thấy nàng cấp tốc tiến vào bóng đêm hướng tới Vạn Thanh tự mà đi, lúc ấy hắn thực sự sợ hãi, nhưng hắn biết rõ Vương Tử không phải người dễ dàng để người khác quyết định việc của mình, liền trở mắt nhìn bóng dáng của nàng biến mất trong bóng đêm.

(Tử Mã Thủ ngay từ đầu hiểu lầm Vương Tử là Tá thi hoàn hồn nên sợ phật quang đánh Vương Tử hồn phi phách tán)

Hắn là quỷ hồn, hắc ám đối với hắn mà nói mới chân chính là không khí, Vương Tử là một phạm nhân lại coi hắc ám như không có gì, khiến hắn đến giờ vẫn kinh ngạc không nhỏ.

Chờ hắn nhìn bóng dáng Vương Tử lần thứ hai từ trong màn đêm trở lại, tâm đặt lên cao rốt cục có thể thả lỏng, đợi nàng đến gần, hắn bay qua cung kính sau lưng nàng cáo từ, đã thấy nàng đột nhiên quay đầu, hắn không dám nhìn vào ánh mắt nàng, bởi vì lời nói kế tiếp của nàng làm cho thần kinh của hắn tạm thời đình chỉ, nhớ rõ nàng nói:

"Tử Mã tiên sinh, sáng sớm ngày mai ta sẽ đi Vạn Thanh tự, người giúp ta nhìn Hiểu Thanh, Hiểu Hoàn cùng Hiểu Yên, nếu có việc quan trọng, đến bên ngoài tiểu viện phương trượng, sẽ không có người ngăn đón người "

Trong đầu hắn vẫn quanh quẩn câu "Tử Mã tiên sinh, Tử Mã tiên sinh... Tiên sinh, tiên sinh..." Hắn thế nhưng lại cảm thấy thụ sủng nhược kinh, tựa hồ hắn nên trực tiếp nghe theo mệnh lệnh mới phải, cho tới khi lấy lại tinh thần suy nghĩ kỹ những lời này, ý tứ này, đại não lại một lần nữa tê liệt, đây chính là Vạn Thanh tự, Vạn Thanh tự! Thật sự không có việc gì sao? Là tiểu viện phương trượng trong truyền thuyết sao?, hắn sẽ không bị một đạo kim quang chiếu hồn phi phách tán?

(thụ sủng nhược kinh:Được sủng ái mà lo sợ)

Tử Mã Thủ vô thần hướng xa xa bay đi, được nửa đường đột nhiên nhìn thấy kim quang trong Vạn Thanh tự bắn ra, dần dần hình thành hình dạng hoa sen xoay quanh, phật quang là khắc tinh của quỷ hồn, hắn nhìn thoáng qua liền cả người run rẩy thân thể phủ phục rơi trên mặt đất, hắn trước kia tích nhiều thiện nghiệp, sau khi chết cũng chưa từng làm chuyện ác hại người nào, mới có thể ở khoảng cách gần như vậy giữ được mạng nhỏ.

Cứ nghĩ đến, hắn lại cực độ sợ hãi, run rẩy, từ xa vẫn có thể nghe thấy vài tiếng kêu thảm thiết, thanh âm lộ ra sợ hãi cùng gầy dựa, nhất định là một tiểu quỷ nào đó bị đánh cho hồn phi phách tán.

"Đợi kim quang tán đi, khi hắc ám một lần nữa bao trùm, hắn mới run rẩy đứng dậy, lòng còn sợ hãi ở trên quyền sách thật dày lật vào tờ ghi lại sự việc ngày hôm nay.

Lại nói Vương Tử, từ buổi sáng trở lại trong phòng, trong đầu hỗn loạn, cuộn cuộn đều là lời Tuệ Viễn phương trượng, thế giới kỳ kỳ nhưng không ngờ lại tới nông nổi như vậy.

Hơn nữa theo như lời Tuệ Viễn phương trượng, bốn người Hiểu Trúc là đệ tử được đường dốc lòng bồi dưỡng, Thành Trang đối với Hiểu Trúc lần này

tỉnh lại có chút hoài nghi, từ nhỏ nàng dùng thảo dược quý hiếm chồng chất, linh lực không cánh mà bay, thân thể nhìn như vô lực xoay chuyển thiên địa, lại lần nữa từ trong tay từ thần chạy ra, Thành Trang nghĩ không ra vì sao, nhưng cũng vui vẻ đem nàng khổng chế trong lòng bàn tay mình.

"Nha đầu, ngươi hiện giờ không thể tu tập pháp thuật, con đường phía trước hơn phân nửa nguy hiểm thật lớn, ngươi muốn tiếp tục đi xuống hay từ bỏ, không cần biết đến kết quả?"

"Phải, không đi sao biết con đường phía trước như thế nào?"

"Có lẽ con đường phía trước của ngươi quá dài, mười năm, hai mươi năm, ngươi vẫn là người tầm thường như cũ, hơn nữa còn phải kéo dài thân thể bệnh tật, ngươi vẫn muốn hay không muốn như thế?"

"Muốn "

"Kia, cho dù thân thể ngươi sống không qua nổi mùa xuân này, linh hồn tiếp tục nhập luân hồi, ngươi có nguyện uống nước vong xuyên, làm người bình thường, lưng không phải đeo gánh nặng, cực khổ?"

"Không muốn, ta không muốn làm người hèn nhát "

"Ha ha, ha ha, hảo! Tốt! Nha đầu, nếu như thế, ngươi liền đi đi, phật đỉnh sơn không phải chỗ ngươi nên ở lâu, người tu chân coi trọng kỳ ngộ, phải đi ngược dòng nước, có dũng khí vượt qua sóng gió, quyết định liền đi làm đi!"

Tuệ Viễn phương trượng cũng nói giúp nàng rời đi phật đỉnh sơn, không khiến cho Thanh Thành được đường hoài nghi, vừa muốn giải quyết vấn đề linh thực vấn đề này...

"Hô..." Vương Tử xoay người ngồi dậy, hít một hơi thật sâu, đi ra cửa phòng.

"Tur Mã tiên sinh, ngươi không cần tại đây nhìn " Vương Tử đối với Tur Mã Thú nói, nàng sớm biết Tur Mã Thú ở bên ngoài bồi hồi, nhưng nhất thời hồi lâu đề ý không rõ ràng, nàng tạm thời không cần linh thực này, vì đêm qua ở tiểu viện Tuệ Viễn phương trượng hấp thu linh khí hiệu quả tốt hơn rất nhiều, hơn nữa so với linh thực càng tiện lợi.

"... Vâng" Tur Mã Thú sừng sốt một chút vội vàng đáp, hẳn thật sự không dám nhận Vương Tử một tiếng tiên sinh này.

Nửa giờ sau, Vương Tử ra rừng trúc bên ngoài khu thảo dược phía sau núi, nương theo ánh trăng có thể nhìn đến bên chân Vương Tử đặt một ít hòn đá màu xám, đêm nay không đen kịt giống đêm qua, sao đầy trời dự báo ngày mai thời tiết đẹp, bầu trời đêm phật đỉnh sơn tựa hồ đặc biệt thấp, thấp đến mức làm người hoài nghi chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới những ánh sao sáng như ngọc kia.

Đột nhiên Vương Tử ngẩng đầu, Tuệ Viễn phương trượng tay trái chuyển động chuỗi phật châu chậm rãi đi tới, trong chớp mắt liền đứng trước mặt Vương Tử.

"Ngươi đến muộn" Vương Tử nói.

"Ngạch, không phải chỉ một chén trà thôi sao, bản tăng là lão nhân gia, nên đi chậm" Tuệ Viễn phương trượng ha ha cười, nói dối không chớp mắt, lão nhân gia có thể súc địa thành thốn, một bước đi đến trăm dặm sao?

(súc địa thành thốn: thu đất lại, từ vài dặm thành một thốn)

"Tăng đá" Vương Tử nói, ánh mắt ý bảo hẳn nhìn tăng đá bên chân.

"Nga nga, nha đầu, bản tăng không tin ngươi còn tăng đá a?" Tuệ Viễn phương trượng cười nói.

Vương Tử cũng không trả lời, mà xoay người nhặt lên mấy tảng đá, lui ra phía sau vài bước đem từng tảng đá sắp xếp, đứng dậy nhìn về phía Tuệ Viễn phương trượng nói:

"Vì sao không sinh ra linh khí?"

P/s: Mọi lần tách mỗi chap ra thành 3 phần truyện có vẻ hơi ngắn thì phải. Nên bắt đầu từ giờ ta sẽ tách mỗi chap ra thành 2 phần nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Chương 7.1

Đã thấy Tuệ Viễn phương tượng nhìn chăm chăm vào những tảng đá xung quanh Vương Tử, trừng lớn ánh mắt rõ ràng viết kinh ngạc, sau một lúc lâu nói.

"Nha đầu, ngươi nhận biết ngũ hành? trận pháp này ai chỉ ngươi bố trí?"

"Ngày hôm qua trong viện ngươi gặp qua"

"Cái gì? Ngày hôm qua xem vài lần ngươi liền nhớ kĩ như vậy?"

"Phải"

Ánh mắt Tuệ Viễn phương tượng nhất thời tỏa ánh sáng nhìn Vương Tử, khó lòng a! Tuy nói tụ linh trận này là trận pháp nhỏ đơn giản nhất, người tu chân không ai không biết bày trận, nhưng rất có chú ý a!

"Nha đầu a, trận pháp này tên gọi ngũ hành tụ linh trận, linh khí trong thể gian phân tán không đồng đều, phải bày trận pháp này mới có thể tụ tập linh khí, trận này theo ngũ hành mà thành, ngũ hành tức: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ"

"Ngũ hành: mộc về hướng đông, hỏa về hướng nam, kim về hướng tây, thủy về hướng bắc, thổ về trung ương "

"Âm dương ngũ hành không ngừng biến hóa vận chuyển, người bày trận phải thông hiểu biến hoá ngũ hành, mới bày trận chuẩn xác."

"Người tu chân có thể cảm giác ngũ hành, phẩm nhân lại không thể, nha đầu ngươi bày trận từ mấy tảng đá này có chút nhỏ, nhưng bố cục chuẩn xác, ngươi như thế nào làm được ?"

"Có lẽ, ta có thể cảm giác được ngũ hành như lời ngươi nói"

Vương Tử suy nghĩ một chút nói, nàng xác thực không rõ ràng lắm cái gì là ngũ hành, chính là y theo trận pháp đem qua Tuệ Viễn phương tượng bày ra mà làm theo.

Đem một vài vị trí điều chỉnh, dựa theo lời nói Tuệ Viễn phương tượng, cứ như vậy đối chiếu nàng cảm giác chính là ngũ hành.

"Cái gì? Ngươi cảm giác được ngũ hành?"

Tuệ Viễn phương tượng không không chế được kinh hô, một nhân sĩ tu chân cảm giác ngũ hành ít nhất cũng phải mất từ năm đến mười năm, hơn nữa cái gọi là cảm giác ngũ hành chính là cảm giác được một hoặc hai loại thuộc tính trong ngũ hành như: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Người bình thường chỉ có thể cảm giác được linh căn chính mình, mà Vương Tử...

"Ta có thể nhìn thấy rất nhiều đồ vật này nọ, cũng có thể cảm giác được rất nhiều đồ vật này nọ "

"Kia... Vậy ngươi có thể cảm giác được thuộc tính gì?"

"Mộc" Vương Tử nghiêng đầu nghĩ nghĩ đáp, sau lại tiếp tục nói: "Ta có thể hấp thu linh khí trong linh thực "

"Hết thấy những điều này không đại biểu ngươi có thể cảm giác được ngũ hành hay không, ở giới tu chân cảm giác ngũ hành đại biểu cho lực lượng nguyên ý vì người sử dụng, nhưng trước tiên phải thức tỉnh linh căn, lấy công pháp tu hành, âm dương ngũ hành, sinh sôi nảy nở, đó cũng là nguồn sinh lực cơ bản của người tu chân!"

"Nguyên ý vì ta sử dụng?" Vương Tử lặp lại những lời này, không biết nghĩ tới điều gì, chậm rãi nhắm mắt lại, tay phải nâng lên.

Tuệ Viễn phương tượng không biết Vương Tử muốn làm gì, thấy vẻ mặt, cùng động tác đột nhiên của nàng mang phong phạm người tu chân ngộ đạo, dù cảm thấy nghi hoặc cũng không lên tiếng, yên tĩnh chờ, nhưng lập tức hấn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, miệng mở lớn, chòm râu bạch kim run lên, bàn tay chỉ vào Vương Tử nói không ra lời!

Đầu ngón tay trỏ Vương Tử dưới ánh sao vẫn tái nhợt như cũ bất chợt sinh ra một sợi dây nhỏ màu xanh biếc, lấy tốc độ thông thả dần tăng trưởng, thẳng khi dài khoảng một thước tạo hình chữ nhật mới dừng lại, sợi dây trên đầu ngón Vương Tử quay lên hai vòng, tựa hồ thật cao hứng.

Vương Tử mở to mắt, nhìn đến sợi dây trong tay cũng có chút bất khả tư nghị, lại gặp được bàn tay đang chỉ run rẩy của Tuệ Viễn phương tượng, trong ánh mắt đậm nhạt nhanh chóng xẹt qua mỉm cười.

(bất khả tư nghị có chút không ngờ đến)

Tuệ Viễn phương tượng vẫn chưa từ trong kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, như thế nào cũng nghĩ không ra, tâm tâm niệm niệm suy nghĩ nên bỏ lỡ về mặt Vương Tử không đồng dạng.

"Nha, nha... Nha đầu! Ngươi đừng nói cho bản tăng đây là ngươi làm bừa ra tới a?"

"Chính là ta làm bừa ra tới!"

"Cái gì? Ngươi, ngươi... Ngươi không có linh căn, chưa từng tu luyện công pháp mặc hệ, không ai dạy ngươi cảm giác ngũ hành, ngươi như thế nào không chế thuộc tính mộc?"

"Này, ta xác thực không biết, là thuộc tính mộc nguyên ý cho ta sử dụng "

"Ngươi thật sự cảm giác được thuộc tính mộc, thật sự! Lấy thể chất của một phạm nhân!" Tuệ Viễn phương trượng nhẹ giọng nói, đôi mắt thần sắc cuộn cuộn.

Vương Tử chuyên tâm nhìn sợi dây trong tay, nhìn nó theo cổ tay Vương Tử truyền đến cảm giác thực cao hứng, Vương Tử cảm thấy trong đầu bỗng nhiên có chút mê muội, năng đơn thuần dựa vào tính thần lực triệu hồi thuộc tính mộc, không ngừng sử dụng tính thần lực làm cho năng có chút không thích ứng.

Vương Tử tập trung tính thần thu hồi dây, chỉ thấy sợi dây rời khỏi cổ tay năng, tựa hồ lưu luyến đọng đưa hai cái, rất nhanh liền biến mất trên đầu ngón tay Vương Tử.

Vương Tử nhìn về phía Tuệ Viễn phương trượng, hắn đã không còn luống cuống giống như vừa rồi, khôi phục thần thái cười tủm tỉm, sâu kín chuyện động phật châu, nhìn Vương Tử không nói lời nào.

Tuệ Viễn phương trượng đích xác bị tình cảnh mới vừa rồi là cho ngây người sợ hãi, nếu đặt trong tay người tu chân, căn bản một chút da lông cũng không coi là gì, tiểu hải tử làm tuổi cũng có thể lấy ra xem như màn xiếc nhỏ, nhưng đặt trên người Vương Tử, thật không khoa học a!

Hắn tận mắt nhìn thấy Vương Tử không có linh căn, mà giờ khắc này thuộc tính mộc mới biểu hiện

như thế nào giải thích!

Bất giác thức tỉnh linh căn, cho dù cảm giác được thuộc tính mộc cũng tốt, liếc mắt nhìn Vương Tử một cái, năng đang ở kia đùa nghịch tụ linh trận, năng tuyệt đối không lo lắng, hay nghĩ trước nghĩ sau, vẫn làm từng bước nên làm, tựa hồ cũng không vì chuyện tình tương lai mà phiền lòng, ha ha...

Lo lắng để làm gì, người tu chân tối kỵ nhất sợ đầu sợ đuôi, chiêm tiền cố hậu, chỉ đồ thừa nha đầu này quá mức thâm trầm, rõ ràng là một hải tử, hại lão nhân gia ông không tự giác lo lắng thay...

(chiêm tiền cố hậu:cẩn thận,lo lắng thái quá)

Nhìn Vương Tử sắp xếp thành hình tụ linh trận, Tuệ Viễn phương trượng âm thầm kinh ngạc, nha đầu kia không dựa vào công pháp xuất ra sợi dây, vậy cũng có thể là do thần thức, có thể đem thần thức vận dụng đến nước này, thật sự, chỉ có bốn chữ-không thể tưởng tượng!

Sau một lúc lâu, Tuệ Viễn phương trượng mở miệng hỏi, giọng điệu thực tại tràn ngập nghiêm túc:

"Nha đầu, ngươi rốt cuộc có phải người hay không a?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Trận Pháp Thiên Tài

Editor:HamNguyet

Thấy Vương Tử cũng không trả lời vấn đề nhàm chán này.

Tuệ Viễn phương trượng gặp Vương Tử không phản ứng chính mình, cũng không tự đòi mắt mặt, sờ sờ mũi tiến lên xem xét.

"Nha đầu, ngũ hành tụ linh trận là một loại linh trận nhỏ, cái gọi là linh trận, do người tu chân bố trí trận pháp, lấy linh khí dưỡng thành, tu vi càng cao trận pháp bày ra càng cường, uy lực càng lớn, bố trí linh trận cũng không thể thiếu linh thạch, linh thạch là loại tiên thông dụng nhất được lưu thông ở tu chân giới, cũng là vật không thể thiếu mà những luyện khí sư dùng khi luyện khí."

"Tựa như tảng đá ở phạm giới, linh thạch trong tu chân giới tùy ý đều có thể thấy được, tựa như trai ngọc ngậm trên châu, linh thạch phải trải qua ngàn năm hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, linh khí thiên địa dụng dưỡng mà thành, linh thạch đối với người tu chân vô cùng quan trọng, chẳng hạn như muốn bày một tụ linh trận nhỏ, linh thạch phẩm chất càng cao, hiệu quả tụ linh trận càng tốt."

"Phẩm chất linh thạch?" Vương Tử hỏi.

"Thời gian dụng dưỡng linh thạch càng dài, phẩm chất càng cao, linh thạch một ngàn năm là linh thạch trung phẩm, bình thường ở tu chân giới các tu sĩ hay

dùng đến linh thạch trung phẩm"

Trong tay Tuệ Viễn phương trượng đột nhiên xuất hiện ba khối linh thạch nhỏ như nắm tay tiểu hài tử, loại linh thạch hạ phẩm có màu trắng gần giống trân châu, linh thạch trung phẩm màu trắng ngà, linh thạch thượng phẩm cũng màu trắng ngà, nhưng ánh sáng ónh nhuận, mặt ngoài ngẫu nhiên có hoa quang hiện lên.

"Linh thạch hạ phẩm trăm năm, linh thạch trung phẩm một ngàn năm, linh thạch thượng phẩm ba ngàn năm, cũng có cực phẩm linh thạch, hơn mười vạn năm mới có thể hình thành, ở tu chân giới được coi là vật hi hữu, càng miễn bàn linh thạch thiên phẩm ngũ hành, phương mao củ ấu a, bản tăng đều chưa thấy qua linh thạch thiên phẩm ngũ hành có bộ dáng gì nữa, aiz..., nha đầu, nếu một ngày ngươi nhìn thấy, cấp bản tăng đại khai nhãn giới a!"

*(+phương mao củ ấu:long phương sừng lân,tức chỉ thứ hiếm thấy.

+đại khai nhãn giới: mở rộng tầm mắt.)*

Vương Tử tiện tay cầm lấy khối linh thạch hạ phẩm kia lật xem một chút, đột nhiên nhắm mắt lại, nắm chặt trong tay, Tuệ Viễn phương trượng còn chưa kịp cứu lấy khối linh thạch kia liền nhìn nó hóa thành một nắm bột phấn màu xám trắng theo bàn tay Vương Tử rơi xuống, nhất thời Tuệ Viễn phương trượng thịt đau như cắt nhìn khối linh thạch trong nháy mắt hóa thành tro bụi, thấy Vương Tử đang nhìn đến hai khối linh thạch còn lại trên tay hắn, vội vàng thu trở về, nói: "Ai nha, nha đầu, ngươi... Ngươi ngươi sao có thể lãng phí như thế a? Bản tăng có thể dạy ngươi dùng trận pháp a!"

"Biện pháp càng đơn giản,tốc độ tu luyện càng nhanh hơn" Vương Tử trả lời, không nhìn đến trên mặt Tuệ Viễn phương trượng viết một bộ dáng phá gia chi nữ.

Linh thạch hình thành qua nhiều năm cứ như vậy tiêu hao, trực tiếp hấp thụ linh thạch là hành động đốt của a~,người bình thường có linh thạch đều để dành lại hướng quan khi dùng.

Kì thật Vương Tử cảm nhận được trong linh thạch kia có nguồn linh lực nồng đậm, nghĩ đến thử xem, chẳng qua nàng cảm thấy được linh khí trong linh thạch trung phẩm cùng linh thạch thượng phẩm quá mức nồng đậm, nàng hấp thu cũng là lãng phí, thân thể nàng không thể chứa đựng nổi nhiều linh khí, cho nên lựa chọn loại linh thạch hạ phẩm

"Ai, nha đầu, bản tăng nói cho ngươi biết a, vạn nhất ngày sau ngươi bước đi trên con đường tu đạo,vẫn giữ bộ dáng tiêu sái hoang phí như bây giờ, Bản tăng thực lo lắng cho ngươi, không có bối cảnh gia tộc, không có môn phái chống đỡ, ngươi...nha đầu ngươi đi đâu? Ai ai, bản tăng không nói nữa là được."

Tuệ Viễn phương trượng tự cổ nhắc mục đích bản thân phải bình tĩnh, thấy Vương Tử đột nhiên xoay người rời đi, cũng không dám nói, miệng còn thì thảo câu hử,bộ dáng một chút cũng không đáng yêu.

"Tốt lắm tốt lắm, bản tăng nói cho ngươi ngũ hành tụ linh trận này vì sao không khởi động" thấy Vương Tử quả nhiên đến cạnh tụ linh trận, Tuệ Viễn phương trượng vừa lòng đứng lên giải thích.

"Mỗi trận pháp đều có một mắt trận cố định, ngũ hành tụ linh trận đương nhiên cũng có mắt trận, mà mắt trận của nó dựa theo người bày trận, nói cách khác..."

"Dựa theo thuộc tính linh căn bất đồng của mỗi người,mà lựa chọn mắt trận tương ứng"Vương Tử lên tiếng đánh gãy lời Tuệ Viễn phương trượng nói.

"Ồi chào? Ồi chào? Nha đầu, đủ thông minh a! Vậy ngươi nói nên làm như thế nào để mở ra mắt trận khởi động trận pháp?"

Chỉ thấy Vương Tử đi vào trung ương trận pháp ngồi xuống xếp bằng, nhắm mắt lại,trong giây lát, bên ngoài một khối linh thạch nổi lên tầng thanh quang, thanh quang hướng bốn phía tán ra, nháy mắt lâm khối linh thạch còn lại cùng Vương Tử bị một đoàn ánh sáng ónh nhuận thật nhỏ bao quanh, bạch quang vừa thành hình lập tức biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Chương 8.1

Editor:HamNguyet

"... Ha hả, nha đầu a, bản tăng thật vất vả tu luyện một chút tâm tình phật gia,trong thời gian ngắn ngủi vài ngày đã bị ngươi đánh hồi nguyên hình a "

Nhìn Vương Tử nhắm mắt tĩnh tọa, Tuệ Viễn phương trượng cúi đầu nở nụ cười hai tiếng nói, lập tức tìm một địa phương khoanh chân ngồi xuống,nha đầu này thật ra vô cùng tự tại, chính mình tĩnh tọa hấp thu linh khí, lưu hấn tại đây hộ pháp a.....

Một tòa chùa chiến dù lớn hay nhỏ bên trong đều thiết kế tầng kinh các,tất cả các lịch đại cao tăng đều đem bản ghi chép bình sinh sở ngộ lưu giữ vào

sách, truyền giáo hậu nhân, lấy phở độ chúng sinh, tăng kinh các thường là nơi trọng yếu trong chùa, kiến tạo cẩn thận, phòng ốc khô ráo không thấm nước, theo mỗi định kì đều có các tăng nhân đem kinh thư ra phơi nắng.

*(-bình sinh sở ngộ: khi còn sống trải qua hay gặp được.

-phở độ chúng sinh: làm việc thiện, cứu giúp người qua khỏi bể khổ.)*

Hôm nay, đầu mùa xuân khó có dịp thời tiết tốt, ánh nắng tươi sáng, đa số các tăng nhân trong Vạn Thanh tự đều đến nơi này đem kinh thư ra phơi nắng, khoảng sân lớn nhỏ xung quanh phủ kín các loại kinh thư, ngẫu nhiên những cơn gió nhẹ thổi qua tạo ra thanh âm sà sạt lật sách, khung cảnh thích ý sau giờ ngộ.

Nơi này chỉ còn lại hai tiểu sa di ở lại trông coi, ngẫu nhiên đi qua đi lại sửa sang từng bộ kinh thư.

Trên bậc thang tăng kinh các, một nữ tử thon gầy ngồi tựa nghiêng thân mình, che khuất ánh mặt trời chói mắt, áo choàng màu xám ôm lấy thân thể, tóc dài vờn gọn gàng sau lưng, lộ ra nửa khuôn mặt tái nhợt dưới hào quang không có nửa điểm huyết sắc, cho dù thời tiết có tốt đến mấy tựa hồ cũng không thể nhuộm lên người nàng chút ấm áp nào.

Chỉ thấy dưới chân nàng bày nhiều bộ sách có chút ố vàng, tay trái thỉnh thoảng lật sách, bên cạnh đặt bình bút lông, tay phải cầm một bút lông ghi chép, khắc họa hoa văn, vừa họa xong đã thấy nàng tiếp tục lặp lại hành động như vừa rồi.

Không biết qua bao nhiêu thời gian, nữ tử khép sách lại, đứng dậy hơi vươn thân mình sau thời gian ngồi lâu một chỗ, cầm bình bút lông cùng đồ đạc rời đi.

Chỉ chốc lát liền gặp một đám tăng nhân lục tục tiến đến thu sách, mặt trời bắt đầu dần dần lặn về phía tây.

Tại rừng trúc phía sau núi Thanh Thành được đường, Tư Mã Thú ôm sách chán nản bay tới bay lui, từ buổi chiều sau khi Vương Tử rời khỏi Vạn Thanh tự liền chui vào phiến rừng trúc đến giờ chưa trở ra, lúc đầu thấy nàng cầm xẻng nghĩ đến nàng muốn đi lấy măng, sau lại thấy trong tay nàng xuất hiện một nắm lá cò nhỏ chôn trong rừng trúc, hẳn mới giặt mình hiểu đồ, nguyên lai Vương Tử muốn bày trận a.

Lần đầu tiên gặp Vương Tử, nàng mang bộ dáng bệnh tật, tái nhợt, đi vài bước sẽ nghỉ ngơi một chút, nhưng hiện giờ, trừ bỏ làn da tái nhợt không bình thường thật đúng nhìn đoán không ra nàng bệnh tật quần thân, Vương Tử mỗi ngày đi tới đi lui trong Thanh Thành được đường, Vạn Thanh tự cùng phiến rừng trúc cạnh khu thảo được phía sau núi không biết mệt mỏi.

Vạn Thanh tự Tư Mã Thú không dám đi, nào có quỷ hồn nào dám vào chùa miếu, đương nhiên không biết Vương Tử ở Vạn Thanh tự làm cái gì, cư nhiên hiện giờ trong rừng trúc bày trận, về trận pháp, Tư Mã Thú hẳn thật đúng là hoàn toàn không biết gì

cả, pháp thuật đều có chuyên môn riêng, hẳn không hiểu đồ vật này nọ cũng là điều bình thường...

Gặp Vương Tử từ trong rừng trúc đi ra, Tư Mã Thú bay qua muốn nhìn một chút Vương Tử bày trận pháp gì, ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị bay vào tìm đường chết, trong nháy mắt một cỗ lực lượng vô hình đẩy hắn ra xa, Tư Mã Thú trợn mắt há hốc mồm nhìn Vương Tử, kêu to:

"Tiểu thư!"

"Ha ha, lão quý a, người vào không được, chỉ cần là quỷ hồn đều không thể vào được" giọng nói lão nhân già nua mang theo ý cười từ phía sau vang lên, Tư Mã Thú theo bản năng xoay người, gặp một tăng nhân mặc áo bào xám trắng, râu bạc kim mềm rủ xuống chậm rãi bước đi thong thả đến, trong chớp mắt đi đến đứng cạnh bên người Vương Tử.

"Ngạch..." Tư Mã Thú mở to hai mắt nhìn người này, thân thể không ức chế được run rẩy, trên người lão nhân áo bào xám trắng có luồng áp lực lớn khiến hắn không phải lui ra phía sau vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 20: Chương 8.2

Editor: HamNguyet

"Nha đầu, bên này là thành quả của người sau khi đến tăng kinh các? Ha ha, bản tăng chỉ thấy chỗ này thực giống mê trận." Tuệ Viễn phương trọng dứt lời bước vào trong rừng trúc.

Lại nói Tuệ Viễn phương trọng sau khi bước vào rừng trúc, theo một phương hướng đi đến, súc địa thành thốn, một bước đi được trăm dặm, mà rừng trúc này nhìn vừa giống như rừng trúc bình thường nhưng nhìn lại có chút không giống, vô tận không điểm cuối, đi như thế nào cũng đều là rừng trúc mờ mịt.

Trong rừng trúc cực kỳ im lặng. Đúng, chính là "Tĩnh", không có nổi một tia gió nhẹ thổi tiến vào, đương nhiên cũng nghe không được thanh âm lá trúc rung động sào sạt theo gió.

"Ha ha..."

Tuệ Viễn phương trọng cười nhẹ một tiếng, dừng bước lại, bước chân thay đổi, nếu nhìn kỹ sẽ thấy Tuệ Viễn phương trọng bước phải một bước, trái ba bước, phải năm bước, trái bảy bước, cứ lặp lại từng bước như thế cho đến khi thấy Tuệ Viễn phương trọng đứng ở phía trước một gốc cây gậy trúc, cây gậy trúc này cùng những cây gậy trúc khác thoát nhìn không có gì khác biệt

Tuệ Viễn phương trọng một tay nắm trúc, gậy trúc chớp lên hai cái, mắt thấy sẽ nhỏ tận gốc, đã thấy Tuệ Viễn phương trọng đột nhiên buông tay, bàn tay trống rỗng bỗng nhiên xuất hiện một cái xéng nhỏ, ngòi xỏm người xuống thật cẩn thận đào cây gậy trúc lên, thời điểm cây gốc gậy trúc hoàn toàn hiển lộ là lúc xung quanh Tuệ Viễn phương trọng chợt hiện bảy cây gậy trúc có lá cờ nhỏ màu xanh.

Mà bốn phương tám hướng rừng trúc cũng xuất hiện những lá cờ nhỏ màu xanh, nhất thời từng làn gió nhẹ thổi vào trong rừng trúc, thanh âm sào sạt bên tai không dứt, Tuệ Viễn phương trọng phát tay rút lên bảy lá cờ xanh, đem gậy trúc để tại chỗ cũ, chỉ lấy đi vài mặt lá cờ xanh, cười cười tiêu sái bước ra khỏi rừng trúc, bên ngoài rừng trúc Tứ Mã Thủ đứng im trợn mắt há hốc mồm cùng Vương Tử vẫn lạnh nhạt như trước.

"Nha đầu, lúc này mới chưa đến hai ngày, ngươi liền đem tất cả trận pháp lưu giữ trong tàng kinh các Vạn Thanh Tự học xong, hơn nữa, tùy tùy tiện tiện cũng có thể bày ra một mê trận, nếu đổi lại là một phạm nhân bước vào mê trận này, nghĩ cùng đừng nghĩ ra khỏi đây được a."

"A?" Tứ Mã Thủ giật mình miệng mở lớn, không ra được? Khoa trương như vậy sao? Hắn chỉ nhìn thấy Tuệ Viễn phương trọng ở trong trận đi vòng vo vài vòng, sau đó theo một phương hướng kì quái bước đến cạnh một gốc cây gậy trúc cẩn thận đào lên, sau đó vài lá cờ xanh đột nhiên xuất hiện, tiếp đến đã thấy Tuệ Viễn phương trọng đi ra khỏi rừng trúc, được rồi, hắn thực không hiểu biết gì về trận pháp...

"Thì tính sao, ngươi chỉ dùng thời gian chưa tới nửa chén trà đã ra khỏi trận pháp, ngươi thậm chí có thể không cần tốn nhiều sức lực, hủy đi mê trận này" Vương Tử bình tĩnh nói.

"Ai ai, ngươi không nói trận pháp ngươi tạo ra nhằm vào phạm nhân, ngươi nha đầu kia, không cần xem nhẹ chính mình, aizz... một chút cũng không đáng yêu!"

"Đây cũng không phải là một cái mê trận bình thường, bên ngoài ngươi lại bày thêm tụ linh trận, phong tỏa gió, tiếp đến mới bày tới mê trận, trong trận cứ hai phút phương hướng biến hoá một lần, nếu không nhờ bản tăng có thể cảm giác thủy thuộc tính trong ngũ hành, như thế nào có thể tìm ra được phương hướng, vốn là phá đi mất trận liền tốt, ngươi lại ở trong mắt trận bỏ thêm một trận bảo hộ, nên không thể mạnh mẽ phá bỏ mất trận, đổi lại phạm nhân chắc chắn sẽ bị nhốt trong trận cả đời."

"Cả đời trong trận a! Ngươi đây là bố trí ba trận thành một! Chỉ dựa vào vài cuốn sách mà đã có thành tích như thế, nha đầu ngươi còn chưa thấy đủ sao? Có thể đem thuộc tính mộc vận dụng tinh diệu như thế, ở mê trận lấy bút hoạ rồng điểm mắt a, nha đầu, bản tăng nhớ rõ ngươi hôm nay trước còn không cảm giác được ngũ hành!"

"Nha đầu, ngươi có thể rời núi..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21: 9:kì Dị Lục

Editor:HamNguyet

Vương Tử không thức tỉnh linh căn, chỉ học tập một ít trận pháp bình thường, linh trận đều phải dùng linh lực chống đỡ, Tuệ Viễn phương trọng nhìn ra Vương Tử ở phương diện trận pháp cực kì có thiên phú, liền đề cho nàng đi tàng kinh các, không nghĩ tới chỉ mới vài ngày không gặp nàng đã đem toàn bộ sách về trận pháp ghi nhớ xong, hơn nữa diễn biến suy tính cực kì tinh diệu, nhiều biến hoá, ngay cả Tuệ Viễn phương trọng cũng không thể ngờ đến.

Sau này bố trí được những trận pháp lợi hại, nếu gặp phải người có thực lực mạnh hơn vài phần đến phá trận, không dùng thủ đoạn hòa bình phá trận mà hoàn toàn có thể cậy mạnh hủy đi trận pháp, cho nên trận pháp chủ yếu chỉ dùng được với những người không có thực lực, đối với tương lai Vương Tử, Tuệ Viễn phương trọng vừa vui mừng đồng thời cũng vì Vương Tử mà sầu lo.

Tuệ Viễn phương trọng đứng trong tiểu viện, ngẩng đầu nhìn trời nhẹ giọng thở dài, trong nháy mắt thân hình biến mất tại chỗ, trong không khí chỉ chừa lại một câu "Thời tiết phải thay đổi..."

Dần dần tiêu tán.

.....

Sáng sớm,sau khi Vương Tử rời giường cảm thấy thời tiết có chút lạnh,quần áo mặc bình thường không đủ để chống lạnh, Vương Tử tùy tay với lấy một kiện quần áo phi người ra ngoài cửa, mới phát hiện thời điểm sáng sớm trên núi đã phủ thêm một tầng lụa mỏng trắng tinh khiết, trên bầu trời bông tuyết thi thoảng bay phát phơ thưa thớt rơi xuống.

Không khí rét lạnh, hỗn loạn nhưng đặc biệt tươi mát, thân đứng trong một màu trắng noãn mênh mông vô tận,sạch sẽ khiến người thư thái, Vương Tử hít vào một hơi thật sâu,không khí rét lạnh theo đó tiến vào lồng ngực khiến Vương Tử liên tục ho khan vài tiếng, nhưng vẫn không thể ngăn cản tâm tình thật tốt khó hiểu của Vương Tử.

Tuyết rơi không lớn, chỉ tích một tầng mỏng manh, trên sơn đạo đã được dọn sạch sẽ hơn phân nửa, canh năm mỗi ngày đều có các tăng nhân dậy sớm quét tước,lộ ra khung cảnh đầu mùa xuân tươi tốt.

Vương Tử lập tức đến tầng kinh các, trưởng lão trông giữ tầng kinh các được phụng trưng lệnh, biết Vương Tử mỗi ngày đều tới nơi này, hai tay tạo thành chữ thập niệm thanh "A di đà phật".Sau cấp Vương Tử mở cửa tiến vào.

Vương Tử trong tầng kinh các đi dạo chung quanh, phát hiện đã không còn quyển sách nào nàng có thể xem,tất cả sách liên quan đến trận pháp nàng đều xem xong,sách về lịch sử cũng không cần nhìn,bởi có Tử Mã Thủ ở một bên giảng giải, kinh thư nàng xem không hiểu,cuộc sống từ nhỏ ở nước ngoài, nàng có thể đem Hán ngữ nói được tốt như vậy đã rất tốt, nàng cũng từng thử nhìn mấy quyển, nhưng đáng tiếc nàng... Vẫn xem không hiểu.

Kệ sách trên lầu ba được bày một vài quyển có bìa màu vàng,bề ngoài mới tinh khiến Vương Tử đặc biệt chú, nơi này sách nhiều,đủ các chủng loại,đều được bảo tồn mấy trăm năm đến vài thập niên,thậm chí không ít những bản đơn lẻ, là tài nguyên vô cùng trân quý của Vạn Thanh tự,không phải những loại sách được bày bán ngoài đường tùy tiện cũng có thể nhìn thấy.

Thời gian lâu năm bình thường trang sách đều bị ố vàng, nhưng vài quyển sách này lại không giống như thường xuyên bị người lật xem, Vương Tử rút ra một quyển lật xem, nguyên lai là "Kỳ dị lục", bên trong ghi chép một ít chuyện kỳ quái,mới lạ,nói đến quỷ thần rất nhiều,tăng nhân trong chùa không xem đến cũng không có gì lạ.

Trong lúc rảnh rỗi Vương Tử ngồi cạnh giá sách xem xét qua,cũng không có gì phần khích, Vương Tử đọc sách mau,thời điểm lật đến quyển kế tiếp tốc độ xem dần dần chậm lại, hiển nhiên có chút chuyện xưa khiến nàng cảm thấy hứng thú.

Chuyện xưa kể về một đôi huynh đệ thời kì Thái cổ,chuyện tình tu luyện đắc đạo vô sự tự thông,tác giả ghi chép hẳn là ở xung quanh nghe được vài đoạn ngắn về chuyện tình hai huynh đệ này, bản ghi chép lẻ loi phân tán rất nhiều, không nói tiếp rõ ràng.

Hai huynh đệ thiên phú dị bẩm, từ nhỏ cảm tình vô cùng tốt, huynh trưởng hiểu chiến,hay cùng các loại chim bay cá nhảy và một số người bộ lạc đánh nhau, đệ đệ thích nghiên cứu kỳ môn dị thuật, đặc biệt là trận pháp,nhân số trong các bộ lạc thời kì Thái cổ ít ỏi,nên thường thường phát minh một vài trận pháp sẵn sẵn, đệ đệ nghiên cứu trận pháp, cơ hồ không trận pháp nào không thể phá giải,không trận pháp nào không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: 9.1: Kỳ Dị Lục

Editor:HamNguyet

Thời kì Thái cổ linh khí đầy đủ, vạn vật sinh linh theo bản năng hấp thu cho mình sử dụng,trong lúc đó cùng bộ tộc đã thú chiến đấu, chậm rãi tổng kết ra bộ sách công pháp võ thuật,cứ như thế diễn ra thành hệ thống, huynh đệ hai người phối hợp lẫn nhau cơ hồ không ai bằng, hai người rời khỏi bộ tộc, một đường đi hướng người khiêu chiến, thậm chí tiến vào các thâm lâm rừng rậm lớn cùng đã thú so chiêu.

Mặc dù quá trình xảy ra nhiều tình huống hung hiểm, nhưng huynh đệ hai người chưa bao giờ e ngại quá,hoài một viên tâm theo đuổi cuộc bộ chung quanh không ngừng trưởng thành, ngày đêm luân phiên, tuổi tác thay đổi, hai người cũng không biết đi qua bao nhiêu năm tháng, nhân loại đã thú đối với bọn hắn đã không thể tiếp tục đối kháng.

Hai người dĩ nhiên trở thành chiến thần bách chiến bách thắng cùng trận pháp chi thần trong lòng thế nhân,thậm chí nhân loại linh thú nghe tin đã sợ mất mật, đối với bọn họ nhượng bộ lui binh,họ vẫn đi tới, vẫn đánh ngày đánh đêm cứ nhiên đến một ngày họ liền dừng lại, hai huynh đệ đều cảm hư không,thời điểm hai người có thể đi theo tộc nhân ra ngoài săn bắn, không ngừng khiêu chiến người khác, khiêu chiến chính mình không biết khi nào đã trở thành bản năng của bọn họ, nếu là bản năng, làm sao có thể tồn tại mãi.

Nếu không có đối thủ, hai người liền nghĩ biện pháp cùng chính mình khiêu chiến,chính mình không ngừng suy nghĩ mà nảy sinh ra chiến tích mới, chính mình ra chiêu,chính mình đối chiêu, chính mình bày trận sau chính mình tiếp tục phá trận, hai người bất tri bất giác đã tu luyện thành tiên hoặc là thành thần, năm tháng không ngừng trôi qua,chút kiên nhẫn cuối cùng của họ cũng bị mang đi.

Hai người không thể chịu đựng được thời gian dài lâu như thế, lại không có đối thủ, rốt cục vào một ngày hay người đích thân đem thân thể phong ấn tại

tiền phủ, linh hồn đánh lên dấu vết, suốt đời vĩnh thế, lập tức song song rơi vào luân hồi.

Vào một thời không nào đó, trời giáng đại nạn, bầu trời u ám, sinh linh vong, cỏ cây tần hũy, phong lôi cả ngày tàn sát bừa bãi, mưa to như bị hạ nguyên rửa, vạn vật sinh linh tử thương vô số! Nhìn bầu trời càng ngày càng đi xuống, người tài ba dị sĩ các giới thức thủ vô sách - bó tay không biện pháp, hai huynh đệ không đành lòng nhìn thiên hạ đại loạn, linh hồn hồi tiền phủ trở về chân thân.

Hai người nê hà cùng cực sở học suốt đời cũng chưa từng thấy được cảnh tượng như vậy, thật sự là tạo hoá thiên địa, cần khôn thay đổi! Nhất thời nghĩ không ra đối sách, cả ngày đóng cửa khổ tư, rốt cục ở một ngày đệ đệ kích động thông báo cho huynh trưởng rằng hắn đã nghiên cứu ra một trận pháp mới - bổ thiên đại trận "Kính thiên trận"

Trận này đội hình lớn, hai người bằng bất cứ giá nào cũng phải đem máu toàn thân thành lập trận pháp, lại lấy toàn bộ linh lực mở ra trận pháp, lập tức thiên khung trở về vị trí cũ, có người tu tiên gặp trong thiên địa trần đây mãi hồng quang, nhưng lại là một trận pháp tạo thành! Một trận pháp vô cùng lớn! Lại thấy hai người bề nghề thân đứng trong thiên địa, hai tay thực hiện kết ấn.

Những người đạo hạnh cao thâm đều nhận ra hai người họ là đôi huynh đệ chiến thần thời kì Thái cổ bất khả chiến bại, hiện giờ thấy hai người định lập thiên địa không biết còn có... hơi thở hay không, biết được hai người ra tay cứu giúp thiên hạ, các giới qua nguy nan, nhóm sinh linh đại nạn không chết kích động không thôi quý xuống bái lạy, cảm niệm ân đức này!

Kỳ thật thời điểm hai người dẫn động trận pháp là lúc thân thể tần hũy, linh lực hao hết, ngay cả linh hồn cũng sắp không duy trì được, dẫn tới hồn phi phách tán, đột nhiên có một nguồn linh lực từ đâu ập tới đem hai người cứu trở về!

Nguyên lai hai người họ cứu giúp sinh linh thoát khỏi tình thế nước sôi lửa bỏng, thiện cập thiên hạ, công đức vô lượng, tín ngưỡng lực kéo tới, khiến hai người tu vi càng tịnh tiến, trọng tổ thân thể!

Sách này cũng có viết, thực lực hai người sâu không lường được, cảm thấy sinh linh đứng trước tai hoạ lớn giống như con kiến, nhưng tâm vẫn chấp nhất như trước theo đuổi đột phá tiến bộ, lại suy nghĩ phương pháp tu chân có chút cần cỗi, người đại hiền đại đức ít ỏi, hai huynh đệ họ liền đem công pháp thu thập nhiều năm của mình phân tán đến các giới, hy vọng người hữu duyên gặp được có thể phát dương quang đại.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 23: 9.2: Kỳ Dị Lục

Editor: HamNguyet

Hai người trôi qua vô số năm tháng, tự tay tìm kiếm, sáng tạo nhiều bộ công pháp, nhưng tinh hoa nhất được đúc kết trong hai bộ sách, tên gọi - 【Thiên Cực Đồ】 cùng 【Từ Cực Trận】 cũng bị hai người đánh hạ phong ấn, sau rơi vào thời không loạn lưu.

Cái gọi là thời không loạn lưu, nghe nói do các dòng khí trong vũ trụ va chạm mà thành, địa điểm xuất hiện không người nào biết, thời gian xuất hiện cũng không một ai hay, có người nói ngàn năm mới có một lần, thậm chí vạn năm hoặc lâu hơn nữa, thời không loạn lưu đem một đồ vật này nọ đột nhiên biến mất khỏi địa phương, đương nhiên cũng có thể thổi quét một đồ vật nào đó tới địa phương bất kì, chung quy người nào cũng không biết được nguyên do.

Bởi vậy, 【Thiên Cực Đồ】 cùng 【Từ Cực Trận】 từ đó mất đi tung tích, vô số người tài ba dị thế thậm chí cùng cực cả đời đều không chiếm được nửa điểm tin tức, cho dù mấy ngàn năm, mọi người cũng chưa từng buông tha việc tìm kiếm hai bộ sách, kết quả cũng chỉ rơi vào luyến tiếc mà chết đi, cho tới mấy trăm triệu năm nay, hai bộ sách cũng không có tin tức gì truyền ra.

Huynh đệ hai người đem vô số bộ sách tàn nhập các giới, tu chân pháp bởi vậy từ đó có chút phồn thịnh, dần dần hình thành hệ thống tu chân đến nay, không ít người buông tha chấp nhất việc tìm kiếm hai bộ sách, từ đó về sau chuyện cũng dần phai nhạt, có người sau khi ăn xong nhâm chán lại đem ra nói chuyện phiếm làm trò cười, chân tướng truyền ra không biết có bao nhiêu phần thực, bao nhiêu phần giả.

"Hô..." Vương Tử khép sách lại, dựa vào phía sau giá sách nhẹ nhàng thở hắt ra, việc này rất nhanh đã trở thành thói quen của nàng, bệnh tim thường thường khiến nàng hô hấp không thông thuận.

Vài quyển sách này đều ghi lại chút chuyện tình kì dị, tuy rằng tác giả ở cuối sách có ghi chú do cá nhân ghi chép, trong phần chú thích tài liệu còn đánh dấu tin tức có xuất xứ rõ ràng, tình huống chuyện xưa không phải từ một nơi phát ra, mà đều qua lựa chọn những sự kiện hợp tình hợp lý sau xâu chuỗi lại mà thành, chuyện xưa sắp xếp trật tự, người ghi chép sửa sang lại hẳn đặt không ít tâm tư.

Có lẽ ghi chép cho phạm nhân bình thường nhìn, nên mỗi bộ sách đều được ghi chú cẩn thận, cũng chủ yếu nói về người tu chân, Vương Tử hiện tại đã biết rõ thế giới to lớn vô kì bất hữu, những người tu chân có thể di sơn đảo hải, bay lên trời chui xuống đất là chân thật tồn tại, nên thời điểm nhìn đến những điều này theo bản năng bảo lưu lại ý kiến.

Vương Tử mở ra trang sách tìm kiếm, cũng không thấy tên người viết sách, phải lật tới trang cuối cùng mới thấy hai chữ Liên Sinh nho nhỏ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, Vương Tử lật lại tất cả các quyển sách khác, cur nhiên phát hiện mấy quyển kì dị lục đều do một người kêu Liên Sinh viết, hơn nữa Vương Tử

cẩn thận phát hiện niên đại các bộ sách này lên đến vài trăm năm, hoặc có thể lâu hơn, lại là--một người không đơn giản.

Bất quá tác giả này cũng là một quái nhân, bộ sách trải qua tâm huyết ghi chép lại ghi chú rõ ràng rằng do vô căn cứ, câu chữ trong chính văn chính tề tinh tế, như máy móc in ấn mà chữ kí dưới cuối sách lại khó coi lợi hại, viết vào một góc bí mật như vậy nếu đổi thành người khác chỉ sợ cũng tìm không ra.

Vương Tử ngồi dưới đất, không tự chủ được nghĩ đến hai huynh đệ ghi lại trong sách, là dạng tâm tình gì mới khiến cho hai người bọn họ không biết năm tháng thay đổi, một lòng tìm kiếm đột phá tiến bộ, tựa như bản năng trong sách nói đến sao? Vũ trụ này đến tột cùng là dạng gì, lớn đến mức khiến hai huynh đệ không dùng được cước bộ, cứ mãi bước đi trên con đường tiến về phía trước?

Hai người đem tất cả bộ công pháp của mình tán nhập các giới, vì để thế nhân có thể tự lực cứu mình trước khi đại tai họa, mà đem 【Thiên Cực Đồ】 【Tứ Cực Trận】 tiến vào thời không loạn lưu, người hữu duyên gặp được, hay còn có một tầng ý tứ khác, muốn bồi dưỡng cường giả, làm cho vũ trụ này sinh sôi không thôi! Như vậy có lẽ sẽ vì sinh mệnh vô tận của bọn họ trải đường càng thêm xa, về lên sắc thái màu sắc cho hành trình đơn điệu của bọn họ?

Lối suy nghĩ Vương Tử không thể ức chế dừng ở hình ảnh thời không loạn lưu, thời gian, địa điểm xuất hiện thời không loạn lưu. Thời gian, địa điểm thời không loạn lưu biến mất không kẻ nào biết, mà vào thời không loạn lưu đồ vật này nó cũng sẽ xuất hiện hoặc biến mất theo đó không kẻ nào biết, nếu không 【Thiên Cực Đồ】 【Tứ Cực Trận】 vì cái gì mấy triệu năm không hiện tung tích.

"Tiến vào thời không loạn lưu... Không dễ bắt luận kẻ nào biết..." Trong tàng kinh các yên tĩnh đột nhiên vang lên thanh âm Vương Tử nghĩ hoặc tự nói, không tự giác nhìn thấy hắc động mơ hồ trước khi chết đi, sau tiến vào thân thể Hiếu Trúc cũng chưa từng khiến âm phủ chú ý...

Vương Tử đứng dậy đem sách đặt lại giá sách, lâm vào trầm tư nên không biết chính mình đặt sách sai vị trí, liền xoay người chạy, đột nhiên thanh âm liên tiếp dày đặc "Thùng thùng thùng thùng" như tiếng đồ vật va chạm rơi xuống, kéo lối suy nghĩ bay xa của Vương Tử tạm thời trở về hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: 10: Tuyệt Dạ Ly Sơn (Nhất)

(tuyệt dạ ly sơn: tức đêm tuyết rời núi)

Vương Tử quay đầu nhìn lên, đã thấy một hạt châu tối đen nhỏ như mắt bò câu bắn vài cái dừng lại bên chân nàng. Vương Tử xoay người nhấc lên, nhìn không khác một hạt châu lưu ly phổ thông, nàng nhú nhú mày, vì cái gì nàng cảm giác nơi này có cỗ lực lượng khó hiểu?

Vương Tử nhìn lại giá sách, vừa rồi đem sách đặt lên kệ thứ nhất, có lẽ hạt châu rơi ra từ trên đấy, vậy mấy ngày trước tất cả các bộ sách trong tàng kinh các được đem ra phơi nắng chẳng lẽ không một ai phát hiện?

Vương Tử đem hạt châu để lại trên kệ, sau lại cầm lên, con ngươi nheo lại có chút nghi hoặc, vì cái gì nàng cảm giác hạt châu này cũng không muốn chính mình để nó lại chỗ này?

Đem hạt châu bỏ vào túi, nghĩ tới nên hỏi Tuệ Viễn phương trượng một chút, có lẽ hắn sẽ biết.

Thời điểm Vương Tử ra khỏi tàng kinh các tuyết đã không còn bay phấp phới, nhưng trời không trong, mặt trời chôn sau tầng mây thật dày.

Vương Tử dọc theo đường nhỏ hướng tiểu viện Tuệ Viễn phương trượng đi đến, đã nhiều ngày nay khách hành hương bình thường đến Vạn Thanh tự giảm đi nhiều, thay vào đó không ít người thần bí lục tục đến đây, nói như vậy bởi vì bọn họ không phải tới dâng hương, chính là đến trong chùa tá túc, hơn nữa Vương Tử cảm giác được trên người bọn họ đều chất chứa mùi nhon.

Không giống hơi thở tu chân trên người Tuệ Viễn phương trượng, mà là một loại lực lượng đơn thuần, hẳn chính là cổ võ thần bí Hoa Hạ nghe nói trước kia, Vương Tử tận lực tránh đi bọn họ, có lẽ bọn họ hướng tới Tuệ Viễn phương trượng? Xem ra ngày ấy khi thăng cấp kim liên phạt quang bị lan truyền ra ngoài.

Dựa vào quan hệ Thanh Thành được đường cùng Vạn Thanh tự, Thanh Thành được đường sẽ đem sự tình xử lý tốt, nhưng khó tránh khỏi không thể gạt được một vài đại gia tộc, những gia tộc đó cho dù ở Phạm giới được coi là thế lực lớn nhưng chân chính đứng trước mặt nhân sĩ tu chân lại không đáng kể chút nào, nếu trong một gia tộc có thể có một đến hai đệ tử có linh căn, đã được coi là toàn bộ vinh quang gia tộc. Cho dù nhân sĩ tu chân khinh thường cùng bọn họ giao hảo.

Suy nghĩ hỗn loạn chốc lát Vương Tử đã đứng trước cửa tiểu viện Tuệ Viễn phương trượng, đẩy cửa đi vào, gặp Tuệ Viễn phương trượng ngồi trên nệm thiền, tay trái chậm rãi chuyển động phạt châu, tay phải đặt trên bàn đá, râu bạc trắng mềm rũ xuống, nhắm mắt lại không nói, Vương Tử cũng không mở miệng, tình cảnh này cực kì giống lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Tuệ Viễn phương tượng một bộ dáng tiên phong đạo cốt, Vương Tử giống một u linh dạ hành, đo lường dụng ý lẫn nhau của đôi phương, cứ tiếp diễn như vậy, Tuệ Viễn phương tượng trước mở to mắt, cười cười để Vương Tử ngồi xuống.

(tiên phong đạo cốt:cốt cách, phong thái của tiên)

"Nha đầu a, ngươi vẫn là cùng lần đầu tiên gặp mặt giống nhau, một chút cũng không đáng yêu "

Tuệ Viễn phương tượng đột nhiên nói, đây là lời bình hán cấp Vương Tử nhiều nhất, đương nhiên Vương Tử sẽ không đáp lại hán.

"Nha đầu, tâm của ngươi không ở phật đỉnh sơn, được đường chùa miếu nhỏ nhỏ này cũng vậy không được ngươi, ngươi hẳn nên đi tìm con đường của ngươi..."

Nghe vậy, Vương Tử ngẩng đầu hướng Tuệ Viễn phương tượng, tuy rằng biết mình nhất định sẽ đi, nhưng là...

"Thành Trang tiểu tử, Quý Tử Vũ hôm nay đã trở về núi, ngươi cũng thấy đấy, thời gian gần đây trong chùa càng ngày càng nhiều người của các đại gia tộc tụ họp, trên núi bề bộn rất nhiều việc..."

"Ngày sau, Thành Trang sẽ mang ba được đồng kia xuống núi, Quý Tử Vũ lưu lại ứng phó đệ tử các đại gia tộc, ngươi... Được đường sẽ lưu lại người trông giữ ngươi, Thành Trang hiện tại phân không ra tình lực đặt trên người ngươi, nếu hoãn quá lâu liền khó mà nói..."

"Đêm nay ngươi liền đi đi, Thành Trang tiểu tử, Quý Tử Vũ cùng chúng đại gia tộc đêm nay sẽ ở trong chùa tụ tập, lấy bản lĩnh của nha đầu ngươi, tất tránh được cơ sở ngầm của được đường một cách dễ dàng "

"Đi tới đỉnh vân phong sẽ có người tiếp ứng ngươi, ngươi cứ việc đi theo bọn họ "

Tuệ Viễn phương tượng nói một hơi thay Vương Tử suy nghĩ, Vương Tử chỉ im lặng lắng nghe.

"Ba được đồng xuống núi chỉ là một cái ngưi trang. Thành Trang tiểu tử sẽ dẫn bọn họ đến tu chân giới, theo lão phu biết, bọn họ đã thức tỉnh linh căn, mà khi bọn họ còn sống, liền đem giao cho môn phái Thanh Thành "

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 25: 10.2: Tuyệt Dạ Ly Sơn (Nhất)

"Nha đầu, ngươi bây giờ còn chưa thể đi tu chân giới, thời cơ chưa tới, đi cũng đồ thêm khúc chiết, huống hồ, Thanh Thành môn phái không thể câu thúc ngươi, con đường của ngươi, chính mình tự đi thôi..."

(đồ thêm khúc chiết:tra trên gg thấy là gáp khúc, quanh co, phức tạp...k biết có đúng không nữa,nên t để nguyên)

Tiếp theo Tuệ Viễn phương tượng mở tay phải ra, trong tay xuất hiện một cái nhẫn màu đồng, hình thức đơn giản, là dạng trang sức không có gì đặc biệt.

"Nha đầu, đây là nhẫn trữ vật, ngươi đã sớm tò mò đi, cũng không biết đường mở miệng hỏi bản tăng, hừ... Đây chính là nhẫn trữ vật bình thường nhất, không cần nhận chủ, ngươi chỉ cần đem tinh thần lực tiến nhập vào nhẫn, là có thể lấy ra đồ vật ngươi muốn dùng, nha đầu ngươi thử xem "

Vương Tử biết Tuệ Viễn phương tượng thường xuyên biến ra đồ vật này nọ bởi vì có pháp bảo trữ vật, không nghĩ tới chỉ là một cái nhẫn đơn giản như vậy, Vương Tử đem tinh thần lực tiến nhập vào nhẫn, trong đầu lập tức hiện lên một không gian ước chừng hai thước vuông, bên trong chứa không ít đồ vật này nọ, linh thạch chiếm một nửa không gian, được liệu cũng không thiếu.

Khiến Vương Tử kinh ngạc chính là một nửa không gian cơ hồ chứa toàn bộ linh thạch trung phẩm, thậm chí còn có hơn mười khối linh thạch thượng phẩm, mấy ngày trước nàng hấp thu một khối linh thạch hạ phẩm, Tuệ Viễn phương tượng còn bày ra bộ dáng lòng đau như cắt!

Vương Tử tập trung tinh thần lực vào khối linh thạch thượng phẩm, trong lòng nghĩ như thế nào để lấy được nó ra, lập tức, khối linh thạch thượng phẩm liền xuất hiện trên tay nàng. Vương Tử chăm chú nhìn khối linh thạch thượng phẩm, sau lại nhìn về phía Tuệ Viễn phương tượng.

"Khụ khụ... Ngươi nhìn bản tăng làm cái gì?" Tuệ Viễn phương tượng có điểm xấu hổ ho vài tiếng.

"Ta không cần những thứ này "

Vương Tử nói, Tuệ Viễn phương tượng hẳn cũng không nhiều, lúc này đều cho nàng, nàng bây giờ còn chưa thể dùng đến linh thạch thượng phẩm, đến tu chân giới nếu cần đến, nàng có thể chính mình nghĩ biện pháp.

"Cái gì? Ngươi nói gì vậy? Bản tăng đưa đi thứ gì sao có thể thu hồi lại, không nên, không nên, ngươi phải cảm! Phải cảm!" Tuệ Viễn phương tượng

nghe xong sốt ruột, hần mới không cần Vương Tử giúp hần tiết kiệm đâu.

"Đi tu chân giới, ta tự có biện pháp lấy được thứ ta cần." Vương Tử giải thích."Vậy cũng không được, ngươi phải nhận lấy, chờ ngươi về sau có được cũng tốt, liền đưa tới cho bản tăng! phải là linh thạch cực phẩm, linh thạch thiên phẩm ngũ hành a, nha đầu ngươi tốt nhất không chịu thua kém để sau này còn hảo hảo hiếu kính bản tăng, tốt xấu gì bản tăng cũng tính là non nửa sư phụ của ngươi không phải sao? Tuy rằng nha đầu ngươi thông minh nhưng một chút cũng không đáng yêu!"

Tuệ Viễn phương trượng khoa trương nói, hần hiện tại tuy rằng thân ở phật môn, nhưng còn không đến mức mấy khối linh thạch cũng lấy không nổi.

Nhìn Tuệ Viễn phương trượng kiên trì, Vương Tử đem linh thạch thu hồi nhẫn, nói: "Ta đi đây..."

Nàng phải đi về hấp thu một chút linh khí, buổi tối rồi đi, nàng lo lắng thân thể chính mình ăn không tiêu.

Tuệ Viễn phương trượng không nói gì, khi Vương Tử đi tới cửa, đột nhiên cảm giác một kiện áo choàng dừng trên người mình, ảm áp, Vương Tử cúi đầu vừa thấy, nguyên lai là kiện hắc bào viền đỏ sậm nàng choàng khi lần đầu tiên gặp mặt Tuệ Viễn phương trượng.

Vương Tử quay đầu lại, nghĩ muốn trả lại Tuệ Viễn phương trượng, nàng có thể cảm giác được, kiện hắc bào này mới chân chính là bảo vật, chính là còn chưa chờ nàng mở miệng, Tuệ Viễn phương trượng đã nói đến:

"Đều là chút tục vật, nếu bản tăng xuất gia, lưu trữ cũng không dùng đến, nha đầu ngươi cầm đi "

Vương Tử gất gao nhìn chăm chăm Tuệ Viễn phương trượng, giống như muốn ghi nhớ bộ dáng của hần, Tuệ Viễn phương trượng chỉ mỉm cười, tiên phong đạo cốt, sau một lúc lâu, Vương Tử xoay người rồi đi, vươn tay cần buộc chặt dây kiện hắc bào vào người...

"Vương Tử, đích thật là tên hay... Nhưng kêu nha đầu vẫn là dễ gọi a..."

Trên đường đi trong đầu Vương Tử đích xác vang lên thanh âm Tuệ Viễn phương trượng, cước bộ Vương Tử dừng lại một chút, "Vương Tử", Tuệ Viễn phương trượng là người đầu tiên kêu tên nàng, rồi đi khỏi ngọn núi này, nàng sẽ không tiếp tục là Nhất Hào, không phải Hiểu Trúc, chỉ hoàn toàn là chính mình, Vương Tử!

Vương Tử giữ chặt áo choàng, cước bộ nhanh hơn rồi đi Vạn Thanh tự.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: 11-1: Tuyệt Dạ Ly Sơn (Nhị)

Trong viện, Tuệ Viễn phương trượng cúi đầu thờ dài nói ra, đột nhiên một tiếng ho khan tràn ngập đánh vỡ yên lặng trong tiểu viện, thân hình Tuệ Viễn phương trượng hơi nhoáng lên một cái, đưa tay lau qua khóe miệng, đột nhiên sắc mặt tái nhợt, cổ tay áo cũng nhiễm một mảnh màu đỏ, không gặp người nọ có động tác gì, đứng im không nhúc nhích, ánh mắt ôn hoà giống như có thể xuyên phá tầng tầng tường viện nhìn chăm chú vào thân ảnh càng lúc càng xa kia.

Đêm qua hần vì Vương Tử tính quá tiền đồ, theo tu vi người tu chân lên cao, sẽ có năng lực thăm dò thiên cơ, hần đối với bói toán có đọc lướt qua, cho dù không thể tính toán hoàn toàn chính xác, đại khái phương hướng cũng không vấn đề gì, chính là hôm qua hần đem hết toàn lực hợp lại cuối cùng bị quẻ phản phê, bản thân trọng thương phải tạm hoãn chỉ thị hướng bắc.

Khiếp sợ nhiều hơn cũng nói không nên lời lo lắng, Vương Tử từ đâu đến hần không muốn truy cứu, mọi thứ đều được nàng chôn thật sâu dưới đáy mắt, vô ba vô lan, hải tử kia thật khiến người ta đau lòng, mệnh cách vì sao lại kì lạ như thế!

Hần trầm tư suy nghĩ, con đường phía trước không thể nghi ngờ là hung hiểm, thân mình đơn bạc như vậy, rốt cuộc có thể hay không vượt qua...

Suy nghĩ tung bay nhện không được liên tiếp ho khan tràn ra khóe miệng...

....

Thời gian buổi chiều trôi qua phá lệ mau, sau khi hấp thu xong ba khối linh thạch, Vương Tử đứng dậy gật gật tứ chi mình, trời đã dần dần tối, nàng... Cần phải đi.

Hết thấy mọi thứ nơi này đều không thuộc về nàng, không có gì nàng muốn mang theo, chính là... Vương Tử do dự một chút đi đến bên cạnh mép giường sờ soạng mấy lần, một chút mở đột nhiên bắn ra, Vương Tử đem hộp gỗ tinh xảo đặt bên trong lấy ra, suy nghĩ một chút liền đem hộp gỗ thu vào nhẫn trữ vật.

Vương Tử đi ra cửa, nhất thời một trận gió lạnh tràn vào lồng ngực, kích thích nàng muốn ho khan, lúc này mới phát hiện tuyệt ngừng roi không biết khi

nào thì lại bắt đầu hạ xuống,tuyết lớn bay là tả như lông ngỗng, trên mặt đất tích một tầng tuyết thật dày, chân đạp xuống lập tức lưu lại dấu chân thật sâu.

Vương Tử lấy ra hắc bào Tuệ Viễn phương trượng đưa nàng,liền choàng trên người, áp áp thoải mái lập tức xua tan rét lạnh vừa rồi không ít, son đạo động tuyết khiến Vương Tử đi đường có chút khó khăn,nàng dùng tinh thần lực thăm dò đường phía trước, tránh người ngẫu nhiên đi qua, nói tóm lại, coi như thuận lợi.

Vương Tử ở trong tuyết nghỉ chân, nhìn không được quay đầu nhìn về phía Vạn Thanh tự, tại đây phiến tuyết ban đêm vô tận, chỉ có Vạn Thanh tự tản ra vàng sáng mờ mờ, mơ hồ có thể phân biệt là tiểu viện Tuệ Viễn phương trượng, đứng rồi, nghe nói Vạn Thanh tự đêm nay rất náo nhiệt,thể tục các đại thể lực khắp nơi tề tựu có việc thương nghị.

Vương Tử không biết dùng tinh thần lực trao đổi, nhưng có thể nghe được, Tuệ Viễn phương trượng cũng không tiếp tục cùng Vương Tử nói cái gì, một lát sau, Vương Tử quay đầu hướng tới đỉnh Vân Phong đi,lưu lại trên tuyết những dấu chân thật sâu,sau được hắc bào áo qua khôi phục nguyên dạng, nhìn không ra chút dấu vết có người từng đi trên tuyết,tuyết giống như lại dày đặc thêm một chút,gió lạnh hỗn loạn thổi xuống,nhưng một chút cũng không dính vào hắc bào Vương Tử.

Nơi này là bên trong sơn mạch, chỉ có phi cơ trực thăng mới tiến vào được,nhưng cũng chỉ có thể tới được đỉnh Vân Phong, không thể tiến vào sâu hơn, Vương Tử phải đi bộ tới đỉnh Vân Phong.

Vương Tử đứng trên một đường dốc, tĩnh lặng nhìn về phía Vạn Thanh tự, lấy thị lực Vương Tử chỉ có thể mơ hồ thấy một ngọn đèn dầu, cơ hồ bị màn tuyết trắng bao phủ, Vương Tử ngẩng đầu thật sâu nhìn thoáng qua, tựa như trước kia mỗi đêm trước khi ngủ liền theo thói quen nhìn đến ngọn đèn dầu trong Vạn Thanh tự chậm chạp không tắt, có lẽ từ nay về sau ngọn đèn đó sẽ mãi ở nơi nào đó trong tâm Vương Tử, mỏng manh,nhưng là... Âm

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 27: 11-2: Tuyết Dạ Ly Sơn(Nhị)

Vương Tử xoay người trượt xuống đường dốc, cước bộ không ngừng bồn chồn, không biết nghĩ như thế nào xuất hiện lời Tuệ Viễn phương trượng thường xuyên nói "Người nhà đầu kia, một chút cũng không đáng yêu ", trong trí nhớ cũng có một lão nhân nói qua nàng đáng yêu, đáng yêu?Nàng không biết rõ, giống động vật nhỏ có bộ lông xù,màu sắc đa dạng,ánh mắt ngập nước, thanh âm cũng rất êm tai sao?

Trong trí nhớ của nàng thấy quá tiểu hải từ một lần,duỗi thân ngắn,bốn chân nhỏ nhỏ, mỏ to hai tròng mắt đen tròn trong suốt, bị bơm nói "y nha" xong chính mình mới hiểu được, cười lộ ra vài cái răng mới nhú, như vậy quả thật khiến tâm tình Vương Tử tốt lên không ít, đó là đáng yêu sao?

Nếu như vậy là đáng yêu, nàng... Đích xác đáng yêu.

"Ta đi đây,sau này còn có thể gặp lại "gió lạnh thổi tan thanh âm ní non của Vương Tử vừa rồi, lại nghe Vương Tử nói:

"Còn có, người cũng thực đáng yêu,chòm râu trắng của người,thời điểm cười cười,liền run rẩy theo, ánh mắt nheo lại, cơ hồ nhìn không thấy."Thanh âm bình thản, nghe không ra ý tứ vui đùa.

Lại không biết xa xa ở Vạn Thanh tự nhất cử nhất động của nàng đều bị mũi phương trượng chú ý, chén trà trong tay cùng chuỗi Phật châu chuyển động một chút, ần ần có chút kích động, râu dài run lên...

Nơi này là bên cạnh Phật đình sơn, vượt qua Ngọc Tuyền sơn phía trước chính là đỉnh Vân Phong,đã thấy thân ảnh Vương Tử đi nhanh rồi đột nhiên chậm lại,trong thức hải xuất hiện hình ảnh, Vương Tử nhíu nhíu mày, vẫn như cũ đi qua.

P phía trước cây đại thụ, ba thân ảnh càng ngày càng rõ ràng, nương theo ánh sáng bạch quang phản xạ từ tuyết, có thể thấy ba người mặc dù đã mặc y phục thật dày, nhưng vẫn có cảm giác lạnh lẽo đang đi tới đi lui, hai tay ma xát sùi ầm.

Có lẽ nghe thấy được động tĩnh, ba người "Bá" ngẩng đầu nhìn lại,đây không phải là Hiểu Thanh, Hiểu Hoàn, Hiểu Yên nhiều ngày không thấy sao? Ba người nhìn Vương Tử không nhanh không chậm tiêu sái đến trước mặt bọn họ, ba người chau mày, đều không nói gì.

"Các người, có việc?" Vẫn là Vương Tử mở miệng trước, mơ hồ hiểu được ý tứ bọn họ muốn nói.

"Ha ha, Hiểu Trúc, đã trở thế này, trời lạnh,theo chúng ta trở về đi" nói chuyện chính là Hiểu Hoàn, có lẽ là ở trong tuyết một thời gian lâu, thanh âm nghe thực cứng nhắc.

Nghe vậy, Vương Tử ngẩng đầu nhìn Hiểu Hoàn,vành nón thật to chụp trên đầu khiến Hiểu Hoàn nhìn không rõ biểu tình của nàng.

"Ta nghĩ đến người biết,ta không phải Hiểu Trúc "Vương Tử dứt lời, rõ ràng nhìn đến thân thể ba người trong nháy mắt cứng nhắc,ánh mắt tan rã không biết nghĩ đến cái gì.

"Hiếu, Hiếu Trúc, đừng, đừng nói giỡn, vui đùa này, một chút cũng không buồn cười!" sau một lúc lâu, Hiếu Yên nói, khuôn mặt non nớt biểu tình so với khóc còn khó coi hơn.

"Người không phải Hiếu Trúc, đúng vậy, người không phải Hiếu Trúc" Hiếu Thanh nói, thanh âm đột nhiên trầm thấp, không giống thanh âm trong trẻo bình thường, như áp lực thâm trầm bi thương, cúi đầu, từng bước một hướng đi Vương Từ.

"Người không phải Hiếu Trúc, người là ai? Hiếu Trúc sẽ không dùng loại ngữ khí này cùng chúng ta nói chuyện, sẽ không cả ngày hé ra khuôn mặt không cười cũng không nói nhiều một chữ, sẽ không không uống thuốc, sẽ không không nghe lời Hiếu Hoàn nói, sẽ không chê ta phiền, sẽ không không quan tâm ba người chúng ta, lại càng không trốn tránh chúng ta, người nói! Người rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai! Vì cái gì lấy đi thân thể Hiếu Trúc, Hiếu Trúc đâu? Người đem Hiếu Trúc trở về cho ta!"

Hiếu Thanh càng nói càng kích động, đến cuối cùng cơ hồ rít gào, ở ngọn núi trống trải quanh quẩn một vòng.

"Hiếu Trúc đâu? Người vì cái gì đuổi Hiếu Trúc đi, nàng đáng thương như vậy, nàng cố gắng được sống như vậy, vì cái gì đến cuối cùng vẫn bị người đoạt đi thân thể của nàng! Người là ai? Không! Ta mặc kệ người là ai, người hiện tại rút ra khỏi thân thể Hiếu Trúc cho ta!"

Hiếu Thanh phần nộ quá, vươn tay mắt thấy sắp bắt được quần áo Vương Từ, liền bị Vương Từ lắc mình tránh đi.

Phần nộ bao phủ lý trí Hiếu Thanh, gặp Vương Từ tránh né, Hiếu Thanh túm theo không kịp Vương Từ, Vương Từ nhú mào, Hiếu Thanh chỉ cảm thấy trong đầu đột nhiên một trận mê muội, không hề không được ngã trên mặt đất, lắc lắc đầu hung tợn trừng mắt nhìn Vương Từ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: 12: Tuyệt Dạ Ly Sơn (Tam)

Editor:HamNguyet

Hiếu Hoàn cùng Hiếu Yên chạy tới nâng Hiếu Thanh dậy, mỗi người một bên giữ Hiếu Thanh lại, Hiếu Hoàn nhìn Vương Từ, nói: "Chúng ta biết đích xác, người không phải Hiếu Trúc..."

Hiếu Hoàn dừng một chút, Hiếu Yên cùng Hiếu Thanh nghe vậy cũng gục đầu xuống, trong ánh mắt quay cuồng khó có thể che dấu bi thương, khóe miệng run rẩy nói tiếp: "Từ lúc đầu người tỉnh lại, đã không phải Hiếu Trúc, ta không biết trong lúc đó xảy ra chuyện gì, bốn người chúng ta tựa như những hài tử được sinh ra từ một bào thai, Hiếu Trúc, chúng ta rất rõ ràng, mỗi một biểu tình của người, mỗi một câu nói của người, mỗi một sự kiện người làm, cũng không phải Hiếu Trúc..."

"Chúng ta biết, nhưng chúng ta không dám nói, chúng ta tự lừa mình dối người nói với mình, người chính là Hiếu Trúc, người chỉ là đã quá mệt mỏi, kiên trì nhiều năm như vậy, mỗi một ngày người đều bị bệnh tim tra tấn, một lần suýt chết đi kia, người không muốn miễn cưỡng chính mình, chúng ta vẫn như trước kia cùng nhau, giúp người chiếu cố thân thể, làm đồ ăn người thích ăn..."

"Chính là người không muốn cùng chúng ta sống chung một chỗ, người thường xuyên đi ra ngoài, chúng ta ở nhà đều nén giận người không biết chiếu cố thân thể chính mình, người càng ngày càng ít ngủ ở nhà, làm cho ba người chúng ta thực lo lắng, không cùng chúng ta nói chuyện, không hề ăn đồ ăn người thích ăn..."

"Chúng ta thay phiên nhau bắt mạch cho người, bởi vì chúng ta thật sự lo lắng, nhưng tình trạng của người cũng rất ổn định, thậm chí có thể nói là tốt lắm, tình trạng tim đập nhanh càng ngày càng ít xuất hiện, chúng ta tự nói với mình do thuốc của Thành sư phụ có tác dụng, hẳn từng nói qua thời điểm 17 tuổi, chúng ta sẽ xuống núi, đến lúc đó thân thể người sẽ khá hơn..."

"Chúng ta càng ngày càng ít nhìn thấy người, không biết người đi đâu, chúng ta vẫn đang tự nói với mình, người vẫn là Hiếu Trúc, do chịu đựng kích quá lớn một lần suýt chết kia, khiến tính cách người thay đổi cũng là hợp lý, nhưng người không hề uống thuốc, không hề nhìn đến những bộ sách thuốc người yêu thích nhất, không hề dùng ngân châm đến hù dọa Hiếu Thanh..."

"Thẳng đến ngày đó, ta cho người biết chúng ta phải xuống núi, nhưng người không được đi cùng, chúng ta sợ hãi người phải lưu lại mà lộ ra biểu tình thương tâm, bởi vì người từ nhỏ đến lớn hy vọng nhất là xuống núi, đi tìm người nhà của người..." "Chúng ta cực kỳ sợ hãi, chúng ta không đành lòng nhìn đến người khổ sở, người vĩnh viễn kiên cường như vậy, vĩnh viễn cười, cười đến ôn nhu, khi đó chúng ta không yên tâm nhìn người, chúng ta sợ hãi nhìn đến người giống như trước kia luôn tươi cười an ủi chúng ta, bởi vì người không biết lúc người cười, càng khiến

người khác đau lòng hơn..."

"Chính là biểu tình gì người cũng không có, không cười, không thương tâm, nhưng chúng ta cũng không bởi vậy mà yên lòng, bởi vì chúng ta đều nhìn thấy ánh mắt người lộ ra khi ngẩng đầu lên, sâu như vậy, tối như vậy, tin tức đó thực khiếp sợ, sâu trong ánh mắt thậm chí không có bóng dáng ảnh ngược của chúng ta, kia không phải ánh mắt ôn nhu sáng ngời chúng ta quen thuộc..."

"Một khắc kia ta cực kỳ sợ hãi, toàn thân run rẩy không ngừng, ta thúc giục chính mình rời khỏi phòng của người, mặc cho lòng mình một tắc lại một tắc chìm vào đáy cốc, ta nhìn thấy ánh mắt Hiểu Yên cùng Hiểu Thanh, nhất định cũng giống như ta, nơi đó lan tràn đau đớn, cơ hồ làm cho chính mình hít thở không thông..."

"Người không cần trốn chúng ta, bởi vì chúng ta không dám xuất hiện trước mặt người, chúng ta cố khiến bản thân trở lên bận rộn, mỗi ngày xem rất nhiều sách thuốc, chúng ta không dám nghĩ đến người, nghĩ đến nữ hài cố gắng sống kia, nghĩ đến nữ hài bệnh tật quần thân lại chỉ biết an ủi chúng ta, nghĩ đến nữ hài luôn luôn tươi cười, nụ cười kia cất giấu ôn nhu, cũng cất giấu quật cường làm cho người đau lòng..."

"Chúng ta phải rời khỏi Phật đỉnh sơn, chúng ta cũng biết địa phương chúng ta đi không phải Hoa Hạ, chúng ta không biết địa phương đó, nhưng nghe nói, nơi đó cũng không phải là một địa phương an ổn, Thành sư phụ nói kia là một nơi để chúng ta thi triển tài hoa, nhưng chúng ta chỉ muốn có cuộc sống an ổn, đương nhiên bốn người chúng ta phải cùng một chỗ "

Nhưng chúng ta cũng biết điều đó không có khả năng, chúng ta rất sớm đã chờ ở đây, chúng ta cũng biết, không thể tiếp tục trốn tránh người, không thể tự lừa mình dối người, tự nói với mình chỉ cần không thấy người, người vẫn là tiểu nha đầu quật cường trong trí nhớ, chưa từng thay đổi quá..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: 12.1: Tuyệt Dạ Ly Sơn(Tam)

Editor:HamNguyet

Hiệu Hoàn ngừng lại, cẩn thận đoan trang nhìn Vương Tử, một tắc một tắc này rõ ràng chính là thân thể Hiệu Trúc, nhưng linh hồn lại không phải nàng, Hiệu Hoàn nói tiếp: "Người đi rồi cũng tốt, nguyện vọng của Hiệu Trúc là rời đi khỏi nơi này, nhìn xem thế giới bên ngoài, đi tìm người nhà của nàng "

Nói đến đây, Hiệu Hoàn đột nhiên quỳ gối "Phù phù" quỳ gối trước Vương Tử, đầu gối chạm vào mặt tuyết thật dày, thanh âm lạnh đến phát run nhưng vẫn khản câu nói: "Nguyện vọng lớn nhất của Hiệu Trúc là tìm được người nhà nàng, ta van cầu người, van cầu người giúp nàng! Người đã chiếm dụng thân thể nàng, giúp nàng nguyện vọng duy nhất được không ,được không?"

Hiệu Thanh cùng Hiểu Yên cũng ở một bên quỳ xuống, Hiểu Yên áp lực khóc.

"Ba người các người đứng lên."Vương Tử nói.

"Người không đáp ứng, chúng ta liền..."

"Đứng lên" Vương Tử đánh gãy lời nói Hiệu Hoàn, bình thân nói, lại để lộ áp bách không để người khác cự tuyệt.

"Ta không biết bất cứ chuyện tình gì về Hiệu Trúc, các người cũng không biết" Vương Tử khẳng định nói, mà ngay cả Tư Mã Thú cũng không biết, không có manh mối gì.

"Như vậy là người đáp ứng hỗ trợ ?" Hiệu Hoàn kích động nói.

"Ta có thể đáp ứng, nhưng hứa thẳng đến khi ta cũng vì thân thể này mà chết đi, cho dù không có một chút manh mối về chuyện này, có lẽ vĩnh viễn đều không tìm thấy" Vương Tử nói, nàng vốn không tính toán quản việc này, nhưng là...

"Chỉ cần người đáp ứng thì tốt rồi" Hiệu Hoàn nói, nàng cũng hiểu được, bệnh tim trong thân thể Hiệu Trúc vẫn đang tồn tại, nhưng chỉ cần có hy vọng là tốt rồi.

"Hiệu Trúc, đã chết rồi sao?Người vì cái gì tồn tại trong thân thể nàng?"Thanh âm Hiểu Thanh ni non vang lên.

"Chỉ cần nàng muốn sống, sẽ không phải chết." Vương Tử nói.

"... Chỉ cần nàng muốn sống? Lẽ nào, nàng vẫn còn sống?" Hiệu Thanh lâm bảm nói, thanh âm ngược lại kích động.

"...Tình huống Hiệu Trúc có điểm phức tạp, nàng cũng không thể giải thích.

"Phù phù" Hiệu Thanh lại mạnh mẽ quỳ gối xuống, đầu gối đi về phía trước hai bước, vội vàng nói:

"Hiệu Trúc nhất định còn sống! Nàng nhất định còn ở chỗ nào đó kiên trì ! Nàng quật cường như vậy, nhất định sẽ không cứ như vậy rời đi, người nhất định có biện pháp tìm được nàng, đúng hay không?"

"..."

"Vậy người cũng nhất định có biện pháp cứu nàng, nếu người nhìn thấy nàng, người giúp nàng được không, nàng ở một mình, nhất định cực kỳ sợ hãi, đừng nhìn nàng kiên cường như vậy, kỳ thật có đôi khi nàng rất nhất gan, người giúp nàng, ta nguyện ý giúp người làm bất cứ chuyện gì, được không?"

Vương Tử nhìn ba người quỳ trước mắt, hàn khí khiến thân thể bọn họ không tự chủ được run rẩy, xanh mặt, lại đều dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn nàng, bọn họ là bằng hữu Hiều Trúc, là thân nhân, giống Hiều Trúc nói, bọn họ so với nàng(Hiều Trúc) càng dễ ý nàng(Hiều Trúc).

"Ta sẽ,nếu ta có khả năng " Vương Tử nói,đây coi như là trả lại cho thân thể này, tuy rằng nàng không có khái niệm nhân tình gì nhưng nàng vì mình tìm một cái cớ,thuyết phục chính mình đáp ứng khẩn cầu bọn họ.

Ba người ngẩng đầu nhìn hướng Vương Tử, thần sắc lộ ra vui sướng, không biết vì cái gì, bọn họ chính là tin tưởng Vương Tử có thể làm được, có lẽ bởi vì ánh mắt kia, sâu như vậy,tối như vậy, làm cho người tin phục!

Vương Tử vòng qua ba người tiếp tục đi đường,tri hoãn tại đây nhiều thời gian như vậy, nàng phải nhanh lên đi thôi.

"Người có thể yên tâm,Thành sư phụ nơi đó, chúng ta có thể ứng phó!"

Bước chân Vương Tử dừng lại một chút, tiếp tục đi.

"Mong người... Đối xử tử tế với thân thể Hiều Trúc "

"Còn có, đa tạ người "Phía sau truyền đến ba người thấp giọng nói lời cảm tạ.

Thời điểm Vương Tử tiếp cận Ngọc Tuyền sơn trời đã rạng sáng,tầng mây trên không trung ần ần bắn ra ánh sáng đặc biệt trong trẻo,trắng lạnh lùng.

Một đêm cơn bão tiêu hao rất lớn năng lượng, vừa mới đứng trên đỉnh núi, còn chưa kịp quan sát cảnh tượng trước mắt, liền cảm thấy một mảnh ngân quang chói mắt phản xạ lại đây, Vương Tử vội vàng nhắm hai mắt lại,nhất thời không thích ứng kịp ánh sáng,sau một lát, chậm rãi mở to mắt ra.Đội ánh mắt Vương Tử khôi phục, Vương Tử chậm rãi hướng phía trước mặt nhìn,vừa thấy, may mắn Vương Tử đi qua không ít địa phương, gặp qua không ít kỳ cảnh, nhưng cũng bị cảnh tượng trước mắt làm rung động không có ngôn ngữ gì để diễn tả hết...

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: 13: Kinh Hiện Ngân Lân Tuyền

Editor:HamNguyet

Hoa Hạ lỏng lẻo, diện tích lãnh thổ mở mang, sơn xuyên hà nhạc, tiên lâm động phủ nhiều không kể xiết, nói đến quốc ra Đông Phương cổ xưa,từ thứ nhất xuất hiện trong đầu người nhất định là "Thần bí ", nàng giống một nữ tử ẩn trong thần vụ, mông lung, lại làm người ta hướng đến, vĩnh viễn không thể thu hết toàn cảnh này.

Tựa như góc Ngọc Tuyền sơn Hoa Hạ trước mắt, mặc dù Vương Tử chưa từng đi quá đỉnh núi này, Hoa Hạ thần kỳ giống như một bức họa thật dài cuộn tròn, chậm rãi ở trước mặt Vương Tử mở ra...

Vương Tử đi tới đỉnh Ngọc Tuyền sơn, đã thấy đến một phen kỳ cảnh, Vương Tử chưa bao giờ đến Hoa Hạ, đối với tình trạng Hoa Hạ chưa quen thuộc, hướng chi trong thương sơn không người biết đến này.

Đã thấy trước mắt Vương Tử một hồ nước nằm tĩnh lặng,hồ nước có đường kính hơn hai trăm thước theo bán kính hình tròn, kỳ lạ chính là mặt hồ màu bạc, không sóng không gió lại tầng tầng vằn nước lẫn lẫn,dưới ánh sáng chiếu vào, mặt hồ nước trở lên cực kì chói mắt, trên khoảng không mặt hồ hơi nước bốc lên thật dày.

Cạnh hồ là vách đá hơn mười trượng,phía trên vách đá gần đầy thanh thực, đứng phía trên vách đá,có cảm giác trên mặt một trận gió nhẹ ầm ập cùng hơi nước hỗn loạn mà đến,trận đại tuyết tàn sát bữa bãi đêm qua, ở trong này lại không để lại một chút dấu vết, cho đến hiện tại băng tuyết thừa thốt vẫn đang rơi xuống,phía trên mặt hồ khoảng năm sáu thước liền hóa thành hơi nước biến mất không thấy.

Một hồ nước như thế,nằm ngay trong đàn sơn trái đầy tuyết,thật giống như tiên cảnh!

Vương Tử từ trong sợ hãi ngăn ngừi phục hồi lại tinh thần, tìm một chỗ đặt chân đi xuống dưới, nơi này có lẽ là một ôn tuyền, mơ hồ có thể nghĩ thấy được hương vị lưu hoàng, cảm nhận được nhiệt khí hồ nước, Vương Tử bồn chồn một đêm thân thể không tự chủ được thả lỏng không ít.

Nhìn không ra dưới đáy hồ nước có gì bất đồng, mặt hồ cũng thực sự màu bạc, Vương Tử cỡi hải đem chân mình ngâm trong hồ nước, nhất thời một dòng nước ấm chạy qua qua toàn thân, thoải mái cực kỳ, Tuệ Viễn phương trượng cho nàng hắc bào cũng thực lợi hại,choàng trên người bồn chồn suốt một đêm trong trận tuyết lớn lại không hề cảm thấy lạnh, chính là không che kín được chân, nên chân đông lạnh lợi hại, cơ hồ không có cảm giác độ ẩm."Tur Mã... Tur Mã tiên sinh" Vương Tử kêu,đổi từ Tur Mã Thú thành Tur Mã tiên sinh.

Chỉ thấy một bóng dáng màu xanh biếc bay tới trước mặt Vương Tử dừng trên khoảng không mặt hồ, thân hân phục, lưu trữ một luồng son dương hồ, trong tay đang cầm quyền sách thật dày, cũng chính là Tử Mã Thú vài ngày không thấy.

"Tiểu, tiểu thư, ta..." Tử Mã Thú xấu hổ mở miệng, không biết như thế nào giải thích hân một đường luôn đi theo Vương Tử.

"Đây là địa phương gì? hồ nước ôn tuyền này xảy ra chuyện gì?" Vương Tử hỏi.

Tử Mã Thú ngẩng đầu nhìn Vương Tử, mặc dù nhìn không tới biểu tình của nàng, cũng biết Vương Tử vẫn chưa sinh khí, gấp Vương Tử không hỏi tới vì cái gì hân luôn đi theo nàng, liền vội vàng trả lời vấn đề Vương Tử:

"Hồi tiểu thư, Ngọc Tuyền son là một toà núi lửa loại nhỏ, hồ này danh gọi Ngân Lân hồ, mặt hồ màu bạc, gió nhẹ thổi qua mặt nước lăn tăn nhấp nháy như long lân bùng tỉnh, vì vậy được gọi là Ngân Lân hồ, được tạo thành từ núi lửa phun trào ngàn năm trước, nước này chảy từ suối nước ngầm thành ôn tuyền, hồ nước có độ sâu khoảng bốn đến trăm thước..."

"Ngân Lân hồ kỳ lạ, ít người biết đến, hơn nữa lại nằm ở địa phương xa xôi, Ngân Lân hồ khí hậu thay đổi trong nháy mắt, hơi nước tràn ngập suốt ngày, phong lôi sương mù, mưa to mưa đá trong nháy mắt liền tới, mờ mịt như tiên cảnh giống hôm nay vậy, theo lão phu biết, đúng là văn sở vị văn, thấy những điều chưa hề thấy "

Nói thế đây, vận khí Vương Tử thật ra không tồi, chính là, nếu như lời nói... Vương Tử rất nhanh đi hải hướng phía trên vách đá chạy tới, khí hậu Ngân Lân hồ thay đổi trong nháy mắt, hiện tại vẫn là cảnh tượng này, nhưng lại có chút khác thường...

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 31: 13.1: Kinh Hiện Ngân Lân Tuyền

Editor: HamNguyet

Không chờ Vương Tử chạy được nửa bước, nguyên bản mặt hồ nước tĩnh lặng như dội vào một quả boom, nháy mắt cuồng bạo đứng lên, mắt thấy một ngọn sóng lớn từ phía sau đánh úp lại trên người Vương Tử, Vương Tử tránh cũng không thể tránh, chỉ phải nằm phục người xuống, hai tay vội vàng túm lấy hắc bào bảo vệ thân thể, giảm bớt lượng nước, dù vậy, ngọn sóng thủy chung vẫn ập xuống lượng lớn khiến Vương Tử lao đảo vài bước về phía trước, suýt nữa ngã quỵ.

Tiếng sấm liên tiếp vang lên, mưa to tầm tã, mặt hồ trở lên cuồng bạo, thanh âm hỗn tạp khiến Vương Tử căn bản không rảnh bận tâm đến tiếng kinh hô của Tử Mã Thú.

Vương Tử ổn định thân thể, một khắc không ngừng hướng vách đá chạy tới, lực nước cản làm cho hành động Vương Tử không thể thuận lợi tiến hành, lại một tầng sóng nước từ phía sau thổi quét mà đến, Vương Tử nhíu mày, vẫn như vậy đi xuống, nàng căn bản không thể chạy tới vách đá, hồ nước này tựa hồ chủ yếu cùng nàng đối nghịch, theo tình huống đột biến đến hiện tại, nàng căn bản không có đi ra được vài bước!

Vương Tử một bên ở trong đầu rất nhanh tự nghĩ đối sách, một bên nằm phục người xuống chống đỡ lượng nước phía sau, từ trong nhãn trữ vật lấy ra một khối linh thạch hạ phẩm, bổ sung thêm năng lượng, ngay tại thời điểm Vương Tử gần như kiệt sức hết đường xoay sở, bên tai truyền đến tiếng Tử Mã Thú liên tiếp kinh hô.

"Thủy quái! Thủy quái!"

Vương Tử xoay người đối mặt với mặt hồ, đã thấy mặt hồ vừa mới cuồng bạo dần dần lui xuống, mưa to, mưa đá không chút nào giảm, xuyên thấu qua màn mưa cùng hơi nước thật dày, nàng vẫn có thể tinh tường thấy rõ ở giữa hồ xuất hiện những tiếng kêu "cầu nhàu" kéo theo bọt khí bay lên, hồ nước cứ một vòng lại một vòng bốn phía dấy ra.

Vương Tử từ trong nhãn trữ vật lấy ra hai khối linh thạch hạ phẩm hấp thu, toàn thân đề phòng nhìn chăm chăm trung tâm hồ, nàng có thể cảm giác được nơi đó có sự hiện diện một kẻ cường đại, hơn nữa, nàng căn bản không có cơ hội chạy trốn! Nếu như thế, liền chiến đi!

Đã thấy trung tâm hồ động tĩnh càng lúc càng lớn, như tiếng nước reo sôi, tiếng kêu "cầu nhàu" xuyên qua màn mưa, hơi nước phía trên hồ tựa như càng đậm, mây đen bao trùm không trung.

"Đến đây!" Vương Tử nâng cao toàn bộ tinh thần đề phòng, thả chậm hô hấp, hai tay nắm chặt thành nắm đấm giấu trong tay áo, tinh thần lực khuếch tán hướng mặt nước đi xuống đánh giá thực lực đối phương.

"Rào rào!" Một tiếng vang thật lớn, tiếp theo là thanh âm phá nước mà ra, Vương Tử không có để ý mà ngênh diện toàn bộ giọt nước bắn tới, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm sinh vật to lớn trước mắt.

Tuy rằng trong tư tưởng Vương Tử đã biết trên thế giới này tồn tại không ít sinh vật thiên kì bách quái, ngày sau nàng sẽ nhìn đến càng nhiều, nhưng lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, vẫn trực tiếp đánh sâu vào thị giác phải dùng từ rung động thật lớn để hình dung!

Đó là một loại sinh vật có hai cánh, thân hình giống như xà, toàn thân màu ngân bạch, da như giáp trụ, ba phần thân thể mọc hai cánh, cánh dài gấp khoảng bảy lần thân thể không chùng, đầu giống xà, đồng tử hồng ngân, răng nhọn hồng tía, thân thể cơ hồ lớn bằng mặt hồ, hai cánh chậm rãi vỗ vỗ, khó khăn lắm mới từ trong hồ nước vươn cánh dậy.

(đoạn này bị nhì nhằng quá...các nàng có thấy khó hiểu lắm k z??)

Lần đầu tiên Vương Tử cảm thấy lực lượng cách xa, đứng trước mặt sinh vật to lớn này, Vương Tử cảm thấy được lực lượng của nàng nhỏ bé cỡ nào! Giống con kiến dưới chân một người khổng lồ, nhỏ bé, không chịu nổi một kích! Mặc dù nàng có thể chiến thắng đối phương, nhưng cũng phải trả giá đại giới bằng sinh mệnh của mình, mà nàng là người, làm sao có nhiều mạng tới như vậy, đầu thế cứ mất một mạng sẽ có một mạng thay thế!

Nàng đã đánh mất mạng sống một lần, hiện giờ có cơ hội lần nữa sống lại, nếu hôm nay không chết, nàng chắc chắn không tiếc hết thảy đại giới, trở thành tuyệt thế cường giả! không sợ Quỷ sát! không sợ Thần ma ngăn trở!

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: 14: Thần Thú Đẳng Xà

Mặc kệ ý tưởng trong lòng Vương Tử làm sao, cũng chỉ là chuyện tình trong chớp mắt, ánh mắt Vương Tử gắt gao nhìn chăm chăm sinh vật to lớn trước mắt, con người tối đen sâu không thấy đáy, không thấy sợ hãi, không thấy kinh hoàng, chỉ mơ hồ hiện ra dáng khí đập nổi dìm thuyền!

Sinh vật to lớn trước mắt cũng trừng mắt, con người lớn như lồng đèn hiện lên con giận lớn, không nháy mắt nhìn Vương Tử, nhân loại mới kì lạ này, sau một lúc lâu, chớp ánh mắt một chút, Vương Tử nhìn chăm chăm nó tựa hồ từ sâu trong mắt nó thấy được khó hiểu, nghi hoặc?

"Thủy quái, quái vật..." Trong màn mưa truyền ra thanh âm mỏng manh ní non, Vương Tử phân thần nhìn thoáng qua Tư Mã Thú, đã thấy hấn giống như bị sợ đến choáng váng, chỉ đứt quãng ní non.

Chỉ thấy sinh vật to lớn nhìn thoáng qua Tư Mã Thú, căn bản không đợi Vương Tử có hành động gì, Tư Mã Thú đã từ trên không trung mềm người rơi xuống, Vương Tử nhíu mày, nhưng nàng cảm giác được Tư Mã Thú cũng không có chuyện gì, chính là bị thủ pháp đặc thù dùng để thôi miên linh hồn, Vương Tử nhìn về phía sinh vật to lớn, lại vì một câu của nó khiến nàng cả kinh không nhỏ.

"Quái vật gì! Bồn đại tiên là Đẳng Xà! Đẳng Xà người hiểu hay không a? Thần thú! Chán ghét tiểu quỷ, không, lão quỷ!"

Thanh âm non nớt, là ngôn ngữ Hoa Hạ, như hài đồng năm sáu tuổi phát ra, thanh âm hài đồng hỗn loạn chỉ đơn thuần bắt nắn bướng bỉnh, khiến Vương Tử cả kinh chính là nơi này chỉ có một người một quỷ một sinh vật to lớn, dựa theo phương hướng thanh âm ánh sáng truyền ra mà nói, đích thực là sinh vật to lớn trước mắt này phát ra... Bình tĩnh, bình tĩnh, Vương Tử hiếm khi tự trấn an mình như thế.

"Đại tỷ tỷ!"

Thanh âm ngọt ngào, như lấy lòng, nhu thuận cực kỳ, chính là, đây là đang kêu nàng sao? Nơi này còn có người khác sao? Vương Tử trong lòng nghĩ.

Lại nhìn sinh vật to lớn chớp chớp đôi mắt to tròn hồng bạch tương giao, làm cho đầu xà dữ tợn kia khó có được chút thuận mắt, chính là, ánh mắt nó nhìn đúng là hướng về phía nàng, miệng rộng hé ra lại ngậm vào, lộ ra hai khỏa răng nhọn cực đủ năng lực uy hiếp, những lời này, giống như cũng đích xác xuất ra từ miệng nó.

"Đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ" Tâm tư Vương Tử thay đổi thật nhanh, từ xa lại truyền đến hai tiếng kêu gọi.

"Đại tỷ tỷ, ta là Đẳng Xà, là thần thú! Ta không phải quái vật, ta không thích nghe lão quỷ kia nói bừa!"

Gặp Vương Tử vẫn không phản ứng gì, sinh vật to lớn, nga Đẳng Xà nghĩ đến nàng không tin, có chút sốt ruột phe phẩy cánh, kinh phong lướt qua mặt nước tạo thành thanh âm "phân phạt". "Đại tỷ tỷ, ta là Đẳng Xà, ta muốn mời người đến nhà của ta làm khách, người đi theo ta được không?"

Đẳng Xà chớp chớp mắt nhìn Vương Tử, trong mắt dô dằng biểu hiện đặc biệt chờ mong của hải đồng.

Vương Tử dần dần thả lỏng thân thể, có chút không thể tưởng tượng được những gì xảy ra trước mắt nàng, đích thật là sinh vật to lớn tự xưng Đẳng Xà, có chỉ số thông minh của một hải đồng, ngay từ đầu nàng cũng không cảm nhận được dịch ý của nó, chính là mãi mê trầm tư không kịp phản ứng, án theo cách nói của là mời nàng đến nhà nó làm khách sao?

"Đại tỷ tỷ, nhà của ta có thật nhiều thật nhiều đồ vật xinh đẹp, người sẽ thích, đi thôi, đi thôi, đại tỷ tỷ!"

Đằng Xà chuyển động con mắt nghĩ nghĩ, trong trí nhớ hình như cũng có một người như vậy...

"Nhà của ngươi ở nơi nào?" Vương Tử thử nói.

"Nhà của ta ngay tại dưới nước a, ngươi theo ta đi được không? Đại tỷ tỷ" gặp Vương Tử rốt cục nói chuyện, Đằng Xà cao hứng hỏi han.

"Ta không thể xuống dưới nước, ta là nhân loại, ở dưới nước không thể hô hấp" xem ở đối phương là một hài đồng, Vương Tử kiên nhẫn giải thích.

"Ách ~ không quan hệ. không quan hệ, có ta ở đây đại tỷ tỷ không có việc gì, ta có thể cho đại tỷ tỷ hô hấp "

Đằng Xà vội vàng cam đoan, âm thầm tự trách cứ chính mình thật sự là không cẩn thận, trách không được đại tỷ tỷ không muốn cùng nó về nhà.

Dứt lời, sợ Vương Tử không tin, há mồm phun ra một cái bong bóng, bong bóng trong suốt rất nhanh hướng Vương Tử bay tới, đến trước mặt Vương Tử thì dừng lại, chỉ thấy màn mưa chung quanh đều trượt qua bong bóng, chưa từng tiến vào bong bóng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 33: 14.2: Thần Thú Đằng Xà

Mang dũng khí theo gió vượt sóng, không sợ gì khiêu chiến, Vương Tử liền thả lỏng thân thể đứng bất động chờ đợi.

Chỉ thấy bong bóng xuyên qua thân thể Vương Tử, không có cảm giác gì không ổn, sau đã thấy Vương Tử trực tiếp ở trong giữa bong bóng, ngăn cách Vương Tử khỏi màn mưa lớn bên ngoài, nước dưới chân cũng không dính đến nửa phần.

"Đại tỷ tỷ, có cái này ngươi có phải hay không có thể đi theo ta?" Đằng xà vội vàng hỏi nói.

Vương Tử nhìn thoáng qua Tử Mã Thú, Đằng Xà lập tức giải thích:

"Hắn không có việc gì, sẽ lập tức tỉnh lại, hừ ~ thật là một lão quý nhất gan, chúng ta đi thôi đại tỷ tỷ!"

Vương Tử gật gật đầu.

"Rõ ràng, đại tỷ tỷ đồng ý theo ta về nhà!" Đằng Xà cao hứng hoan hô nói, hai cánh vỗ vỗ, Vương Tử ở trong bong bóng thật đúng là có chút kỳ lạ, cũng không bị chút ảnh hưởng gì.

Đằng xà kích động vỗ cánh hướng Vương Tử bay tới, đem bong bóng đặt trên đỉnh đầu thật to của nó, chậm rãi chìm vào trong nước...

Dưới nước thực tĩnh lặng, Đằng Xà sau khi chìm xuống nước liền thu hồi hai cánh, thân xà linh hoạt ở dưới nước liên tục lặn xuống, tựa hồ bản khoản đến Vương Tử vẫn ở trên đỉnh đầu, tốc độ nó đều đều.

Vương Tử trong bong bóng quan sát đến tình huống dưới nước, càng đi vào chỗ sâu, mặt nước càng trong, hơn nữa nước nơi này thực sạch sẽ, không giống như những hồ nước bình thường trải rộng hải tào, các sinh vật nhỏ, cho đến hiện tại Vương Tử cũng không thấy nổi một con cá nhỏ. Nơi này đích thật là một tòa núi lửa, thạch bích bốn phía có hình dạng dung nham bị ăn mòn khi núi lửa phun trào, Vương Tử quan sát bốn phía liền thấy một mảnh ánh sáng bạc trắng đập vào mắt, đợi Vương Tử chậm rãi thích ứng nhìn lại, chỉ thấy nơi này là đáy Ngàn Lân hồ, mà mảnh ánh sáng bạc trắng kia đích thực do đáy hồ trải đầy kim cương này phát ra.

Là một quặng kim cương vô sắc trong suốt! Chính là, Đằng Xà này hẳn là lấy số kim cương này từ các mỏ quặng, sau đem toàn bộ giấu dưới đây, đáy hồ phủ kín kim cương, nên mặt hồ có màu bạc cũng không có gì kì quái.

Nếu kim cương này xuất ra bên ngoài, nhất định tạo ra một hồi oanh động lớn, số lượng kim cương dự trữ hiện tại khai thác một chút sẽ ít đi một chút, vài trăm triệu năm mới có thể hình thành một mỏ quặng kim cương, mà Đằng Xà lại lấy đến đây, Vương Tử nhớ rõ rằng phương Tây thường thích thu thập bảo vật, nhất là một ít bảo vật màu sắc rực rỡ, không nghĩ tới xà cũng có loại ham mê này.

Chỉ thấy Đằng Xà bơi phía trên xoay quanh đồng kim cương trong đôi mắt to hồng bạch tương giao lộ ra nụ cười mừng rỡ, như đặt một cái đèn lồng lớn vào trong mắt khiến Vương Tử phân biệt không tốt lắm.

"Đại tỷ tỷ, hết thảy viên đá xinh đẹp này đều là của ta nga, đều đưa cho đại tỷ tỷ được không?"

"Ta không cần" Vương Tử nói, những thứ này đối với nàng cũng vô ích, mà nàng cũng không thể mang cả quặng kim cương này đi.

"Cái gì? Đại tỷ tỷ không vui sao? Chính là rất nhiều nhân loại đều thích nha, thật nhiều người còn muốn tới đây chiếm chỗ này của ta, nhưng bọn hắn căn bản không tiếp cận được nơi này nga!" Đằng Xà nghi hoặc nói.

"Kia... A! Ta đã biết, ta còn có rất nhiều đồ vật xinh đẹp, ta mang đại tỷ tỷ đi chọn, nhất định có thứ đại tỷ tỷ thích!" Đẳng xà tự cố mục đích bản thân nói xong, tự cho là tìm được nguyên nhân Vương Tử không cần, thân thể vừa chuyển liền hướng tới một phương hướng bơi đi.

Vương Tử không có ngăn cản nó, trên thực tế nàng cũng thực muốn biết đáy hồ này chất chứa cái gì, bởi vì từ khi tiến vào trong hồ, nàng luôn có một loại cảm giác bức thiết thực chờ mong, đó cũng không phải cảm giác của nàng, nàng muốn biết do cái gì tác động đến cảm xúc của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: 15: Biến Cố Phát Sinh

Editor:HamNguyet

Dần dần Vương Tử cảm giác được trong tâm mắt có chút chói lóa, khó nhìn, tốc độ Đẳng Xà nhanh hơn, lập tức Vương Tử liền biết sở dĩ lóa mắt là do trên vách tường được khảm tám viên dạ minh châu cỡ lớn, mà trên mặt đất cư nhiên chồng chất không biết bao nhiêu vàng bạc, châu báu, đây chính là đồ vật xinh đẹp theo như lời Đẳng Xà nói đi.

"Đại tỷ tỷ, hết thảy chỗ này đều do ta khắp nơi tìm đến, thế nào, rất được đi, nếu đại tỷ tỷ thích, đều cấp đại tỷ tỷ được không? những nhân loại đó đều muốn tới nơi này trộm đi, nhưng có ta ở đây canh giữ, bọn họ ai cũng không lấy đi được nga ~" Đẳng Xà một đường bơi một bên còn đặc ý nói.

"Để ta xuống đây đi" Vương Tử nói, không để ý đến ánh mắt Đẳng Xà chờ mong, tuy rằng nhiều vàng bạc, châu báu như vậy quả thực đánh sâu vào thị giác con người, nhưng nàng xác thực không cần, cho dù lấy hết đi, nhiều bảo vật như vậy nàng nhất thời cũng mang không nổi.

"... "Ánh mắt Đẳng Xà chớp chớp cư nhiên không nghe theo lời nói Vương Tử để nàng xuống dưới, tiếp tục về bơi về phía trước.

"Để ta xuống dưới" Vương Tử lập lại một lần nữa.

"Đại, đại tỷ tỷ, ta còn có thứ tốt, ta dẫn ngươi đi xem" Đẳng Xà hàm hồ nói, tốc độ lại đột nhiên nhanh hơn.

"Ngươi đem bong bóng này mở ra" Vương Tử đánh gãy lời nói Đẳng Xà, làm cho nó dừng lại tính toán, Đẳng Xà này chỉ sợ ngay từ đầu vốn đã có mục đích mang nàng tới đây.

"Nga, nga!" Đẳng xà gặp Vương Tử muốn xuống dưới, liền mở ra bong bóng vây quanh Vương Tử, đuôi xà nhẹ nhàng cuốn một vòng liền đem Vương Tử cố định trên hai cánh cửa nó.

"Đại tỷ tỷ, ta thật sự có thứ tốt lắm, không có lừa ngươi." gặp Vương Tử không nói lời nào, Đẳng Xà tưởng nàng sinh khí, liền vội vàng cam đoan, nó cũng không muốn khiến cho đại tỷ tỷ không thích nó!

"Tuy rằng đồ vật kia không phải của ta, nhưng thật sự là thứ tốt, đại tỷ tỷ phải tin tưởng ta nga!"

"A, theo ta đi tới chỗ chứa đồ vật kia được không?!" Đẳng Xà liên tục bổ sung, chỉ sợ Vương Tử không tin.

"Ân" Vương Tử lên tiếng, ngăn cản thân thủ Đẳng Xà có chỉ số thông minh của một hải đồng này, nàng không có thời gian nghe Đẳng Xà nói chuyện, vì trong cơ thể nàng cái loại cảm giác bức thiết chờ mong càng ngày càng mãnh liệt, cảm giác có cái gì sắp phá vỡ mà ra, nàng căn bản không khống chế được!

Đẳng Xà cũng nhìn ra Vương Tử không muốn nghe nó nói chuyện, mắt to chớp chớp, có chút ủy khuất, nó thật sự có lẽ vật cấp đại tỷ tỷ, hừ, lát nữa đại tỷ tỷ sẽ tin, Đẳng Xà trong lòng nghĩ, tốc độ cũng nhanh hơn không ít.

Vương Tử cúi đầu ngồi trên lưng Đẳng Xà, kiệt lực khống chế xúc động thân thể, cảm giác có thứ gì đó luôn luôn trong thân thể va chạm, không đau, nhưng từ khi từng đột bành trưởng, giống như cảm giác từ linh hồn truyền đến.

Không biết qua bao lâu, Vương Tử cảm giác Đẳng Xà mang theo nàng ngừng lại, cái đuôi Đẳng Xà cuốn nàng nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, không kịp để Vương Tử quan sát nơi này, liền cảm giác được một trận hàn ý trong xương cốt đánh úp lại, Vương Tử lập tức kéo chặt hắc bào, nàng căn bản không có thời gian nhàn hạ đứng đây quan sát, bởi vì cái loại cảm giác như có thứ gì đó phá vỡ mà ra càng ngày càng mãnh liệt, Vương Tử không tự chủ được ngồi bệt dưới đất.

Dưới bàn tay truyền đến hàn ý cùng xúc cảm bóng loáng, nơi này như thế nào lại có một vết nứt?

"Đại tỷ tỷ đại tỷ tỷ, mau đến xem, đây chính là lễ vật bảo bối ta cấp cho ngươi, nếu không có nó, ta cũng không thể sớm sinh ra nga!"

Đẳng Xà tựa hồ ở cách đó không xa đang nói gì đó, Vương Tử không có cách nào nghe rõ.

"Đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ, nga! Người có phải rất lạnh hay không, ô, đại tỷ tỷ, ta quên người là nhân loại, cũng sẽ lạnh, không quan hệ, ta đem người bỏ vào bong bóng người sẽ không lạnh!"

Đằng Xà gặp Vương Tử không lại đây nhìn mà ngồi dưới đất, nghĩ đến nàng lạnh, vội vào phun ra một cái bong bóng đem Vương Tử bỏ vào.

Đằng Xà bơi đến dùng đầu đem Vương Tử trong bong bóng đẩy thẳng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 35: 15.1: Biến Cố Phát Sinh

Editor:HamNguyet

Vương Tử đoán không sai, nơi này đích thật có một vết nứt, băng trụ rủ xuống thật dày, băng trôi, băng bộp, trải rộng ra khoảng hơn mười thước trên mặt đất, thoạt nhìn người thường căn bản không có biện pháp đứng thẳng.

Chỉ thấy ở giữa mặt băng dày hơn mười thước thông cùng đầu con suối, nước bên trong chảy mạnh, bọt khí nổi thỉnh thoảng, cũng chưa từng tràn ra khỏi con suối, khi Vương Tử tới gần, nước kia không biết làm sao, lại đột nhiên kích động đứng lên, bọt khí tạo thành cột nước cao cao, nước trong con suối cũng tràn ra ngoài một chút!

Bên này Vương Tử được Đằng Xà phụ giúp tới được cũng không chịu nổi, trong thân thể giống như có cái gì đó không ngừng kêu gào phải đi ra, rồi lại không mở được cửa, Vương Tử thử tập trung tinh thần lực nhìn quét qua linh hồn của chính mình, thời điểm vừa mới tập trung tinh thần lực đã bị thứ gì đó tách ra khỏi cơ thể.

Đằng Xà không chú ý tới tình huống bên này, chờ nó đem Vương Tử đến phụ cận con suối liền bắt tri bất giác phát hiện nước trong con suối biến hoá táo bạo, từ khi nó sinh ra đến bây giờ còn chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy, Đằng Xà sốt ruột, nháy mắt bơi xung quanh dòng suối xem xét.

Ngay tại thời điểm Đằng Xà lo lắng vây quanh con suối, đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm nhẹ ầm ầm, a, là đại tỷ tỷ!

Đằng xà phi nhanh trở lại xem Vương Tử, đã thấy Vương Tử ngồi trên mặt băng, bong bóng nó nhả ra sớm đã bị phá không thấy đâu, Vương Tử toàn thân buộc chặt, bởi vì đau đớn mà gầm nhẹ ra tiếng, đột nhiên từ ánh mắt Vương Tử bắn ra một đạo bóng đen!

Bóng đen tia chớp loé trong nháy mắt, liền đứng phía trên cột nước, mà con suối tựa như bị thứ gì đó kêu gọi, cột nước càng ngày càng cao, Đằng Xà chỉ nhìn lướt qua liền phi nhanh qua chỗ Vương Tử, không biết đại tỷ tỷ thể nào!

"Đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ! Người thế nào, người bị thương sao?" Đằng xà lo lắng hỏi, đôi mắt to hồng bạch tương giao gắt gao nhìn chăm chăm Vương Tử.

"... Ta không sao" sau một lúc lâu, Vương Tử nói, thanh âm có chút suy yếu, vừa mới có cái gì đó từ trong cơ thể nàng lao ra, tựa hồ liên lụy đến linh hồn của nàng, đau đớn trong nháy mắt khiến cho nàng không kịp suy nghĩ.

"Ô ô... Hoàn hảo người không có việc gì, đại tỷ tỷ làm ta sợ muốn chết!"

Đằng xà có chút ghen ngào giọng hỏi từ nói, con người ngập nước, hần còn tưởng rằng, do hần mang đại tỷ tỷ đến xem lễ vật nên hại nàng khó chịu, hần thật sự không biết, con suối kia đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nga! Con suối kia!

"A! Đại tỷ tỷ, mau nhìn mau nhìn, có thứ đồ vật này nọ từ trong thân thể đại tỷ tỷ bay ra ngoài!" Đằng Xà đột nhiên nghĩ đến bóng đen vừa rồi từ trong cơ thể Vương Tử bay ra.

Vương Tử nghe vậy nhìn qua, đã thấy nàng đột nhiên nhíu mày, bóng đen hiện tại đứng phía trên cột nước, đã có thể phân biệt ra là một khối đá hắc sắc, quan trọng là...! Khối đá hắc sắc kia là thứ hại Vương Tử kiếp trước bỏ mình!

Không nghĩ tới còn có thể gặp lại khối đá kia, kiếp trước khi chấp hành nhiệm vụ nàng đã gián tiếp vì khối đá kia mà chết, tuy rằng đoán đến nó có chỗ bất phạm, như thế nào cũng không nghĩ tới nó cư nhiên dung hợp trong linh hồn chính của mình!

Chỉ thấy mặt ngoài khối đá hắc sắc kia tựa như có từng màng đen bị bong tróc, lộ ra nhan sắc đỏ tươi, thẳng đến khi hoàn toàn hiện ra một khối hồng thạch mượt mà, cột nước phía dưới nó cũng càng ngày càng cao, bất chợt cột nước giống như đóa hoa nở rộ, trung tâm hiện lên một thủy tinh cầu trong suốt!

Chỉ thấy thủy tinh cầu đột nhiên bạo liệt mở ra, từ giữa bay ra một sợi tơ màu đỏ sậm, sợi tơ đỏ sậm hướng thẳng phía khối đá bay tới, quay chung quanh khối đá rất nhanh kết thành một ký hiệu phức tạp, ký hiệu một khi thành hình đột nhiên chui vào trong khối đá, hồng quang chung quanh khối đá tăng vọt! Đường văn màu đỏ sậm trong đó như mạch máu, ầm ầm có dòng chảy!

Khối đá bay về phía Vương Tử, văng vảng rơi vào trong tay nàng,lúc này Vương Tử mới nhìn kỹ tới khối đá kia,xung quanh khối hồng thạch được khảm đường vân màu đỏ sậm, cực kỳ giống một khối ngọc hồng san hồ!

Tựa hồ hết thảy trở về bình tĩnh,không đợi Vương Tử sắp xếp lại chuyện tình xảy trong thời gian ngắn, biến cố lại phát sinh!

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 36: 16:hỗn Động Huyết Thiên Linh

Editor:HamNguyet

Vương Tử cảm giác đầu ngón giữa của tay trái máu không khống chế được chảy ra,liền tùy tiện dùng ngón cái đè lại cầm máu, nhưng rất nhanh liền phát hiện biện pháp này căn bản vô dụng,máu trên đầu ngón tay của nàng vẫn không ngừng chảy ra bên ngoài,chỉ trong một thời gian ngắn trên tảng băng thật dày trong suốt liền nhiễm một bãi máu đỏ tươi.

Vương Tử nghĩ muốn buông khối đá cầm trên tay phải ra để cầm máu, chính là khối đá kia tựa như sinh trưởng trên tay nàng, căn bản không bỏ xuống được,đồng tử Vương Tử co rút mãnh liệt, muốn gọi Đằng Xà lại đây hỗ trợ, đã thấy Đằng Xà ở ngoài động băng sót ruột bay tới bay lui, không ngừng dùng đầu của hắn va chạm vào vách tường vô hình, bên trong động băng cư nhiên khi nào bị hạ kết giới ?

Vương Tử không có thời gian tự hỏi chỉ trong nháy mắt ngẩn ngui như thế nào sẽ phát sinh chuyện tình ly kỳ như vậy,đầu ngón tay trái tựa như vòi nước đang mở,máu xối xả tuôn ra! Vương Tử bắt đầu cảm thấy mất máu quá nhiều khiến cho nàng từng đợt mê muội,thời gian trôi qua càng lâu khí lực toàn thân nàng tựa như mất thêm một chút,tinh thần lực duy nhất cũng bị đại não cung cấp không đủ máu khiến suy giảm đoạn!

Lại phải chết sao? Vương Tử trong lòng suy nghĩ, vừa mới trùng sinh một đời cư nhiên cứ như vậy chấm dứt không minh bạch? Một khi đã như vậy,thì tiếp tục một lần nữa đi,đời trước nàng lựa chọn phá hủy thân thể của mình, đánh bậy đánh bạ cư nhiên linh hồn nàng tiến vào Hoa Hạ, không biết chết thêm một lần,liệu có hay không sẽ có thu hoạch ngoài ý liệu,Chết?có gì sợ?

Vương Tử một bên chịu đựng thân thể dần dần suy yếu, một bên điều chỉnh hô hấp làm cho tinh thần lực nhanh chóng tập trung lại, tận dụng khả năng đem toàn bộ tinh thần lực tập trung đến trình độ lớn nhất, chỉ trong thời gian ngắn cân treo sợi tóc! Ngay tại thời điểm Vương Tử chuẩn bị sử xuất tuyệt kỹ của nàng, lại cảm giác lực lượng trong thân thể như kỳ tích trở lại!

Nàng có thể cảm giác được lượng máu một chút lại một chút trở lại thân thể nàng,hành động bị giam cầm cũng dần khôi phục lại,làn da trắng bệch không chút huyết sắc thậm chí xanh mét khôi phục trắng nõn.Vương Tử cúi đầu nhìn lại, phát hiện máu từ đầu ngón tay trái vẫn như cũ hướng ra phía ngoài chảy, chính là khối hồng thạch nàng nắm trong lòng bàn tay phải cũng đang không ngừng chảy máu theo đầu ngón tay tiến vào trong cơ thể nàng!

Đây là đang đổi máu sao?Ở thời điểm nàng thanh tỉnh khối đá không ngừng sinh sôi thay đổi máu cho nàng? Đây là khối đá gì? Trong đầu rất nhanh suy tư đến những phương pháp tu chân tìm hiểu gần đây, nhưng cũng không có chút rõ ràng nào,lượng máu này đến từ thủy tinh cầu, cùng khối đá nàng ngoài ý muốn mang đến vốn là một thể? !

Suy tư đồng thời cảm thụ lực lượng thân thể dần tràn đầy,đầu ngón giữa tay trái đã ngừng chảy máu, tay phải truyền máu cũng không dừng lại, Vương Tử đưa tay trái lên nhìn kỹ,không có lấy một vết thương nào!

Thẳng đến khi tay phải truyền máu cũng ngừng lại, đã thấy khối đá tuy rằng không hề hướng thân thể nàng truyền máu,vẫn như trước không dừng lại mà tiếp tục hướng ra phía ngoài,máu này không lưu lại trên mặt băng, mà coi nàng là trung tâm ở trên không cách mặt đất không xa lan tràn,chảy xuôi theo đường vân, Vương Tử mất thấy nó sắp hình thành một bộ đồ án nguy nga lớn phức tạp mà thần bí,vẫn đang không ngừng lan tràn!

Này, rốt cuộc tình huống nào!

Vương Tử cũng không muốn tìm kiếm một lời giải thích hợp lý cho những chuyện liên tiếp xảy ra này, chỉ bình tĩnh nhìn đồ án trước mắt biến hoá lần nữa, nàng tuy rằng tiếp xúc trận pháp không nhiều lắm, nhưng cũng biết trận pháp này theo như lời Tuệ Viễn phương trượng nói nhất định là linh trận, hơn nữa tuyệt đối là trận pháp cao nhất, chỉ sợ không có mấy người có thể bày ra trận pháp phức tạp như thế.

Đồ văn tinh tế không lồ như thế, phải có tinh thần lực cực kỳ cường đại mới có thể làm ra, Vương Tử tự hỏi, hiện tại tinh thần lực của cũng chỉ có thể nhìn theo bóng lưng này, điều này làm cho Vương Tử đột nhiên nghĩ đến trong bản【 kỳ dị lục 】kia có ghi lại hai huynh đệ thời kì Thái cổ, sở dĩ không ngừng tìm kiếm tiến bộ, chỉ sợ đã sớm nhận thức đến vũ trụ rộng lớn, vĩnh viễn truy đuổi cũng không đến được chỗ cường đại nhất.

Chớ nói chi đến Vương Tử vừa mới bước đi trên con đường tu chân, thế giới quá lớn,có vô số người,con đường nàng phải đi quá dài quá dài..

Ngay tại thời điểm Vương Tử trong lòng tự hỏi,đồ văn thần bí kia thậm chí vẽ đến tầng tầng lớp lớp kín không kẽ hở,cũng không thấy mặt băng nguyên bản trong suốt,Vương Tử không biết bị lực lượng gì nâng lên,đứng ở trung tâm đồ văn, ngay khi Vương Tử đoán trung tâm đồ văn này có phải hay không là mắt trận,cổ tay trái của nàng đột nhiên nóng rực!

Q.1 - Chương 37: 16.1: Hồn Độn Huyết Thiên Linh

Editor:HamNguyet

Vương Tử cúi đầu nhìn xuống,từ khi tiến vào Hoa Hạ vòng tay này cũng không có động tĩnh gì,vòng tay này từ nhỏ nàng vẫn mang theo bên mình,thậm chí nàng có thể cảm nhận được liên hệ mỏng manh giữa bọn họ trong lúc đó,mà hiện giờ chỉ thấy vòng tay trên cổ tay trái nàng tản mát ra một vàng sáng màu đỏ sậm, đột nhiên bay khỏi cổ tay nàng!

Vòng tay dừng lại phía trên không cách đỉnh đầu Vương Tử không xa, một vòng hồng quang cùng đỏ vẫn màu đỏ bên cạnh Vương Tử dần dần nổi thành một mảnh, cho đến khi xung quanh Vương Tử hoàn toàn bị hồng quang bao phủ,đỏ vẫn đỏ như máu ần ần lưu động kim quang,đột nhiên hồng quang quanh vòng tay cùng đỏ vẫn tăng vọt!

Thậm chí Vương Tử còn không kịp nhắm mắt chống đỡ hồng quang chói mắt, trong đầu đột nhiên sinh ra một trận thật lớn đánh sâu vào trí giác trong nháy mắt! Chỉ mơ hồ cảm giác trong đầu tựa như xuất hiện vài chữ:

"Hồn độn huyết thiên linh!"

Toàn thân Vương Tử kịch liệt sinh sôi đau đớn đến thanh tỉnh, nàng chưa bao giờ biết trên đời còn có loại đau đớn như vậy,cho dù nàng kiếp trước bị thương nhiều lần, chảy không biết bao nhiêu máu,nhưng cũng chưa từng kêu qua một câu đau,cho dù lực lượng cuồng bạo cuối cùng khiến thân thể chính mình bị phá hủy,đau đến tê tâm phế liệt như vậy bất quá chỉ trong nháy mắt, linh hồn của nàng liền rời đi thân thể.

Chính là hiện tại nàng lại nhìn không được kêu rên đau đớn ra tiếng, thân thể như bị một tắc một tắc cắn nát,sau lại một chút hoàn nguyên,tiếp tục một tắc một tắc cắn nát,xương cốt toàn thân tựa như bị răng cưa sắc bén mài nhỏ từng chút một rồi lại hợp lại,cứ lặp đi lặp lại như thế, cố tình ý thức nàng còn thật sự thanh tỉnh,trong ý thức đau đớn phóng đại,mỗi một lần lặp lại đau đớn càng thêm kịch liệt vài phần.

Vương Tử cắn chặt răng, cả người không khống chế được run rẩy, nàng nghĩ muốn dời đi tư tưởng của mình,nhưng càng muốn như thế đau đớn càng rõ ràng, một tiếng kêu đau đớn vô ý thức từ trong miệng Vương Tử phát ra, nàng không biết tra tấn này khi nào thì qua đi, thời gian như bị sự kiện này tạm dừng dè xuống,dài lâu đến mức không có điểm cuối.

Không biết qua bao lâu,thời điểm Vương Tử nghĩ đến cứ đau đớn tê tâm phế liệt như vậy có phải hay không sẽ vĩnh viễn liên tục đi xuống, thậm chí nàng dùng tinh thần lực chính mình thật vất vả thu lại suy nghĩ có lẽ đau đớn này cũng sẽ thành thói quen,đột nhiên thân thể như từ địa ngục lên đến thiên đường, trong nháy mắt giải thoát làm cho nàng thoải mái nghĩ muốn rên rĩ.

Thân thể cùng tư tưởng được giải phóng, khiến cho Vương Tử nhất thời trong nửa khắc không thích ứng kịp, duy trì tư thế cuộn mình trên mặt đất hô hấp dồn dập,cho đến khi thích ứng biến hoá xảy ra bất thành linh, Vương Tử mới có dịp buông ra tinh thần lực quan sát bốn phía,đau đớn vừa rồi căn bản không cho nàng chút cơ hội tự hỏi hết thấy biến cố này là gì.

Vừa thấy hết thấy lại khiến Vương Tử cảm thấy có chút ngoài ý muốn,vượt xa dự đoán chính mình,nàng cũng lường trước đây là địa phương gì tra tấn nàng, có lẽ là nơi chuyên tàn phá thân thể người dưới mười tám tầng địa ngục,hoặc đánh bậy đánh bạ rơi vào tay kẻ biến thái nào đó thích chơi đùa huyết nhục, cũng chưa từng nghĩ đến tinh thần lực nàng phóng ra lại thấy một nơi hoang vu,mờ mịt rộng lớn!

(huyết nhục:máu thịt)

Vương Tử xoay người ngồi dậy, thân thể linh hoạt cùng lực lượng tràn đầy không chút giống với loại đau đớn thấu xương vừa trải qua,nàng thậm chí cảm giác thân thể chính mình hiện tại hoàn toàn vượt qua hai mươi mấy năm tồi tệ kiếp trước, phải biết rằng từ khi nàng tiến vào thân thể Hiếu Trúc, linh hồn cùng thân thể chưa từng đạt tới cấp độ phối hợp hoàn mỹ như thế!

Hiện tại thân thể cấp cho nàng cảm giác, tựa như đây chính là thân thể kiếp trước của chính mình, có lực lượng cùng độ âm quen thuộc.

Vương Tử cũng chỉ nghĩ hoặc trong nháy mắt, lập tức quan sát thân thể,mới phát hiện trên người nàng cư nhiên có một tầng bụi bẩn thật dày, như mới từ đầm lầy đi ra.

Vương Tử nhíu mày, nơi này không biết là địa phương nào, căn bản không có nước tẩy sạch thứ trên người, Vương Tử đứng dậy cẩn thận quan sát chung quanh một chút, lại phát hiện chung quanh như bị một tầng sương bao phủ,mông lung,mờ ảo,nhìn trăm thước ngay cả một cục đá đều không có, hơn nữa, Vương Tử đứng yên, phát hiện nơi này thậm chí một ngọn gió nhẹ cũng đều không có!

Này rất kỳ quái, không khí căn bản không lưu thông, dưới chân xúc cảm rắn chắc, không giống như thổ nhưỡng, nhìn không tới không trung, này, căn bản không phải thể giới nàng biết rõ!

"Hồn độn huyết thiên linh!" Đột nhiên Vương Tử nghĩ đến thời điểm hôn mê trong động băng trong đầu hiện lên chữ:

"Huyết thiên linh, huyết, thiên linh..."

"Chẳng lẽ là... Xích linh?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 38: 17: Thiên Cực Đồ

Chẳng lẽ là vòng tay trên cổ tay trái của nàng, xích linh? Vương Tử không khỏi sờ lên cổ tay trái, chính là, không có, xích linh của nàng như thế nào lại không thấy?

**(xích linh: là cái vòng tay Vương Tử đeo trên tay từ bé tới giờ í...)*

Trước edit có từ thủ trạc: được dịch là cái vòng tay.

*nhưng giờ Vương Tử lại gọi là xích linh[linh còn có nghĩa là màu đỏ] nên tớ nghĩ đỏ là tên của cái vòng tay đó)**

Vương Tử cẩn thận sờ sờ cánh tay, mặc kệ cái vòng tay kia có phải là bảo vật hay không, đó là thứ nàng mang trên tay từ nhỏ tới giờ, chỉ thuộc riêng về nàng!

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày nó sẽ không thấy đâu, tựa như cái gì đó trong trí nhớ khiến nàng vững vàng chấp nhất, chấp nhất tìm kiếm dấu vết mỏng manh kia, là thứ tồn tại không thể dao động trong cảm nhận Vương Tử!

Biểu tình Vương Tử chưa từng thay đổi quá nhưng giờ khắc này không khó có thể nhìn ra thần sắc nàng mơ hồ lo lắng, sốt ruột thậm chí cả vẻ sợ hãi trước nay chưa từng có, con người tối đen như mực, sâu không thấy đáy, tĩnh lặng, vô ba vô lạn kia tưởng chừng vĩnh viễn không thay đổi, thời điểm này tựa như một cục đá rơi vào đầm nước uống đầm, một vòng một vòng đẩy ra bộ dáng thật sự sốt ruột.

"Xích linh, xích linh" Vương Tử nỉ non nói ra.

Đột nhiên, tựa hồ có một trận gió đánh úp lại, bởi vì phân thân, thời điểm tới trước mặt Vương Tử, nàng theo bản năng đưa tay ra đón, lại ngoài ý muốn phát hiện là một cuốn sách mỏng manh.

Vương Tử vội vàng nhìn lướt qua đã nghĩ tiếp tục tìm kiếm xích linh, khi thu hồi tay, đột nhiên dừng lại, bởi vì tên sách nàng tựa hồ đã gặp nhau ở nơi nào, chỉ trong nháy mắt, Vương Tử nhớ tới đây đúng là tên của một trong hai bộ sách trân quý do hai huynh đệ thời kì Thái cổ dành cả đời sáng chế ra được ghi trong【kỷ lục lục】khiến các giới tìm kiếm suốt mấy trăm triệu năm qua:【Thiên Cực Đồ】!

Tầm mắt Vương Tử rất nhanh tập trung trên cuốn sách kia, chính là một cuốn sách mỏng manh, làm thành từ loại giấy thông thường, nếu không phải bởi vì ba chữ【Thiên Cực Đồ】, nàng trăm triệu sẽ không nhìn lại nó, khi Vương Tử muốn chính thức mở ra xác nhận, đã thấy trong sách một mảnh trống không, điều này khiến Vương Tử hoài nghi do có người nào đó nhầm lẫn lấy ra làm trò đùa dai, nhưng ngay lập tức nàng liền phủ định ý tưởng này.

Bởi vì nàng nhớ rõ Tuệ Viễn phương tượng từng nói qua, bảo vật đều cần lấy máu nhận chủ, nếu vậy... Vương Tử dùng sức cắt qua ngón cái một vạch nhỏ, đem máu nhỏ vào trong sách, đã thấy máu tươi thật sự sấm nhập tiến vào trong sách biến mất không thấy, nhưng lại không có biến hoá gì, Vương Tử tiếp tục dùng miệng vết thương trên ngón cái ban đầu khai thông thêm một lỗ hồng lớn, máu tươi ồ ạt chảy vào trong sách, biến mất không thấy.

Nhưng vẫn không có biến hóa, Vương Tử ấn chặt ngón tay khiến máu không ngừng chảy ra, thân thể hiện tại không giống thân thể trước kia của Hiểu Trúc, một chút không khoẻ liền chịu không nổi, sau một lúc lâu, ngay tại thời điểm Vương Tử lại một lần nữa hoài nghi có người chơi trò đùa dai, đã thấy cuốn sách trên tay đột nhiên xảy ra biến hóa.

Giống như bị ma pháp điểm trúng bình thường, chỉ trong nháy mắt cuốn sách liền hóa thành trong suốt, ở tại trên không trung một tác lại một tác trải ra tựa như một bộ sách dài...

Vương Tử có thể cảm giác được trái tim của nàng ần ần đập nhanh hơn mấy nhịp, nếu như cuốn sách này đích thực là bản【Thiên Cực Đồ】kia, nàng có phải hay không có thể đến gần sự kiên trì bấy lâu nay một chút, có phải hay không không cần tiếp tục bước đi trên con đường gần như vô vọng, có phải hay không, có thể khiến cho nàng chân chính có được lực lượng trở lại địa phương trong trí nhớ...

Mà lúc này, bộ sách dài ần ần có đồ vẫn hiện lên...

Đồ vẫn càng ngày càng rõ ràng, ba chữ "Thiên, Cực, Đồ" bura bãi từng chữ hiện lên, không phải dùng bút viết, càng giống như dùng một lực lượng sinh sôi in lại, chữ viết phóng đăng không kiềm chế được, đầu bút lông bén nhọn lại cực kỳ vững vàng, Vương Tử thậm chí có thể cảm giác được một trận áp bách, bá đạo cực kỳ!

Vương Tử ổn định tâm thần dời ánh mắt đi, chỉ duy nhất ba chữ này cứ nhiên làm cho thân thể nàng run rẩy không tự chủ được nghĩ muốn quỳ sát xuống! Bá đạo như thế!

Lúc này cuốn sách dĩ nhiên hình thành một quyển trục, khúc đạo đầu là tên sách, Vương Tử đưa tay muốn mở quyển trục ra, đầu ngón tay vừa mới đụng tới một chút, quyển trục đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang tiến vào trong ánh mắt của nàng!

Lập tức Vương Tử cũng cảm giác được trong đầu tự động hiện ra quyển trục vừa rồi, quyển trục từ từ mở ra, văn tự ngắn gọn, nhưng Vương Tử chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra văn tự này cùng ba chữ "Thiên Cực Đồ" mới vừa rồi không xuất ra từ tay một người, văn tự này vẫn như cũ ẩn chứa áp bách vô hình, nhưng cũng không giống với ba chữ vừa rồi khiến cho nàng không thể thừa nhận nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 39: Chương 17.2

Editor:HamNguyet

Xem qua nội dung, đồng tử Vương Tử không khỏi co rút lại, trong lòng ẩn ẩn có chút run rẩy, nguyên lai quyển trục này thật sự là "Thiên Cực Đồ" được ghi lại trong "Kỷ dị lục", mà nàng rốt cục cũng biết được địa phương nàng đang ở là bên trong xích linh!

Như vậy, vòng tay nàng từ nhỏ mang trên tay là không gian trữ vật không thể nghi ngờ, chính là, nơi này còn nói đùa rằng, nàng chỉ có thể đạt trúc cơ thành công, nơi này mới có thể chính thức được gọi là xích linh, nói cách khác, mới có thể đi ra khỏi phiền hoang vu này!

Vương Tử nhủ mảy, trúc cơ? Tuệ Viễn phương trượng nói qua, thiên tài bình thường ít nhất cũng phải mười năm mới đạt tới trúc cơ, nàng phải ở trong này ngốc lâu như vậy sao? Hơn nữa, nàng có tư cách đến tu chân sao? Nắm chặt hai tay ẩn ẩn run rẩy!

Ngay tại thời điểm Vương Tử tự hỏi, quyển trục lại triển khai một phần, hiện ra một bộ thân thể kinh mạch đồ, lại là cái loại bản vẽ ẩn chứa áp bách, điều này làm cho Vương Tử đợi đến lúc thấy rõ ràng toàn bộ kinh mạch đồ, toàn thân thậm chí tím ra một tầng mồ hôi lạnh!

Trong kinh mạch đồ có một luồng đường cong màu bạc đại biểu cho linh khí, vòng quanh thân thể kỳ kinh bát mạch, tuần hoàn bảy bảy bốn bốn mười chín vòng sau quy về đan điền.

Vương Tử dựa theo tư thế người ngồi xếp bằng trong kinh mạch đồ, chậm rãi hút vào một hơi, sau đó dựa theo bản vẽ dẫn đường cho linh khí chạy, lại ngạc nhiên phát hiện, tinh thần lực của nàng cứ nhiên có thể nhìn thấu thân thể của chính mình, đây là chuyện trước kia nàng căn bản không làm được, từ lúc đó, nàng càng dễ dàng dẫn đường cho linh khí chạy!

Bảy bảy bốn bốn mười chín vòng, không sai chút nào! Linh khí vận chuyển thông suốt, cuối cùng quy về đan điền, thân thể giống như được ngâm trong suối nước ấm áp, thoải mái cực kỳ, không cần Vương Tử dẫn dắt, linh khí đã liên tục không ngừng tràn vào kinh mạch của nàng, dựa theo đường nhỏ lúc trước chạy không ngừng!

Lúc trước thân thể Vương Tử là một phạm nhân, thời điểm trái tim nàng ốm yếu cần linh khí, thậm chí có thể hấp thu linh thạch, hơn nữa thân thể Hiểu Trúc được Thành Trang săn sóc ăn cần 17 năm qua nên toàn bộ linh khí trong thân đều dùng để bảo hộ trái tim, tựa như lời Vương Tử nói lúc trước, bởi vì thân thể của nàng cần nên nàng liền hấp thu, đơn giản như thế mà thôi.

Không biết Vương Tử tĩnh tọa liên tục bao lâu, cũng không biết linh khí trong kinh mạch Vương Tử vận hành nhiều hay ít, chỉ thấy Vương Tử ngồi xếp bằng tại chỗ, dưới thân chợt hiện lên ký hiệu hồng quang, trên đỉnh đầu nàng cũng có sáu cánh hồng quang thoáng hiện, trận quang hai phía gần bó đem Vương Tử bao phủ bên trong, đã thấy sáu cánh hồng quang chợt lóe ra, một lát sau đường con của sáu cánh hình thành một góc tiếp tục được hồng quang bỏ thêm vào!

Ở thời điểm hồng quang còn chưa ổn định, ngay sau đó lại có một góc hồng quang tăng vọt, trong giây lát trận quang liền biến mất không thấy.

Vương Tử chỉ trầm tĩnh bình thản, nghe đến chính mình nhẹ nhàng hô hấp, nàng thậm chí không cảm giác thời gian trôi qua, chỉ trầm tĩnh trong bốn bề im lặng. Trong kinh mạch linh lực tự hành vận chuyển đưa về đan điền, Vương Tử lúc này mới cẩn thận nhìn đan điền chính mình một chút, quay chung quanh đan điền là một tầng sương mù màu trắng mỏng lung linh, khí hút vào bay quanh trong đó, tựa như trong trời đêm lóe ra sao băng, làm nổi bật đan điền!

Mà nhìn kỹ kinh mạch của nàng đã thấy kích thước lớn khoảng ngón tay cái, linh khí chen chúc chạy tới!

Tiếp tục hướng lên trên, tinh thần lực Vương Tử gắt gao tập trung bộ phận kia, phía trên trái tim, cứ nhiên được khám một khối hồng thạch!

Nhìn thật kỹ phía trên khối hồng thạch là một điểm vô cùng nhỏ đang không ngừng chảy ra máu, máu đi qua trái tim vào thân thể! Đây, nói cách khác, thứ tạo máu cứ nhiên là khối hồng thạch kia?

Người tu chân đều phân theo lẽ thường như thế sao? Thân thể của nàng như thế nào lại biến thành như vậy? Chính là nàng vẫn là, là người thật sao? Thật đáng giận vì nàng hiểu biết về Tu Chân giới quá ít, theo bản năng nghĩ đến 【 kỳ dị lục 】,nhưng trên sách cũng không có ghi lại tin tức gì của kì thạch còn có xích linh.

"Hỗn độn huyết thiên linh "

Trước khi hôn mê nghe được vài chữ, linh tức chỉ xích linh, chẳng lẽ huyết chính là nói đến việc trao đổi máu cho nàng, hỗn độn là cái gì? Khối hồng thạch kia sao? Hỗn độn chỉ tâm sao?

Nàng từ nhỏ mang theo xích linh trên người, cũng không có chỗ đặc thù gì, hồng thạch là vật kiếp trước ở cổ mộ Nam Á trộm được, thăng đến khi nàng chết đi vẫn còn là một khối đá cực kỳ bình thường,máu kia ở trong Ngân Lân hồ...

Hỗn độn huyết thiên linh, kỳ thật căn bản là một thể?!

Suy đoán này khiến Vương Tử thật sự khiếp sợ! Chính mình trải qua sinh tử hai thế lại ngoài ý muốn thu được ba kiện đồ vật này nọ,đều là những vật huyền huyền như vậy!

Chính là không biết hỗn độn huyết thiên linh này như thế nào rơi xuống Phàm giới? Một trong số đó là xích linh mang trên tay nàng! Hiện giờ hỗn độn huyết thiên linh đã dung nhập vào trong thân thể của nàng,ba kiện bảo vật này đến tột cùng kỳ lạ ở nơi nào, chỉ đợi ngày sau tiến vào Tu Chân giới đi điều tra thêm.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 40: Trúc Cơ

Lỗi suy nghĩ Vương Tử bị kéo lại từ đại não,tinh thần lực của nàng cư nhiên cũng xảy ra biến hóa, theo như lời Tuệ Viễn phương tượng nói,đây hẳn được xưng là thần thức,là cảm quan đặc biệt của tu chân giả đi.

Thức hải màu lam, nhìn đến được không gian rộng hai trăm thước vuông, chính là,trước kia tinh thần lực của nàng chỉ có thể kéo dài hơn một trăm thước a? Chẳng lẽ, lại mở rộng thêm?

Mặc kệ trong ý thức Vương Tử suy nghĩ cái gì, thân thể của nàng lại ở dưới tình huống khó hiểu phát sinh biến hóa, ký hiệu hồng sắc bên dưới,sao sáu cánh phía trên, chính là lúc này đây, sao sáu cánh trên đỉnh đầu Vương Tử mở rộng thêm một góc,mà sao sáu cánh ban đầu hiện tại chỉ còn dư lại một góc không đầy đủ!

Vương Tử cảm giác tốc độ vận chuyển linh khí trong cơ thể càng ngày càng chậm,sau khi tiến vào đan điền liền không ngừng tích tụ, mà trong thức hải của nàng tựa hồ ần ần rung chuyển, giống như có cái gì đó phải đột phá bình thường.

Vương Tử đoán rằng hết thấy hiện tượng này chính là dấu hiệu thăng cấp? Ngưng thần tĩnh khí, thử điều động linh khí bên trong đan điền dọc theo từ dưới đan điền thẳng tập hướng về phía trước, đi qua giữa đan điền liền tới đỉnh đan điền,không nghĩ tới phía trên đan điền tựa hồ có một vách tường chướng!

Vương Tử không ngừng tụ tập linh khí đánh sâu vào thức hải,trong thức hải chấn động càng ngày càng thường xuyên,lại thủy chung không thể đột phá,Vương Tử có thể cảm giác được linh khí ần ần có chút hỗn loạn, biết trì hoãn không được, liền tập trung toàn bộ tinh thần lực, dẫn đường cho một cỗ linh khí,ngay sau đó đột nhiên "ba" một tiếng,mạnh mẽ đánh sâu vào thức hải, lập đi lập lại như thế nhiều lần.

Vương Tử chỉ nghe "ông" một tiếng, linh khí phá tan thức hải! Trong thức hải màu lam một trận dao động, nhưng không tạo thành oanh động lớn như trong tường tượng, chính là bên trong thức hải màu lam ần ần có hơi nước tràn ngập!

Mà cùng lúc đó,sao sáu cánh trên đỉnh đầu Vương Tử lóe ra vài cái, một góc cuối cùng cũng bị hồng quang nhét thêm vào,trận quang hồng sắc quanh thân thể Vương Tử nhấp nháy vài cái đột nhiên biến thành màu cam!

Trận quang ần ần phiếm màu cam, phía trên vẫn là ánh sáng hình thành sao sáu cánh.

Vương Tử chậm rãi mở to mắt,con ngươi tối đen sâu thẳm,bình tĩnh vô ba như thường,trận quang màu cam rất nhanh biến mất.Vương Tử liền chú ý tới hoàn cảnh biến hóa, bốn phía không còn là một mảnh hoang vu, bát vân gặp vụ bàn,trong vòng phương viên ba trăm thước một mảnh trong trẻo, xa xa vẫn như cũ tràn ngập bụi vụ, Vương Tử hít vào một hơi thật sâu,con ngươi tối đen mặc nhiên tròn to, vừa rồi vẫn không chú ý, hiện tại mới phát hiện linh khí trong không khí nơi này cư nhiên nồng đậm như thế!

Phóng nhãn nhìn lại,màu sắc cách đó không xa không khác gì thổ nhưỡng, chẳng lẽ là đất vườn? Mà bên cạnh đất vườn có một gốc cây cổ thụ che trời,cành lá um tùm.

Bên dưới cây cổ thụ là một hồ nước, Vương Tử nhìn đến trên người dính đầy bụi bẩn, rất nhanh đứng dậy hướng hồ nước đi đến.

Đường kính hình tròn khoảng bốn đến năm trăm thước, Vương Tử tiến vào trong hồ tẩy rửa sạch sẽ bụi bẩn, toàn bộ lỗ chân lông trên người đột nhiên mở ra, như đang thoải mái hít thở, hồ nước sạch sẽ, trong vắt nhìn thấy đáy.

Nước này thật ra thật tốt, Vương Tử trong lòng trầm nghĩ, lại cúi đầu nhìn đến khuôn mặt chính mình phản chiếu từ mặt hồ, khẽ nhíu mày, chợt nghĩ đến không lẽ nàng lại thay đổi một khối thân thể khác, nhưng khi nhìn kỹ lại dung mạo, mơ hồ vẫn có thể nhìn ra được dấu vết ban đầu, nhìn tổng thể mà nói thì khác nhau một trời một vực, ban đầu dung mạo thanh lệ nhưng giờ phút này lại cực kỳ đáng chú ý!

Cao lớn không ít, hiện tại hẳn là cao khoảng một thước bảy đi, độ ẩm thân thể thật ra rất quen thuộc, tuy rằng thân thể Hiếu Trúc bởi vì bệnh tim mà tay chân luôn lạnh lẽo, nhưng độ ẩm thân thể hiện tại, càng giống như kiếp trước, lạnh, toàn thân đều lạnh..

Vậy cũng được coi là sống lại một lần nữa đi? bộ dạng hiện tại, thân phận hiện tại, cho dù Tuệ Viễn phương trượng nhìn thấy, cũng nhận thức không được. Vương Tử không có tâm tình quan sát biến hoá thân thể, tựa vào cạnh bờ nhìn lên không trung mông lung, mờ ảo, tựa như con đường trước mắt nàng phải đi...

Đột nhiên dường như nhớ tới cái gì đó liền nâng tay trái lên, nghĩ đến sẽ nhìn thấy xích linh, chính là, vì sao lại tình xảo như thế? Nguyên bản vòng tay này chỉ là một món đồ trang sức bình thường đến cực điểm nhưng lúc này lại là một cái vòng tay tình xảo có ngọn lửa hồng sắc, mang trên tay trái nhìn qua sẽ có cảm giác ngọn lửa đang mạnh mẽ phun ra ngoài, đốt cháy vạn vật! Tựa hồ chỉ cần liếc mắt nhìn đến một cái liền thấy kinh hãi khó hiểu!

Vương Tử vuốt ve cổ tay, kỳ quái là sau khi thân thể biến hóa dường như xích linh cũng sinh trưởng theo kích cỡ cổ tay nàng, nghĩ đến vòng tay này trừ bỏ là không gian sinh mệnh không thể tưởng tượng, còn là một kiện pháp khí?

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 41: Chương 18.2

Nhưng hiện giờ cái vòng tay này đáng chú ý như vậy, vừa thấy liền biết không phải vật phàm, đi đến Tu Chân giới long tranh hổ đấu chẳng phải phiền toái kéo đến không ngừng sao?

Đang trầm tư tự hỏi, ngọn lửa trên vòng tay giống như đoán được tâm ý của nàng, thoáng chốc không còn đáng vẻ bề ngoài, hiện giờ chỉ là cái vòng tay hồng sắc bình thường, cũng không có cảm giác áp bách như vừa rồi.

Vương Tử lần thứ hai sờ sờ xích linh, con người đen chớp chớp có chút vui vẻ, xích linh này thật hiểu tâm ý của nàng, cảm giác như đây là một chiến hữu hợp tác lâu năm chứ không phải một kiện pháp khí lạnh như băng.

Từ trong nhẫn trữ vật do Tuệ Viễn phương trượng cấp xuất ra một kiện y phục, khi mặc mới phát hiện y phục có chút ngắn, cũng may đều là trường bào, không quá rõ ràng.

Vương Tử nghi hoặc, trong lúc lơ đãng phát hiện vài cuốn sách, đây là Tuệ Viễn phương trượng bỏ vào cho nàng, một quyển sách ngọc giản, mấy quyển sách bình thường, Vương Tử đem quyển ngọc giản cầm trong tay lật xem, lại không biết phải mở ra như thế nào, ngay tại thời điểm Vương Tử nghĩ muốn buông tha quyển sách này để xem những quyển khác, liền nghe thấy một trận tiếng khóc truyền vào trong tai.

Thanh âm này là của Đàng Xà?

Vương Tử lúc này mới ý thức được nàng có thể đi ra ngoài, hơn nữa, không biết đã ở trong này đợi bao lâu.

Vương Tử khẽ vuốt xích linh, nhẹ giọng nói câu ta muốn đi ra ngoài, Vương Tử nghĩ thử một lần, lại không ngờ rằng thân ảnh chợt loé đã xuất hiện bên trong băng thất.

Ánh sáng trong băng thất trong suốt, cùng sự tinh liên tiếp phát sinh hoàn toàn không giống nhau, cũng không có thứ gì bị phá hủy hay dấu vết hư hỏng gì, nơi này tựa hồ cái gì cũng chưa từng phát sinh quá.

Con suối bạc kia quay quanh Đàng Xà, tựa như măng xà lớn, Đàng Xà gào khóc tại chỗ, nước mắt rơi xuống không ngừng lại ở trên mặt băng ngưng kết thành băng, Vương Tử suy nghĩ có chút khó hiểu, tại sao măng xà lại có nước mắt, không phải măng xà đều là là động vật máu lạnh sao?

"Ô ô ô... Ô ô... Đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ, người ở nơi nào?"

"Ô ô... Ta không biết trong con suối này cất giấu đồ vật này nọ, ta từ nhỏ lớn lên ở trong này, vẫn nghĩ đến nó là bảo bối, ô ô... Là ta hại người "

"Đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ, người đừng chết, ta không muốn người chết, ô ô..."

Vương Tử nghe thanh âm Đằng Xà non nớt đứt quãng nói xong, không biết như thế nào lại có chút không thoải mái, tựa hồ không muốn nhìn đến nó khóc, nên mới mở miệng nói:

"Đừng khóc "

"Ô ô, ngươi không cần lo cho ta, là ta không tốt, là ta hại đại tỷ tỷ biến mất "

"Đừng khóc " Vương Tử lặp lại một lần.

"Ngươi là ai a,cút ra khỏi địa bàn của bốn đại tiên, ô ô... Ta muốn đại tỷ tỷ, ta, ngách? Đại tỷ tỷ?"Đằng Xà rốt cục kịp phản ứng lại là ai đang nói chuyện với nó, đột nhiên mở mắt,trong đôi mắt to tròn hồng bạch tương giao lưu lại nước mắt,khiến ánh mắt kia trong suốt như vậy.

"Đại tỷ tỷ? Ngươi đã trở lại? Ngươi đột nhiên biến mất, ngươi không có chết đúng hay không?"

"Ân "

"...Ô ô, đại tỷ tỷ" đã thấy Đằng Xà đột nhiên phi tới,thân xà lớn quấn quanh trên người Vương Tử, đầu xà thật to khấn trương đối diện với Vương Tử.

Vương Tử thế nhưng không cản lại hành động của Đằng Xà,mặc dù sau khi phát hiện ý đồ của nó vẫn để mặc nó bò lên đến.

"Ô ô, đại tỷ tỷ, ngươi đi đâu, ta muốn đi theo ngươi, nhìn ngươi, ân, còn phải bảo vệ ngươi,như vậy ngươi sẽ không biến mất!"

"Bảo hộ ta?" Vương Tử hỏi

"Đúng vậy, ta rất lợi hại, ta có thể đằng vân giá vũ, ta là thần thú, ta còn có thể chỉ huy rất nhiều rất nhiều nước! Thật sự! Ta còn chưa trưởng thành, sau khi trưởng thành sẽ lợi hại hơn!" Đằng Xà sợ hãi Vương Tử không tin,vội vàng cam đoan nói.

(Đằng vân giá vũ:Đi mây về gió)

"Vì cái gì" Vương Tử hỏi

"Bởi vì, ngươi là đại tỷ tỷ a ~ "

Đằng xà ra vẻ khờ dại nói,về mặt bộ dáng đây là điều đương nhiên, kỳ thật hắn không dám nói cho đại tỷ tỷ, là bởi vì trên người nàng có hương vị chủ nhân,vì cái gì có hương vị chủ nhân đâu? Hắn cũng không biết, trong trí nhớ, hắn luôn cùng chủ nhân ở một chỗ, bảo hộ chủ nhân!

"Ngươi tên là gì" Vương Tử liếc mắt một cái liền nhìn ra hắn cũng không nói thật toàn bộ, nhưng nàng cũng không muốn tìm hiểu quá rõ ràng, có lẽ, ở trong tiềm thức của nàng, chỉ cần có câu này là đủ rồi.

"Đằng Xà, ta là thần thú"Đằng Xà đáp, kiêu ngạo nâng đầu xà lên.

"Tên,ta nói tên thuộc về riêng ngươi" Vương Tử bổ sung nói, thăm nghĩ rằng quả nhiên là hài tử.

"Tên chỉ thuộc về riêng ta? Không có,ôi chào~" Đằng Xà mê mẩn nói.

"Sơ --Đằng Xà,Sơ -- là tên của ngươi" Vương Tử nói.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Nhập Thế

"Sơ? Tên của ta?" Đằng Xà kinh hí hỏi.

"Đúng "

"Sơ,Sơ,là tên của ta, tên của ta! Đại tỷ tỷ,ta thật cao hứng! Ta có tên!" Đằng Xà buông Vương Tử ra ở trong động băng cao hứng phi tới phi lui.

"Đại tỷ tỷ, ta gọi là Sơ, ngươi tên là gì?" Đằng Xà dừng lại hỏi.

"Vương Tử "

"Vương Tử điện hạ? Đại tỷ tỷ là Vương Tử?"

"Không,Từ trong màu tím "

"Nga, Từ tỷ tỷ!... Từ tỷ tỷ, ngươi cũng có thể gọi ta là tiểu Sơ?" Đẳng Xà chờ mong hỏi,mọi nhân loại xung hô vô cùng thân thiết sẽ thêm một chữ tiểu để gọi...

"... Tiểu Sơ" Vương Từ nói, cũng không hiểu có chút kỳ quái.

"Nga! Từ tỷ tỷ, tiểu Sơ thích tên Từ tỷ tỷ đặt, phi thường thích!"

"...Ta biến mất bao lâu?" Vương Từ hỏi, đánh gãy lời Đẳng Xà nói đầu đầu.

"Ba canh giờ a! Từ tỷ tỷ ngươi đi đâu vậy? Ô ô...Tiểu Sơ nghĩ đến ngươi bị dòng nước kia mang đi!"

Vương Từ không trả lời, nàng đang trong kinh ngạc chính mình biến mất cứ nhiên chỉ có ba canh giờ,tương đương khoảng sáu tiếng đồng hồ!Theo lý luận hiện tại nàng đã đột phá trúc cơ thành công, tuy rằng nàng không tính toán thời gian, nhưng tuyệt đối không phải sáu tiếng đồng hồ, như vậy, là do xích lĩnh có vấn đề?

"Ô ô... Từ tỷ tỷ "

"Tiểu Sơ?" Vương Từ nhú mày, không rõ Đẳng Xà vì cái gì đột nhiên vừa khóc vừa nói.

"Ô ô, Từ tỷ tỷ, ngươi không muốn mang tiểu Sơ đi sao? Vì cái gì? Tiểu Sơ ở trong này ngày người thật lâu, tiểu Sơ nghĩ muốn đi cùng Từ tỷ tỷ, tiểu Sơ còn phải bảo vệ Từ tỷ tỷ!"

"Ngươi phải đi theo ta?"

"Đúng đúng! Tiểu Sơ phải đi cùng Từ tỷ tỷ đi! Từ tỷ tỷ cho tiểu Sơ đi cùng được không? Tiểu Sơ rất lợi hại!"

"Có thể "

"Tiểu Sơ sẽ không cấp thêm phiền toái cho Từ tỷ tỷ, tiểu Sơ còn có thể giúp Từ tỷ tỷ đánh nhau! Tiểu Sơ, nghe? Từ tỷ tỷ nói có thể?"

"Phải, ngươi có thể đi theo ta "

"Nga! Thật tốt quá, tiểu Sơ có thể cùng Từ tỷ tỷ ở chung một chỗ!"

Đẳng Xà lập tức dừng rơi nước mắt cao hứng nói, vừa rồi Từ tỷ tỷ không nói lời nào, hắn còn tưởng rằng Từ tỷ tỷ không muốn dẫn hắn đi đâu.

"Ta như thế nào mang được ngươi đi? Ta muốn đi địa phương nhân loại sinh sống" Vương Từ nhìn thân thể Đẳng Xà thật lớn nói.

"Từ tỷ tỷ không cần lo lắng"Đẳng Xà tràn đầy tự tin nói, thân hình chợt loé liền biến thành một ngân xà nhỏ bé,cơ hồ nhìn không thấy,quấn hai vòng trên ngón tay áp út của tay trái Vương Từ, ngừng đầu "Tê tê" đưa lưỡi hướng về phía Vương Từ.

Vương Từ đưa tay nhìn nhìn Đẳng Xà, giống như một cái nhẫn tinh xảo, thực vừa lòng.

"Tiểu Sơ, mang ta đi ra ngoài"

Vương Từ nói,người Tuệ Viễn phương trượng an bài còn đang chờ nàng, ngăn ngừa một buổi tối, nàng lại có cảm giác đã trải qua bao nhiêu năm, đã xảy ra bao nhiêu sự tình.

"Được! Từ tỷ tỷ!"

Thời điểm Vương Từ hiện ra ở Ngân Lân hồ đã vào giữa trưa,mặt trời thật to chiếu sáng giữa không trung, bốc hơi bề mặt tuyết đọng thật dày, chính là, trên Ngân Lân hồ cũng không còn đông tố mảnh liệt,Đẳng Xà kiêu ngạo nói đó là do nó biến thành bởi vì nó không thích nhân loại tới đây quấy rầy!

"Tiểu, tiểu thư?" Một thanh âm chân chờ vang lên.

"Tư Mã tiên sinh" Vương Từ xoay người nói.

"..." Tư Mã Thú lăng lăng nhìn Vương Từ, bất quá vẫn chưa hồi thần,đây rõ ràng vẫn là vị tiểu thư kia,nhưng lại càng thêm diễm lệ khiến cho người không dám nhìn thẳng!

"Từ tỷ tỷ, lão quỷ này thực ngu ngốc "

Đẳng xà biến thành mống xà lớn bay bên người Vương Từ bên nói,thanh âm non nớt ghét bỏ, hừ, Từ tỷ tỷ của hắn, mặc kệ biến thành cái dạng gì, hắn đều có thể nhận ra đến!

"..." Từ Mã Thú mở to hai mắt nhìn, thân thể run rẩy tựa hồ thật vất vả mới không có hô lên hai chữ thủy quái, hẳn tại đây đợi ba canh giờ, ở trong lòng hẳn tin tưởng vững chắc, người không giống thường nhân kia không có chuyện gì.

"Từ Mã tiên sinh, người đi đi "

Vương Tử nói, lập tức xoay người liền đi, nàng biết Từ Mã Thú nghĩ muốn đi theo nàng, nhưng là, hẳn quá yếu, ở thế tục, tối thiểu có thể làm quỷ quái vô ưu vô lự.

"Tiểu thư? Tiểu thư!"

Từ Mã Thú đột nhiên bay

đến trước mặt Vương Tử, hai đầu gối quỳ xuống, đem sách cầm trong tay để một bên, nhìn thẳng Vương Tử, ánh mắt kia, như cũ có lực lượng làm cho linh hồn hẳn chấn động, nhưng giờ phút này, hẳn ngược lại bình tĩnh trở lại.

"Khi còn sống lão phu cống hiến cho đế vương, trở thành một sử lệnh, chức quan nhị phẩm, sự tình của lão phu năm đó mặc dù chưa hóa cấp người nhà, nhưng hoàng đế hạ chỉ toàn bộ huyết mạch Từ Mã gia đều bị biếm thành thứ dân, nhiều thế hệ không được làm quan... Gia tộc lão phu sa sút, sở dĩ cầu thả làm quỷ hồn sống ngàn năm, đều do tiền bối dạy bảo, người soạn sử phải lấy sử sách làm tiền đề, lưu được lịch sử chính xác truyền lại cho đời sau..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 43: Chương 19.2

"Lão phu suốt đời mong muốn đi khắp sơn xuyên hà nhạc, lưu được tác phẩm hồng thiên lớn truyền cho đời sau, dâng sách lên tộc thị Từ Mã, không phụ mong đợi tổ tiên! Lão phu biết rõ tiểu thư không phải người phạm tục, lão phu bất tài, nhưng có được khả năng đã gặp qua là không quên được, nguyện đi theo tiểu thư, làm trâu làm ngựa bên người tiểu thư!"

"Địa phương ta đi, người chỉ làm một quỷ quái bình thường, nửa bước khó đi" Vương Tử nói.

"... Lão phu sống ngàn năm, sớm đã đủ rồi, chỉ khẩn cầu tiểu thư, thời điểm lão phu không còn, đem quyển sách này của lão phu truyền lưu hậu thế."

Từ Mã Thú dừng một chút lập tức nói, hẳn cũng không phải bắt từ, cho dù chết đi, cũng không muốn bán tâm huyết cả đời này của chính mình theo nước chảy về biển Đông. Từ Mã Thú cẩn thận nâng quyển sách thật dày đặt bên chân lên.

"Người có thể theo ta đi" Vương Tử nói.

"Thật, thật vậy chăng?" Từ Mã Thú cả kinh nói.

Vương Tử không nói gì, vòng qua Từ Mã Thú hướng vách đá bước vào.

"Đương nhiên là thật sự, lão quý ngu ngốc, lời Tử tỷ tỷ nói nào có chuyện giả?!"

Đằng Xà thanh âm hài đồng khinh bỉ nói, tâm Tử tỷ tỷ quá tốt rồi, vì cái gì muốn cho một lão quý ngu ngốc đi theo.

"Tử tỷ tỷ, tiểu Sơ mang người đi lên! Tiểu Sơ bay lên nga" Đằng Xà lập tức thay đổi một bộ dáng ánh mắt hưng phấn đuổi theo Vương Tử nói.

"Ân" Vương Tử đáp ứng rồi.

"Ha ha, đi thôi ~" đuổi Đằng Xà cuốn lên một cái, đem Vương Tử vững vàng đặt trong hai cánh chính mình, phun ra một cái bong bóng cấp Vương Tử che chắn phong hàn.

"Tử tỷ tỷ, đi nơi nào a "

"Đi ngọn núi phía nam kia, đỉnh núi" Vương Tử nhắm mắt, sử dụng thần thức quan sát một chút chung quanh nói.

"Nga ~ bay lên ~" thân thể Đằng Xà nhoáng lên một cái, đã bay xa hơn mười thước.

Đội Từ Mã Thú phục hồi lại tinh thần, chỉ phải vội vàng cố hết sức đuổi theo, Ngân Lân hồ từ xa sóng êm gió lặng, mặt hồ màu xanh nhạt phản xạ ánh nắng, cũng không thấy từng trận kỳ cảnh ngàn quang kia!

"Tiểu Sơ, bay thấp xuống mặt đất một chút" Vương Tử phân phó nói.

"Nga" Từ trên không trung Đẳng Xà đáp xuống, dọc theo đường đi ngọn núi chót vót, kẻ sát tăng tuyết thật dày, cũng không mây may dính phải.

"Dừng lại đi" Vương Từ nói.

"Ngạch?" Đẳng xà nghi hoặc, nhưng vẫn nghe lời ngừng lại, chỉ tại chỗ xoay quanh, nhưng không có để Vương Từ xuống dưới, trên mặt đất đều là tuyết đọng, hẳn cũng không muốn làm cho Từ tỷ tỷ cảm lạnh, ân, nhân loại sẽ cảm lạnh đi?

"Để ta xuống dưới" Vương Từ nói.

"Nga, "

Đẳng Xà thất vọng, nhưng vẫn nghe lời để Vương Từ xuống dưới, ân, có bong bóng của hân vây quanh thân thể, sẽ không cảm lạnh.

"Mở bong bóng này ra" Vương Từ chỉ vào bong bóng nói.

"A? Nga, "

Đẳng Xà ngoan ngoãn nghe lời, chính là, Từ tỷ tỷ rốt cuộc có thể cảm lạnh hay không a?

"Ta không lạnh" Vương Từ biết được Đẳng Xà đang suy nghĩ gì, đơn giản bổ sung nói.

"Nga!" Chính là độ ẩm trên người Từ tỷ tỷ rất thấp.

"Người nhỏ đi "

Vương Từ vươn tay trái nói, bước nhanh đến đỉnh núi, trong thần thức đã nhìn đến người chờ ở nơi nào, nàng phải đi bộ đi lên.

"Nga!"

Đẳng Xà nghe lời liền biến nhỏ quần quanh ngón tay Vương Từ, trong lòng còn đang suy nghĩ vì cái gì độ ẩm trên người Từ tỷ tỷ thấp như vậy, chính là hẳn là Đẳng Xà, là thủy thuộc tính, không thể cấp Từ tỷ tỷ sưởi ấm, thật khổ não, vì cái gì không phải hỏa thuộc tính a?

Vương Từ đi bộ hướng đến đỉnh núi đi đến, sau khi thân thể đột phá trúc cơ liền vô cùng nhẹ nhàng, tốc độ rất nhanh.

Thị lực hiện tại của nàng cho dù cách rất xa cũng tinh tường nhìn thấy người chờ ở đỉnh núi.

Gần trên đỉnh núi là một phi cơ hắc ung quân dụng, quân nhân đứng bốn phía cảnh giác, đứng cạnh cánh hắc ung là hai thanh niên một thân âu phục bạch sắc và một thân âu phục hắc sắc, độ cao nơi này so với mặt nước biển cao hơn khoảng bốn ngàn thước, đêm qua lại hạ xuống một trận đại tuyết, ước định rằng sáng sớm gặp mặt, nhưng Vương Từ lại đến muộn mất bốn, năm giờ.

Vương Từ tăng thêm cước bộ hành tẩu, để cho bọn họ trong một phạm vi nhất định phát hiện ra nàng.

Quả nhiên, rất nhanh có người cảnh giác, người trước hết phát hiện nàng là hai thanh niên mặc âu phục, chỉ thấy hai người đi nhanh tiến lên, thanh niên âu phục hắc sắc giơng giọng hỏi:

"Xin hỏi vị bằng hữu này, là khách nhân Tuệ Viễn phương trượng phân phó?"

Thanh âm trong trẻo, ngấm có nội lực, trên người Vương Từ vẫn đang khoác hắc bào Tuệ Viễn phương trượng cấp cho, áo choàng lớn cùng vành nón đem thân hình Vương Từ che kín, cũng khó trách người nọ không nhận ra.

Vương Từ lấy ra một khối lệnh bài hình dạng đầu sói từ nhẫn trữ vật, đưa đến phía trước mặt thanh niên cách mấy thước, thanh niên đưa tay tiếp được, cùng thanh niên âu phục bạch sắc nhìn nhau bước nhanh đi đến chỗ Vương Từ.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44: Lại Thấy Tân Linh Căn

Editor: HamNguyet

Trên phi cơ, trong tay Vương Từ bưng một ly cà phê, đã mấy tháng không uống tới thứ này, luôn luôn tại Phật Đình son ngăn cách với cuộc sống bên ngoài, uống trà của Tuệ Viễn phương trượng...

Vương Tử nhẹ nhàng uống ngay một hơi cà phê, nhú nhú mồm, buông ly cà phê xuống.

"Vị bằng hữu, trong khoang thuyền ẩm áp, nếu không người có thể đem ngoại bào kia cởi ra, xua đi hàn khí?"

Thanh niên âu phục hắc sắc nói, thanh niên âu phục bạch sắc không đồng ý liếc hắn một cái, thanh niên âu phục hắc sắc nhún vai cười cười, không cho là đúng.

Vương Tử đưa tay cởi xuống hắc bào, nàng hiện tại đối với nhiệt độ lạnh lẽo bình thường cũng không có cảm giác đặc biệt, bị thanh niên kia nhắc nhở cũng biết cách ăn mặc của chính mình hiện tại quá mức quái dị.

Đem hắc bào để ở một bên, Vương Tử đưa mắt nhìn đến các loại điểm tâm khác nhau trước mặt, đưa ngón tay cầm lấy một khối khối hồng nhạt, ản ản tăn ra mùi hoa, lại không phải hương vị trong trí nhớ.

Cảm giác được trên ngón tay khác thường, Vương Tử cúi đầu vừa thấy, đã thấy Đằng Xà lén lút thè lưỡi ra, đôi mắt hồng bạch tương giao nhìn chăm chăm vào khối điểm tâm trong tay Vương Tử, tựa hồ rất muốn ăn, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn một nửa miếng điểm tâm còn lại cũng bị Tử tỷ tỷ ăn...

Ngón trở tay phải Vương Tử điểm điểm đầu Đằng Xà, tay trái lùi về trong tay áo, che đi tầm mắt Đằng Xà.

Ô ô, làm gì đem người ta giấu đi a, ăn không được nhìn cũng không được a! Đằng Xà trong bóng đêm ủy khuất nghĩ đến, bất quá, vừa rồi Tử tỷ tỷ sờ đầu của hắn, hắc hắc, cũng không một a!

Vương Tử ở một bên dường như không có việc gì làm, lại không biết hai vị bên kia từ khi Vương Tử tháo vành nón xuống liền ngây ngốc nhìn chăm chăm Vương Tử, thần thái trong hai đôi mắt đều viết tràn đầy kinh diễm! Lại ngốc lãng trong thời gian ngắn sau khi phục thân sắc.

Cũng khó trách Vương Tử không hiểu vì cái gì hai người nhìn nàng như thế, sau khi tẩy tịnh phạt tùy dung mạo của nàng cực kỳ đáng chú ý, làn da trắng nõn thủy nộn, nữ nhân bình thường ở hiện đại làm sao có được? Mái tóc rối tung buồn xuống, mềm mại rơi trên đùi cùng chỗ ngồi, sau khi đạt đến trúc cơ, tóc cũng dài thêm rất nhiều, Vương Tử chưa từng xử lý quá mái tóc, chỉ vợ gọn thành một bó đã là cực hạn, đáng tiếc hiện tại quá dài, đành phải mặc nó rối tung.

Khi ngẩng đầu lộ ra ngũ quan tinh xảo, không thể nói rõ hình dung từ mỹ, có nữ nhân yêu mị, có nữ nhân thanh thuần, có thanh cao, có dịu dàng, mà nàng, cũng chỉ đơn thuần mỹ, mỹ đến mức khiến người khác không đành lòng dùng từ ngữ hình dung tục khí gì phá hư khuôn mặt tinh xảo kia.

Mà đẹp nhất chính là ánh mắt kia, chìm như vậy, sâu như vậy, mê người như vậy.

"Vị bằng hữu này, ta gọi là Vệ Tử Sở, ca ca ta là Vệ Tử Khiêm, không biết nên xưng hô với bằng hữu như thế nào?" Sau một lúc lâu, thanh niên âu phục hắc sắc, nga, Vệ Tử Sở nói, thanh âm sang sáng, chậm rãi hỏi, hai người vểnh tai chờ Vương Tử trả lời. "Vương Tử" Vương Tử nói, không có dừng lại hành động ăn điểm tâm.

Một ly cà phê mới đặt trước mặt Vương Tử, nguyên lai là Vệ Tử Khiêm thay đổi một ly cà phê nóng lại đây.

"Không uống" Vương Tử nói, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Uống không ngon sao?" Vệ Tử Khiêm mỉm cười hỏi, ngữ khí mềm nhẹ, cực kỳ ôn nhu tựa gió xuân.

"Àn, không muốn uống" Vương Tử nói, uống qua trà của Tuệ Viễn phương, cà phê tựa hồ không vừa được miệng nàng.

"..." Vệ Tử Khiêm nghi hoặc, đây là lam sơn, uống không ngon? Lập tức cười cười, nghĩ đến Vương Tử là người Tu Chân giới, không uống quen thứ ở hiện đại, thay đổi một ly nước trắng ấm, lúc này đây Vương Tử đón qua đi.

"Tử tiểu thư, bên kia có phòng nghỉ, nếu người một có thể nghỉ ngơi một chút "

Nhìn đến Vương Tử không hề ăn điểm tâm, Vệ Tử Sở đề nghị nói, nghĩ đến Vương Tử đi một đêm có lẽ mệt mỏi.

"Àn" Vương Tử lên tiếng đứng dậy.

Tựa ở trên giường, Vương Tử xuất ra vài cuốn sách từ trong nhẫn trữ vật, là một ít việc vặt vãnh ở Tu Chân giới, đối với một người không biết gì về Tu Chân giới như nàng mà nói thì quả thật rất đúng lúc.

Vương Tử vốn đã gặp qua là không quên được, hiện tại tinh thần lực càng thêm cường đại, sau khi xem vài cuốn sách cũng chỉ mất vài phút, còn lại hai bản mới khiến Vương Tử cảm thấy hứng thú, ghi lại một ít công pháp nhỏ, Vương Tử đã đột phá trúc cơ, nhưng cũng chưa từng tu tập công pháp, nên thoát nhìn cảm thấy vô cùng có hứng thú.

"Tur Mã tiên sinh" Vương Tử kêu, từ trong sách ngẩng đầu lên.

"Có chuyện gì vậy tiểu thư?" một đạo bóng xanh lên tiếng trả lời sau hiện ra trước mặt Vương Tử, đúng là Tur Mã Thú.

Chỉ thấy Vương Tử giờ tay nhẹ nhàng vung lên, ngưng thần quan sát một chút hoàn cảnh quanh thân, đối với kết giới cách âm vừa mới học được này khá

vừa lòng

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 45: Chương 20.2

"Hô ~ Tử tỷ tỷ, buồn chết tiểu Sơ" thanh âm Đằng Xà làm nững vang lên, một đạo thân ảnh màu ngân bạc xuất hiện, biến thành mắng xà lớn chiếm cứ trên giường.

"Tiểu Sơ, ngươi có thể để cho Tư Mã tiên sinh tiếp xúc đến đồ vật này nọ sao?" Vương Tử hỏi

"... Có thể "

Đằng Xà đáp, ngữ khí lại không nguyện ý chút nào, Tử tỷ tỷ vì cái gì đối với lão quý kia tốt như vậy!

Vương Tử nhìn Đằng Xà, ý bảo hấn làm, Đằng Xà phun ra xà tín, ánh mắt ngưng lại, một quyển sách hiện trên giường.

"Dựa theo phương pháp tu luyện trong sách, cấp bậc càng cao, cảm được thứ càng nặng" Đằng Xà nói.

"Không có công pháp cho quý tu dùng sao?" Mới vừa rồi nàng xem trong sách thấy được quý tu ở Tu Chân giới khá phổ biến.

"Tiểu Sơ hiện tại không có, tiểu Sơ còn nhỏ, không gian sinh mệnh hữu hạn ~" Con ngươi Đằng Xà chớp chớp giải thích.

"Ân "

Đằng Xà vỗ cánh nhẹ nhàng một cái, đem sách đưa đến trước mặt Tư Mã Thú.

"Ngươi mau nhìn nha!" Đằng

Xà tức giận nói, hừ, nếu không xem phân lượng mặt mũi Tử tỷ tỷ, hấn sẽ không hầu hạ lão quý ngu ngốc này đâu!

Đằng Xà vừa nói như thế, Tư Mã Thú mới từ trong kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, hấn nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày kia có thể như người sống đụng vào này nọ, này, này có thật không? Tư Mã Thú cảm kích nhìn thoáng qua Vương Tử, cái gì cũng chưa nói vội đầu bắt đầu xem quyển sách trước mặt.

Đằng Xà ở tại bên người Vương Tử, quơ đầu nhìn pháp thuật trên tay Vương Tử đôi tới đôi lui, Tử tỷ tỷ thật thông minh nga, xem một lần liền nhớ được toàn bộ!

"Tiểu Sơ, ngươi là thần thú thủy thuộc tính?" Vương Tử đột nhiên mở miệng hỏi.

"Đúng rồi, tiểu Sơ là thần thú thủy thuộc tính!" Đằng Xà có ý cường điệu hai chữ thần thú.

"Ngươi thử làm một pháp thuật nhỏ đi "

Trong không khí trống rỗng toát ra một cột nước, bay đến trước mặt Vương Tử. Chỉ thấy Vương Tử vron tay, đầu ngón tay sinh trưởng ra một sợi dây màu xanh, ở trong không khí không ngừng kéo dài, mà đột nhiên từ đầu ngón tay trên bàn tay còn lại của Vương Tử toát ra một cột nước, sợi dây sinh sôi quấn quanh trên cột nước!

Đằng Xà kinh ngạc trừng to mắt, a a? Tử tỷ tỷ là song thuộc tính chân linh căn sao? Chính là vì cái gì đều tinh thuần như vậy, quả thực giống thiên linh căn!

Vương Tử không biết đang suy nghĩ gì, con ngươi đen gắt gao khoá chặt lại sợi dây quấn quanh cột nước trước mặt, sau một lúc lâu, Vương Tử thu hồi pháp thuật, nhắm hai mắt lại tựa ở đầu giường.

Nàng cũng không nghĩ tới nàng cư nhiên có thể chi phối thủy thuộc tính, dựa theo cách nói Tu Chân giới, của nàng xác thực là chân linh căn, chính là chân linh căn có hai loại linh căn bình thường, một trong số đó chiếm thượng phong!

Muốn thăng cấp nhanh hơn, người bình thường chỉ tập trung tinh lực luyện một trong số đó, cái kia làm phụ trợ. Chính là hai loại linh căn của nàng, lại có cảm giác không phân biệt được bên nào mạnh, bên nào yếu!

Hiện tại nàng không biết thủy thuộc tính cùng mộc thuộc tính có tính công kích như thế nào, nhưng nghĩ đến cũng không phải chiến đấu bằng thuộc tính linh căn thuần túy, mà càng có nhiều tính phụ trợ.

Ngày đó không có biện pháp mở ra nội dung kế tiếp của [Thiên Cực Đồi], thực muốn biết triệt để lực lượng thông thiên kia luyện ra như thế nào a!

Đằng Xà không biết Từ tỷ tỷ đang suy nghĩ gì, cũng không quấy rầy, dù sao mặc kệ Từ tỷ tỷ là loại linh căn nào, nó đều bảo hộ Từ tỷ tỷ!

Ân! Nhất định sẽ! Mở to đôi mắt dùng sức nhìn chăm chăm Vương Tử, ân, Từ tỷ tỷ thật là đẹp mắt, càng xem càng đẹp mắt, Từ tỷ tỷ nhất định là người xinh đẹp nhất trên thế giới này!

Vương Tử mở to mắt nhìn về phía Tư Mã Thú, mà Tư Mã Thú cũng kích động nhìn Vương Tử, bởi vì, hân, hân thật sự có thể cầm lấy đồ vật này nọ, hiện tại trên tay hân đang cầm quyển sách mới vừa rồi kia!

"Tiểu, tiểu thư" Tư Mã Thú không dám tin kêu.

"Ân, cầm lên được rồi" Vương Tử nói, đem mấy quyển liên quan tới Tu Chân giới nàng vừa xem kia cấp Tư Mã Thú.

"Nói nhảm!" Coi như lão quỷ nguoi thức thời, mơ đi mới được bốn đại tiên hầu hạ, Đằng Xà trong lòng nghĩ đến.

"Từ tiểu thư?" Vệ Tử Sở ở ngoài cửa kêu.

"Tê tê" Đằng Xà bắt mẫn thè lưỡi ra, biến thành ngân xà thật nhỏ cuộn trên ngón tay Vương Tử.

Vương Tử đứng dậy mở cửa, ánh mắt hỏi Vệ Tử Sở có sự tình gì, đã thấy Vệ Tử Sở đang nhìn đến Vương Tử với ánh mắt hơi hơi sùng sốt, lập tức sờ sờ cái ót sang sáng nói:

"Từ tiểu thư, phi cơ đã đến kinh đô, ta đến thông tri cho nguoi một tiếng "

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 46: Kinh Đô Vệ Gia(Nhất)

Editor:HamNguyet

"Ân" Vương Tử đáp.

Phi cơ ở trên một mảnh cỏ rộng lớn đáp xuống, Vệ Tử Sở, Vệ Tử Khiêm thỉnh Vương Tử xuống phi cơ, cách đó không xa mười mấy người đang đi tới, Vương Tử liếc mắt một cái liền thấy được mọi người đều vây quanh lão nhân tóc bạc, tuổi tác hoa giáp nhưng tinh thần không giảm sút, đi lại nhẹ nhàng, nhanh nhẹn.

"Trúc cơ kỳ" Vương Tử không biết sao, vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấu tu vi lão giả kia, chính là tựa hồ cảnh giới đỉnh trệ nhiều năm, chưa từng tính tiến.

"Đại trưởng lão, vị này chính là Vương Tử, Từ tiểu thư." Vệ Tử Sở hướng lão nhân giới thiệu Vương Tử, cũng thuyết minh, lão nhân này chính là Thủ tịch trưởng lão Vệ gia, Vệ Sùng.

"Đại trưởng lão" Vương Tử nói, nàng cảm thấy được nàng nên nói thêm cái gì, nhưng chỉ xưng hô một tiếng liền thôi.

Chỉ thấy hai mắt Vệ Sùng ần ần lộ ra tinh quan nhìn về phía Vương Tử, một lát cười nói:

"Hào, hảo! Từ nha đầu, người tới là khách, đi, lão phu chuẩn bị yến tiệc, cho các nguoi đón gió tẩy trần!"

Vương Tử không nói gì, đi theo mọi người lên xe rời đi.

Đây là một toà biệt viện cổ kính, đình đài, nhà thủy tạ, rường cột chạm trổ, đầy đủ mọi thứ, sau khi Vương Tử đến trúc cơ, liền có thể cảm nhận được mảnh đất toà nhà này có từ rất xưa, chịu tải hơi thở lịch sử rất nặng.

"Không nghĩ tới, toà nhà này vẫn còn tồn tại, Vệ gia này thật đúng là mất không ít tâm tư a ~" Tư Mã Thú theo ở phía sau Vương Tử đột nhiên nói.

"Nói một chút chuyện tình Vệ gia đi" Vương Tử sử dụng thần thức truyền âm nói, là pháp thuật nhỏ hôm nay nàng mới học được.

"Vâng tiểu thư, tổ tiên Vệ gia là hoàng thân quốc thích Minh triều, vào thời kỳ Minh Thành tổ, liền cáo lão hồi hương, không hồi triều chính, sau đem hết gia tài vàng bạc với số lượng lớn xuống biển, trong những năm Ung Chính đông sơn tái khởi, trở thành phú thương lớn nhất vùng Giang Nam, hậu bối trong gia tộc từng người đều được nhìn trúng trở thành ảnh vệ để vương -- lực lượng thần bí nhất của hoàng đế, trực tiếp nghe theo hoàng đế sai khiến "

"Hậu bối Vệ gia liên tục có người bị tuyển nhập trở thành ảnh vệ đế vương, mà Vệ gia cũng mượn cơ hội trăm năm có được này lập thế, sau khi chiến tranh bùng nổ, Vệ gia bằng vào tài sản hùng hậu cùng bối cảnh triều đình, tránh thoát tròng đại lễ rửa tội kia, trong kháng chiến, Vệ gia lựa chọn đảng phái mới phát, ở trong chiến tranh phát huy lực ảnh hưởng không thể bỏ qua, sau lập nên một thời đại mới, Vệ gia về mặt quân sự, cùng kinh tế đều giữ địa vị hết sức quan trọng "

"Hiện giờ kinh đô có ba đại gia tộc lớn, Mộ gia là đầu rỗng kinh tế Hoa Hạ, Lý gia chiếm cứ địa vị thủ tịch quân đội Hoa Hạ, mà Vệ gia bằng vào thực lực khiến các giới không thể lay động cân bằng ở thế chân vạc, tam đại gia tộc thường âm thầm tranh chấp đánh giá, cũng tuyệt đối nhất trí đối ngoại, đây là từ thời kỳ kháng chiến kéo dài xuống dưới trở thành một truyền thống "

"Đại trưởng lão mới vừa rời của Vệ gia chính là tướng lĩnh thời kỳ kháng chiến năm ấy-- Vệ Sùng, sống trăm tuổi có thừa, hiện giờ đã lui ở phía sau màn, không hỏi việc gia tộc."

Tư Mã Thú ngừng nói, bởi vì đã tới địa điểm mở tiệc chiêu đãi.

Bên trong gian phòng bố trí cùng cảnh sắc bên ngoài nhất trí, thực cổ kính.

"Tư tiểu thư, xin chào, ta là gia chủ Vệ gia-- Vệ Phong, hoan nghênh đến Vệ gia làm khách" chờ ở cửa là một nam nhân trung niên nho nhã, thân âu phục, mỉm cười cùng Vương Tử chào hỏi, cũng không có giới thiệu kỳ thật hấn chính những nhân vật lớn ở Vệ gia.

"Xin chào" Vương Tử chỉ đơn giản nói một câu, nàng không nghĩ tới sẽ có nhiều người đến, nàng cũng không thích hoàn cảnh như vậy.

"Phụ thân, chúng ta dọc theo đường đi không ăn cái gì, người trước hết để cho chúng ta ăn cơm xong rồi nói" Vệ Tử Sở tiến lên cười nói, hấn nhìn ra được Vương Tử cũng không muốn nói chuyện, có lẽ vài câu như vậy đã là cực hạn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 47: Chương 21.2

"Phong tiểu tử, để cho mọi người ăn cơm một lát" Vệ Sùng ở một bên đơn giản nói.

"Ha hã, như vậy Tư tiểu thư, thỉnh, là Vệ Phong thất lễ " Vệ Phong thông dong cười nói, ánh mắt dài nhỏ loan loan, khiến cho hấn vốn là hình tượng nam nhân trung niên cũng không mất đi phong thái càng tăng thêm ý nhị.

"Tiểu thư, nơi đó là chỗ ngồi cho người đức cao vọng trọng hoặc là chuẩn bị cho khách nhân cực kỳ trọng yếu " thấy mọi người nhường chỗ ngồi cấp cho Vương Tử, Tư Mã Thú giải thích.

Vương Tử vốn hướng phía dưới đi đến, đột nhiên cước bộ dừng một chút, đứng lại sau ngòai xuống vị trí, có lẽ, về sau nàng hấn nên chú ý một ít.

"Tư Mã tiên sinh, người về sau nói nhiều một chút "

Vương Tử nói, Vệ gia như thế, Tư Chân càng sâu, lịch sử quá mức nặng, Vương Tử đích xác nên chú ý, nàng đã không còn là một sát thủ, đi vào trong đám người, nàng không hy vọng bởi vì một ít việc nhỏ mà rước thêm phiền toái vào chính mình.

"Vâng" Tư Mã Thú đáp, hơi chút tưởng tượng cũng liền hiểu được ý tứ Vương Tử.

Vệ Sùng nhìn đến động tác Vương Tử, ần ần nở nụ cười một chút, nhìn về phía quản gia phía sau ý bảo mang thức ăn lên.

"Tư nha đầu, Tuệ Viễn đại sư khỏe chứ?" Vệ Sùng hỏi.

"Tốt lắm" Vương Tử đáp, nhú nhú mi tâm, nàng cũng không thích Vệ Sùng kêu nàng là nha đầu, nhưng cũng không có nói ra.

"Ha hã, lão phu năm đó một đường sinh tử kiệt sức, nếu không phải Tuệ Viễn đại sư cứu giúp, nào có lão phu hôm nay, Tư nha đầu người cứ việc ở lại Vệ gia, chỉ cần là ở Hoa Hạ, sẽ không có người nào dám ngỗ nghịch Vệ gia, các người nhìn cho kĩ, về sau Tư nha đầu chính là người Vệ gia!" Vệ Sùng càng nói càng uy nghiêm, quét mắt một cái những người đang ngồi ở đây.

"Vâng "

Mọi người nghiêm túc đáp, đây chính là lời của đại trưởng lão Vệ gia nói ra, không người nào dám không đáp ứng, đại trưởng lão là trung tâm Vệ gia, hiện giờ khó có dịp phân phó chuyện gì, cư nhiên vì một tiểu cô nương nhìn như bình thường, trong lòng mọi người âm thầm so đo một phen.

Trong gian phòng Vệ Sùng cùng Vệ Phong ngẫu nhiên hỏi vài câu, Vương Tử cũng chỉ đơn giản đáp lại, cũng không nói nhiều thêm một câu, đồ ăn đều là

những thứ trước kia nàng chưa từng nếm qua, nghe Tư Mã Thú giải thích, trong lòng Vương Tử cảm giác đối với Hoa Hạ càng ngày càng nhiều ả ả cao hứng, cũng chưa từng để ý đến người bên cạnh lái nhai.

Vệ Tử Sở ngồi bên cạnh thỉnh thoảng lại bưng tới cho Vương Tử một chút đồ ăn, không khí bữa tối trôi qua tương đối hài hoà.

Nhìn trong phòng ngủ phòng tắm, xác định không có ai, Vương Tử liền lách mình tiến vào xích linh.

"Oa ~ oa! Thật thoải mái! Tử tỷ tỷ, nơi này là chỗ nào a? Tiểu Sơ thích không khí nơi này, rất thích rất thích!" Vừa mới tiến vào xích linh, Đằng Xà lập tức chui ra ngoài, thân thể nháy mắt hồi phục bản thể, thân thể cao lớn chiếm cứ trên bầu trời, một đường bay tới bay lui.

"Tử tỷ tỷ, nơi này thật thoải mái! Tiểu Sơ thường xuyên đến ở chỗ này được không a?" Đầu Đằng Xà thật lớn ở trước mặt Vương Tử, mở to ánh mắt đèn lồng lớn chờ mong nhìn Vương Tử.

"Có thể "

Vương Tử nói, độ dày linh khí cùng độ tinh khiết nơi này đều phi thường cao, Đằng Xà là một thần thú, ở Ngân Lân hồ cơ hồ không có linh khí, nơi này đối với hắn mà nói đích xác là bảo địa.

"Nga ~ thật tốt quá!"

Đằng Xà tiếp tục bay trên không trung, có một không gian để cho hắn tùy tiện giãn thân thể ra như vậy thật sự là tốt quá!

Vương Tử ở hồ nước dưới cây cổ thụ, hạ kết giới chung quanh, ngâm mình ở trong hồ nước, thân thể lập tức nhẹ nhàng khoan khoái đứng lên, Vương Tử đem y phục dính đầy phong trần bỏ vào hồ nước, cơ hồ ngay lập tức trên y phục một hạt bụi nhỏ cũng không nhiễm. Mà nước suối vẫn trong suốt thấy đáy!

Vương Tử thả lỏng thân thể tựa vào bên cạnh ao, hơi hơi nâng mi mắt lên, đã thấy trên đỉnh đầu cành lá sum xuê xuất hiện vài khoả trái cây thừa thớt!

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48: Kinh Đô Vệ Gia(Nhị)

Cổ thụ vốn phi thường tráng kiện, khoảng cách từ lần trước tiến vào, Vương Tử rõ ràng cảm thấy cành lá lại sum xuê không ít, rậm rạp như sinh sôi thêm một tầng tán lá thật lớn, mà trái cây thừa thớt rủ xuống trong đó, nếu không phải Vương Tử lơ đãng nhìn đến, chỉ sợ sẽ không phát hiện.

Vương Tử đứng dậy mặc vào một kiện ngoại bào gọi Đằng Xà.

"Tử tỷ tỷ "

"Mang ta đi lên" Vương Tử chỉ vào đỉnh cây cổ thụ nói.

"Được, Tử tỷ tỷ "

Vương Tử ngồi trên thân Đằng Xà hái xuống một quả rất tròn có màu xanh lá ,mặt ngoài vỏ trái cây vồng vằn trái rộng,nếu đặt ở hiện đại, phỏng chừng không có người cho rằng đây là hoa quả, bất quá ánh mắt Vương Tử run sợ, nếu nàng nhớ không lầm thì trong bản "Kỷ dị lục" có phần ghi lại thiên tài địa bảo đề cập:

"Thời kỳ hỗn độn sơ khai,xuất hiện hai cây cổ thụ, một cây là tinh linh cổ thụ, tinh linh cổ thụ dựng dựng sinh mệnh,trồng trong ôn tuyền sinh mệnh, quả thực ngàn năm nở hoa, ngàn năm kết quả,được ôn tuyền sinh mệnh săn sóc ân cần ngàn năm "

"Cây thứ hai là trường sinh thụ, được trồng trong nước tinh lọc, trường sinh thụ ngàn năm nở hoa, ngàn năm kết quả, ngàn năm thành thực, quả có vị như củ lạc, rất tròn,vỏ dày, vồng vằn dây đặc,bất già bất tử,có tác dụng chữa trị."

"Mấy triệu năm trước,vào ngày tận thế, tinh linh cổ thụ biến hóa bỏ chạy, không biết tung tích,trường sinh thụ lại không thể biến hóa,bình ổn sau tai hoạ cũng không biết tung tích."

Vương Tử đoan trang bắt tay lật qua lật lại xem xét,ngày tận thế chính là ngày hai huynh đệ thời kỳ Thái cổ bỏ thiên,không lẽ,đây là trường sinh thụ biến mất mấy triệu năm trước? Vương Tử buộc chặt năm ngón tay, nhưng không thành công mở ra vỏ ngoài, âm thầm tụ tập linh lực phá vỡ vỏ ngoài của quả, nhất thời một làn hương lan toả,thịt quả màu trắng mượt mà trong suốt, Vương Tử cắn một hơi,thấm vào tận miệng, miệng đầy sinh tân,tinh thần chưa từng có thời điểm thanh minh như vậy! Quả nhiên là thứ tốt!

Vương Tử còn đang suy nghĩ vận khí chính mình khi nào thì tốt như thế, bảo vật liên tiếp rơi vào trong túi, lại nghe đến bên cạnh thanh âm hút nước

miếng, ngẩng đầu nhìn lại mới phát hiện Đẳng Xà đang nhìn chăm chăm thịt quả trong tay nàng, nước miếng từ hồng tín thật dài chảy trên mặt đất.

Vương Tử đem một nửa thịt quả còn lại nuốt vào trong miệng chính mình, quả nhiên gặp ánh mắt thật lớn của Đẳng Xà hiện lên một tia thất vọng, Vương Tử rũ xuống mi mắt che dấu ý cười chột lóe mà qua. Linh thú đối với thiên tài địa bảo như vậy căn bản không có sức chống cự, cơ hồ bọn họ thăng cấp không dùng đến phụ trợ, mà dùng bảo vật như vậy được coi là một phương pháp hữu hiệu nhất, chính là Đẳng Xà cư nhiên có thể chế trụ bản năng.

Vương Tử lại hái xuống một quả, phá vỡ vỏ ngoài, quả nhiên gặp ánh mắt Đẳng Xà sánh loé mở thật to, nhưng không dám mở miệng nói với Vương Tử.

"Tiểu Sư" Vương Tử kêu, đem vật cầm trong tay đưa qua, ý bảo hãy ăn.

"Tê tê, Tử tỷ tỷ, tiểu, tiểu Sư không ăn cũng có thể lớn lên, tiểu Sư là thần thú!"

Đẳng Xà cũng không muốn ăn, tuy rằng tể bào toàn thân hắn đều đang kêu gào nuốt quả trái cây ngon miệng kia vào, nhưng là, nơi này chỉ có mấy quả như vậy, hắn phải lưu lại cho Tử tỷ tỷ, không có trái cây, hắn cũng có thể lớn lên! Ân! Kiên quyết không thể ăn!

Đã thấy Vương Tử đột nhiên đem trái cây cầm trong tay ném đi, Đẳng Xà hoảng sợ, theo bản năng dùng miệng bắt lấy, đợi quả trái cây tiến trong miệng liền hóa thành hương vị ngọt lành chảy vào phế phủ, Đẳng Xà thỏa mãn thè lưỡi liếm, lập tức kịp phản ứng chính mình lại ăn quả trái cây của Tử tỷ tỷ, hối hận chính mình không có nhìn xuống!

"Mấy ngày nữa còn có thể kết thêm quả" Vương Tử nhìn đến biểu tình Đẳng Xà, nhin không được nói thêm một câu, tuy rằng nàng cũng không rõ ràng lắm ba ngàn năm tại trong không gian này rốt cuộc là bao lâu.

"Thật vậy chăng? Mấy ngày nữa có thể kết quả?" Đẳng Xà không thể tin được, tuy rằng hắn không biết đây là quả gì, nhưng muốn kết quả nhất định phải mất thời gian thật dài.

"Thật sự" Vương Tử nói.

Ân, Tử tỷ tỷ đã nói như vậy thì nhất định sẽ như vậy, Tử tỷ tỷ nói nhất định là đúng! Đẳng Xà yên tâm.

Vương Tử chỉ huy Đẳng Xà hái thêm được sáu quả, lưu lại hai quả.

"Tử tỷ tỷ, này, này đó đều cấp cho tiểu Sư sao?" Đẳng Xà trừng mắt nhìn bốn quả trước mắt, hỏi Vương Tử.

"Ân"

Vương Tử nói, chính mình ăn một quả đã là cực hạn, linh khí trong quả trái cây này không không tầm thường. Đẳng Xà ở Ngân Lân hồ đợi hơn hai ngàn năm, hiện tại lại là tâm trí hài đồng, cùng việc sinh sống ở nơi không có linh khí có quan hệ trực tiếp, quả này linh khí tinh thuần, hy vọng có thể trợ giúp hắn tấn chức.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 49: Chương 22.2

Ô ô, Tử tỷ tỷ thật tốt quá, Tử tỷ tỷ tốt nhất! Đẳng Xà trong lòng cảm động không thôi, khẩn cấp nuốt quả trái cây trước mắt vào, ô, ăn quá ngon!

Nuốt vào bốn quả trong nháy mắt thật khiến người giật chân giật giữ, Vương Tử nhìn thiên tài địa bảo luyện chế mấy ngàn năm biến mất hoàn toàn không thấy bóng dáng, mà Đẳng Xà căn bản không quan tâm đến cái gì là truyền thừa với không truyền thừa, cứ chiếu theo lời Tử tỷ tỷ nói mà làm!

Trong Tu Chân giới không ít thiên tài địa bảo, nhưng trường sinh thụ lại là một gốc cây duy nhất có từ thời kỳ Thái, nhiều người tu tiên cầu trường sinh bất lão, nếu biết trên thế gian còn có trường sinh thụ, có lẽ sẽ dừng lại việc tu luyện mà tìm kiếm trường sinh thụ, không chừng còn muốn nhắc lên một hồi sóng to gió lớn!

Giữ không nói, Vương Tử lách mình ra khỏi xích linh, đã thấy bên ngoài vừa mới tảng sáng, Vương Tử nhú mày, vừa mới ăn xong quả trái cây, liền cảm giác được linh lực dao động cần được củng cố trúc cơ kỳ, theo lý thuyết muốn đột phá trúc cơ kỳ cần không ít thời gian, cho dù thời điểm tu luyện sẽ không cảm giác được thời gian trôi qua, nhưng tuyệt đối không phải ba canh giờ mà thôi, nàng còn không tự tin đến mức thiên phú cùng năng lực chính mình nghịch thiên đến nông nổi như thế.

Đẳng Xà đều đem bốn quả trái cây kia ăn vào, liền lâm vào ngủ say, nhiều linh thú tu luyện bằng phương pháp ngủ để hoàn thành, cũng không biết khi nào thì có thể tỉnh lại, Vương Tử theo bản năng đưa tay nhìn thoáng qua ngón tay, đã thấy nơi đó không còn cái "nhân" ngân bạc quán quít trên ngón tay.

Sáng sớm không có chuyện gì, Vương Tử đơn giản xuất môn.

Nơi này là kinh đô phía tây, nguyên bản là hành cung của hoàng đế, phong cảnh rất tốt, tuy rằng hiện tại đối với người tu chân mà nói, căn bản khinh thường ở lâu hơn một chút tại dạng địa phương không có linh khí này, nhưng kinh mạch Vương Tử kỳ dị cực kỳ, chỉ cần gặp nơi có linh khí sẽ tự động hấp thu vận chuyển, mà bên trong xích linh linh khí phi thường nồng hậu, hiện tại Vương Tử đang ở thời điểm cùng cổ cảnh giới cho dù hấp thu nhiều linh khí hơn nữa cũng không thể vận chuyển, trừ khi đột phá tiến nhập cảnh giới kế tiếp.

Thật ra không khí nhẹ nhàng, mới mẻ như thế này khiến cho Vương Tử phi thường hưởng thụ.

Ở trong một lương đình ngồi xuống, dựa vào cây cột phía sau không có việc gì nhìn bầy cá quần lăm tụ ba trong nước.

"Tử Mã tiên sinh" Vương Tử ở trong thần thức kêu.

"Có việc gì vậy tiểu thư" Tử Mã Thú lên tiếng trả lời, trên thực tế hắn luôn luôn tại cách đó không xa đi theo Vương Tử.

"Người đi hỏi thăm một chút tổ chức sát thủ kinh đô "

"Vâng, tiểu thư "

"Cẩn thận" nhìn Tử Mã Thú xoay người bay đi, Vương Tử vẫn bổ sung thêm một câu.

"Vâng!"

Tử Mã Thú đáp, có chút kích động, đây là nhiệm vụ đầu tiên Vương Tử phái hắn đi làm, hắn thật cao hứng, nhưng càng kích động hơn vì có thể được Vương Tử mở miệng quan tâm.

Tuệ Viễn phương trượng an bài nàng đến kinh đô chắc chắn có dụng ý của hắn, kiếp trước nàng là sát thủ, vậy từ lĩnh vực nàng quen thuộc bắt đầu đi.

Vương Tử đứng dậy dọc theo đường nhỏ tiếp tục đi, nước chảy thành dòng bên chân cũng không dừng lại, tòa nhà này phỏng theo vùng sông nước Giang Nam kiến tạo, nước chảy quanh hoa viên, tạo thành những khúc chiết quanh co, lần đầu tiên Vương Tử chân chính thấy được kiến trúc cổ kính của Hoa Hạ, cùng rất nhiều vùng sông nước Châu Âu hoàn toàn bất đồng về ý cảnh.

Có lẽ đó cũng là nét độc đáo văn hoá riêng của Hoa Hạ, đem dấu vết am hiểu lịch sử tuyền khắc vào mỗi một cột xà ngang, trên mỗi một bức hoạ, làm cho người không tự giác được muốn tránh thoát phồn hoa, quy về yên lặng.

Không biết đi bao xa, Vương Tử bước đi băng qua không mục đích, thẳng đến khi nghe được động tĩnh mới dừng bước lại, nghe tiếng nhìn lại, đã thấy cách đó không xa là một sân bóng rổ lớn, bốn phía liễu xanh vây quanh, giữa sân có rất nhiều thiết bị luyện công, có thể coi là khu tập luyện, mà đang ở giữa sân luyện quyền, đúng là Vệ Tử Sở.

Vương Tử chưa từng thấy qua cổ vũ chân chính, quyền pháp Vệ Tử Sở mở rộng ra, nếu có thêm nội lực gia nhập, tuyệt đối lực sát thương sẽ gấp thêm vài lần, nhưng trừ lần đó ra, Vương Tử cũng không nhìn ra có chỗ nào đặc biệt, nghĩ ngày khác có lẽ hắn nên tìm một vài bộ sách cổ vũ đến xem, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Vương Tử xoay người muốn đi, nhưng không ngờ bên kia đã có người phát hiện nàng.

"Tử tiểu thư? Tử tiểu thư!"

Vương Tử chỉ phải dừng bước lại, Vệ Tử Sở chạy chậm lại đây, không giống một thân âu phục hắc sắc hôm qua, hôm nay hắn mặc một thân trang phục vận động, cười đứng trước mặt Vương Tử .

"Tử tiểu thư, buổi sáng tốt lành! Ta vốn định luyện qua vài quyền sau gọi người đến ăn điểm tâm, không nghĩ tới người đã thức dậy sớm như vậy ,đêm qua ngủ không được ngon sao?"

Vệ Tử Sở cười nói, giọng điệu tự nhiên, như đang hỏi một lão hữu ở chung nhiều năm, khoe miệng cười thật to, xa xa tựa hồ có thể cảm giác được trên người hắn tinh thần phấn chấn, thật giống một đại nam hài.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 50: So Chiêu

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 51: Chương 23.2

Vệ Tù Sở gấp quyền phong Vương Tù đánh úp lại, đưa cánh tay đón đỡ, lại lập tức lui về sau hai bước, Vương Tù cũng không biết hắn có nội lực hay không, nhưng kinh đạo tuyệt đối không nhỏ, Vệ Tù Sở nở nụ cười thật lớn, thân là một người không ngừng khiêu chiến nhất là vào thời điểm hiện tại cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Vệ Tù Sở huy quyền hướng Vương Tù công tới, dưới chân nện bước nhìn như hỗn độn, nhưng mỗi bước đều tập trung vào Vương Tù, quyền phong rậm rạp, càng lúc càng nhanh, cuối cùng cơ hồ chỉ có thể nhìn đến chớp động không ngừng mà không thấy bóng dáng, ra quyền cực nhanh!

Vương Tù nhìn như bị Vệ Tù Sở làm cho lui lại phía sau vài bước, nhưng chỉ có Vệ Tù Sở mới biết hắn có bao nhiêu áp lực, Vương Tù vừa nhìn chính là người không hiểu quyền pháp, nhưng lực lượng của nàng tuyệt đối ở phía trên hắn, hắn tỉ mỉ chém ra quyền, Vương Tù liền dễ dàng có thể kháng cự xuống.

Vệ Tù Sở nện bước dưới chân là nện bước độc môn của Vệ gia "Thất bước khóa", ở trong cận chiến gắt gao khóa chặt đối thủ lại, không cho đối thủ có thời gian, không gian ra chiêu, nhưng lúc đầu Vương Tù cũng chỉ bị khóa trụ trong thời gian ngắn, nhưng lúc sau nàng liền hiểu được bước chân hắn như thế nào, hắn tiến nàng lui, không có cách nào cuốn lấy Vương Tù!

Trong tay Vương Tù bỏ thêm một thành lực lượng, bước chân lui về phía sau dừng lại, hai người tựa hồ thay đổi lại cho nhau, Vệ Tù Sở lui từng bước về phía sau, trên tay huy quyền không thay đổi, lại có thể rõ ràng cảm giác hắn ứng đối càng ngày càng cố hết sức, mà nhìn kỹ bước chân Vương Tù, đúng là "Thất bước khóa"! Không sai chút nào!

Ý chí chiến đấu Vệ Tù Sở càng ngày càng đậm, bộ quyền này hắn luyện hai mươi mấy năm, tuy nói Vương Tù có lực lượng lớn đến bất khả tư nghị, nhưng có thể đem hắn bức đến nước này thì trừ bỏ nhị trưởng lão còn chưa từng có người nào.

Lực lượng Vương Tù quá mạnh mẽ, Vệ Tù Sở đuổi chiêu dần dần không chịu nổi, hắn luyện chính là cứng rắn công, người có lực lượng trên hắn khá ít, mà bộ quyền pháp này hắn cũng biết, nếu dựa vào lực lượng trên thì không cách nào đẩy ngược lại tình thế khi ưu thế căn bản không tồn tại.

Chỉ thấy quyền phong Vệ Tù Sở thu lại, cánh tay đỡ quyền Vương Tù, lại hướng bên cạnh nhẹ đưa, mà lực đạo Vương Tù đánh ra thập phần giống như đánh lên trên bông, không có chỗ đánh xuống lực đạo liền bắn ngược lại trên tay mình, Vương Tù đứng lúc tán đi linh lực để tránh cho lực lượng phản chấn, thời điểm dừng lại thể công đã thấy Vệ Tù Sở cười đứng trước mặt, tựa hồ ở trên mặt còn viết hai chữ "chiến thắng".

Vương Tù huy quyền công tới, hơn nữa lực lượng không giảm ngược lại tăng, Vệ Tù Sở nhất thời sửa lại quyền pháp khí phách vừa mới lộ ra ngoài, trong cương có nhu, từ sau mà lên đến trước, tựa hồ có thể hiểu rõ thể công của Vương Tù, lấy yếu thắng mạnh.

Vương Tù phóng quyền ra, lực lượng phân tán đi, hơn mười chiêu qua đi dần dần thăm dò đường quyền Vệ Tù Sở, liền một chiêu rồi khỏi vòng chiến.

"Bộ quyền này gọi là gì?" Vương Tù hỏi.

"Ý hành quyền "

Vệ Tù Sở cười nói, hắn biết Vương Tù chỉ đang thử quyền pháp của hắn, nhưng cũng không thêm đề ý.

"Ha ha, Tù tiểu thư, còn chưa từng có người bức Tù Sở sử xuất quá bộ quyền pháp ý hành quyền đâu, ngươi là người thứ nhất "

Vệ Tù Phương ở bên cạnh cười nói.

"Ý hành quyền? Thương thân."

Bộ quyền pháp bá đạo kia tên là ý hành quyền, lực sát thương lớn, nhưng luyện đến cấp bậc càng cao, tác dụng phụ càng lớn, thậm chí có thể giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, Vương Tù vẫn chưa giải thích cho bọn họ, chỉ cần nói vậy căn bản bọn họ sẽ biết.

"... Ha ha, Tù tiểu thư nói rất đúng, nhưng cho tới nay vẫn chưa từng có người luyện đến cấp bậc cao nhất. Cho nên, cũng không cần phải... Lo lắng"

Hơn nữa, đây là võ công gia tộc mà đệ tử trung tâm nhất định phải học, bọn họ biết đến cũng rất mơ hồ, không nghĩ tới Vương Tù lập tức nhìn ra như vậy, ba người trong nháy mắt kinh ngạc, vẫn là Vệ Tù Phương cười giải thích, Vệ Tù Sở, Vệ Tù Khiêm tựa hồ cũng không có đề ý.

Sau khi ăn xong, Vương Tù ngồi trên ghế salon lật xem báo chí hôm nay, Vệ Tù Phương có việc rời đi, Vệ Tù Sở ngồi trên ghế salon bên cạnh Vương Tù nói:

"Tù tiểu thư, nếu ngươi muốn đi địa phương nào? Ta cùng tam ca đi cùng ngươi a, đại trưởng lão phân phó chúng ta nghe theo lời của ngươi" Vệ Tù Sở chụp vỗ ngực, một bộ đáng duy mệnh từ nan, lập tức bổ sung nói:

"Từ tiểu thư hẳn là chưa từng tới quá kinh đô đi, ân, nơi này có rất nhiều nơi vui chơi, nếu không liền đến xem đâu?"

"Đi nơi này "

Vương Tử chỉ tay vào một hình ảnh lớn trong trang báo chí nói, nàng đang suy nghĩ như thế nào đi.

"Nga? Tốt lắm,hiện giờ chúng ta liền xuất phát!"

Vệ Tử Sở liếc tờ báo một cái đứng lên nói.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 52: Hạ Na Duy Tư

Thời điểm ba người Vương Tử đứng ở Hạ Na Duy Tư, rước lấy người qua đường nhất trí vây xem,hãng siêu xe Ferrari số lượng hiếm hoi trên đường, thế giới này vô luận ở nơi nào,về hào nhoáng xa hoa vẫn luôn được người khác chú mục,tiếng hét chói tai liên tiếp trong nháy mắt làm cho ngoài cửa Hạ Na Duy Tư náo nhiệt không thôi.

Người giữ cửa ở Hạ Na Duy Tư đã sớm chào đón mở cửa, quả nhiên thời điểm Vệ Tử Sở cùng Vệ Tử Khiêm bước ra cửa xe,tầm mắt bốn phương tám hướng có thể so với bóng đèn, Vệ Tử Sở một thân âu phục hắc sắc sang chảnh như ánh mặt trời, Vệ Tử Khiêm một thân âu phục bạch sắc, tao nhã như ngọc.

Hai người đều đi qua mở cửa cho Vương Tử, ngay lúc mọi người nín thở đợi chờ xem ai là nhân vật có thể được hai vị công tử kinh đô Vệ gia khom người phục vụ, đã thấy cửa xe mở ra,Vương Tử một thân trường bào xám bước ra cửa xe, nhìn thoáng qua Hạ Na Duy Tư liền tự mình đi vào,cõi lòng mọi người tràn đầy chờ mong cũng chỉ nhìn đến trường bào xám,cùng mái tóc dài mềm mại thả tự do.

Vệ Tử Sở cười cười, chạy chậm hai bước đuổi kịp Vương Tử, hẳn thật ra đã quên, đối phương là Vương Tử, tuy rằng lời nói ra không vượt qua hai mươi câu, nhưng cũng biết,hắn không thể dùng lối suy nghĩ bình thường mà nhận định Vương Tử.

"Thiên Dạ đâu?"

Vệ Tử Sở hỏi phục vụ một bên,liền tự mình đi lên lầu, bình thường đến đây đã thấy vài người phục vụ đã lủi rủ theo sau Thiên Dạ xuống dưới.

"Nga, nga, ở, ở trên lầu!"

Phục vụ là một nam thanh niên thanh tú, có chút xấu hổ trở lại.Người lui tới Hạ Na Duy Tư phi phú tức quý, nhưng người có khuôn mặt tinh xảo giống như Vương Tử vẫn là lần đầu thấy được, tuy rằng chỉ hé ra nửa góc mặt nghiêng, y phục trên người nàng cùng các dạng trang phục tràn ngập hơi thở hiện đại hoá không đồng dạng, nhưng làm được phục vụ ở Hạ Na Duy Tư,đều là những người có con mắt tinh tường, giỏi về quan sát chỗ ưu khuyết của mỗi người.

Thân hình Vương Tử bao vây ở bên trong trường bào, để lộ ra khí chất lạnh lùng đậm đặc nhưng lại hiếm có được.

"Từ tiểu thư, đi lên đi, Thiên Dạ là bằng hữu của ta "

Vệ Tử Sở nhìn thoáng người phục vụ, cùng Vương Tử nói, trên lầu là phòng làm việc của Thiên Dạ, người bình thường không thể đi lên.

"Ân" Vương Tử đáp.

Trên lầu,tựa như một xưởng làm việc, vài dẹt,bản vẽ máy móc phân loại từng chỗ một, không giống phòng thiết kế sư bình thường luôn loạn thất bát tao.

"Ai cho các ngươi đi lên, a? Vệ Tử Sở ngươi đừng thực sự xem đây là chỗ của ngươi có được không? Thiên Dạ đại gia ta không so đo với ngươi,ngươi còn muốn lên mặt mũi đứng không! Nói với ngươi quá bao nhiêu lần a? Đừng đi lên làm ô nhiễm phòng làm việc của ta!"

Một thân ảnh cao gầy đang đứng trước một mớ nơ canh đo vài cái may cũng không quay đầu lại hướng Vệ Tử Sở hô, trong giọng nói lộ ra ghét bỏ, quăng lại một câu:

"Có chuyện gì ngày sau lại nói, Thiên Dạ đại gia ta hôm nay không có thời gian hầu hạ ngươi!"

"Đừng vội vàng a, ngươi cũng không nhìn xem ta mang đến người nào cho người gặp mặt, không quay đầu lại chắc chắn hối hận,sau cũng đừng tìm ca ca ngươi khóc a!"Vệ Tử Sở cười nói, không thêm để ý chút nào người nọ ghét bỏ.

"Ngươi con mẹ nó ra khỏi phòng làm việc của ta, đại gia ta khi nào thì có ca ca...Quên đi, đại gia hôm nay không bồi, ngươi tốt nhất không nên quay lại

đây,nhanh ra khỏi đây!"

"Ôi chào, ngươi còn còn thật sự nghiêm túc như vậy ~ hôm nay ngươi không thể không để ý, vạn nhất huynh đệ có thể giúp ngươi đâu?"

"Không cần" Thiên Dạ không cần suy nghĩ cự tuyệt.

Vệ Từ Sở không nói gì, hẳn cũng biết thời điểm Thiên Dạ thiết kế y phục không thích nhất bị người khác quấy nhiễu, nhưng, hôm nay phá lệ mang Vương Tử tới, hẳn càng không hy vọng Vương Tử cho rằng ngay cả việc nhỏ như vậy mà hẳn cũng không làm được.

"Aiz, Thiên Dạ a,muốn điều kiện gì thì tùy tiện ngươi, cấp cho ta mặt mũi cũng không được sao?"

Vệ Từ Sở đưa tay khoát lên bả vai Thiên Dạ cười nói.

"Không có cửa, cút!"

Thiên Dạ bỏ cánh tay trên vai ra, quay đầu lại tiếp tục chuyện trên tay, nhưng nháy mắt lại quay đầu trở lại,trong chớp mắt một cái ánh mắt nhìn chăm chăm vào Vương Tử, lập tức đẩy Vệ Từ Sở đang chắn trước mặt ra, bước nhanh đi đến hướng Vương Tử.

Thiên Dạ đứng trước mặt Vương Tử, lắc lắc tóc mái che khuất ánh mắt, nở nụ cười,là một người nam tử,thời điểm này thật đúng là hấp dẫn, đáng tiếc Vương Tử cũng không giương mắt nhìn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 53: Chương 24.2

Editor:HamNguyet

"Mỹ nữ, ta gọi là Thiên Dạ,ta có thể giúp gì cho vị tiểu thư mỹ lệ này không?" Thiên Dạ nói,tốc độ trở mặt đại biến làm cho Vệ Từ Sở một trận ghét bỏ.

"Ta cần hàng loạt trang phục trân ny"

Vương Tử nói, kiếp trước y phục nàng mặc, đều do Cửu U giúp nàng chuẩn bị tốt,đây vẫn được coi là lần đầu tiên nàng tự mình mua.

"Hàng loạt trân ny?Ba năm trước đây Hạ Na Duy Tư đã ngừng sản xuất nga"

Thiên Dạ cười nói, trừ người bằng hũ kia của hẳn ra, không nghĩ tới còn có người nhớ thương trang phục trân ny.

"Ngô, cho nên mới cần mời ngươi làm." Vương Tử nói.

Thiên Dạ nở nụ cười, nếu như người bình thường nói thế,đã sớm bị đá ra khỏi Hạ Na Duy Tư, nhưng nữ tử trước mắt này,khiến mâu thuẫn trong đáy lòng hẳn đột nhiên biến mất.

"Mỹ nữ, mời ta làm trang phục, chính là thực đắt tiền" Thiên Dạ nói.

"... Có thể, vô luận bao nhiêu." Vương Tử dùng một chút nói, nàng cũng thật không ngờ dùng tiền, bởi vì một đời trước, nàng chưa từng có dịp tự mình trả tiền mua đồ,bởi Cửu U cho tới bây giờ chưa từng cho nàng quá cơ hội này.

"Ha ha, Thiên Dạ ta không thiếu tiền ~" Thiên Dạ nói.

"Vậy ngươi, có ý tứ gì?"

"Ân,nhân đây ta cũng nói cho mỹ nữ biết sự thật rằng hàng loạt trang phục trân ny đã ngừng sản xuất, bởi vì ta dùng thời gian ba năm cải tiến hàng loạt trân ny, trước đó không lâu đã chính thức làm xong, ta cần một người mẫu, nếu ngươi có thể làm người mẫu của ta,phù hợp với những bộ trang phục để trưng bày, ta có thể đáp ứng giúp ngươi làm nga ~ "

"Ta có thể mua." Nói cách khác bất kể ngươi đưa ra thị trường giá cả bao nhiêu ta đều có thể mua.

"No, no, ta chỉ trưng, không bán nga ~" Thiên Dạ vươn tay lắc lắc nói.

"Ta không đáp ứng."

Thiên Dạ vừa cười, hẳn phát hiện giờ phút này tâm tình đặc biệt tốt, tuy rằng nữ tử trước mặt từ khi tiến vào đều không giương mắt nhìn qua hẳn, nhưng

hắn cũng biết nàng sẽ không đáp ứng, thực không hiểu mình tại sao lại có thể nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.

"Mỹ nữ, người đi theo ta." Thiên Dạ nói.

Ba người Vương Tử đi theo Thiên Dạ đi vào bên trong một mặt tường, chỉ thấy Thiên Dạ kéo màn che che khuất trên mặt tường xuống, bên trong cur nhiên rất nhiều ma nơ canh đang mặc những bộ trang phục trần ny đứng trên đài, trang phục hắc sắc, đúng là hàng loạt trần ny, nga không, là hàng loạt trần ny sau khi cải tiến.

Nguyên lai là hàng loạt trang phục trần ny tùy thân, đúng là loại trang phục Vương Tử thích nhất.

Thiên Dạ nhìn phản ứng ba người, tươi cười càng lúc càng lớn, trang phục trần ny sau cả tiến là một bộ tác phẩm trong cuộc đời thiết kế khiến hắn tự hào nhất, mà cái gọi là cải tiến, nguyên lai cũng không phải so với ngoại hình người mặc đẹp hay xấu, trang phục hắn thiết kế thứ không thiếu nhất chính là ngoại hình. Tuy rằng nhìn không tới biểu tình Vương Tử, nhưng Thiên Dạ lại biết nàng thực vừa lòng với trang phục hắn thiết kế.

Đúng vậy, trang phục sau cải tiến cũng không có bao nhiêu biến hóa, chỉ là gia nhập thêm nguyên tố thoải mái, so với cứng nhắc, sắc bén trước kia lại mềm mại hơn không ít, nếu được đặt trên thảm đỏ, quả thực không cần tưởng tượng cũng biết trang phục không đáng chú ý, đơn giản làm cho người nghĩ muốn bỏ qua.

Bởi vì hàng loạt trần ny quá mức đơn giản, nên trong xã hội thượng lưu không được mọi người đón nhận, mà Thiên Dạ hắn căn bản không cần tiền của mấy người kia, hiện giờ sau khi cải tiến, không biết còn có người muốn mua hay không, bởi vì trang phục này nhìn qua đích xác quá bình thường.

"Ngô, người nêu điều kiện khác đi." Vương Tử nói, nàng muốn mua những bộ trang phục này.

"Ha hả, trang phục trần ny hàng loạt này, ta thiết kế trong tám năm, cho dù không bán được, ta cũng hy vọng tìm được một người phù hợp với thiết kế của ta..."

Thiên Dạ cười nói, nhưng lại làm cho Vệ Tử Sở cùng Vệ Tử Khiêm giật mình không nhỏ, không nghĩ đến tên thiết kế sư thiên tài biến thái này cur nhiên chỉ chấp nhận đem trang phục thiết kế tám năm cấp cho người thực sự phù hợp với thiết kế!

Chỉ thấy Thiên Dạ bước đi thong thả vòng quanh Vương Tử một vòng, từ trên xuống dưới xem thật cẩn thận, ngay tại thời điểm Vệ Tử Sở sắp tiến lên đá người, liền cười nói:

"Thiên Dạ hy vọng có được vinh hạnh tạo hình cho mỹ nữ!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 54: Tin Tức

"Tạo hình?" Vương Tử hỏi.

"Ha hả, không biết mỹ nữ có thể cắt bỏ được mái tóc dài xinh đẹp này hay không?" Thiên Dạ cười nói, cũng không ôm bất cứ ôm hy vọng gì.

"Không được!"

"Thiên Dạ!"

Không đợi Vương Tử nói chuyện, hai người Vệ Tử Sở cùng Vệ Tử Khiêm liền lên tiếng ngăn cản.

"Ta cũng nghĩ sẽ không nữ tử nào bỏ được đâu? Huống chi mái tóc xinh đẹp như vậy cũng là ước mơ của bao nữ tử tha thiết muốn có được đi?" Thiên Dạ nói, thực tiếc hận, hắn vất vả lắm mới gặp được một người có thể thích hợp với ý phục hắn thiết kế.

"Có thể bỏ" ngoài dự kiến ba người, Vương Tử đồng ý.

"Cái gì?"

"Cái gì?"

"Cái gì?" Ba thanh âm kinh ngạc đồng thời vang lên.

"Từ tiểu thư, đừng nghe hắn uy hiếp a! Ta có biện pháp làm cho hắn thiết kế y phục cho người!" Vệ Tử Sở ở bên người Vương Tử nói.

"Không phải uy hiếp" Vương Tử nói.

Lúc này Vệ Tử Sở cùng Vệ Tử Khiêm nghe rõ, là do Vương Tử vốn nghĩ muốn cắt tóc, chính là, đáng tiếc mái tóc dài mềm mại, xinh đẹp như vậy.

"Mỹ nữ, bên này thỉnh" Thiên Dạ nói, khóe môi tươi cười thật lớn, thực chờ mong.

Thiên Dạ không rõ vì cái gì mi mắt Vương Tử luôn rủ xuống, nhìn không tới ánh mắt kia đang suy nghĩ gì, hơn nữa mái tóc thật dài phân tán, chỉ lộ ra bên ngoài làn da trắng nõn cùng khuôn mặt tinh xảo, ánh mắt kia tựa hồ luôn bị giấu đi.

Sau Thiên Dạ hiểu được, để kiểu tóc này không thể tránh khỏi không thấy được ánh mắt kia, cặp mắt kia luôn bị giấu đi, có thể nói mỹ sao? Nào có người nào có được đồng tử sâu như vậy, chìm như vậy, đen giống như lỗ xoáy bình thường, bình tĩnh không có một tia ngọn sóng, lại làm cho người tình nguyện sa vào, tình nguyện dâng một viên trân tâm tinh khiết nhất...

Một đầu tóc ngắn mềm mại thay thế mái tóc dài thả xuống ban đầu của Vương Tử, Vương Tử chưa hề nói một lời, Thiên Dạ lại đem tóc mái trước mặt Vương Tử cắt qua, không ảnh hưởng tới tầm mắt, cũng ngăn cách người khác tìm kiếm, làm cho cặp mắt xinh đẹp kia vẫn như cũ giấu ở trong phạm vi chủ nhân muốn.

Tóc Vương Tử thật sự rất mượt mà, mềm mại trên đầu, lộ ra vành tai cùng khuôn mặt trắng nõn, thay vào y phục trên người cái tiến, giày ngắn, song sắp xếp ngăn nắp, viên lĩnh, thân hình thon dài một thước bảy, giống như một vị vương tử cao quý, cảm giác đoan trang mỹ cảm, chính là, âu phục bao vây mặt ngoài đáng người lung linh tuyệt đối sẽ không làm cho người lầm tưởng rằng là nam tử.

(viên lĩnh:Là dạng áo cổ đứng)

Vương Tử nghi hoặc nâng mắt, ba người từ trong khiếp sợ khó khăn lắm mới hoàn hồn, biết Vương Tử mỹ, nhưng không nghĩ tới sẽ đẹp đến như vậy, làm cho người hít thở không thông.

"Thật tốt, thật tốt! Ta, ta thật vui vẻ, thật vui vẻ!"

Thiên Dạ trước hết hoàn hồn, vòng quanh Vương Tử hai vòng, nói năng lộn xộn biểu đạt tâm tình của mình, đã không còn lời nói sắc bén như bình thường, tươi cười tựa như một hài tử khi thực hiện được giấc mộng.

"Tám năm, ta tìm tám năm, rốt cục tìm được rồi, một người ăn mặc ra phong các trên ný ~ "

Trên ný, là nữ tử trong đồng thoại hẳn xem trước đây, nàng tao nhã, trí tuệ, thiện lương, xinh đẹp nhưng cũng thần bí, nàng là nữ tử mọi người hướng tới, nhưng không ai nhìn thấy quá nàng, bởi vì nàng luôn đem mình giấu trong bóng đêm, làm cho nhóm người nhận thức không ra nàng. Trên ný là giấc mộng trong lòng, giấc mộng từ nhỏ.

Thiên Dạ cự tuyệt thu tiền Vương Tử, đem mười sáu bộ âu phục toàn bộ đưa cho Vương Tử, lưu luyến không rời nhìn ba người Vương Tử cất bước rời khỏi, không để ý đến hai người Vệ Tử Sở cùng Vệ Tử Khiêm kỳ quái kèm theo ánh mắt lo lắng.

Trong phòng làm việc lớn, Thiên Dạ ngồi trên triển đài màu đỏ, khóe miệng nhin không được lộ ra vẻ tươi cười, hẳn thật vui vẻ, thật vui vẻ, hẳn tìm được chủ nhân của những bộ y phục này rồi, nhưng vì cái gì tâm hồn lại trống trỗng, trống không có chút sợ hãi, vỗ về ngực mình nhìn đám ma lơ lửng phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 55: Chương 25.2

Editor:HamNguyet

Có lẽ, có lẽ hẳn chỉ muốn nhìn đến nữ hài trong lòng kia, tao nhã, trí tuệ, thiện lương, xinh đẹp nhưng cũng thần bí...

Buổi tối, Vương Tử tiến vào xích lĩnh nhìn thoáng qua, Đẳng Xà còn đang ngủ say, ở trong nước tinh lọc ngâm mình một lát sau rồi đi.

Tư Mã Thú đi ra ngoài cả ngày, đã không còn trong phạm vi Vương Tử có thể kêu gọi đến, Vương Tử đành phải ngồi trong viện chờ.

"Tiểu thư" một đạo bóng xanh đứng trước mặt Vương Tử.

"Có tin tức gì không" Vương Tử nói.

"Tổ chức sát thủ kinh đô gần đây hoạt động vẫn thực thường xuyên, nghe nói liên minh sát thủ Âu Châu lớn nhất ở thời gian mấy tháng trước đột nhiên ngừng đồng, số lượng nhiệm vụ đón nhận giảm lớn, điều này làm cho các tổ chức liên minh sát thủ khác luôn bị áp chế liên tục trở dậy, nguyên nhân tựa hồ

bởi vì sát thủ liên minh Nhất Hào đã chết trong một lần làm nhiệm vụ, mà bị chú mục nhất chính là Nhị Hào không biết tại sao đột nhiên mất tích..."

Tư Mã Thú không biết chính mình nói sai cái gì, Vương Tử không hề dự triệu phát ra áp lực làm cho linh hồn hắn không nhận được run rẩy, tự dung sinh ra sợ hãi, mà sự sợ hãi bắt nguồn từ Vương Tử trước mặt vẫn đang bất động thanh sắc.

Nhị Hào đột nhiên mất tích?

Trong đầu Vương Tử không ngừng chạy qua câu nói này, như thế nào sẽ như vậy?

Enmity không có lý do gì động đến hắn, vì cái gì, chẳng lẽ, cho dù nàng chết đi, cũng không thể thay đổi vận mệnh chết tiết kia, lời tiên đoán chết tiết kia!

Đồng tử đen như mực không biết khi nào lén lút lan tràn hồng quang, khuếch trương một chút, mà những sinh vật chung quanh Vương Tử, bầy cá trong nước, hải tảo, không biết tại sao đột nhiên lại bại một mảnh, như bị tháo đi nguồn sống, trôi nổi trên mặt nước, mặt nước chấn động một chút, càng ngày càng mảnh liệt, mà lúc này từ trên người Vương Tử thể nhưng ẩn ẩn phiếm ra hắc vụ!"Tiểu, tiểu thư..."

Vương Tử trầm tĩnh trong suy nghĩ chính mình, nàng vốn tưởng rằng, vận mệnh một đời kia sẽ theo nàng chết đi mà kết thúc, nàng thật cẩn thận ở trong khoảng cách an toàn để thân cận với một chút âm áp, nơm nớp lo sợ bảo hộ, không cho nó lặp lại một lần ở trước mặt nàng bị phá hủy, mà cái gì nàng cũng không làm được.

Nàng nghĩ đến nàng có thể, nhưng dường như mọi chuyện chuyên đối đầu cùng nàng, ở thời điểm nàng nghĩ đến vòng bảo hộ kia thực kín kẽ, thì luôn luôn có một đôi tay vô hình như vậy, cười nhạo nàng, ở ngay trước mặt nàng đem nó xé nát, xé nát âm áp nàng tỉ mỉ che chở.

Cửu U... Vương Tử ở trong lòng kêu lên, không hiểu có cái gì đó chạm đến lòng nàng, nổi lên nhẹ nhàng đau đớn.

"Tiểu, tiểu thư" Thanh âm Tư Mã Thú suy yếu lại vang lên, trong giọng nói tràn ngập run rẩy.

Một lát sau Vương Tử ngẩng đầu, hồng quang trong nháy mắt biến mất, suy nghĩ quay cuồng toàn bộ biến mất tại bên trong đồng tử như lốc xoáy bình thường kia, vẫn gọn sóng không sợ hãi như vậy, hắc vụ tựa như chưa từng xuất hiện quá, Tư Mã Thú cảm giác áp lực tan biến, vô lực trên không trung than nhẹ.

Trong ban đêm im lặng tựa hồ cái gì đều không có phát sinh quá, chính là bầy cá cùng hải tảo trong làn nước phiếm đen nổi lên lơ lửng, gọn nước còn chưa bình tĩnh, xác minh vừa rồi đích xác phát sinh quá cái gì.

Vương Tử nhìn Tư Mã Thú ngã xuống trước mặt nhũn nhũn, nàng vừa rồi không khống chế được cảm xúc, cũng không nên có lực lượng phá hoại lợi hại như thế a, tựa hồ lại gặp được hắc vụ? Như thế nào sẽ như vậy? Kia rốt cuộc là cái gì?

Vương Tử chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, bởi vì linh hồn Tư Mã Thú bị thương, làm sao bây giờ? Hắn không có thân thể, nàng cũng không có cách nào có thể chữa khỏi một cái linh hồn...

Vương Tử đột nhiên đứng lên, ngón tay khoát lên cánh tay xanh biếc của Tư Mã Thú, thân hình chợt lóe tiến vào xích linh, rất nhanh chạy về phía nước tinh lọc.

Nước tinh lọc, tinh lọc chữa khỏi vạn vật, không biết có thể chữa khỏi được linh hồn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 56: Giám Bảo Lâu (Nhất)

Editor: HamNguyet

Vương Tử đem Tư Mã Thú đặt ở bên bờ, đầu ngón tay vung về hướng nước tinh lọc, chỉ thấy một cổ cột nước bay ra, theo phương hướng Vương Tử chỉ dùng ở trên người Tư Mã Thú, mà thân kỳ chính là cột nước cũng không xuyên qua thân thể trong suốt của Tư Mã Thú, mà rót vào dọc theo thân thể Tư Mã Thú, Vương Tử không ngừng dùng nước tinh lọc săn sóc ân cần linh hồn Tư Mã Thú, thẳng đến khi nước tinh lọc không hề hướng vào trong thân thể Tư Mã Thú rót vào nữa, Tư Mã Thú thoải mái thở dài một tiếng tựa hồ phải tỉnh lại.

Vương Tử ngừng lại động tác trong tay, mang theo Tư Mã Thú trong chớp mắt hiện ra bên ngoài.

"Ân, tiểu, tiểu thư?"

Tư Mã Thú tỉnh lại, ngẩng đầu cẩn thận nhìn thoáng qua Vương Tử, tuy rằng biết tiểu thư không phải cố ý làm hắn bị thương, nhưng làm một quỷ hồn, hắn nghìn năm qua chưa từng chịu quá bị thương, mới vừa rồi trải qua cảm giác đầy thực khiến hắn kim lòng không được mà sợ hãi.

Chính là, hần nhớ rõ linh hồn của chính mình bị tổn thương rất lớn,thời điểm cho rằng hồn phách nghìn năm này rốt cục phải tiêu tán, lại cảm thấy giống như đang đắm chìm trong thiên đường ẩm áp thoải mái, linh hồn cảm nhận sâu sắc biến mất vô tung vô ảnh! Này, này tiểu thư cứu hần sao? Tiểu thư lại có năng lực thần kì như vậy sao!

"Tiểu thư,đá tạ ân cứu mạng của tiểu thư!"Tur Mã Thú đột nhiên quỳ xuống nói,cảm kích phát ra từ nội tâm

"Người không cần cảm tạ ta, là ta làm người bị thương "

Vương Tử nói, nàng không không chế được lực lượng của chính mình, đây là thế tục, nếu ở Tu Chân giới, nàng tiếp tục như vậy tùy thời đều đặt chính mình vào trong vòng nguy hiểm

"Không, tiểu thư, Tur Mã Thú là một tiện mệnh,được tiểu thư xuất thủ cứu giúp là Tur Mã Thú có phúc" Tur Mã Thú nói.

Hần vẫn biết Vương Tử có năng lực độc đảo, có lẽ có thể làm cho quý hồn khôi phục năng lực, hần cũng biết hần từng có vô số cơ hội né ra, lẩn trốn rất xa, Vương Tử tuyệt đối sẽ không truy cứu, nhưng hần lại chấp nhất theo đi nàng.

Bởi vì hần tin tưởng hai mắt của mình, tin tưởng người phong hoa tuyết đại trước mặt này,có một ngày trong tương lai, nhất định sẽ đứng trên chỗ cao khiến thế nhân phải ngước nhìn, cho dù tương lai đi theo nàng phải tiếp tục đối mặt với nhiều nguy hiểm lớn, hần đều cam tâm tình nguyện, bởi vì hần hy vọng,trong sử thi viết về tương lai huy hoàng của Vương Tử sẽ có sự góp mặt của Tur Mã Thú hần!

"Người đứng lên" Vương Tử nói.

Tur Mã Thú lên tiếng trả lời đứng lên, hần biết, hần nên nghe theo bất kì lời nói nào của Vương Tử."Người là thủ hạ của ta, không cần dùng từ "tiện" để hình dung chính mình" Vương Tử nói,trong lời nói bình thản đề lộ ra chân thật đáng tin.

"Vâng!"

Tur Mã Thú phản ứng chậm nửa nhịp, kích động đáp, môi run rẩy muốn nói cái gì đó, hai chân nhất thời muốn quỳ lạy,thời điểm sắp tiếp xúc với mặt đất khó khăn lắm mới đứng thẳng được, hần biết Vương Tử cũng không thích hần hành lễ quỳ lạy, đây là lần đầu tiên Vương Tử chân chính thừa nhận hần là thủ hạ của nàng,bảo sao hần không kích động, thậm chí so với lúc trước làm sử quan một lần đều thỏa mãn!

"Tiểu thư, Tur Mã Thú cam nguyện công hiến, chờ đợi sai phái, không chối từ!" Tur Mã Thú bình phục,ngữ khí trịnh trọng nói.

Vương Tử "ân" một tiếng, quay đầu nhìn về phía ao bên cạnh,gọn nước đã bình phục lại, chính là, chỉ sợ trong nước đã không còn vật sống.

"Người tiếp tục nói" Vương Tử nói.

"... Nga, sát thủ liên minh Nhị Hào đột nhiên mất tích,nhưng vũ khí tùy thân của hần không biết sao lại xuất hiện ở Hoa Hạ, nghe nói hai mươi sáu ngày sau sẽ được bán đấu giá ở chợ đêm lớn nhất kinh đô."

"Như thế nào để đến được chợ đêm?" Vương Tử hỏi, nếu ở chợ đêm,nhất định sẽ có quy tắc vào.

"Lần này mọi người tiến đến chợ đêm đều phải có thiệp mời, thiệp mời quy định chỉ có thể mang theo hai người, lão phu nghe được, kinh đô tam đại gia tộc đều thu được thiệp mời "

"Còn có...biện pháp khác hay không?"

"Có,Giám Bảo lâu có chợ đêm bán ra thiệp mời, cấp cho những người muốn đi lại không thu được thiệp mời,có giá hai ngàn vạn "

"... Người bây giờ có thể cầm được trình độ gì?" Vương Tử trầm mặc một lát, đột nhiên thay đổi đề tài hỏi.

"Bình thường vật nặng không có vấn đề, cùng lực lượng nhân loại cơ hồ không khác" Tur Mã Thú trở lại, còn có chút kích động.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 57: Chương 26.2

Vương Tử híp mắt vron tay chỉ, đột nhiên đầu ngón tay toát ra một cột nước nhỏ,đầu ngón tay Vương Tử vừa chuyển liền đem cột nước đầu nhập vào bầy cá đang trôi lơ lửng trong nước, không biết nước tinh lọc này có thể rửa sạch hết thủy vật chết hay không.

Trong tầm mắt Tur Mã Thú khiếp sợ,vật chết trong nước từng chút một biến mất, mà một vòng thủy đàm cũng nhất thời trở nên trong suốt thấy đáy, Vương Tử vội vàng thu hồi cột nước lại, vốn chỉ muốn xử lý vật chết, lại không nghĩ rằng cái biến thủy đàm, thôi,rời khỏi trường sinh thụ,tác dụng của

nước tinh lọc sẽ rất nhanh biến mất.

"Ngày mai ta sẽ đi Giám Bảo lâu "

Vương Tử đứng dậy nói,vung nhẹ tay lên, nguyên lai nơi này đã sớm bị Vương Tử thiết hạ kết giới, sau trở lại phòng ngủ.Một đêm không nói chuyện.

Ngày thứ hai, Vương Tử vẫn dùng bữa sáng trong phòng ngủ,người Vệ gia hai ngày này tựa hồ bề bộn nhiều việc, hôm nay ngay cả Vệ Tử Sở cùng Vệ Tử Khiêm cũng bị kêu đi.

Đến buổi trưa Vương Tử lấy ra hãng xe Ferrari số lượng hiếm ngày hôm qua đi ra ngoài, đây là xe Vệ Tử Sở,cấp Vương Tử tùy tiện dùng.

Tổng bộ Giám Bảo lâu ở Hoa Hạ, Vương Tử cũng không xa lạ, kiếp trước thời điểm nàng tiếp nhận nhiệm vụ Giám Bảo lâu ở bên kia Âu Châu, danh như ý nghĩa,thứ gì đó có thể bị Giám Bảo lâu thu vào, đều là những bảo vật cao nhất.

Thời điểm Vương Tử đem xe tiến vào đã có nhân viên tạp vụ mở cửa chào đón, bãi đỗ xe thiết lập tại Giám Bảo lâu trên khoảng đất trống, không biết còn tưởng rằng đây là triển lãm các hãng siêu xe, các loại xe số lượng tựa hồ ở trong này đều có thể nhìn đến, nhân viên tạp vụ tùy thời chờ ở vị trí đỗ xe.

Người có thể làm nhân viên tạp vụ ở Giám Bảo lâu, người nào cũng có thập phần nhẫn lực,nhân viên tạp vụ mỉm cười đầy mặt cấp Vương Tử mở cửa xe, nguyên tưởng rằng là kinh đô tứ công tử Vệ Tử Sở, lại không nghĩ rằng người xuống xe chính là một thân y phục hắc sắc --Vương Tử, lại nhìn đến khuôn mặt tinh xảo như vậy không thể tránh khỏi ngốc lăng sừng sốt.

Cũng không hổ là Giám Bảo lâu huấn luyện ra tới,rất nhanh liền phục hồi lại tinh thần,thấy Vương Tử lấy ra một túi sách hắc sắc tại chỗ ngồi của người lái, liền tiến lên cười nói:

"Tiểu thư,để ta giúp ngài lấy đi "

Vương Tử nhìn nhân viên tạp vụ cúi đầu đứng ở một bên, đem túi xách đưa qua liền đi thẳng vào Giám Bảo lâu.

"Tiểu thư, bên trong có nhân sĩ thiết pháp, dương khí quá nặng, lão phu không thể vào đi" Tư Mã Thú ở bên người Vương Tử nói.

"Ân" Vương Tử đáp.

Tiến vào Giám Bảo lâu, một tầng đại sảnh xa hoa, là phong cách kiến trúc cổ kính điển hình của Hoa Hạ, Vương Tử không hiểu giám bảo, nhưng là người tu chân nên có thể tinh tường cảm nhận được trên mỗi một kiện đồ cổ ở đây đều có hơi thở lịch sử, mà trong đại sảnh tùy tiện trưng bày một vật tối thiểu đã ngoài hai trăm năm.

"Tiểu thư, xin hỏi ngài là hội viên sao?" Trên quầy một vị mỹ nữ cười hỏi Vương Tử."Không phải "

"Dưới lầu ba mở cửa cấp khách hàng không phải hội viên,vậy xin hỏi tiểu thư ngài muốn đi lầu mấy?"

"Lầu hai"

"Kia,ngài đi bên này thỉnh, lầu hai sẽ có người tiếp đãi ngài "

Vương Tử theo cầu thang gỗ lên lầu hai,theo sau còn có nhân viên tạp vụ tiếp nhận túi xách cho Vương Tử,có thể nhìn đến nhân viên tạp vụ kia ần ần nhẹ nhàng thờ ra.

"Kim cương định giá ở nơi nào?" Vương Tử hỏi nhân viên tạp vụ đi theo phía sau.

"Hỏi tiểu thư,phòng 2018 "

Thời điểm Vương Tử tới phòng 2018, bên trong chỉ có hai nhân viên công tác, đối với Vương Tử đem kim cương tới định giá cũng không cảm thấy kinh ngạc, chính là thời điểm tính ra kim cương có thiên niên kỉ cùng chất lượng thì chán kinh một chút.

"Tổng giá trị trị một ngàn sáu trăm vạn, xin hỏi ngài muốn chuyển khoản hay lấy tiền mặt?" Sau khi định giá,một vị nhân viên công tác hỏi.

"Đem tiền chuyển tới lầu sáu, đổi thành tiền thế chấp cùng lợi thế." Vương Tử nói.

(lợi thế:thế có lợi hơn người khác,hơn đối phương)

"Tốt, lợi thế lầu sáu cùng tiền thế chấp tức khắc có hiệu lực, nhân viên tạp vụ sẽ mang ngài qua."

Sòng bạc lầu sáu, bất đồng với tầng hai,phong cách bố trí nơi này tương đối bảo thủ,sòng bạc nơi này xảo diệu khảm nhập hiện đại hoá, hơn nữa Vương Tử rõ ràng cảm giác được mỗi một tầng phòng vệ đều gia tăng thêm,thậm chí nhân viên tạp vụ nơi này đều là người mang cổ vũ.

"Tiểu thư, đây là lợi thế của ngài,chúc ngài may mắn."

Nhân viên tạp vụ phía sau đã tự giác phùng lợi thế đi theo phía sau Vương Tử, nơi này có một đặc điểm chính là mặc kệ người giao dịch thứ gì cũng có

thể không cần giao ra tin tức cá nhân, bởi vì không có người nào dám ở Giám Bảo lâu điều tra hay bán tin tức ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 58: Giám Bảo Lâu (Nhị)

Editor:HamNguyet

Vương Tử lập tức hướng chỗ sâu nhất trong sông bạc đi đến, nàng cũng không nghĩ sẽ đánh bạc, nhưng hạng mục này đích thật là cách kiếm tiền nhanh nhất, mà hai mươi ngày phía trước nàng phải chuẩn bị đủ tiền, nàng cũng không ngại chơi đùa một chút, trong lối suy nghĩ của nàng không có nhiều quy củ như vậy.

Vương Tử một đường đi tới sông bạc, mọi người đều liên tiếp quay đầu lại, người đến nơi này nhìn quanh một vòng đều là những người thường xuyên tới, đa số đã gặp qua, mà Vương Tử là một người sinh ra ở hiện đại, lại có khuôn mặt nghiêng cùng dáng người hoàn mỹ, hơn nữa một thân khí chất lạnh lùng, tổ hợp mẫu thuẫn như vậy, lại cố tình đặt trên người Vương Tử, tựa hồ thêm một phần không nhiều, thiếu một phần không ít.

Phàm là có thể tới nơi này, người đến cũng không phải không có đầu óc, nhìn ra được Vương Tử không phải ai cũng có thể tùy tiện đến gần, hơn nữa tự thân tản ra bên ngoài khí tràng cự người ngăn dậm, không ai tự đòi mất mặt ném mồi thất bại.

Sông bạc phân thành ba khu A, B, C, Vương Tử lập tức đi vào khu C, nơi này chỉ đổ xúc xắc, ván đầu tiên hạ ít nhất một ngàn vạn, sau mỗi một ván lợi thế sẽ tăng lên hai mươi phần trăm.

Vương Tử đến cũng không mang theo dao động không khí lớn gì, đi tới bàn nhiều người ngồi nhất, tựa hồ vừa mới bắt đầu, người trên bàn nín thở ngưng thần nhìn xúc xắc đang được lay động từ tay người cầm bát, sau khi mở bát thần sắc mỗi người khác nhau, nhưng không ồn ào, nếu theo không nổi sẽ không đến khu C.

Vương Tử đi đến một cái ghế trống ngồi xuống, một ván mới bắt đầu, Vương Tử quay đầu ý bảo nhân viên tạp vụ phía sau đem toàn bộ lợi thế đặt cược tiêu, một cử động kia đưa tới ánh mắt mọi người nhìn chăm chú trong thời gian ngắn ngủi, hiển nhiên đại đa số mọi người đối với một ván này cũng không xem trọng đặt tiêu, mà Vương Tử lại đặt lên toàn bộ ngăn chặn.

Ngay lập tức mở ra một, một, ba tổng lâm điểm chứng minh Vương Tử thành người thắng lớn nhất, nhân viên tạp vụ phía sau đối với kết quả tiến hành rồi phân phối, ván thứ hai Vương Tử vẫn như trước đem toàn bộ đặt cược tiêu, kết quả không ngoài dự kiến vẫn mở tiêu, liên tục mấy ván, Vương Tử đều là người thắng ổn định nhất trên bàn, hơn nữa người đặt tiền cược theo nàng càng ngày càng gia tăng, lợi thế trên tay Vương Tử cũng nhân thêm nhiều lần. Những người khác dần dần đi theo Vương Tử đặt cược, tuy nói mười đổ chín thua, bọn họ cũng chỉ muốn tìm chút tiêu khiển, nhưng ngẫu nhiên có thể đổ thắng, tâm tình vẫn phi thường tốt, vài người nghĩ muốn cùng Vương Tử giao hảo, khi nào thì kinh đô có nhân vật bậc này, nhưng nói liên tục mấy câu vẫn thấy ánh mắt Vương Tử chưa từng nhìn qua, cũng không tự đòi mất mặt, liền như trước đi theo đặt cược, mừng rỡ kiếm thêm tiền.

Mà cơ hồ mỗi ván đều thắng, trên lưng người chia bài thấm ướt mồ hôi vào áo sơ mi trắng, nhà cái bên kia cũng là một lần tình hình khác.

Nơi này, tám tầng Giám Bảo lâu, trong Giám Bảo lâu chủ yếu là nhân vật làm công, trong văn phòng tổng tài có một đạo cửa ngầm, vào trong cửa ngầm là gian phòng nghỉ xa hoa. Mà nơi này, tin tưởng bất cứ người nào nhìn thấy đều nhìn không được sợ hãi than, màu đỏ, trong tầm mắt hết thấy đều chứa màu đỏ tiền điểm hoặc màu đỏ thâm trầm, phòng nghỉ lớn như vậy, thiết kế cũng không quá phức tạp, một chiếc giường kingsize lớn, thảm mềm mại, trên bộ bàn ghế sofa không có chỗ nào không phải màu đỏ, bên trong trần ngập hương hoa hồng như có như không.

Mà trên chiếc giường kingsize lớn kia là một đạo thân ảnh tà tà tựa vào đệm phía sau, một thân âu phục đỏ tươi bao vây lấy thân hình thon dài cùng màu sắc dưới ga giường không khác biệt lắm, hai bàn tay trắng nõn không chút để ý đùa nghịch một khối huyết phi nhân, chỉ tùy ý dựa tại kia như vậy, lại có tình sinh ra ngàn vạn phong tình, rõ ràng là một người nam nhân, lại tựa hồ từ nhỏ hấn nên như thế, diêm dúa lăng lợ như thế!

Lại nhìn đến khuôn mặt cực kỳ yêu dị kia, hai mắt dài nhỏ, đỉnh mũi cao đẹp, khoe môi hơi hơi nhếch lên, vẻ mặt sinh ra vài phần tựa tiểu phi tiểu, tựa hồ cả phòng màu đỏ, làm nổi bật hai mắt dài nhỏ ẩn ẩn lộ ra hồng quang, mái tóc cắt tia gọn gàng, lộ ra vành tai trắng nõn.

Mà trên ghế sofa cách đó không xa, cùng hết thấy màu đỏ trong gian phòng cực kỳ đối lập, một thân hình mặc quân phục cao ngất, quân phục lục sắc bao vây lấy thân hình rắn chắc, đôi chân thon dài vắt lên, ngồi trên ghế sa lon, gần trên quân phục là quân hàm khám hai ngôi sao chói lọi, rõ ràng là trung tướng! Mà người nọ nhìn qua cũng không quá hai sáu, hai bảy tuổi.

Quân nhân đặc biệt phải để tóc ngắn, làn da màu lúa mạch, hé ra khuôn mặt lạnh lùng rõ ràng, người Đông Phương ít có hình dáng lập thể, nhếch môi mỉm cười, trong đôi mắt sâu là con ngươi thâm thúy sắc bén như điều hâu, chỉ liếc mắt một cái nhìn hình ảnh truyền tin trên mặt tường màu đỏ, liền nhắm mắt thả lỏng thân thể dựa vào ghế sofa phía sau người.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 59: Chương 27.2

Editor:HamNguyet

"Ta nói, tiểu Chiến Chiến a ~ ngươi cũng không nên không để ý đến ta,đúng thật là vô lương tâm"

Lời này là nam nhân diêm dúa lẳng lơ kia nói,thanh âm kêu gọi quyến rũ, ngữ khí thông thả, nếu thay đổi một nữ hài tử tới nghe, chỉ sợ đã sớm say mê trong đó không thể tự thoát ra được, nhưng lúc này đối tượng lại là một nam nhân lạnh lùng.

Chỉ thấy nam nhân kia ngay cả mí mắt cũng không động đậy, liền nhủ mày cũng chưa từng nhăn một chút, căn bản sẽ không để ý đáp lời lại nam nhân thần kinh kia.

"Ai, tiểu Chiến Chiến a, ngươi vì cái gì không để ý tới ta a? Người ta thật đau lòng "

"Không phải là một đám giặc man di thôi sao,thật không ra hồn, ngươi cần gì phải phiền não a ~ "

"Ai, tiểu Chiến Chiến a,chỉ dựa vào dạng tính tình này của ngươi,thì khi nào mới có thể tìm được bạn gái "

Mặc kệ nam nhân diêm dúa lẳng lơ kia nói cái gì,nam nhân lạnh lùng thủy chung không nói một lời, tựa hồ đã sớm thành thói quen, mà nam nhân diêm dúa lẳng lơ cũng không thấy chán ghét vẫn tự mình làm nhảm.

"Này, tiểu Chiến Chiến, ngươi nói, tiểu nha đầu này, chính là người mà tiểu Sở Sở cùng tiểu Khiêm Khiêm theo đuổi a? Ngay cả ta cũng không để cho chạm vào xe Ferrari cư nhiên cấp tiểu nha đầu này tùy ý sử dụng "

Nam nhân diêm dúa lẳng lơ nhìn nhìn hình ảnh truyền tin trên mặt tường, đúng là một bàn Vương Tử ngồi tại sông bạc khu C, phụ cận đã vây đầy người, mà tình thế bây giờ đã hoàn toàn nghiêng về phía Vương Tử, một bàn mọi người đều đi theo Vương Tử đặt cược,tay người chia bài dần dần run rẩy, nếu có người giúp hắn thoát ly khỏi tình huống hiện tại, hắn nhất định sẽ lấy tốc độ trăm mét mười một giây biến mất!

Nam nhân lạnh lùng tựa hồ vừa mới nghe được đề tài hắn cảm thấy hứng thú,liền mở mắt ra quét về phía hình ảnh trên tường, mà Vương Tử bên kia không biết là vô tình hay cố ý,vẫn thủy chung chưa từng lộ ra khuôn mặt.

"Ha ha, nếu ngươi đã chán ghét lũ giặc kia,khiến cho tiểu Chiến Chiến phiền lòng như vậy,liền để cho vị tiểu nha đầu thần bí này đi gặp bọn họ đi!"

Nam nhân diêm dúa lẳng lơ một bên nói, hắn thực muốn biết tiểu nha đầu này có năng lực gì mà khiến cho tiểu Sở Sở cùng tiểu Khiêm Khiêm vây quanh như vậy.

Nam nhân lạnh lùng nhíu mày, đối với hành động nam nhân diêm dúa lẳng lơ xem nào nhiệt vẫn im lặng không đồng ý,mà cũng không phủ nhận.Vương Tử bên này, mọi người nín thở ngưng thần nghe được từ trong miệng Vương Tử chỉ nói duy nhất một từ "tiểu",sau khi người chia bài công bố kết quả liền đúng như lời Vương Tử nói.

Lúc này một nam nhân quần gia trung niên mặc thân áo bành tô đứng bên cạnh người Vương Tử,người chia bài tựa hồ nhẹ nhàng thở ra thật to, lui ra phía sau vài bước đưa tay xoa xoa mồ hôi chảy ra trên trán.

"Khách nhân tôn quý,ngài có hứng thú tham gia ván bài khu S?"nam nhân trung niên kia hơi hạ thấp người,thanh âm từ bình bát ồn hướng Vương Tử hỏi.

"Dẫn đường" Vương Tử tựa hồ cũng không cảm thấy kinh ngạc, đứng dậy nói.

Gặp Vương Tử đi rồi,một số người cùng bàn nói chuyện với nhau vài câu,mặt đầy hồng quang, hôm nay vận khí tốt, đụng tới Vương Tử, dù sao bọn họ cũng chưa bao giờ thắng được bạc sáng khoái như vậy!Ngày tốt,khó có dịp dính được vận khí tốt.

Khu S, cũng chính là khu VIP,là địa phương chân chính tiêu tiền như nước, ván bài có hai phe tham gia đặt cược trực tiếp không chế ván bài, nhà cái chỉ tại một bên theo dõi, cũng không can thiệp vào ván bài.

Đẩy ra cánh cửa nặng nề, Vương Tử vững bước đi vào, nhìn lướt qua bốn người ngồi bên trong.

Một lão đầu tóc hoa râm đáng người cao gầy, một nam nhân cường tráng mặc trang phục võ sĩ Uy quốc,bên cạnh là một nam nhân trung niên mặc âu phục,đáng người mập mạp,âu phục hoàn toàn bị cái biến hình dạng, mà đứng bên cạnh là một thanh niên đang ghé vào lỗ tai hắn nói câu gì đó.

"Đằng Nguyên tiên sinh nói,sông bạc các ngươi không có ai, cư nhiên tìm đến một tiểu nha đầu phiền từ!"

(phiên từ:y chỉ những kẻ lừa gạt)

Thanh niên đứng thẳng dậy đối với nam nhân quần gia mặc áo bành tô nói, ngữ khí trắng trợn không khách khí.

Mà nam nhân trung niên tựa hồ đối với Vương Tử thực sự cảm thấy hứng thú, híp ánh mắt tam giác dùng sức nhìn chăm chăm Vương Tử vẫn đang cúi đầu chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, đột nhiên "hắc hắc" nở nụ cười hai tiếng, miệng huyền thuyên nói một chuỗi dài.

"Đằng Nguyên tiên sinh nói, hẳn chính là người vô cùng thương hương tiếc ngọc, kêu vị mỹ nữ kia thiếu tiền thì trực tiếp tìm hắn là tốt rồi, nơi này là địa phương chỉ có nam nhân mới đến, nữ nhân vẫn nên ngoan ngoãn ở nhà để nam nhân nuôi là tốt rồi!"

Phiên dịch viên nói, là một thanh niên Uy quốc, giọng điệu nói chuyện không chút nào che dấu ý tứ hèn mọn, ánh mắt tự nhận là từ trên cao nhìn xuống dùng

trên người Vương Tử.

Cơ hồ thời điểm hắn vừa nói hết câu, liền vang lên một thanh âm lớn, tuy rằng cách một tầng thâm thật dày, vẫn vang ra thanh âm nặng nề, chỉ thấy hai đầu gối thanh niên Uy quốc đột nhiên hai hung hắng quỳ trên mặt đất, mi tâm bởi vì đau đớn mà gât gao nhăn lại.

(Chương 27 có chút nhầm lẫn nhé m.n, ở phần đầu ta đã sửa lại là hai mươi sáu ngày chứ không phải hai mươi ngày như lần post trước nha...Sr m.n nhiều!!)

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 60: Trừng Phạt Nhỏ Ở Sông Bạc

Thanh niên thành linh quỳ xuống đất, khiến cho nam nhân trung niên cảnh giác nheo mắt lại quét về phía đối diện, mà võ sĩ kia tiến lên từng bước, rất nhanh đem kiếm trong tay trừng mắt hướng về phía quần gia áo bành tô đứng bên người Vương Tử, ở trong mắt đối phương, nơi này người có thể dùng vũ lực đối với bọn họ, cũng chỉ có vị quần gia sông bạc này, cũng chính là thủ tịch quần gia kinh đô Mộ gia!

Một bàn tay quần gia dùng trên không trung, thu được tầm mắt đối diện, vẫn chưa lên tiếng, chỉ thật sâu nhìn thoáng qua Vương Tử vững như núi Thái Sơn, dường như không có việc gì buông tay, thanh âm tứ bình bát ổn vang lên:

"Khách nhân tôn quý, song phương tham gia đặt cược đã chuẩn bị xong, có muốn bắt đầu hay không?"

Nam nhân trung niên híp mắt nhìn liếc qua Vương Tử cùng quần gia một cái, trên mặt ngẩn mờ rất nhanh hiện lên một nụ cười tự nhận là khoan hồng độ lượng nhất, trong miệng nói liên tiếp.

"Đương nhiên, thực chờ mong ván kế tiếp "

Thanh âm phiên dịch viên còn quỳ trên mặt đất ần ần dịch lại, cố gắng vài lần đều không đứng lên được, tựa hồ vừa mới quỳ trong thời gian ngắn như vậy đã mang đến cho hắn thống khổ lớn lao, khi nhìn đến ông chủ nhìn về phía hắn bằng ánh mắt thâm trầm, cũng chỉ cố cắn răng, nhưng cuối cùng vẫn suy sụp ngồi dưới đất.

"Đằng Nguyên tiên sinh hỏi, đánh cược như thế nào, ngài tôn trọng ý kiến nữ nhân "

Quần gia áo bành tô nhìn về phía Vương Tử.

"Ân, đồ xúc xúc, ba ván, thắng hai."

Vương Tử nói, không chút khách khí, là do đối phương để nàng chọn thôi.

"Tốt lắm, mặc dù đã lâu không chơi, nhưng Đằng Nguyên tiên sinh nguyện ý bởi vị mỹ nữ kia vui đùa một chút." Phiên dịch viên phiên dịch chuẩn xác, không dám có kiểu ngữ khí khác.

Nhân viên tạp vụ rất nhanh dọn sạch bàn, đặt xúc xúc lên.

"Ưu tiên nữ nhân"

Đây là lời nam nhân trung niên chính mình nói, trên mặt lộ ra vẻ tự nhận là thân sĩ cười cười.

Vương Tử đứng lên, đưa tay cầm bát đồ xúc xúc, dừng lại một chút, trên thực tế, trong những trò chơi bài bạc thì đồ xúc xúc là thứ duy nhất nàng biết, thời điểm kiếp trước Cửu U thấy nàng nhàn rỗi, thường xuyên để cho nàng đoán, từ khi sinh ra nàng đã có được ngũ quan không tầm thường, nên chưa từng đoán sai, căn bản đồ xúc xúc có thể nói là vô sự tự thông.

Vương Tử sau khi ngán ngùi thất thần, liền cầm chặt bát đồ, cổ tay lay động xúc xắc vài vòng, thuận thực dừng lại đặt trên mặt bàn. "Hai bốn sáu, mở đại "

Nam nhân trung niên định liệu trước cười, phiên dịch nói, Vương Tử mở bát, cũng không cảm thấy kinh ngạc.

"Đến lượt ta " Nam nhân trung niên đứng lên, hai tay rất nhanh lay động xúc xắc, tựa hồ cố ý bày ra hán có kỹ xảo thuận thực, sau một lúc lâu mới buông xuống.

"Tiểu" Vương Tử chỉ đơn giản nói.

"Mỹ nữ, chúc mừng ngươi đoán đúng, chính là, ván thứ hai hiện tại phải bắt đầu rồi, ngươi còn lợi thế sao? Có cần Đổng Nguyên tiên sinh cho ngươi mượn một ít không? Nếu thay đổi nam nhân khác, Đổng Nguyên tiên sinh có lẽ sẽ khoan dung lưu lại một cánh tay hoặc một chân ở lại nơi này, nhưng Đổng Nguyên tiên sinh đã nói trước, hán là người thực thương hương tiếc ngọc."

Phiên dịch viên nói, Đổng Nguyên cười cười nhìn lợi thế phía sau Vương Tử.

Tuy rằng vừa rồi Vương Tử thắng không ít, nhưng nơi này mỗi một lợi thế đều phải nhân thêm hai lần, mà ước định ván bài ngay từ đầu là khi tham gia tuyệt đối không thể bỏ quyền giữa chừng, Vương Tử cũng không để ý gì tới lời nói của đối phương nhìn như sẵn sốc kì thực đang uy hiếp.

"Khách nhân tôn quý, tuy rằng sòng bạc không thể can thiệp vào ván bài, nhưng cho mượn chút tiền là hoàn toàn không có vấn đề." Quản gia áo bành tô hợp thời ở một bên nói.

"Ta mượn tiền sòng bạc" Vương Tử nói.

Ván thứ hai không có gì tri hoãn lại là một ván hoà, song phương tựa hồ đều đem tiền đặt cược cho hai ván chỉ là thử thực lực đối phương, như vậy, ván thứ ba...

"Ván thứ ba lợi thế gấp mười lần" Vương Tử đột nhiên nói.

"Ha ha, tốt, chỉ cần mỹ nữ cao hứng, Đổng Nguyên tiên sinh nguyện phụng bồi "

Đối phương đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó cười nói, khẩu khí tựa hồ không thêm để ý chút nào.

"Cùng nhau đồ" Vương Tử còn nói thêm.

"Tốt, không thành vấn đề "Đối phương dừng một chút nói, bộ dáng nắm chắc phần thắng như trước, tựa hồ cũng không cho rằng Vương Tử có thể đùa giỡn ra thủ đoạn gì.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 61: Chương 28.2

Editor: HamNguyet

Hai người đồng thời cảm lấy bát đồ, hai tay Đổng Nguyên cùng nhau lay động, thanh âm xúc xắc lần lượt thay đổi nổi thành một mảnh, Đổng Nguyên này thật ra cũng có điểm bản sự, điều này làm cho thính lực cùng trí nhớ người bình thường căn bản không thể phân rõ, xúc xắc nhanh chóng đặt trên mặt bàn, khiến cho người nghe không nghe được thanh âm xúc xắc hạ xuống.

Cùng Đổng Nguyên hoàn toàn bất đồng, chỉ thấy Vương Tử chậm rãi đem bát ở trong tay lay động hai vòng, sau đó đột nhiên ném lên không trung, bát trên không trung xoay tròn vài vòng, tay Vương Tử rất nhanh đỡ bát đặt trên mặt bàn, thanh âm xúc xắc liên tiếp hạ xuống ba lần, người ở chỗ này đều kinh ngạc nhìn thoáng qua Vương Tử, này thực rõ ràng là đương kim đồ đàn không có mấy người hội đại la hán, chính là, Vương Tử đã đem đáp án của mình công bố ở trước mắt đối phương, nhưng con bài chưa lật của đối phương còn chưa biết.

(này thực đồ đàn là đương kim đồ đàn không có mấy người hội đại la hán... Câu này khó hiểu quá, thứ cho tại hạ bất tài, ta để nguyên nhé, ai biết chỉ giùm với ta sửa lại)

"Mỹ nữ, hội đại la hán đích xác làm cho Đổng Nguyên tiên sinh kinh ngạc, chính là, ngươi còn quá non nớt... Hướng về phía trước một chút, mở tiểu!" Phiên dịch viên thuật lại nói.

*(chỗ nào khó hiểu quá thì ta sẽ để nguyên, phần này sẽ hơi khó hiểu, m.n thông cảm)

Vài nhân viên tạp vụ có chút lo lắng nhìn Vương Tử, đáp án của nàng đã rất rõ ràng, mà Vương Tử giờ phút này vẫn đang cúi đầu ngồi, tựa hồ cũng không để ý đến tất cả mọi người đều đang đợi đáp án của nàng.

"Mỹ nữ tại sao không nói , nếu đoán không được coi như xong,nếu người nguyện ý theo Đàng Nguyên tiên sinh,tiêu phí hôm nay ở sông bạc đều tính cho Đàng Nguyên tiên sinh." Gặp Vương Tử không nói lời nào, Đàng Nguyên nói.

Chính là Vương Tử lại giống như không nghe đến,vẫn trầm mặc.

"Phốc" một tiếng, đột ngột đem tầm mắt mọi người dẫn đi, chỉ thấy lão nhân tóc hoa râm theo ngay từ đầu ngồi ở bên cạnh bất động đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi,hai tay ôm ngực phập phồng không ngừng, bộ dáng kinh nghi bất định nhìn Vương Tử.

"Tiểu" chỉ nghe Vương Tử nói ngắn gọn, cũng không để ý gì tới tình huống chung quanh biến hoá.

"Chết tiệt!"

Chỉ nghe Đàng Nguyên hung hăng nguyền rủa một tiếng,mở bát ra xúc xắc cũng là đại la hán.

Đàng Nguyên xoay người bước nhanh đến bên người lão nhân, thấp giọng rất nhanh nói gì đó, lão nhân đơn giản đáp lại một câu liền nhắm mắt lại không hề nói tiếp, chính là thật sâu liếc nhìn Vương Tử một cái.

Đàng Nguyên nheo mắt lại nhìn Vương Tử,đôi mắt tam giác nhỏ nhỏ chiếu ra âm ngoan,để cho võ sĩ phía sau đỡ lấy thân thể lão nhân, nhìn Vương Tử cười nói:

"Mỹ nữ, người mở cổ tay áo ra "

Vương Tử đứng dậy, phát phát y phục không có lấy một nếp nhăn,ngón tay thon dài nâng tay áo lên,mọi người ở đây tròng to mắt kinh ngạc,trong cổ tay áo nào có đại la hán, chỉ thấy một đám bột phấn nhỏ nằm ở kia.

Vương Tử xoay người đi ra ngoài, đem chuyện tình giải quyết tốt hậu quả lưu lại cho Giám Bảo lâu.

"Có việc?" Vương Tử dừng lại, hỏi vị quản gia áo bành tô vẫn đi theo phía sau nàng.

"Khách nhân tôn quý, ngài hôm nay giúp sông bạc đại ân,tiền đánh bạc hôm nay đều đem toàn bộ thuộc sở hữu của ngài,Giám Bảo lâu cũng sẽ không trích lấy một phần trăm nào,mặt khác, từ nay về sau, ngài chính là hội viên một sao của Giám Bảo lâu, mong rằng ngài nhận lấy thẻ tài khoản này"

Vương Tử nhìn nhìn thẻ tài khoản màu vàng, dừng một chút vẫn nhận lấy.

"Khách nhân tôn quý,ngài còn cần trợ giúp gì sao?"

"...Thiếp mời hội đấu giá của trung tâm chợ đêm hai mươi sáu ngày tới, ta muốn mua "Vương Tử nói, đã có người ở nơi này giúp,nàng cũng không cần chính mình đi tìm

"Khách nhân tôn quý, bên này thỉnh."Quản gia áo bành tô lập tức dẫn đường, cũng không hỏi thêm gì.

Thời điểm Vương Tử trở lại Vệ gia đã là bốn-lăm giờ chiều, từ bãi đỗ xe chậm rãi đi hướng phòng ngủ, nghe Tư Mã Thú thu thập tin tức tới.

Uy quốc lần này tiến đến,ngoài sáng chủ yếu là tranh đoạt Hiến Viên kiếm, nhưng không biết âm thầm đánh chủ ý gì,Hiến Viên kiếm là quốc bảo,theo như Vương Tử nhìn ra,Hiến Viên kiếm đối với tam đại thế gia là tình thế nhất định phải có được,vài vị công tử nhìn như không chút để ý đến,nhưng ai biết sẽ nổi lên chiều gì!

Tuệ Viễn phương trượng dặn dò nàng đến kinh đô, chắc chắn có đạo lý của hắn, hiện giờ liên lụy tới các thế lực, không biết nàng ở trong đó sấm nhân vật nào, thế sự thay đổi, nàng phải thu thập đủ tin tức, làm tốt công tác chuẩn bị để nghênh đón biến hoá xảy ra thành linh.

Với tác phong cường đạo của Uy quốc mà nói, chặn ngang một cước có thể lý giải, nhưng âm thầm mang theo phần đông võ giả,võ sĩ tùy tùng liền không thể không hoài nghi bọn họ có dụng tâm kín đáo.

Đệ tử tam đại thế gia gần đây thường xuyên lưu động, một ít cao thủ cổ võ âm thầm tứ tán rời khỏi kinh đô, quyền lực trung tâm tập trung ở phía sau.

Hơn nữa, Vương Tử ẩn ẩn cảm thấy được, vài thế lực đang âm thầm khống chế bố cục, cùng Tu Chân giới thoát không khỏi can hệ!

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 62: Long Mạch

Về phần Đàng Nguyên kia, Vương Tử cũng không thêm để ý đến, hẳn là sẽ không tiếp tục xuất hiện tại Giám Bảo lâu, bởi vì công trạng hắn thất bại hẳn là đại đa số sẽ quy cho lão đầu kia, không nghĩ tới trên thế giới này còn nhìn thấy người thứ hai có thể dùng tinh thần lực khổng lồ khống chế ngoại vật, cũng không phải thần thức của người tu chân.

(vì chương trước hơi nhì nhằng,t edit cũng có chút khó hiểu nên giải thích thêm cho một vài bạn đọc thấy khó hiểu là lão nhân tóc hoa râm chính là người đã dùng tinh thần lực khổng lồ xúc xích giúp Đàng Nguyên nhé)

Phạm nhân không biết đến tinh thần lực, đương nhiên thời điểm âm thầm thao tác căn bản sẽ không bị phát hiện.

Khi Vương Tử trở lại chỗ ở của nàng, đã thấy cách đó không xa trong lương đình một đám người vây quanh cùng một chỗ, không biết đang thảo luận cái gì.

Vương Tử không có hứng thú, nghĩ muốn đi đường vòng trở lại chỗ ở chính mình, vừa đi được vài bước liền bị người gọi lại.

"Tử tiểu thư" Vệ Tử Sở chạy chậm lại đây.

"Tử tiểu thư người đã trở lại, hôm nay có chuyện thực thú vị, có muốn đi qua xem hay không?"

Vệ Tử Sở đứng trước mặt Vương Tử cười hỏi, có điểm thần bí, bộ dáng tựa hồ thật sự rất thú vị.

"Àn, cái gì?" Vương Tử nhìn người trước mặt cười, thay đổi chủ ý hỏi.

"Người đi theo ta a!"

Thân thủ Vệ Tử Sở nghĩ muốn giữ chặt cánh tay Vương Tử, đã thấy Vương Tử nghiêng người tránh đi, Vệ Tử Sở sửng sốt một chút lập tức sang sảng cười cười, đi phía trước dẫn đường tiếp đón Vương Tử.

Vệ Tử Sở mang theo Vương Tử đi vào đám người bên kia, ở bên cạnh Vương Tử thần bí nói:

"Tử tiểu thư, thấy thủy đầm kia không? Sáng sớm hôm nay, có người phát hiện bầy cá cùng hải tảo trong nước không thấy, hơn nữa trở nên trong suốt thấy đáy, càng thần kỳ chính là, phạm là đồ vật này nọ bị bắn rơi vào, lập tức biến mất!"

Vệ Tử Sở nói xong, chờ mong nhìn phản ứng Vương Tử, thậm chí chuyện tình ly kỳ như vậy có thể khiến cho Vương Tử cảm thấy hứng thú hay không, được rồi, hẳn thừa nhận, hẳn chính là muốn nhìn một chút trên khuôn mặt thanh của Vương Tử lộ ra vẻ mặt khác! Chỉ là làm người thất vọng chính là Vương Tử chỉ nhìn thoáng qua, cũng không có bộ dáng biểu hiện tò mò gì.

Ài, muốn làm cho nàng thay đổi vẻ mặt khác thật khó a! Gãi tai một chút, cũng không thêm để ý đến Vương Tử không để cho hắn mặt mũi, hưng trí bùng bùng ở bên người Vương Tử nhỏ giọng nói một chút đề tài hẳn cho rằng thú vị.

"Từ nha đầu! Ha ha ~ "Một thanh âm hùng hậu vang lên, chỉ thấy đám người tách ra, một vị lão giả tuổi hoa giáp cười đi tới, đi lại vững vàng nhẹ nhàng, không chút bộ dáng người lớn tuổi.

"Đại trưởng lão "

Vương Tử kêu, người trước mặt đúng là đại trưởng lão Vệ gia đã gặp qua khi lần đầu tiên Vương Tử đến đây-- Vệ Sùng.

"Ồi chào, Từ nha đầu, hai ngày này ở Vệ gia có quen không?"

"Tốt lắm "

"Ha ha, Từ nha đầu tiến lên đây, nhìn xem kỳ cảnh hôm nay "

Vương Tử đi theo đại trưởng lão tiến vào đình nghỉ mát, lúc này mới chú ý tới bên trong còn có mấy lão giả xấp xỉ tuổi với đại trưởng lão, hơn nữa đều là người tu chân, nhiều luyện khí kỳ, cấp bậc không thấp, còn có gia chủ Vệ gia-- Vệ Phong đã mấy ngày không thấy, cũng đang nhìn nàng hữu hảo cười cười, Vệ Tử Khiêm, Vệ Tử Phong còn có mấy người thanh niên đứng bên phải.

Chỉ thấy đại trưởng lão thả xuống một nắm bụi vào thủy đầm, nắm bụi kia vừa mới tiếp xúc mặt nước liền biến mất không thấy, đại trưởng lão quay lại đây cười nhìn về phía Vương Tử, nheo ánh mắt lại lộ ra kim quang.

"Quả thực là kỳ cảnh "

Vương Tử nói, không biết nàng nên nói cái gì, vẫn là Tư Mã Thú ở một bên nhắc, nàng thuật lại nguyên bản.

"Ha ha ~ đều là phúc của Từ nha đầu người!" Đại trưởng lão cười lớn một tiếng nói, ý tứ hàm súc không rõ, ánh mắt nhìn chăm chăm Vương Tử.

"Đại trưởng lão nói đùa." Vương Tử nói.

"Không nói đùa, không nói đùa... Vệ Đồ, người nói một chút" đại trưởng lão chỉ tay vào một vị lão giả bên tay trái nói.

Là một lão già thân hình gầy yếu, trên người mặc một thân áo choàng phá lệ dài rộng cùng mọi người ở đây bất đồng, chỉ thấy lão già đi về phía trước hai bước đứng trước mặt Vương Tử, vuốt ve lan can bạch ngọc, ngữ khí còn nghiêm túc nói:

"Vệ gia ở kinh đô vốn có long mạch, từ khi thay đổi thời đại mới là lúc long mạch trở nên mỏng manh, bản gia đã tìm kiếm phương pháp cải thiện ở nhiều mặt, chung quy hết đường xoay sở, mà đàm thủy này..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 63: Chương 29.2

Editor:HamNguyet

"Mà hiện giờ đàm thủy này, xuất hiện thật là kỳ dị, lão phu văn sở vị văn, thấy những điều chưa hề thấy, đàm thủy có thể tinh lọc hết thấy những thứ không sạch sẽ, quan trọng nhất là nó chính xác thức tỉnh lại long mạch, lão phu bất tài nên chỉ có thể suy đoán, hiện giờ Vệ gia, tương lai hưng thịnh ít nhất ba trăm năm!"

Lão già nói xong, ần ần kiêu ngạo, mà thành viên trung tâm phía sau Vệ gia nghe nói thế đều biểu hiện ra vui mừng.

"Từ nha đầu, người nhìn như thế nào?" Dừng một lát, đại trưởng lão lại hỏi.

"Trời ban điềm lành cho Vệ gia, chúc mừng!"

"Ha ha! Trời ban điềm lành, trời ban điềm lành!" Đại trưởng lão nghe xong, cười lớn một tiếng, lặp lại nói.

Vương Tử không nghĩ tới nàng dẫn vào đàm thủy một chút nước tinh lọc, đúng dịp thức tỉnh long mạch Vệ gia, lần này còn chưa tỉnh, coi như nàng cấp Vệ gia tạ lễ, nước tinh lọc quá mức nghịch thiên, giá trị của nó quá lớn, nếu ở Tu Chân giới lấy ra lần nữa, tất nhiên sẽ đưa tới vô tận phiền toái.

Cũng may tác dụng đàm thủy này sẽ chậm rãi nhạt đi, sau đó không lâu sẽ khôi phục thành nước bình thường.

Kể tiếp vài ngày Vương Tử luôn luôn ở trong xích linh tu luyện pháp thuật nhỏ, luyện tập lặp lại thao tác năng lực mộc thuộc tính cùng thủy thuộc tính, hiện tại Vương Tử không thể tu luyện công pháp, nhưng quen tay hay việc, vận dụng một ít pháp thuật nhỏ cũng có được rất nhiều hiệu quả không tưởng được.

Hiện tại thân thể của nàng chỉ cần ở địa phương có linh khí, sẽ tự mình vận chuyển hấp thu linh khí, chỉ là nhất thời không có cách nào thăng cấp, Vương Tử cũng không bắt buộc, nàng ghi nhớ lời nói Tuệ Viễn phương trượng cường điệu, dục tốc tắc bất đạt. Mà bản【Thiên Cực Đồ】kìa mở hết phần kinh mạch đỏ, cũng không có biện pháp mở ra nhiều hơn.

Mà Vương Tử cũng rất cục cựa biết, tốc độ thời gian trôi qua trong xích linh nguyên lai chậm hơn rất nhiều so với ngoại giới, trong xích linh một giờ tương đương với ngoại giới nửa tháng, như vậy một ngày tương đương với ngoại giới một năm, Vương Tử chỉ nghe qua truyền thuyết ở Hoa Hạ rằng trên bầu trời một ngày bằng một năm ở mặt đất, không nghĩ tới xích linh của chính mình cư nhiên còn có công hiệu như vậy, thực tại làm cho người kinh ngạc.

Khoảng cách tới hội đấu giá còn lắm ngày, ngày đó Vệ Tử Sở cùng Vương Tử so chiêu buổi sáng, sau thường xuyên mặt dày mày dạn quán quít lấy Vương Tử luyện võ, tuy rằng biết rõ đánh không lại Vương Tử, thời điểm mỗi lần thua đều không thêm để ý cười cười, Vệ Tử Phương mỗi lần đều giễu cợt hân không biết tự lượng sức mình, bất quá không bao lâu ý chí chiến đấu lại sục sôi.

Võ công Vệ Tử Sở kỳ thật tốt lắm, chủng loại cũng rất nhiều, Vương Tử đối với tổ tiên Hoa Hạ cảm thấy tán thưởng từ đáy lòng, tuy rằng cổ võ là cứng rắn công, ngầm có ý đạo lý lại tinh diệu cực kỳ, rõ ràng hoàn toàn bất đồng với cổ võ tu chân, nhiều nhà hiền triết biên soạn ra nội công tâm pháp, bộ sách chiêu thức võ thuật, trong đó ẩn chứa rất nhiều đạo gia, lý niệm có chút huyền diệu.

Hoa Hạ cao thấp năm nghìn thâm niên chịu ảnh hưởng bởi đạo gia lý niệm, tuy rằng người Hoa Hạ làm phạm nhân không cần thiên phú tu luyện đặc đạo thành tiên, nhưng người Hoa Hạ tựa hồ cũng không bởi vậy mà buông tha cho ý tưởng thành tiên, cố nhân sáng tạo cổ võ, đối với lý niệm cổ võ có thể lý giải, từ nhỏ lớn lên ở Âu Châu hoàn toàn bất đồng, Vương Tử thực sự theo không kịp Vệ Tử Khiêm cùng Vệ Tử Sở.

Vệ Tử Khiêm thường xuyên vuốt ve một ít điểm tâm bùng tới cấp Vương Tử, khẩu vị mới lạ cùng hương hoa tươi mát thật sự rất đúng ý Vương Tử.

Thăng đến chạng vạng hôm nay, Vệ Tử Sở cùng Vệ Tử Khiêm cũng không vây quanh bên người Vương Tử, phân phó người chuẩn bị bữa tối cấp Vương Tử, cùng Vương Tử nói một tiếng phải ra ngoài liền không thấy mặt nữa.

Vương Tử như thường lui tới nệm qua một chút điểm tâm, sau xuống nhà xe, mở ra cửa xe Ferrari màu bạc Vệ Tử Sở lưu lại kia ra cửa.

Từ trên núi phía tây lái xe xuống dưới, trong thành kinh đô đèn rực rỡ mới lên, sắc thái sắc sỡ làm cho nơi đây vốn nên yên lặng tối đen một mảnh sáng lạn,

đây là sắc thái kinh đô, là sắc thái nhân loại, tràn ngập ngợp trong vàng son, suy diễn thăng trầm..

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 64: Tề Tụ Phòng Đấu Giá

Editor:HamNguyet

Trung tâm ngầm chợ đêm, là nơi giao dịch ngầm có tầm ảnh hưởng nhất ở kinh đô, từng quý sẽ cử hành một lần đấu giá, cũng là sự kiện khách nhân chờ mong nhất, mà hội đấu giá ngày hôm nay, người tham dự chín phần đều được hội đấu giá mời, còn lại một phần là mua đến, hơn nữa được chú mục chính là vật phẩm bán đấu giá, làm sóng ngầm nghiêm khắc không chế xuống không thể ức chế bắt đầu khởi động trong hội đấu giá này.

(quý: một năm có 4 quý, một quý là 3 tháng)

Trung tâm phòng đấu giá được mọi người gọi là "thành phố ngầm", cũng bởi vì phòng đấu giá ở dưới lòng đất, nằm sâu 12 thước, kiến trúc ánh sáng, phân thành ba tầng ngầm, tầng thấp nhất là triển đài bán đấu giá, tầng thứ hai là tầng VIP, mà tầng cao nhất còn lại là ghế lô VIP.

Khoảng cách hội đấu giá bắt đầu còn hơn hai mươi phút, vì tò mò không chịu nổi đối với vật phẩm của buổi tối bán đấu giá, nên đa số mọi người đều đã trình diện, ở đây nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Đột nhiên bên trong bộc phát ra một trận ồn ào, nhất trí nhìn về phía ba người xuất chúng đang đi trên hành lang tầng cao nhất.

Chỉ thấy nam tử đi ở phía trước, âu phục bao vây lấy thân hình thon dài, mặt nghiêng lạnh lùng, nhìn không chớp mắt, bước đi như gió.

Mà đi bên người nam tử là một nữ tử mặc thân váy dài từ y, mái tóc vẫn cao, chân đi giày cao gót không chút nào bước sau chân nam tử, vừa đi vừa nói chuyện gì đó.

Phía sau hai người là một nam nhân trung niên thân hình tương đối đơn bạc vững bước đi theo, cúi thấp đầu.

"Đây không phải là hai vị tướng quân Lý gia sao? Còn có thủ tịch quân gia Lý gia-- Lý Văn!" Trong đám người có người nói chuyện với nhau.

"Hai vị tướng quân? Ta chỉ biết tứ thiếu Lý Chiến Lý gia còn trẻ đã được phong tướng, còn có một người là ai?" Một người bên cạnh hỏi.

"Cái gì? Người cư nhiên không biết, Đại tiểu thư Lý gia-- Lý Miểu trước đó không lâu sau khi từ Nam Hải diễn tập liền trở thành một danh tướng trẻ tuổi nhất Lý gia, hơn nữa là chiến tướng! Năm ấy 26 tuổi! Cổ nhân có dương môn nữ tướng, nay có Lý gia, Lý gia, không hổ là gia tộc quân sự, nhân tài xuất hiện lớp lớp!" Người nọ giải thích nói, trong giọng nói bội phục tự đáy lòng.

"Lý Miểu?! đoạn thời gian trước ta đi công tác, nên cũng không biết kinh đô đã xảy ra đại sự bức này!"

"Vậy người bỏ lỡ không ít đại sự a, kinh đô gần đây tình thế thay đổi, Uy quốc thường xuyên đến quấy nhiễu, mà phản ứng của ba đại gia tộc, người đoán như thế nào?" Bên cạnh một người nghe thấy hai người nói chuyện, xen vào nói.

"Dù thế nào? Ba đại gia tộc từ trước đến nay đối kháng kẻ thù bên ngoài tận hết sức lực, lúc này, nào có đạo lý để cho đám giặc cho này giặc Uy càn rồ "

"Hắc hắc, người chỉ nói đúng điều thứ nhất, ba đại gia tộc sẽ tận hết sức lực đối kháng kẻ thù bên ngoài không tồi, nhưng lấy phong cách xử lý chính sự của thế hệ trước, người cho rằng bọn họ còn có thể để cho Uy quốc càn rồ sao? Đã sớm dùng súng đạn hạt nhân, làm sao phải theo chân bọn họ phí hơi vô mồm để chu toàn!"

"Hay là..."

"Hắc! Đoán được mà, quyền lực trọng tâm của ba đại gia tộc trên cơ bản đã sớm chuyển giao cho thế hệ trẻ tuổi, liền nói hội đấu giá hôm nay, nghe nói hôm nay sẽ có lệnh Hoa Hạ cùng Uy quốc không thể không đoạt đồ vật, người trong ba đại gia tộc đều tới trình diện, ghế lô ở giữa mặt trên nhìn thấy không. Vệ gia, Lý gia đã đến!"

"Vệ gia ai tới?"

"Vệ Từ Phương, Vệ Từ Khiêm, Vệ Từ Sở "

"Cừ thật, tổ hợp này, cùng liên hợp a! Những người này ngày thường cơ hồ không xuất hiện trong tầm mắt đại chúng, hôm nay hẳn là ta sẽ được nhận thức toàn bộ "

"Hắc hắc, người không cần gấp! Mộ gia, rất ít khi tham dự chuyện hai giới quân-chính, người có biết, hôm nay ai tới?"

"Xem Vệ gia, Lý gia phải ra người, Mộ gia khẳng định không phải tiểu giác nhi, hay là, Thiên Công công tử trong truyền thuyết đến đây!" Nam tử kinh ngạc nói.

"Ai ai, xem người bộ dạng gốc kia! Còn Thiên Công công tử, người nghĩ mình là tiểu cô nương hoài xuân a!"

"Đi đi đi!"

"Chính là người sáng lập ra thần thoại kinh tế Hoa Hạ-- Mộ Thiên Công! Còn có một vị, Mộ Thiên Dạ, đừng trông mắt, chính là vị công tử sống phóng túng bất cần của Mộ gia, một hai phải làm thiết kế--Mộ Thiên Dạ, đoạn thời gian trước không biết làm sao, lại đem Hạ Na Duy Tư một tay sáng tạo, chính mình vất vả dốc sức làm ra mười mấy năm nhập vào Mộ gia, chính mình cũng trở về Mộ gia!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 65: Chương 30.2

Editor:HamNguyet

"Còn có, nguyên lão quân gia Mộ gia Mộ Tị cũng tới, biết Mộ Tị chưa? Vẫn cống hiến cho gia chủ Mộ gia, thế nhưng hiện tại theo Mộ Thiên Công!"

"Ha ha, nói như vậy, hôm nay tới một chuyến như vậy, cho dù không mua đến cái gì cũng không tệ a!" Nam tử nghe vậy cười nói.

Âm thanh người dưới lầu cuối cùng cũng ngừng lại, ba người Lý Chiến một hàng đã tiến vào khu ghế lô của triển lãm bán đấu giá.

"U ~ Chiến gia, ngài hôm nay thật đúng là đến đây, thật nhân nhã ha!"

Lý Chiến vừa mới đẩy cửa đi vào, Vệ Tử Sở ngồi bên trong liền nhìn không được trêu ghẹo, ai kêu trong số bọn hắn thì Lý Chiến là người bận rộn nhất, một năm có 365 ngày, thì có 366 ngày đều ở trong quân đội.

"Ai ai, Tử Sở, người không phát hiện ra bốn tiểu thư giá lâm sao?" Vệ Tử Sở vừa dứt lời, Lý Miểu phía sau Lý Chiến liền cười nói.

"Hắc hắc! Đại tiểu thư, ta sai lầm rồi, đây không phải là nhìn không thấy sao, ai kêu Chiến gia cao lớn uy mãnh, đứng ở chỗ kia, nào thấy được người khác, đúng không?"

Chỉ thấy Vệ Tử Sở lập tức "hắc hắc" cười lên, có chút chân chó thành đại tiểu thư Lý Miểu vào cửa, thuận tiện trêu chọc Lý Chiến.

"Người không cần nói ca ca của ta là cao lớn uy mãnh, nam tử hán khí khái, người biết cái gì!"

"Đúng vậy là, là ta không hiểu, đại tiểu thư mời ngồi." Vệ Tử Sở cũng không cãi cò, cười nói.

Lý Miểu cũng cười cười, lập tức đi đến bên người Vệ Tử Sở khiêm nhường xuống.

Bên này Lý Chiến đứng bên người Vệ Tử Sở, trên mặt Vệ Tử Sở cười thật to, một thân trang phục hừ nhân, ánh mắt nhìn Lý Chiến mặc âu phục trắng tấp, thời trang huyết sắc, trêu tức nói:

"Chiến gia, đáng người không tòi a ~ "

Đích xác, hàng năm ở quân đội Lý Chiến có được đáng người cơ hồ hoàn mỹ, hơn nữa khuôn mặt không tỳ vết, đặt ở trên đường lớn tuyệt đối sẽ khiến cho tiếng hét chói tai có đề-xi-ben cao đến mức hủy diệt.

"Người cũng không tòi "

Lý Chiến nói, trong ung mâu nhiều hơn một chút ý cười mềm mại, đây là huynh đệ từ nhỏ đến lớn cùng hắn.

Lý Chiến bước về phía trước từng bước, đột nhiên đưa một quyền hướng về phía Vệ Tử Sở, mà Vệ Tử Sở tươi cười không giảm, mắt thấy Lý Chiến nhanh tay đánh một quyền đến chính mình, thân mình nhẹ nhàng tránh thoát một bên, Lý Chiến một chiêu không thành liền lập tức thu hồi tay, ung mâu kinh ngạc nhìn về phía Vệ Tử Sở, từ nhỏ đến lớn, Vệ Tử Sở trước nay tránh không khỏi quyền cước của hắn, mà lúc này đây, cư nhiên thông dong như vậy!

Trong số bọn họ, thì hắn là người có võ công tốt thứ hai, mỗi lần gặp mặt, Lý Chiến theo thói quen thăm dò Vệ Tử Sở, chỉ là không nghĩ tới, hình ảnh vô số lần lặp lại hôm nay cư nhiên đảo điên.

"Tiến bộ "Sau khi Lý Chiến kinh ngạc lập tức tán thưởng nói.

"Đúng vậy a, hôm nào luyện thử?"

"Đương nhiên" Lý Chiến trả lời.

Vệ Từ Sở cười cười,nói không tiến bộ thì hẳn là có quý,có Vương Từ bồi hẳn luyện,phản ứng hẳn ứng đối chiêu thức thẳng tắp bay lên, ra chiêu càng ngày càng tinh luyện, đây chính là nhờ vào công lao của Vương Từ điện hạ.

Nói Vệ Từ Sở cùng Vương Từ gốc lâu,dần dần phát hiện tính tình Vương Từ kỳ thật tốt lắm, Vệ Từ Sở cả ngày quần quít lấy Vương Từ luyện công,bình thường Vương Từ chỉ cần có thời gian sẽ không cự tuyệt,lâu dần Từ tiểu thư cũng không kêu,kêu Vương Từ,Vương Từ, sau lại không biết như thế nào đã kêu thành điện hạ, cũng không hay? Điện hạ có bao nhiêu soái! Bao nhiêu vang dội a!

Lúc này cửa khu ghé ló lại một lần nữa bị đẩy ra, lập tức vang lên thanh âm làm cho Vệ Từ Sở nổi da gà chấn động nhất:

"Ai nha nha, tiểu Chiến Chiến, tiểu Sở Sở, hai người các ngươi làm sao biết người ta muốn tới, còn đứng ở cửa nghênh đón, người ta thật cảm động nga!"

Cùng với thanh âm thông thả, kêu gọi,xuất hiện tại bên trong chính là một thân âu phục màu đỏ sậm,thân hình thon dài,khuyên tai trên tai phải cũng màu đỏ yêu diễm, quả nhiên là một nam tử phong hoa tuyệt đại,khoẻ môi gọi lên đủ để cho bất luận kẻ nào cũng bị lạc trong đó, nhưng, cũng không bao gồm chư vị ở đây.

"Yêu tinh chết tiệt!"

Chỉ thấy Vệ Từ Sở rung mình một cái, hai tay ôm lại chà xát, rất nhanh chạy tới bên người Lý Miểu ngồi xuống.

"Tiểu Sở Sở nói cái gì đó, người ta thật đau lòng nga, vẫn là tiểu Chiến Chiến tốt nhất, đứng không, tiểu Chiến Chiến, mau tới ôm một cái!"

Trên thực tế tuy rằng ngoài miệng nói lời khiêu chiến lòng người đến cực điểm,trừ bỏ trên khuôn mặt diễm dứa lẳng lơ lộ ra nụ cười điên đảo chứng sinh, cũng không áp dụng hành động thực tế gì,khoanh tay đứng tựa cửa.

Chỉ thấy Lý Chiến liếc liếc mắt người nọ một cái liền tiến vào ghế salon bên trong ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 66: Nhận Thức

Editor:HamNguyet

"Miểu Miểu, có nhớ ca ca hay không a?"

Nam tử kia thay đổi mục tiêu, tao nhã bước đi đến ghế salon bên cạnh Lý Chiến, mềm mại dựa vào phía sau.

"Không có "

Lý Miểu không chút nề tình, liền dựa vào đức hạnh kia của hắn, thuộc loại cho hắn chút mặt mũi,về mặt hắn liềnh hếch lên tận trời,nên không thể cho hắn mặt mũi.

"Ai, vẫn vô tình như vậy, chỉ biết trong lòng Miểu Miểu, tiểu Khiêm Khiêm vĩnh viễn xếp vị trí thứ nhất, người ta thật đau lòng!"

Ngoài miệng nói xong, trên mặt lại không có một chút ý tứ kia, ánh mắt không chút để ý ở trên người Lý Miểu cùng Vệ Từ Khiêm đảo qua hai vòng.

Lý Miểu hào phóng cười cười,không chút nào mất tự nhiên, mọi người đều biết,nữ tướng đại tiểu thư Lý gia, từ nhỏ liền chung tình với công tử Vệ gia Vệ Từ Khiêm, mà hai người nếu như có thể kết thành phu thê,cũng là việc hai đại gia tộc mong muốn.

Lý Miểu nhìn về phía Vệ Từ Khiêm, Vệ Từ Khiêm hào tính tình cười cười, vẫn là công tử nhẹ nhàng như vậy, tao nhã như ngọc, một thân âu phục màu trắng cùng với khuôn mặt tươi cười tốt đẹp thậm chí có chút không chân thật,ý cười bên miệng Lý Miểu gần như không thể phát hiện dừng một chút, trong lòng chìm xuống, nàng thích Vệ Từ Khiêm, thật lâu thật lâu trước kia liền thích, chính là, nàng biết Vệ Từ Khiêm, cho tới bây giờ chỉ xem nàng là bằng hữu,là muội muội chưa trưởng thành lên.

Mấy người từ nhỏ cùng nhau lớn lên,dần dần tham dự sự vụ gia tộc liền rất ít gặp mặt, hiện giờ khó có dịp được tề tụ toàn bộ, không khí thực làm cho người thoải mái.

Cửa sổ trong phòng khu ghé lộ là một cửa sổ thật lớn sát đất, được làm từ thủy tinh xuyên thấu, có thể nhìn tường nhìn rõ ràng mọi tình huống bên ngoài.

Vệ Tử Khiêm nếm qua điểm tâm trên bàn trà, tựa hồ hắn hiện tại đã theo bản năng vờ vớt hết thảy điểm tâm ngon, ánh mắt lơ đãng đảo qua cửa sổ sát đất, bỗng nhiên quay lại, đợi thấy rõ thân ảnh bên ngoài kia, đột nhiên đứng dậy!

Vệ Tử Khiêm đột nhiên đứng lên, làm cho mọi người trong phòng nhất thời không đoán ra đồng thời cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì lấy hình tượng quý công tử của Vệ Tử Khiêm, từ nhỏ đến lớn có lẽ chưa từng có thời điểm thất thố như vậy, bất luận thời điểm nào cũng không hiện son không lộ thủy.

Vệ Tử Khiêm cũng không để ý chính mình thất thố, ánh mắt đuổi theo thân ảnh trên hành lang tầng dưới kia, nhanh chóng chạy xuống.

Mấy người theo bước chân Vệ Tử Khiêm đưa tầm mắt nhìn qua, đã thấy Vệ Tử Sở cũng đứng dậy ra khỏi cửa, ung mầu Lý Chiến nhìn thoáng qua nam tử diêm dúa lẳng lơ kia, chỉ thấy người nọ cười cười càng thêm yêu điểm, hai vị quân gia Mộ-Lý hai nhà mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, chỉ có một mình Lý Miểu không rõ tình huống.

Lại nói Vệ Tử Khiêm bước nhanh xuống lầu, đuổi theo thân ảnh trước khi đi xuống lầu kia liền kêu lên:

"Tử tiểu thư, Tử tiểu thư "

Đúng vậy, người này đích thật là Vương Tử khoan thai đến muộn, trung tâm phòng bán đấu giá thật đúng là khó tìm, nếu không phải Vương Tử sở hữu thân thức tìm tòi trải rộng, người bình thường căn bản tới không được.

Vương Tử xoay người lại, nhìn đến Vệ Tử Khiêm chạy chậm đứng trước mặt nàng, hơi hơi có chút thờ ơ gấp.

"Tử tiểu thư "

Vệ Tử Khiêm lại gọi một tiếng, dừng một chút, tuy rằng rất kỳ quái Vương Tử vì sao tới nơi này, nhưng chung quy vẫn cười cười, nói:

"Đi trên lầu đi."

"Vương Tử điện hạ, người muốn tới như thế nào không nói với ta một tiếng? Nga, cái kia còn chưa tính, người nhất định phải theo chúng ta đi lên ngồi a" lúc này Vệ Tử Sở đã chạy tới nói.

"Không đi." Vương Tử nói.

"Nhưng là, mặt trên thực yên tĩnh "

Vệ Tử Khiêm gặp Vương Tử cự tuyệt, suy nghĩ lý do có thể hữu dụng, trên thực tế hắn cũng vô cùng rõ ràng, lời Vương Tử đã nói ra khỏi miệng liền nhất định là sự thật.

"Không đi liền không đi, ta cùng điện hạ ngồi cùng chỗ a!"

Vệ Tử Sở cười nói, hắn cũng không giống tam ca Vệ Tử Khiêm hắn, rõ ràng là hình tượng bình tĩnh, vừa đến trước mặt Vương Tử liền trở lên ngốc nghếch.

Vương Tử không nói gì, xoay người xuống lầu, Vệ Tử Sở đuổi kịp, liếc mắt nhìn tam ca nhà hắn một cái, biết mặt trên không thể thiếu hắn (Vệ Tử Khiêm), cho dù hắn (Vệ Tử Khiêm) muốn đi cũng không có cơ hội.

"Tiểu thư, người theo chân bọn họ đi lên đi" lúc này Tư Mã Thú ở phía sau Vương Tử đề nghị nói.

"Như thế nào?"

"Mặt trên là địa phương của tam đại gia tộc, hết thảy đồ vật bán đấu giá đều sẽ không có tin tức giao dịch, hơn nữa, lão phu nghe được, có rất nhiều người lưu ý muốn mua súng ngắn."

Tư Mã Thú cung kính nói, vì Vương Tử suy nghĩ, tuy rằng không biết Vương Tử cùng Nhị Hào trong lòng đồn kia có gì sâu xa.

Từ sau khi Vương Tử thừa nhận hắn là thủ hạ của nàng, hắn càng thêm cẩn thận vì Vương Tử lo lắng, yêu cầu chu toàn. Hơn nữa, hắn cũng cần nhắc nhở rằng, Vương Tử cũng không giỏi về suy xét chuyện nhỏ, mà chỉ cần hắn nói ra đề nghị có giá trị, Vương Tử đều nghe theo, sẽ không nói hắn du cu, vài lần như vậy, hắn không còn tiếp tục nơm nớp lo sợ như trước.

"Có những người nào "

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 67: Chương 31.2

Editor:HamNguyet

"Tựa hồ có không ít sát thủ,người trong sát thủ liên minh cũng có, còn có..." Từ Mã Thú dừng một chút, ngữ khí có chút nghi hoặc tiếp tục nói:

"Còn có một ít người, lão phu ngày ấy thấy hai người, nhưng kỳ quái là bọn hắn tựa hồ có thể phát hiện ra lão phu, lão phu cũng không thể tìm hiểu rõ ràng, hơn nữa, lão phu cảm thấy được, bọn họ, không giống như là người."

"Không giống người?" Vương Tử nhún mày.

"Đúng vậy, nhưng cũng không phải quý quái "

Vương Tử đột nhiên dừng bước, Vệ Tử Sở đi ở phía sau cảm thấy kỳ quái, chợt nghe Vương Tử nói:

"Đi mặt trên."

"A? Mặt trên? Nga, nga, đi "

Vệ Tử Sở không kịp phản ứng,đợi nghe hiểu được ý tứ Vương Tử lập tức trở lại dẫn đường.

"Nhìn cái gì vậy, trải qua ta khổ tâm khuyên nhủ, Vương Tử điện hạ đã đồng ý cùng bản công tử đi lên ngôi!"

Vệ Tử Sở thấy tam ca hắn còn đứng trên hành lang, bên cạnh thang lầu giọng huyết sáo nói, hắn đã thăm dò dễ dàng, loại thời điểm này Vương Tử sẽ không biết phát biểu ý kiến, không phát biểu ý kiến liền tỏ vẻ đồng ý đúng không? Hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận, kỳ thật Vương Tử chỉ không nghĩ để ý tới hắn nhằm chán như vậy mà thôi.

Vệ Tử Khiêm cũng chỉ sững sờ một chút, lập tức cười cười, đi bên người Vương Tử không nói gì.

Vệ Tử Sở đẩy cửa tiến vào ghế lô, làm thủ thế thỉnh đề cho Vương Tử tiến vào.

Vệ Tử Khiêm ở cửa phân phó người phục vụ vài câu mới đi vào cửa.

Vương Tử chỉ nhìn lướt qua một vòng phòng trong, lập tức đi đến một cái sofa đơn người ngồi xuống.

Mà mấy người bên trong, đang nhìn đến người mà Vệ Tử Khiêm, Vệ Tử Sở vui vẻ mời đến, bên trong ánh sáng lạnh chiếu rọi xuống khí chất càng thêm lạnh lùng, trang phục bao vây lấy mặt ngoài đáng người thon dài,khuôn mặt tinh xảo bất khả tư nghị, nhưng không có một tia biểu tình, càng như là một bức trạng thái tĩnh họa, rõ ràng xinh đẹp như thế, lại giống như núi xa cách sương mù, làm cho người khác không thể đến gần, nhìn không thấu.

"Được, ta đến giới thiệu, vị này chính là khách quý nhà chúng ta, Vương Tử,vài người các ngươi tự giới thiệu, ta cũng không cần phí vô mồm đúng không? Nói không tốt ta sẽ không ghánh nôi a ~ "

Đây là lời Vệ Tử Phương nói,theo thói quen quan trường,những trường hợp như vậy thường nói vô cùng trôi chảy.

"Phương ca, đây là nói chuyện với ai đây, tiểu muội chính là không thích a ~ "

Tầm mắt Lý Miểu từ trên người Vương Tử dời đi chỗ khác nhìn về phía Vệ Tử Phương.Vệ Tử Phương không để ý, ánh mắt dài nhỏ sau mắt kính gọng mạ vàng nhìn Lý Miểu cười cười.

"Hắc hắc, các ngươi thích nói hay không thì tùy, Vương Tử điện hạ chính là bằng hữu của ta, người ta thôi,chính là không nghĩ muốn nhận thức các ngươi, tốt nhất đừng nói!"

Vệ Tử Sở đặt mông ngồi trên ghế sofa gần Vương Tử nhất,mở miệng nói.

"Ai, tiểu Sở Sở, đây là ngươi không đúng rồi đúng không, nếu là bằng hữu của ngươi, thì cũng là bằng hữu của người ta"

Nam tử diêm dưa lẳng lơ kia đứng lên, vuốt lại góc áo, tao nhã bước đi thông thả đến trước mặt Vương Tử, nói:

"Ta họ Mộ, danh Thiên Công, Mộ Thiên Công!"

Vệ Tử Sở quái dị nhìn Mộ Thiên Công, lần đầu tiên nghe yêu tinh kia không tự xưng người ta,đứng đắn như vậy cùng người giới thiệu chính mình, tuy rằng rất muốn làm cho đại gia hỏa này bình thường, nhưng...

"Nếu là bằng hữu, Vương Tử, tên thật dễ nghe a ~ tiểu Tử Tử? Người ta xưng hô ngươi như vậy, ngươi chắc sẽ không để đi?"

Mộ Thiên Công da mặt dày nói, ngữ khí lại khôi phục thông thả gọi cảm.

"Người không phải" Vương Tử nói.

Không nghĩ tới Vương Tử không đầu không đuôi nói như vậy, so với Lý Chiến cũng không khác nhau mấy, chỉ có Vệ Tử Sở cùng Vệ Tử Khiêm hai người nở nụ cười.

"Yêu tinh chết tiệt, ý tứ điện hạ là người không phải bằng hữu của người ta, đừng tự dát vàng lên mặt chính mình!"

Vệ Tử Sở tận hết sức lực đã kích nói, trong lòng thực cao hứng, tuy rằng Vương Tử chưa bao giờ đáp lại hần một ít đề tài râu ria, lúc này đây lại tương đương thừa nhận xem hần là bằng hữu, có thể không vui sao?

"Ngạ ~ về sau sẽ là thi tốt rồi a, sớm một chút quen liền tốt ~ tiểu Tử Tử, tiểu Tử Tử ~"

"Uy, yêu tinh chết tiệt, ai cho người kêu như vậy!" Vệ Tử Sở nháy mắt xù lông.

"Tiểu Sở Sở..."

Mộ Thiên Công còn chưa nói xong đã bị một cánh tay hữu lực khác đẩy ra, liền theo lực đạo ngồi trở lại ghế sofa, cười nhìn Vệ Tử Sở kia bộ dáng bất bình.

"Ta gọi là Lý Chiến."

Lý Chiến ở trước mặt Vương Tử giới thiệu, trên cao nhìn xuống, mà Vương Tử cũng không có ý tứ đứng lên, cũng không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 68: Hội Đấu Giá(Nhất)

Lý Chiến gặp Vương Tử cúi thấp đầu, cũng không để ý Vương Tử không cho hần mặt mũi chút nào, ngược lại quang minh chính đại nhìn Vương Tử, ánh mắt ở trên người Vương Tử dạo qua một vòng sau dừng lại biến mất trong bóng đêm sâu nhất trong ánh mắt, thực muốn biết, ánh mắt kia có phải cũng tinh xảo giống như khuôn mặt nàng hay không.

"Này, Chiến gia, tuy rằng ta cũng rõ ràng người sức quyến rũ khôn cùng, nhưng điện hạ nhà ta không muốn để ý người, liền phiền người tự giác thối lui rồi ~" Vệ Tử Sở nhin không được nói.

Đã thấy Vương Tử cũng không nói lời nào, không phải nàng không nghe đến, mà là, nàng quả thực ở phòng đấu giá phát hiện người của sát thủ liên minh, Enmity có ý gì, hần làm như vậy là muốn dẫn ai đi ra? Cửu U hay là nàng? Khả năng là nàng có thể bài trừ, chẳng lẽ trong đó còn có huyền cơ gì khác?

Mà Tư Mã Thú nói có một nhóm người khác, cư nhiên là Huyết tộc? Như thế nào lại liên lụy đến quý huyết? Theo nàng biết, thế lực Đông-Tây Phương phân chia phi thường rõ ràng, Huyết tộc sẽ dễ dàng không đặt chân đến địa bàn Đông Phương, tuy rằng nàng có thể nhận ra đây là quý huyết, nhưng cũng không nắm chắc có thể trên chộc quý huyết!

Vương Tử nhủ mảy, sự tình có điểm phức tạp, những thứ khác có thể xem nhẹ, sát thủ liên minh cùng quý huyết lại không thể không coi trọng, một khẩu súng mà thôi, vẫn là Cửu U...

"Vương Tử "

Vương Tử nghĩ không ra nguyên do trong đó, chỉ phân phó Tư Mã Thú cách xa đám quý huyết này một chút, cấp bậc đám quý huyết này hần không nhìn tới, lại cảm giác được có hơi thở bất đồng tồn tại.

Chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến...

"Vương Tử "

Vương Tử thu hồi thần thức, nghe được có người kêu nàng, vừa mới nghĩ tới sự tình, nên không cẩn thận nghe bọn hần đối thoại, bất quá, vẫn là, lần thứ hai có người kêu tên xưng hô nàng là Vương Tử, lần đầu tiên là Tuệ Viễn phương trượng...

"Người hảo, Lý Chiến "

Đã thấy Vương Tử ngẩng đầu lên nói, dừng một chút bổ sung tên của đối phương, ánh mắt nhìn Lý Chiến trước mặt, một thân bất động khí chất như tùng, đảo qua thật giống Cửu U, chỉ là Cửu U sẽ không lạnh như thế.

Chính là, trong nháy mắt, trong phòng to như vậy đột nhiên tĩnh, hô hấp trong nháy mắt đều đình trệ.

Lý Chiến thẳng tắp nhìn vào ánh mắt Vương Tử, đột nhiên ung mầu hơi hơi dao động, khóe miệng nổi lên mỉm cười, làm cho khuôn mặt lạnh lùng nhất thời mềm hoá, chột lóe rồi biến mất.

Chỉ tiếc đưa lưng về phía những người khác, người phía trước duy nhất có thể thấy là Vệ Tử Sở lúc này còn đang giật mình ngốc lảng, chỉ có Vương Tử nhìn thấy, nhưng điều này đối với Vương Tử tựa hồ cũng không có ảnh hưởng gì.

Lý Chiến xoay người trở lại sofa ngồi xuống, trong lòng bỏ thêm một câu "Thật cao hứng nhận thức người".

"Tử Khiêm" Vương Tử nhìn Vệ Tử Khiêm đã sớm ngồi trên ghế sofa bên tay phải nàng.

"Uh, cái gì?" Vệ Tử Khiêm hoài nghi mình nghe lầm, tận lực làm cho thanh âm của mình bình thường hỏi, ngay cả như vậy, trong đầu vẫn không tự chủ được quanh quẩn "Tử Khiêm, Tử Khiêm..."

Hơn nữa, đôi mắt Vương Tử như đêm đen trước mặt, làm cho trên mặt hắn vốn có chút nhợt nhạt ả ả nổi lên đỏ ửng, hắn thậm chí hoài nghi quá, Vương Tử kỳ thật căn bản không biết tên của hắn.

Vương Tử có chút kỳ quái nhìn phản ứng của Vệ Tử Khiêm, phát sốt sao? Hắn là phạm nhân, có lẽ là thật. Nhưng vẫn phải nói chính sự:

"Đội lát nữa ta cần lấy danh nghĩa của các người mua một kiện đồ vật."

"Nga, tốt, không thành vấn đề, cái gì vậy? Rất quan trọng sao?"

Vệ Tử Khiêm cười hỏi, tận lực dời đi lực chú ý chính mình, bất quá, đây không phải là vô nghĩa sao, nàng chính là Vương Tử, vật kia nhất định là vô cùng quan trọng!

"Đúng vậy a, Tử Phương cũng muốn biết, Tử tiểu thư muốn mua là cái gì vậy?" Vệ Tử Phương một bên nghe vậy xen vào nói, cười nhìn Vương Tử

Hai vị quân gia cũng không dấu vết nhìn thoáng qua Vương Tử.

"Ta muốn mua súng ngắn, súng bắn tỉa của sát thủ liên minh Nhị Hào" Vương Tử bình thản đáp.

"Nga, không thành vấn đề a!"

Vệ Tử Sở cướp lời nói, trách cứ nhìn thoáng qua Vệ Tử Phương, hắn như thế nào có thể nghi ngờ Vương Tử, đại trưởng lão phải phân phó có thể đáp ứng hết thấy điều kiện của Vương Tử!

"Ha ha, Nhị Hào chính là tay súng thiện xạ, mà cây súng của hắn cũng là tuyệt vô cận hữu xuất từ tay Nhị Hào chính mình thiết kế, nghe nói so với súng hiện tại tiên tiến nhất đang dẫn đầu tốt hơn không ít, số người nhìn chăm chăm vào súng này cũng khá lớn a, Lý Chiến, quân đội cũng rất muốn phải không?" Vệ Tử Phương nói, nhìn đến trên mặt Lý Chiến không chút thay đổi.

"Từ bỏ."

Nghe lời nói này, nói cách khác nguyên bản là muốn, bởi vì Vương Tử muốn, cho nên liền từ bỏ.

"Hắc hắc, Chiến gia! Dù ý tứ a, nói như vậy, cho dù ta muốn mua, người khác cũng sẽ nghĩ đến người cảm đến quân đội đúng không?"

Lý Chiến không đáp lời, Vương Tử nghe được câu trả lời thuyết phục, cũng tự động xem nhẹ một ít tầm mắt nghi ngờ.

Lúc này, cửa ghế lộ lại một lần nữa bị đẩy ra, một thân hình thon dài lười biếng cất bước tiến vào, lắc lắc mái tóc rũ xuống nhìn thoáng qua người trong phòng, tiếp tục lười biếng đi, thân hình đột nhiên chấn động, ngừng đầu nhìn hướng Vương Tử, sau đó khoa trương cười bước nhanh đi đến trước mặt Vương Tử.

"Oa ~ mỹ nữ, người ở đây a ~" người nọ rất vui vẻ nói, ngồi xuống tay vịn sofa Vương Tử, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Vương Tử.

"Ân" Vương Tử nhìn hắn một cái đáp.

"Sớm biết người cũng ở đây ta liền sớm một chút đến đây!" Thiên Dạ ảo não nói, cũng không tìm thấy những lời khác, trên mặt lộ ra vẻ cười thật to, vui sướng nhìn nhìn y phục trên người Vương Tử.

"Uy uy uy, người làm gì vậy, buông, buông tay" đột nhiên Thiên Dạ kêu lớn, một bàn tay thon dài nắm áo hắn từ phía sau.

"Tại sao là người a bà nam nhân! Mau thả ta ra!"

"Người bảo ta cái gì?"

"Nam, Miểu tử, Miểu tử còn không được sao, mau thả ta ra!" Cảm giác được phía sau càng tăng thêm lực đạo, vội vàng sửa lời nói.

"Hừ, tiểu tử ngươi càng ngày càng không lễ phép ha! Tiểu tử ngươi ngốc một bên đi!"

"Ta không, ta muốn ở đây!" Thiên Dạ ngoài dự đoán kiên trì nói.

"Ha, ngươi còn có lá gan lớn đứng không, tốt nhất nên im lặng ngốc một bên đi!"

Lý Miêu mệnh lệnh nói, Thiên Dạ từ nhỏ bị Lý Miêu độc hại, chính mình đánh không lại nàng, cho dù đánh thắng được, hấn đường đường là Thiên Dạ cũng không có khả năng động thủ cùng nữ nhân đứng không?Đàng phải dựa vào ghế salon bên cạnh.

"Vương Tử đứng không, ta gọi là Lý Miêu, tam thủy miêu nga ~ "

Lý Miêu tiến lên một bước ngồi trên tay vịn ghế sofa của Vương Tử , nghiêng đầu nói.

Vương Tử ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lý Miêu, Từ Mã Thủ phía sau vừa mới nói qua đây là nữ tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử Hoa Hạ, hơn nữa lại là võ tướng chưa từng có ai! Cùng Lý Chiến có đôi mắt thâm thúy tương tự, vì là nữ tính nên trong ánh mắt đặc biệt mềm mại cũng không thể bỏ qua áp bách hỗn loạn.

"Ngươi mặc là y phục tân trân ny hàng loạt đi? Thiên Dạ tiểu tử kia chính là sống chết không để cho ta, cho dù ta uy hiếp hấn nói muốn đem hấn chop tới quân đội hấn cũng không cấp, không nghĩ tới hiện tại mặc trên người của ngươi, bắt quá, ngươi mặc đích xác nhìn rất đẹp a!"

Đặc điểm lớn nhất của hàng loạt y phục tân ny chính là thoải mái, thậm chí so với chiến phục bộ đội đặc biệt thoải mái hơn rất nhiều, hơn nữa nhìn bề ngoài y phục cùng y phục bình thường không có gì khác biệt.

"Thiên Dạ hiện tại đã đem Hạ Na Duy Tư cấp gia tộc, nói cách khác không còn làm y phục nữa, ai, tuy rằng tiểu tử kia ngốc nghếch, nhưng về phần may và để sống vẫn làm rất khá." Lý Miêu nói xong trêu tức nhìn Thiên Dạ.

"Uy uy, cái gì về phần may và để sống a? Bỏ đại gia kia gọi là thiết kế, thiết kế!" Thiên Dạ kêu lên, cuối cùng còn lẩm bầm câu "bà nam nhân"

"Mỹ nữ, ngươi đừng nghe nàng nói bừa, ngươi cần y phục thì cứ việc nói, ta còn có thể giúp ngươi làm a!" Thiên Dạ dừng một chút cùng Vương Tử nói.

"Ân" Vương Tử nhìn ánh mắt Thiên Dạ chờ mong đáp, mà Thiên Dạ nghe được câu trả lời thuyết phục tự cổ mục đích bản thân ngây ngô cười.

"Triệu sư gia đến đây" Lý Văn quản gia ở một bên nói, trong phòng tầm mắt của mọi người nhất trí nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy trên hành lang tầng một là một nam nhân trung niên mặc đường trang màu trắng, một đám hắc y bảo tiêu vây quanh đi hướng một ghế lô, mà một nữ tử mặc váy hồng nhạt đi bên cạnh nam nhân trung niên, lại liên tiếp quay đầu nhìn bên này, tựa hồ là nam nhân trung niên nói câu gì đó, nữ tử ngoan ngoãn đi theo vào ghế lô.

"Đêm nay nhất định sẽ bán đấu giá." Vệ Tử Phương đột nhiên nói.

"Đúng vậy a." Lý Miêu nói, không khí trong phòng tựa hồ đột nhiên ngưng trọng không ít.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 69: Hội Đấu Giá (Nhị)

Editor:HamNguyet

"Triệu sư gia, tên thật là Triệu Thệ, là tứ đương gia Thanh Long bang, đa mưu túc trí, Thanh Long bang từ một bang phái nhị lưu, theo Triệu Thệ hợp tung liên hoành mưu kế, dùng ba năm thời gian đánh bại cùng thù tóm toàn bộ hơn sáu mươi bang phái lớn nhỏ ở Hoa Hạ, hiện tại trở thành đệ nhất bang phái Hoa Hạ không ai có thể lay động."

Từ Mã Thủ ở bên người Vương Tử giải thích.

"Triệu Thệ được gọi là sư gia có rất ít người biết nguyên nhân chân chính, tăng tổ phụ hấn từng bá sư là danh nho Lưu Bá Ôn, mà Lưu Bá Ôn thông kinh sử, hiểu thiên văn, tinh binh pháp, thần cơ diệu toán, bày mưu nghĩ kế, dân gian có câu "ba phần thiên hạ Gia Cát Lượng, thống nhất giang sơn Lưu Bá Ôn", mà Triệu Thệ cũng được ví với đạo lý này."

"Hấn tại sao tới đây?" Vương Tử hỏi.

"Tam đại gia tộc hôm nay tới đây chính là hướng đến đồ vật trong tay hấn-- Hiên Viên kiếm "

Hiên Viên kiếm? Vương Tử nghi hoặc, thái độ tam đại gia tộc đối đãi với thanh kiếm này thực cẩn thận, ở Hoa Hạ, Hiên Viên kiếm là đồ vật tồn tại trong truyền thuyết, mà nàng lại biết Hiên Viên kiếm kia là thật sự tồn tại, nhưng hôm nay lại chỉ trình diện ở thế tục, bảo vật xuất thế, Tu Chân giới như thế nào lại không có động tĩnh?

"Sur gia sẽ không dễ dàng ra tay" Lý Chiến lên tiếng nói.

"Ngay cả ma ồm trừ hoàng Uy quốc kia cũng tạo không ra sóng to gió lớn gì, Chiến gia không phải đang sợ đi!"

Vệ Tử Sở trêu chọc nói, Lý Chiến không có biểu tình gì nhìn thoáng qua Vệ Tử Sở, không khí tựa hồ dịu đi không ít.

"Ai nha nha, các người lo lắng cái gì a, nếu không còn biện pháp, chúng ta có thể sử dụng mỹ nhân kế, không phải có người gặp người thích, hoa gặp hoa nở--tiểu Khiêm Khiêm ở đây sao!"

Đây là người mới vừa rồi vẫn không nói gì-- Mộ Thiên Công, mềm mại dựa vào ghế sofa, trêu tức nói.

"Ai ai ai, các người nhìn người ta làm cái gì, tuy rằng người ta cũng hiểu được sử dụng mỹ nhân kế càng thích hợp với người ta, nhưng là, người Triệu đại tiểu thư chung tình cũng không phải là người ta đâu..." Thanh âm Mộ Thiên Công khẽ gọi thong thả nói.

"Sur gia sẽ không đem đồ vật nhà mình mua đến cấp Uy quốc đi?" Lý Miểu nói.

"Ý tứ Sur gia đích xác là năng giả được chi" Vệ Tử Phương nói.

"Yên tâm đi, hắn sẽ đưa ra điều kiện, tổng sẽ không để cho ta trích tinh phản nguyệt đi!" Vệ Tử Sở tựa hồ không thêm đề ý nói.

(phản nguyệt trích tinh:trèo trăng hái sao)

"Vòng thứ ba bắt đầu rồi" Lý Miểu nói.

Hội đấu giá đã tiến vào vòng thứ ba, liền như ý nghĩa, cũng là vở kịch lớn của hội đấu giá đã tới.

Đấu giá sư trên đài bán đấu giá thay đổi thành một nam nhân trung niên tứ bình bát ôn, nhìn đồ bán đấu giá trên đài chậm rãi dâng lên, chỉ thấy điểm một góc hắc sắc xuất hiện, Vương Tử liền nâng mắt gắt gao nhìn chăm chú vào toàn cảnh hiện ra một chút, đúng rồi, đích thật là súng của Cửu U, nàng đã từng xem qua vô số lần.

Người bên trong không hẹn mà cùng nhìn về phía Vương Tử, sau đó dường như không có việc gì dời tầm mắt đi chỗ khác.

Con người Vệ Tử Khiêm không thể ức chế âm thầm trong chớp mắt, tuy rằng trong hắc mâu Vương Tử cho dù buộc đá ném sông cũng không xuất hiện bất cứ dao động gì, nhưng trực giác hẳn biết Vương Tử thực khản trương nhìn súng ngắm kia, mà súng ngắm là của Nhị Hào, như vậy có phải hay không nói Vương Tử kỳ thật khản trương chính là Nhị Hào?

Buông ra bàn tay nắm chặt, Vệ Tử Khiêm trong lòng cười khổ một tiếng, người có thể làm cho Vương Tử để ý, nên vĩ đại như thế nào? Không dấu vết nhìn thoáng qua đệ đệ nhà mình cùng vài huynh đệ khác, hôm nay mới là lần đầu tiên bọn họ gặp Vương Tử đi, có thể làm cho vài thiên chi kiêu tử từ từ nhỏ đến lớn mất cao hơn đầu tiên nhần giới thiêu chính mình lại gặp đối phương phản ứng lãnh đạm không thêm đề ý, Vương Tử tuyệt đối là ngoại lệ duy nhất trong cuộc đời bọn họ, không ngoài sở liệu của hắn, ngoại lệ duy nhất này của bọn sẽ cùng sinh mệnh bọn họ kéo dài đến mãi về sau.

Vương Tử chính là như vậy, một khi đi vào tầm mắt của người, phảng phất như từ trường vô hình, dắt người đuổi theo đạo thân ảnh kia, mặc kệ nàng tản ra bên ngoài khí tràng cự người ngàn dặm, không thêm đề ý coi thường nâng chân sâu dưới đáy mắt, vẫn mặc kệ chui đầu vào lưới, mua dây buộc mình, lại vui vẻ chịu đựng.

"Các vị, súng ngắm mọi người nhìn đến hiện tại chính là súng bắn tia của đương kim sát thủ liên minh Nhị Hào tự tay thiết kế, sáu năm trước cây súng này đã ở Hà Lan đi ngang qua toàn bộ thôn xóm thư sát tài chính trùm Bỉ đến hoặc mạn, có vô số người mơ ước có được cây súng chân chính được xưng là quyết sát ngàn dặm!"

"Không dối gạt mọi người, trước đó, chúng ta đã thỉnh qua chuyên gia về phương diện hoá giải súng ống hóa giải qua cây súng này, kết quả lại biểu hiện cây súng này phối trí không có nào chỗ đặc thù, nói cách khác, súng ngắm này có tầm sát thương đạt tới 1500 thước, có lẽ chỉ có thiên phú cao của Nhị Hào mới có thể làm ra!"

"Không nói đến giá trị cây súng này, chỉ nói đến cây súng này sẽ trở thành lịch sử không thể hủy diệt, ha ha, những thứ khác không nói nhiều, giả quy định hai trăm vạn, mỗi lần tăng giá ít nhất năm mươi vạn, hiện tại bắt đầu!"

Từ lúc búa bán đấu giá hạ xuống, dưới đài lục tục vang lên thanh âm tăng giá.

"Ba trăm vạn!"

"Bốn trăm vạn!"

...

"Bảy trăm vạn!"

"Bảy trăm năm mươi vạn!"

...

"Một ngàn vạn "

"Uy, lão huynh ngươi thật đúng là muốn mua súng này a, làm gì liên tiếp tăng giá a?" Dưới đài một người gặp người bên cạnh vẫn liên tục giờ thẻ bài, khó hiểu hỏi.

"Hắc hắc, ai nói ta muốn mua, cho dù ta muốn mua người khác cũng không đồng ý không phải sao?"

"Người khác?"

"Nhìn đến nhiều người hết giá cũng chỉ là vui đùa mà thôi,mục đích tăng giá là tạo thanh thế,người mua chân chính còn đang ở phía sau "

"Hai ngàn vạn "

"Hai ngàn ba trăm vạn "

...

"Ba nghìn vạn, ba nghìn vạn! Còn có...Người tăng giá hay không? Ba nghìn vạn lần nhất thứ, ba nghìn vạn lần thứ hai, ba nghìn vạn lần thứ ba..."

"Ba nghìn năm trăm vạn!" Đây là thanh âm từ ghế lô lâu hai truyền đến, mà thanh âm người này đúng là Đổng Nguyên ngồi chung bàn ở sòng bạc không lâu cùng Vương Tử.

"Hừ, không biết tự lượng sức mình" trong ghế lô im lặng vang lên thanh âm Vệ Tử Sở khinh thường hừ lạnh.

"Chiến gia,sao ngươi không tăng giá?" Vệ Tử Sở nhìn thoáng qua Vương Tử hỏi Lý Chiến.

"Không, từ từ "

"Bốn ngàn vạn!" Lâu hai một ghế lô khác lên tiếng.

"Bốn ngàn vạn!" Đổng Nguyên tiếp tục tăng giá.

"Bốn ngàn lẻ mười vạn!"

"Bốn ngàn năm trăm vạn!"

"..." Đổng Nguyên không lập tức tăng giá, tựa hồ bởi vì còn suy tính có nên dùng giá cao như vậy mua cây súng này hay không, bán đấu giá sư cũng nói, bọn họ thỉnh chuyên gia cũng không thể kiểm tra đo lường ra súng ngắm này phối trí có gì chỗ đặc biệt, mà bọn họ sẽ không trả giá cao chỉ vì một vật kỷ niệm.

"Bốn ngàn năm trăm vạn! Còn có...Người tăng giá hay không? Bốn ngàn năm trăm vạn lần thứ nhất, bốn ngàn năm trăm vạn lần thứ..."

"Năm nghìn vạn!"Ghế lô lâu ba Triệu sư gia lên tiếng.

Lâu ba có bốn ghế lô,ghế lô tam đại gia tộc tương thông,một ghế lô khác chính là Thanh Long bang, hiện giờ gặp Thanh Long bang muốn mua,người thức thời nhất định sẽ không đi đâm đầu vào hòng súng người ta, mà đại biểu Uy quốc cũng không có phản ứng, đại khái là muốn tập trung tinh lực ứng đối với Hiên Viên kiếm đi.

"Năm nghìn năm mươi vạn!"Quản gia Lý Văn đề micro trong tay xuống,trong hội trường vang lên thanh âm Lý Văn.

"Năm nghìn một trăm vạn "

"Năm nghìn một trăm năm mươi vạn!"

"... Năm nghìn hai trăm vạn" Triệu sư gia bên kia tạm dừng một chút hô.

"Năm nghìn năm trăm vạn!"

"Năm nghìn năm trăm năm mươi vạn!"

"Ha hả,sáu ngàn vạn!" Lý Văn nở nụ cười một tiếng nói.

Lầu ba trong ghế lô Triệu sư gia, một nữ tử thân hoa hồng nhạt hai tay đề lại cái nút Triệu sư gia muốn ấn xuống, mi tâm xinh đẹp tuyệt trần nhăn lại không cao hứng nói:

"Ba ba, người cần gì a, cũng không phải cây súng kia thì nhất định không được, vì cái gì vẫn tăng giá!"

"Ha ha, người là sợ Khiêm tiểu tử kia mất hứng đi? Nâng giá như vậy liền theo không kịp cũng không xứng làm hiền tế của Triệu Thệ ta!"

"Ba ba người nói cái gì đó! Không phải có tiền hay không có tiền, người không cần luôn cùng Tử Khiêm bọn họ đối nghịch, Tử Khiêm vốn không thích ta, người còn làm như vậy Tử Khiêm sẽ cách xa ta hơn!" Nữ hài tức giận nói.

"Lập trường của chúng ta vốn dĩ nhất định là đối đầu, gia tộc Khiêm tiểu tử là chính khách, mà ba ba là đạo tặc, có thể không đối nghịch sao, ôi chao ôi chao, nữ nhi ngoan, không khổ sở, không khổ sở, ba ba nghe lời người là được, không nâng giá liền không nâng giá vậy!"

Thấy mặt nữ nhi càng ngày càng tức giận, Triệu Thệ ném micro xuống thỏa hiệp.

"Sáu ngàn vạn lần! Còn có...Người nâng giá hay không? Sáu ngàn vạn! Sáu ngàn vạn lần thứ nhất, sáu ngàn vạn lần thứ hai, sáu ngàn vạn lần thứ ba!"

Rất nhanh có nhân viên tạp vụ đem súng bắn tia đóng gói tốt đưa lên đến, lấy súng ngắm từ trên tay Lý Văn, Lý Chiến tự tay ngăn chặn đem súng đưa trước mặt Vương Tử.

"May mắn không làm nhục mệnh" Lý Chiến nói, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào Vương Tử.

"Cám ơn" Vương Tử tiếp nhận súng, trong mắt xẹt qua vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 70: Hiền Viên Kiếm

Mở túi súng ra, Vương Tử một tắc, một tắc chạm vào thân súng, còn nhớ rõ trước kia Cửu U không có việc gì liền chà lau súng của hắn, lau xong rồi còn muốn sờ một lát, nói là tề đồng bọn của hắn, kêu là bồi dưỡng tình cảm, ngẫu nhiên đùa giỡn bảo nói vì có hắn tề nên súng mới có được da thịt bóng loáng, đáng người gọi cảm như thế.

Tuy rằng súng đối với Cửu U mà nói cũng không quan trọng như vậy, nhưng không đến vạn bất đắc dĩ Cửu U cũng sẽ không buông tha cho nó...

"Tử Mã tiên sinh, mấy người người đứng tới lúc trước kia là Huyết tộc, cho nên người không cảm giác được hơi thở người thường trên người bọn họ" Vương Tử đột nhiên nói.

"Huyết tộc? Lão phu cũng từng nghe nói qua, Huyết tộc tị thế mà cư, sẽ không dễ dàng bước vào thế giới của nhân loại, chứ nói chi là đến Đông Phương, bọn họ như thế nào sẽ xuất hiện tại nơi này?"

"Chuyện này người cũng đừng quản, người cách xa xa đi theo phía sau bọn họ, nhìn xem bọn họ tiếp xúc với những loại người gì, nhớ lấy, không cần tới gần "

"Vâng "

Vương Tử ngẩng đầu, thấy Lý Chiến còn đứng trước mặt, nghĩ đến tiền bán đầu giá còn chưa đưa cho hắn, từ trong túi tiền hồng bên phải xuất ra một tấm thẻ màu vàng đã chuẩn bị tốt, là thẻ tài khoản Giám Bảo lâu cấp nàng, nàng ở Hoa Hạ cũng không có thân phận hợp pháp, nên không thể xử lý thẻ ngân hàng.

Nhìn tấm thẻ màu vàng trước mặt, may kiếm Lý Chiến gần như không thể phát hiện nhăn lại, duỗi tay đẩy trở về trước mặt Vương Tử, bàn tay to màu lúa mạch cùng bàn tay nhỏ trắng nõn, thon dài của nàng đối lập, Lý Chiến có chút lưu luyến thu hồi tay, nhìn Vương Tử nói:

"Đây là lễ gặp mặt, không cần trả lại tiền cho ta "

Vương Tử nhũn mày, nàng cũng không cảm thấy giữa bọn họ cần đến lễ gặp mặt này, đang muốn tiếp tục đưa qua, lại bị một bàn tay thon dài ngăn cản trở về.

"Tử tiểu thư, đại trưởng lão đã nói qua phải thỏa mãn hết thấy yêu cầu của người, súng ngắm người cứ việc thu hồi, sáu ngàn vạn mà thôi, vài đại nam nhân chúng ta, như thế nào có thể đòi tiền của người." Vệ Tử Khiêm cười nói.

Lý Chiến nhìn thoáng qua Vệ Tử Khiêm, không nói gì. Vương Tử thu hồi thẻ, nàng cũng đã nhìn ra, vài người nhất định sẽ không thu tiền của nàng, nàng không nghĩ vì chuyện này mà tiếp tục đưa.

"Khi kết thúc ta sẽ đem khẩu súng đi,sau sẽ đưa qua cho người." Lý Chiến nói.

"... Ân" Vương Tử đáp.

Lý Miêu ở một bên cười thầm, hai người đối thoại nhìn như không đầu không đuôi,lại hoàn toàn hiểu được ý tứ trong lời nói, này có tính là ăn ý hay không?Lại nói ca ca Lý Chiến nhà nàng từ trước tới nay đều lười động não những chuyện không liên quan đến mình, lúc này đây lại suy nghĩ chu toàn như vậy, tránh cho chỗ tới có người theo dõi, còn muốn mang khẩu súng về,đi một vòng tròn sau lại gặp Vương Tử.

Dựa vào tính tình bất động như núi của ca ca nàng,ngày thường nói nhiều thêm vài lời đều tựa như bỏ thí, hôm nay khó có dịp chủ động cùng một nữ tử đáp lời, kết quả người ta lạnh nhạt, hai người đều lạnh như vậy, sẽ không là mối tình đầu của ca ca nhà nàng đi, nghĩ vậy,hai mắt Lý Miêu sáng lên xem xét ca ca nàng, cố gắng muốn nhìn ra được điểm kì lạ.

Lại giương mắt gian nhìn đến khoé miệng Vệ Tử Khiêm mỉm cười nhìn Vương Tử, nụ cười kia khiến cho khuôn mặt trắng nõn của hắn có chút không chân thật, nàng trước nay đều biết Vệ Tử Khiêm cười lộ lên rất đẹp, nhưng không biết có thể ấm như vậy...

Lý Miêu đột nhiên không còn tâm tư cân nhắc đại ca nhà mình nữa, bưng chén trà trước mặt lên uống ngay một hơi, mượn chén trà này che dấu ánh mắt âm thầm của chính mình,nước trà hơi lạnh từ yết hầu một đường xuống phía dưới,mang theo từng giọt chua xót.

Bên kia Mộ Thiên Công dựa trên ghế sofa mềm mại, nhìn vài người thần sắc bất đồng quay chung quanh Vương Tử, mòng mòng hướng về phía trước gọi lên,mang theo một độ cong yêu dã,ánh mắt dài nhỏ liếc hướng Vương Tử, bỗng rừ xuống mi mắt,che dấu suy nghĩ trong mắt.

"Nhóm tiên sinh,nhóm nữ sĩ, ở trung tâm phòng đấu giá chúng ta,xuất ra bảo vật có thể nói là nhiều không kể xiết,không ít bảo tàng bị vùi lấp trong sông dài không người biết đến,trải qua mấy ngàn năm Hoa Hạ thậm chí là lịch sử xa hơn nữa, chúng không tiếng động được ghi vào những bản ghi chép lịch sử bất diệt, mà trung tâm phòng đấu giá chúng ta mở ra,chỉ vì tận chức,tận trách khai quật bảo vật để có thể truyền lưu chúng cho những vị chủ nhân phù hợp!"

"Tuy rằng nhân loại đã sớm thoát ly thời đại vũ khí lạnh, nhưng vô luận như thế nào chúng ta cũng không thể phủ nhận tổ tiên chúng ta có trí tuệ lớn về vũ khí lạnh, tin tưởng mọi người đều thực chờ mong vật phẩm kế tiếp của hội đấu giá -- Hiên Viên kiếm,là thượng cổ thần kiếm trong truyền thuyết truyền lưu hậu thế, có thể khai thiên tích địa,di sơn hải đảo hay không ta không biết, nhưng chém sắt như chém bùn,kiếm huyết phong hầu lại là thật sự!"

Trên triển đài,thanh âm nam nhân trung niên có chút kích động giải thích nói,mà xung quanh tức khắc một mảnh xôn xao, hiển nhiên đối với Hiên Viên kiếm này đã chờ mong thật lâu.

Giàn giáo vững vàng đứng ở giữa triển đài, bán đấu giá sư xốc lên vài đồ che, toàn trường nháy mắt an tĩnh lại, ngưng thần nhìn chằm chằm thanh kiếm trên đài.

Vương Tử có thể cảm giác được không khí bên trong có biến hoá vi diệu, mọi người đều đem tầm mắt giăng co trên Hiên Viên kiếm.

Vương Tử buông ra thần thức cảm thụ Hiên Viên kiếm một chút, mi tâm hơi nhíu,hơi thở lịch sử trên thân Hiên Viên kiếm rất nặng, nàng thế nhưng không cảm giác được niên đại của nó, hơn nữa thân kiếm tản ra hàn khí dày đặc,kiếm khí xơ xác tiêu điều thậm chí ngăn chặn thần thức của nàng,thời điểm thần thức bọc lên thân kiếm, Vương Tử cảm giác rõ ràng kiếm khí lại nồng đậm thêm một ít!

Sau khi an tĩnh trong thời gian ngắn ngủi, trong đại sảnh một thanh âm vang lên kéo theo thanh âm nói chuyện liên tiếp hết đợt này đến đợt khác, Hiên Viên kiếm phải trải qua xử lý tỉ mỉ, băng vào bể ngoài của nó, liền cũng đủ làm cho nhóm người điên cuồng,thân kiếm màu ngân bạc sáng bóng, dài chừng ba thước, chuôi khoan,một đường vân lộ kỳ dị uốn lượn kéo dài từ dưới đến phía trên chuôi kiếm,vân lộ màu vàng bao trùm trên thân kiếm màu ngân bạc, thần bí cùng xơ xác tiêu điều khó hiểu thẳng bức tâm người!

Vương Tử lại một lần nữa dùng thần thức thăm thấu Hiên Viên kiếm, trừ bỏ kiếm khí càng thêm nồng đậm, ngoài ý muốn chính là thần thức của nàng căn bản không thể thăm thấu thân kiếm! Vương Tử đảo mắt nhìn vài người bên cạnh một chút, phát hiện bọn họ cũng không phát giác ra kiếm khí tăng cường, nói cách khác, mới vừa rồi kiếm khí chỉ nhằm vào nàng!

Kiếm này thực cổ quái! Không có linh khí dao động, lại có thể ngăn trở thần thức, tuy rằng kiếm khí tản mát ra cũng không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với nàng, nhưng nàng chưa bao giờ biết một thanh kiếm có thể tự chủ phát ra kiếm khí!

Vương Tử gất gao nhắm mắt một chút,khi mở mắt ra,con người đen như mực trong nháy mắt có hồng quang hiện lên,thời điểm rời khỏi Ngân Lân hồ nàng cũng đã không cần dùng đến ánh mắt đặc thù mới có thể nhìn thấy quý quái, mà có vài thứ,nàng phải dùng đến ánh mắt đặc thù mới có thể nhìn đến.

"Lần bán đấu giá Hiên Viên kiếm này không có giá thấp,ai ra giá cao thì được, nhưng phải hoàn thành ba điều kiện phụ mới có thể cuối cùng có được Hiên Viên kiếm!"

Búa đấu giá sư hạ xuống,gừa đại sảnh lại đột nhiên im lặng, cũng không có người ra giá, đúng vậy,nhóm người hôm nay phần lớn là hướng về phía Hiên Viên kiếm mà tới, có người của ba đại gia tộc cùng đại biểu Uy quốc, mọi người đều rất rõ ràng, trận này là trận tranh đấu giữa bọn họ,nên đều rón cổ lên chờ trò hay bắt đầu.

Trong đại sảnh dần dần ồn ào, không biết ai hô giá trước, đánh vỡ bầu không khí hiện trường có chút quý dị.

Khu ghế lô vô cùng yên tĩnh,ba đại gia tộc cùng đại biểu Uy quốc đều tại chỗ quan sát.

Theo thời gian trôi qua, trong đại sảnh không khí dần dần quý dị, người ra giá cạnh tranh càng ngày càng ít, chỉ thấy vài người thay nhau ra giá, đến cuối cùng chỉ còn lại một người ra giá, sau hiện trường đột nhiên an tĩnh, mà giá hiện tại đã cao tới ba triệu bốn ngàn vạn!

Đại sảnh bỗng nhiên an tĩnh lại làm cho bán đấu giá sư cũng sững sốt một chút, hiển nhiên hắn cũng cùng mọi người có nhất trí suy nghĩ, hiển viên đêm nay còn chưa lên sân khấu, như thế nào liền lạnh xuống dưới? Nhưng sau khi hắn sững sốt, tố chất nghề nghiệp tốt khiến cho hắn lập tức cầm búa hô:

"Ba triệu bốn ngàn vạn nhất thứ, ba triệu bốn ngàn vạn lượng thứ..."

Vị huynh đệ bất hạnh kia trong thanh âm của bán đấu sư tứ bình bát ổn mà mồ hôi chảy ra ròng ròng, sự tình tại sao có thể như vậy, hiển tại đã không chấp nhận được hắn suy xét có muốn Hiên Viên kiếm này hay không, đây dĩ nhiên là củ khoai lang phòng tay, không nói đến hắn cũng không đủ tiền trả, chỉ cần nói sau khi hắn có được thì có mệnh đề hưởng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 71: Đánh Cờ

Editor:HamNguyet

Mặc kệ trong lòng hắn nghĩ như thế nào, sau khi bán đấu giá sư nói một tiếng xác nhận cuối cùng, búa bán đấu giá hạ thật mạnh xuống, ở thời điểm hắn còn không biết phản ứng làm sao, lời nói bán đấu giá sư đột nhiên truyền đến:

"Dựa theo người ủy thác yêu cầu, vị tiên sinh này phải hoàn thành ba điều kiện người ủy thác đưa ra, lần giao dịch này mới có thể thành công!"

Hắn đột nhiên bừng tỉnh, đúng vậy, giao dịch chưa thành công, nếu hắn không làm được ba điều kiện kia... Nhìn nhân viên công tác nâng lên bàn dài, vài đồ che đầy đồ vật lớn nhỏ bất đồng, nói vậy đây chính là điều kiện Triệu Thệ đưa ra.

Không ngoài dự kiến, điều kiện thứ nhất người nọ cũng không hoàn thành được, thờ dài nhẹ nhõm một hơi đi xuống, vốn muốn giả trang một chút, nhưng vừa xúc lên tấm vải đồ thứ nhất hắn liền trợn tròn mắt, cờ vậy? Cái gì a? Hắn căn bản không biết được không, nên cũng không cần giả trang.

Bán đấu giá sư có chút xấu hổ, bán đấu giá Hiên Viên kiếm này thực có điểm quý dị, không nói đến tiền bán đấu giá cũng không đạt tới hiệu quả mong muốn, một vật phẩm vốn dĩ chạm tay có thể bùng nổ, nếu xử lý không tốt, việc này truyền ra ngoài trung tâm phòng đấu giá cũng không tốt.

Đang ở thời điểm bán đấu giá sư rất nhanh tự hỏi xử lý tình huống hiện tại như thế nào, từ không trung truyền tới thanh âm của quản lý: "Bán đấu giá tiếp tục, tuyên bố ai có thể hoàn thành điều kiện người ủy thác đưa ra, hơn nữa dâng ba triệu bốn ngàn vạn, Hiên Viên kiếm liền thuộc về người đó!"

Bán đấu giá sư rất nhanh tuyên bố quyết định đổi mới hoàn toàn.

Lần này lại không ai dám hé răng, có lần giáo huấn vừa rồi, bọn họ như thế nào cũng không dám "Vọng luận quân tâm".

Lúc này thang máy chỗ đại sảnh truyền đến hai tiếng "Đình Đình", mọi người đều ăn ý quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thang máy từ từ mở ra, chậm rãi đi ra ngoài hai phe nhân mã, trên thực tế lực chú ý của mọi người trên cơ bản toàn bộ tập trung vào đoàn người bên trái, vài vị công tử nổi danh nhất kinh đô đứng cùng nhau, hiệu quả kia tuyệt đối có thể chói mắt mắt cầu!

Vệ Từ Phương ra vẻ vô hại, Vệ Từ Sở hào sảng soái khí, Vệ Từ Khiêm tao nhã như ngọc, Mộ Thiên Công diễm dúa yêu dã, Lý Chiến như lợi kiếm trong vỏ.

Tựa hồ không thèm để ý chút nào đến không khí hiện trường cơ hồ ngưng trệ, ánh mắt Mộ Thiên Công đảo qua mọi người, khóe miệng chậm rãi lộ ra một nụ cười diễm dúa lẳng lơ, mọi người đắm chìm trong nụ cười mê người kia, tại hiện trường không ít nữ tử không tự giác hết ảm lên, nhìn Mộ Thiên Công bằng ánh mắt lóe sáng như lang sói.

Tựa hồ thấy Mộ Thiên Công ghé tòm, Vệ Từ Sở nghiêng mặt đi, Lý Chiến đứng im bất động, Vệ Từ Khiêm, Vệ Từ Phương nhìn như không thấy.

Mấy vị công tử phong hoa tuyệt đại, các đại biểu Uy quốc đích xác không đủ xem, duy nhất có thể nhìn đến cũng chỉ có vị trừ hoàng kia, âu phục màu trắng bao vây lấy thân hình mảnh dài, tóc dài cập bả vai, khuôn mặt sinh vài phần âm nhu, mặt không có chút máu, có thể thấy dưới làn da trắng bệch ẩn ẩn màu xanh, cũng đồng dạng một thân âu phục màu trắng giống Vệ Từ Khiêm, nhưng vị trừ hoàng này hiển nhiên không thể so sánh được.

Vệ Từ Phương hướng tới đối phương lộ ra một nụ cười tươi, ngoài cười nhưng trong không, mấy vị công tử dẫn đầu đi về phía trước, không chút ảnh hưởng bởi ánh mắt nóng bỏng của mọi người, bình thân ung dung tiêu sái đi đến vị trí hàng ghế phía trước được sắp xếp đặc biệt ngồi xuống.

"Điều kiện đầu tiên đó là coi bỏ tàn cục bàn cờ, ván cờ này là hơn một tháng trước ở Lạc Dương lấy được trong ngôi mộ chôn cất y phục và di vật của một vị vương gia nhân tàn, bàn cờ, quân cờ đều được bảo tồn đầy đủ, đến nay đã có niên đại hơn ba trăm năm, các vị có hứng thú có thể tự hành tính

toán theo công thức

sau đó tiến lên thử một lần, nhưng chỉ có một lần cơ hội, đương nhiên, cùng các vị đánh cờ đó là Triệu sư gia!"

Bán đấu giá sư gặp mọi người Uy quốc sau khi ngồi xuống liền giảng giải lại nói tiếp.

Từ lúc lời nói bán đấu giá sư hạ xuống, hiện trường một mảnh ồ lên, Triệu sư gia là ai a, tìm hết người tài ba dị sĩ ở Hoa Hạ, Triệu Thệ tuyệt đối là xếp ở vị trí cao, tương truyền Triệu Thệ năm đó được xưng là "Hoa Hạ kỳ nghệ đệ nhất nhân" phương trượng Tung Sơn của Thiếu Lâm tự cũng phải nhường một tấc!

Tương truyền đại trưởng lão Vệ Sùng trong tam đại thế gia tinh thông kỳ nghệ, cũng phải khó khăn lắm mới chống lại Triệu Thệ hạ thành ngang tay, nghe nói trong lúc đó Triệu Thệ ngại lập trường hai phe thủy hỏa bất dung, đương nhiên đây cũng chỉ là nghe nói, không biết Vệ Sùng hiện giờ còn tại thế hay không, ngày hôm nay đám tiêu bồi Vệ gia này không biết có ứng đối nổi hay không!

Trong ghế lô tầng cao nhất, nữ tử một thân váy hoa hồng nhạt có chút lo lắng nhìn nam tử tao nhã như ngọc trong đại sảnh, kéo tay áo nam nhân trung niên hỏi: "Ba ba, Từ Khiêm sẽ coi bỏ được bàn cờ kia sao? Người vì cái gì không đưa ra điều kiện đơn giản? Bàn cờ này người phải mất thời gian vài ngày mới có thể coi bỏ, cần gì phải làm khó Từ Khiêm a?"

"Nữ nhi ngoan nói cái gì vậy? Nếu đơn giản thì Từ Khiêm tiểu tử kia có thể coi bỏ, không phải người Uy quốc cũng có thể sao? Đừng tiểu tính tình, mấy người kia nhất định rất lợi hại! Hơn nữa, người nên đối với Từ Khiêm có niềm tin tưởng a!"

"Vậy người cũng không nên tự mình ra trận a!"

"Bàn cờ này người bình thường không hạ được, được rồi, được rồi, nữ nhi ngoan, nếu không giải được không phải còn có điều kiện thứ hai đó sao?"

"Cửa thứ nhất qua không được còn nói cái gì a..."

"..."

Mặc kệ ý tưởng Triệu Thệ làm sao, mọi người trong tam đại thế gia đang nhìn đến ván cờ hiện tại trên mặt cũng không biểu hiện thần sắc gì, nhưng trong không khí lưu động âm ỉ ngưng trọng lên.

"Có thể giải sao?" Vệ Từ Phương truyền âm hỏi.

"Nào có cờ nào không giải được" Mộ Thiên Công cười đáp. "Chậm đã, hơn nữa bàn cờ này có điểm cổ quái!" Vệ Từ Khiêm nói tiếp.

"Chuyện tình Sư gia làm luôn thích lưu lại chiêu sau, xuất kỳ bất ý, không có cổ quái mới gọi là cổ quái, trước đừng động, chuyên tâm phá vỡ tử cục bàn cờ này!" Vệ Từ Phương nói.

Nhiệt tình của người theo thời gian trôi qua dần lạnh xuống, hội đấu giá tiến hành đến hiện tại đã là rạng sáng hai giờ, có chút người đã bắt đầu ở tại chỗ ngồi, không coi ai ra gì ngủ gà ngủ gật.

Người của tam đại thế gia cùng đại biểu Uy quốc dùng hơn hai giờ cũng không nghĩ ra biện pháp phá bỏ bàn cờ vậy này, xuất phát từ lần bán đấu giá đặc thù này, bán đấu giá sư cũng không ở phía sau giải thích nhiều, phòng đấu giá to như vậy một mảnh im lặng.

Mà lúc này có rất ít người chú ý tới thân ảnh ở cửa thang lầu, chỉ thấy hai tay người nọ đưa lên, vuốt vuốt mái tóc ngồi thẳng bên người Vệ Từ Khiêm "Người như thế nào xuống dưới đây, điện hạ nhà ta đâu?"

Vệ Từ Sở truyền âm hỏi, bọn họ lưu lại Thiên Dạ bồi Vương Từ, chuyện tốt như vậy hẳn cũng rất muốn ở lại a!

Mấy vị công tử khác đồng dạng tỏ vẻ nghi hoặc.

"Mỹ nữ để cho ta xuống dưới, chưa nghĩ ra biện pháp sao?" Thiên Dạ đơn giản giải thích lập tức hỏi.

"Không sai biệt lắm" Vệ Từ Phương nói.

"Vậy như thế nào còn ngồi bất động?"

"Người sẽ không cho rằng bàn cờ này dễ hạ như vậy đi?" Vệ Từ Sở nói, cho dù kỳ nghệ của hắn không tinh thông cũng có thể nhìn ra trên bàn cờ còn có cổ quái.

"Trong các người ai đi hạ?" Thiên Dạ không trả lời Vệ Từ Sở, mà là hỏi.

"Tiểu Khiêm Khiêm đi, Thiên Dạ đệ đệ người cứ nói đi, chẳng lẽ là tiểu Từ Từ có biện pháp?" Mộ Thiên Công cười nói, hỏi ra suy đoán chung của mọi người.

"Từ Khiêm nhớ kỹ bàn cờ này không?" Thiên Dạ tỏ vẻ cam chịu theo sau hỏi.

"Nhớ kỹ?"

"Được, chính là nhớ kỹ, nếu cho ngươi nhắm mắt lại hạ, ngươi còn có thể hạ được không?"

"Hắn là có thể "

"Còn chưa đủ, tiếp tục nhớ một lát đi "

"..."

Trong đại sảnh im lặng lại một lần nữa vang lên tiếng bước chân, đã thấy một nam nhân trung niên Uy quốc đi hướng đài bán đấu giá, xem bộ dáng hắn là phải hạ cờ.

Vệ Tử Khiêm quay đầu nhìn về phía Thiên Dạ, chỉ thấy Thiên Dạ lắc đầu nói:

"Chỉ có một lần cơ hội, bọn họ sẽ không thắng, ngươi chỉ cần chuyên tâm nhớ của ngươi "

Vệ Tử Khiêm yên lòng, hẳn tin tưởng Vương Tử, từ thời điểm lần đầu tiên nhìn đến ánh mắt kia liền tin.

Lý Chiến cùng Mộ Thiên Công đưa tay ngăn lại hai vị quân gia tiến lên, nếu là Vương Tử nói, bọn họ nên tin tưởng mới phải, đừng nói Vương Tử nói đúng, cho dù không đúng, bọn họ cũng sẽ không thua.

"Đầu tiên tới khiêu chiến bàn cờ này chính là đại biểu Uy quốc Tá Đẳng tiên sinh, Tá Đẳng tiên sinh, ta cần nói rõ lại một lần nữa, ngươi chỉ có một lần cơ hội, chúc may mắn!"

Bán đấu giá sư đột nhiên vang lên thanh âm cuối cùng kéo đi cơn buồn ngủ của mọi người, sau vài giây đồng hồ, lối suy nghĩ có chút mơ hồ bắt đầu rõ ràng lên, nhìn đến trên đài rốt cục có người đi lên, nhìn kỹ lại là người Uy quốc, hắc? Mấy vị công tử kia tại sao có thể để cho người khác chiếm trước tiên cơ, cơ hội chỉ có một lần a!

Mà người tiếp theo tiến vào trong tầm mắt mọi người không phải chính Triệu sư gia sao? Chỉ thấy một chúng hắc y bảo tiêu vây quanh, Triệu sư gia mặc một thân đường trang thắm màu, khéo miệng mang cười, nghiêm nhiên một bộ dáng nho sĩ, cũng là tứ đương gia bang Thanh Long, lại nói tiếp thủ đoạn lúc trước của Triệu sư gia, lại nhìn đến bản nhân mô dạng như vậy, mọi người không khỏi thôn thức.

Lại thấy một nữ tử thân hoa hồng nhạt đi cùng Triệu Thệ, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn dính trên người Vệ Tử Khiêm, mọi người vừa thấy quang cảnh này, lập tức hiểu được đây là hôn ngọc quý trên tay Triệu sư gia-- Triệu Linh Lung, lại nói, Triệu Linh Lung người cũng như tên, người lớn lên nhỏ xinh hoạt bát, bất quá khi đối mặt với Vệ Tử Khiêm liền nở nụ cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 72: 36: Tá Đẳng Thua Cờ Chặt Vật, vệ Tử Khiêm Che Mắt Hạ Cờ

Editor: HamNguyet

Chỉ trong một khắc như vậy, làm người thấy không khỏi cảm thán quả thật là một tiểu nữ nhân bại hoại, so sánh bộ dáng chung tình của nàng đối với Vệ Tử Khiêm cùng bộ dáng nàng điêu ngoa khi đối mặt với người khác quả thực là khác nhau một trời một vực, nói là tiểu nữ nhân rắn rết cũng không đủ, nàng có bao nhiêu yêu thích Vệ Tử Khiêm, liền có bấy nhiêu chán ghét những nữ tử vờn quanh bên người hắn!

Nghe nói một gã chỉ cấp Vệ Tử Khiêm một chén rượu, hôm sau liền bị người chém lia hai tay, còn có một nữ tử si mê lưu luyến Vệ Tử Khiêm, không biết nàng dùng thủ đoạn gì, mà có thể bức người ta nhảy lầu, kết quả chết không thành, trọng thương nhập viện, người nhà nữ tử kia không thể không mang theo nàng rời xa kinh đô, từ đó không giải quyết được gì.

Muốn nói vì cái gì Vệ Tử Khiêm không khuyên nhủ? Triệu Linh Lung làm những việc này cũng không hề kiêng kị ai, y theo ý tưởng của nàng, Vệ Tử Khiêm không khuyên còn tốt, nếu khuyên nhủ liền chứng minh hắn để ý đến nàng, nói không chừng Triệu Linh Lung còn có thể làm ra những chuyện không ngờ khác.

Nhưng trong đó Lý Miểu đương nhiên là một ngoại lệ tuyệt đối, cũng là người nàng coi là tình địch duy nhất, nhưng Lý gia lại không phải gia tộc tầm thường nàng có thể tùy tiện làm bậy.

Thứ hai Lý Miểu cùng Vệ Tử Khiêm từ nhỏ cùng lớn lên cùng nhau, nếu là người khác Vệ Tử Khiêm sẽ không mở miệng để tâm, đó là bởi vì Vệ Tử Khiêm căn bản không biết nàng chính những người ái mộ hắn là ai, tên họ là gì, nhưng Lý Miểu không giống như vậy, nếu dám động đến Lý Miểu, về sau

Vệ Tử Khiêm tuyệt đối ngay cả khóe mắt cũng sẽ không liếc nàng một cái.

Lại nói đến bản thân Lý Miêu, thân thủ bất phạm, là một nữ tử cư nhiên được phong tướng, đó cũng là điều nàng thống hận nhất! Thân phận của nàng (Triệu Linh Lung) nhất định không thể quang minh chính đại đứng ở bên người Vệ Tử Khiêm!

Chỉ thấy Triệu Linh Lung kéo kéo tay áo Triệu Thệ, nói câu gì đó liền xoay người hướng về phía Vệ Tử Khiêm đi tới, càng đi đến gần, nụ cười trên mặt càng lớn.

"Tử Khiêm!" Triệu Linh Lung đứng ở vị trí phía trước kêu lên, bộ dáng thập phần vui vẻ.

Vệ Tử Khiêm cười cười gật đầu, không nói gì.

Thiên Dạ đứng lên, nhún nhún vai đi đến bên người ca ca nhà hán Mộ Thiên Công ngồi xuống, tuy rằng hắn không thích Triệu Linh Lung kia, nhưng cũng không đến mức để cho một nữ tử đứng ở bên cạnh, mà thờ ơ không nhường ghế.

Triệu Linh Lung ngồi xuống, đối với việc Thiên Dạ nhường chỗ ngồi cũng không tỏ vẻ cảm tạ, phải nói, ở bên người Vệ Tử Khiêm, nàng căn bản không nhìn tới những người khác.

Triệu sư gia bên kia đã ngồi xuống vị trí, Tá Đẳng nhìn thoáng qua vị hoàng tử cũng đi theo ngồi xuống.

"Tá Đẳng tiên sinh thỉnh." Triệu sư gia đi thẳng vào vấn đề nói.

Tá Đẳng gật đầu, đưa tay cầm quân cờ trắng hạ xuống, Triệu Thệ tựa hồ nở nụ cười một chút, vân vân quân cờ đen trong tay liền hạ xuống, lại nhìn đến Tá Đẳng kia, phát hiện sắc mặt hắn bỗng nhiên đại biến, mi tâm nhíu chặt, cầm quân cờ trắng trong tay chậm chạp không hạ!

"Ha ha, Tử Khiêm, hắn không thắng được." Triệu Linh Lung phân thân nhìn thoáng qua hai người đang đánh cờ, ba ba cười nói, mở đầu đã rối loạn như vậy, khoảng cách tới thua cuộc cũng không xa.

Vệ Tử Khiêm không đáp lại, nhưng thật ra nghe được tiếng Triệu Linh Lung nói chuyện, cùng tiếng Vệ Tử Phương nở nụ cười, đây là một bắt đầu tốt, có lẽ dựa theo cách Vương Tử nói sẽ đúng, như vậy, cũng bớt đi nhiều việc.

Theo thời gian trôi qua, tốc độ Tá Đẳng ứng đối càng ngày càng chậm, tuy rằng cao thủ đánh cờ cũng cần đủ thời gian suy nghĩ, nhưng không đến mức gian nan như Tá Đẳng vậy, chỉ thấy mồ hôi tinh mịn càng không ngừng từ trên trán Tá Đẳng chảy xuống, quân cờ trong tay càng nắm càng chặt, ánh mắt rối rắm như đang tiến hành giấy dựa kịch liệt nào đó.

Mọi người dưới đài bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, nhìn phản ứng Tá Đẳng, Triệu sư gia lợi hại đến nông nổi như vậy, có lẽ sẽ đem tinh anh hoàng tử Uy quốc mang đến bức đến thất thố?

Chỉ thấy Tá Đẳng hung hăng lắc lắc đầu, quân cờ cuối cùng trong tay hạ xuống, nhưng cùng với thanh âm quân cờ hán hạ xuống vang lên chính là lời nói bình thản của Triệu sư gia.

"Người thua!"

Thanh âm không lớn, nhưng trải qua micro liền giương giọng truyền vào trong tai mỗi người, Tá Đẳng ngược lại, phảng phất như căn bản không biết chính mình đã thua, bắt giữ quân cờ còn muốn đặt lại lần nữa.

Triệu Thệ liếc mắt ý nói bảo tiêu phía sau tiến lên chế trụ cổ tay hắn, Tá Đẳng lúc này mới như từ trong mộng tỉnh lại, không hồn giận nhìn thoáng qua bảo tiêu làm cản, hậu tri hậu giác nhìn về phía bàn cờ, vừa thấy liền quá mức sợ hãi, thì ra là hắn đã thua!

Tá Đẳng nhìn chằm chằm bàn cờ, lẽ ra bàn cờ này tuy khó, nhưng còn không đến mức thua, còn thua chật vật như vậy! Đứng dậy thật sâu nhìn thoáng qua Triệu Thệ, gật đầu nói:

"Ta thua."

Đi đến trước mặt vị hoàng tử kia, hoàng tử chỉ huy phát tay để cho hắn ngồi xuống, vẫn chưa nhiều lời.

Thiên Dạ để lại Vệ Tử Khiêm đang muốn đứng dậy hỏi: "Người nhớ kỹ?"

"Ân."

"Được, vậy mang lên!" Thiên Dạ gật gật đầu, từ trong túi lấy ra một mảnh vải màu trắng nói.

Vệ Tử Khiêm nghi hoặc tiếp nhận, ngay lập tức hiểu được.

Vệ Tử Khiêm cùng Triệu Thệ chào hỏi nhau xong liền thông dong ngồi xuống, cũng không bởi vì Tá Đẳng thảm bại mà luống cuống, Triệu Thệ tán thưởng cười cười, đây không phải là người mà nữ nhi bảo bối của hắn xem trọng sao?

Triệu Thệ làm thủ thế thỉnh, Vệ Tử Khiêm gật gật đầu nhưng không cầm quân cờ lên, mà cầm lấy mảnh vải trắng trong tay che hai mắt lại. Triệu Thệ sùng sốt, lập tức cười ha ha hai tiếng, lúc trước hẳn phải mất vài ngày mới có thể coi bỏ bàn cờ này, xem ra đến tiểu bối Vệ Tử Khiêm trước mặt này cũng không đơn giản.

Đối với Vệ Tử Khiêm làm như vậy, đại đa số mọi người đều không hiểu ra sao, trên bàn cờ có 361 điểm, che mắt lại hạ, thấy như thế nào cũng giống như có ý định muốn thua a!

Mặc kệ tâm tư mọi người như thế nào, Vệ Tử Khiêm trấn định tự nhiên, đem toàn bộ nội lực tụ tập vào thính giác, thanh âm chung quanh hỗn loạn, nhưng ngay lập tức trở nên vô cùng rõ ràng.

Cầm lên một quân cờ trắng, hạ xuống sạch sẽ lưu loát. Thấy Vệ Tử Khiêm hạ cờ, Triệu Thệ lại cười, mặt mày giãn mở ra.

Người thường nhìn đoán không ra, không biết có chuyện gì lại khiến cho Triệu sư gia thoải mái như thế, người trong nghề đều thấy rõ hiểu thấu, bàn cờ này vốn là một cục diện bế tắc, cờ trắng phản kích trong vô vọng, chỉ phải kéo dài, mà Vệ Tử Khiêm hạ cờ lại chuyển hướng từ lộ mà đi, nhìn như tự tìm từ lộ, trên thực tế chính là đánh vỡ cục diện bế tắc không đường sống sau đó hồi sinh.

Nếu bàn cờ như chiến trường, cao thủ đánh cờ chính là dùng chiến thuật, chỉ đến tình huống vạn bất đắc dĩ, mới tìm đến một đường sinh cơ, nhưng quan trọng là người quyết định phải định liệu trước, bày mưu nghĩ kế, mới có thể có phương pháp khởi từ hồi sinh.

Vệ Tử Khiêm thể nhược, từ nhỏ đã được gia tộc bồi dưỡng năng lực khác ngoài vũ lực, hơn nữa tính tình đạm mạc, ít có cảm xúc dao động, trong đám tiểu bối là người có định lực hiếm thấy, cùng so sánh với tính tình Vệ Tử Phuong thì nhiều hơn vài phần bàng quan, hai người đánh cờ là lúc thường thường so sánh về kỹ thuật.

Vệ Tử Khiêm nghiêng tai lắng nghe đối phương hạ cờ, suy nghĩ một chút liền hạ cờ trắng xuống, đối phương cũng hạ xuống một quân cờ đen, tuy rằng che hai mắt, nhưng động tác trên tay lại mây bay nước chảy lưu loát sinh động, không sai chút nào!

"Ha ha" Triệu Thệ cười một tiếng, nói tiếp: "Hạ tiếp cũng thế, ngươi bỏ mảnh vải trắng xuống được rồi!"

"A? Sao lại thế này? Vệ Tam công tử thắng?"

"Như vậy cũng có thể thắng sao?"

"Ahhh, hảo soái nha! Vệ Tử Khiêm cười thật ôn nhu nga!"

"Người ở đây phát hoa si cái gì a! Cần thận ánh mắt của người!"

Vừa nghe đến lời Triệu nói, tất cả mọi người có chút phản ứng không kịp, tuy rằng hiện tại không có bao nhiêu người nghiên cứu tập luyện cờ vây, nhưng ít nhiều vẫn có người biết đến, mà hai ván cờ vừa rồi, nói là bí hiểm một chút đều không đủ, đầu tiên là Tả Đằng thua cờ chặt vật, tiếp tục đến Vệ Tử Khiêm che hai mắt lại hạ cờ, tóm lại, tam đại thế gia ở hiệp thứ nhất--Vệ Tử Khiêm toàn thắng!

Vệ Tử Khiêm bỏ xuống mảnh vải nhìn về phía bàn cờ, cũng rất nhanh nhắm mắt, vờn tay hạ quân cờ cuối cùng, lập tức cười nói:

"Sư gia đa tạ!"

"Ha ha, Tử Khiêm hảo nhãn lực! Hậu sinh khả ư a!"

Muốn nói Tả Đằng thất bại có chút kỳ quái, bàn cờ này huyền diệu ở chỗ ngay tại ban đầu là tàn cục, cờ trắng tiến thoái lưỡng nan, lại vẫn chống đỡ cờ đen xâm chiếm, thế cục như thế được coi là hiếm thấy, nhưng trận pháp phụ trên bàn cờ này mới chân chính là chỗ tinh diệu nhất bàn cờ.

Ban đầu cờ trắng cùng cờ đen rõ ràng ở trên bàn cờ nhỏ nhỏ bày ra một mê trận nhỏ, khi Tả Đằng hạ cờ xuống sắc mặt liền đại biến, bởi vì vào mê trận, nên bất kì một quân cờ nào đi vào đều khởi động trận pháp vốn tồn tại.

Cái gọi là mê trận chính là dựa vào hoàn cảnh bố trí, nhiễu loạn tầm mắt người chơi cờ, thời điểm Tả Đằng phát hiện bố cục trước mắt đã không phải cảnh tượng lúc trước nhìn đến liền biết chính mình mắc mưu, hẳn cục lực hồi tưởng ván cờ ban đầu, nề hà hình ảnh trước mắt truyền đến trong đầu làm cho hẳn thủy chung không có biện pháp bình tĩnh hồi tưởng.

Cảnh tượng trước mắt nhiễu loạn nhân tâm, quân cờ không ngừng gia tăng, lượng tin tức không ngừng tăng lên làm cho đầu của hắn xử lý càng ngày càng khó khăn, thẳng đến khi cờ trắng của hắn dừng phía trên điểm cảm, liền biết đây rõ ràng là sai lầm!

Hoàng trữ Uy quốc đặt tay tại bên người rất nhanh làm một thủ thế, mà một võ sĩ hắc y tựa như nhận được mệnh lệnh gì đó liền lặng lẽ rời khỏi đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 73: Sóng Gió Đêm Tối

Trở lại lúc trước, Vương Tử sớm đã rời khỏi phòng đấu giá, theo đuôi mấy người Huyết tộc xuyên qua thành thị ban đêm, năng lực Huyết tộc dạ hành rất mạnh, mà Vương Tử theo dõi Huyết tộc bởi phần hiển nhiên cũng không thấp, tính cảnh giác cực cao, Vương Tử chỉ phải xa đi theo.

Từ sau khi tiến vào trúc cơ kỳ trừ bỏ linh lực cuộn cuộn không ngừng, về công pháp tu chân Vương Tử căn bản không biết, cũng may có thân pháp giấu kín khi còn làm sát thủ cùng áo choàng Tuệ Viễn phương trượng cấp, đó cũng là phát hiện Vương Tử sau này mới biết, khi đưa linh lực vào áo choàng sẽ có thêm công dụng ẩn thân!

Địa phương càng ngày càng heo lánh, dần dần rời xa nội thành, cuối cùng dừng ở một khu nhà bỏ hoang hướng đông, bốn phía trống trải, hai người thủ hạ cẩn thận đảo qua bốn Huyết tộc đang cúi đầu đứng phía sau một Huyết tộc.

Vương Tử không dám khinh thường, xa xa ẩn sau một cây cỏ thụ cành lá sum xuê, ngưng thần cẩn thận quét về phía Huyết tộc cầm đầu, lúc trước theo dõi không cảm thấy, lúc này lại khiếp sợ bởi khí thế của người nọ!

Không phải loại áp bách rồi núi lấp biển, lại tản ra cỗ khí thế thú tính thô bạo, hung tàn làm cho người ta nhìn thôi đã sợ! Ân ân có thể thấy được thân hình hai Huyết tộc trước mặt có chút phát run!

Vương Tử thu hồi thần thức, yên lặng theo dõi kỳ biến. Bọn họ tựa hồ đang chờ đợi ai đó, dần dần truyền đến thanh âm cỏ cây lay động, chỉ trong chớp lát một người nam nhân thân y phục đen mà đến, vững vàng đứng trước mặt nam nhân đi đầu kia.

"Ồ Nhĩ Phu bá tước." Người tới vuốt cằm nói ngôn ngữ Ý.

"Nói"

"Mạt Thượng Duy công tước hành động."

"A, tiếp tục." Nam nhân cười lạnh một tiếng, trên người tựa hồ lộ ra thú tính càng mãnh liệt.

"Mạt Thượng Duy công tước liên hợp với gia tộc Nặc Phi Lạc, có người sói hiệp trợ, công bố phải chiếm lĩnh huyết đàm, đuổi đi Vương huyết thống không thuần khiết, ở thời điểm nghỉ thức Vương thức tỉnh sẽ phát động làm phản."

"Hừ, người sói, dẫn sói vào nhà? Cái lão già kia quả thật là sống quá lâu?" Nghe được hai chữ người sói, trên thân nam nhân đột nhiên phóng thích ra hơi thở tàn bạo, ba người trước mặt không tự giác lui lại hai bước.

Vương Tử ẩn nấp bên này cũng âm thầm kinh hãi, thú tính như thế! Như thế nào là một người phát ra?

Trong đầu cấp tốc lọc ra phe phái Huyết tộc, có! Gangel tộc thị! Truyền thuyết người bộ tộc này tiếp cận tự nhiên, có được thú tính tự nhiên ban cho, ngoại hình thậm chí tư tưởng ở trong hoàn cảnh riêng biệt có thể thú hóa, mà không thể không nói mỗi người trong tộc bọn hắn đều là chiến sĩ ưu tú nhất! Chiến lược của bọn họ là từ khi sinh ra đã có sẵn thú tính!

Chính là, người Gangel tộc thích thân cư tự nhiên, tình nguyện phiêu bạt lưu lạc cũng không nguyện cùng mọi người Huyết tộc giao tiếp, nghe đến hiện tại tại bên trong Huyết tộc có hỗn loạn không nhỏ, hơn nữa bọn họ tựa hồ sắm vai một nhân vật thập phần quan trọng, xung đột lần này có cả người sói, người sói với người Gangel tộc có thể nói là tử địch, trách không được nam nhân kia kích động như thế.

"Huyết đàm như thế nào, Vương đâu?" Nam nhân tiếp tục hỏi.

"Đã có tám vị lĩnh chủ tiến đến hộ vệ, Vương còn đang ngủ say."

"Phụ thân ta đâu?"

"Lão thân vương đã tổ chức chiến sĩ trong tộc, ngày hôm qua đi đến huyết đàm trước, lão thân vương phân phó ngài mau trở về, liên lạc người trung lập trong gia tộc, nghỉ thức Vương thức tỉnh, hắn sẽ thực dài lâu, lão thân vương dặn không tiếc hết thảy đại giới, bảo hộ Vương an toàn!"

"...Ta lập tức trở về, người trở lại bên người phụ thân ta, ta nhất định mang theo người trung lập trong gia tộc đuổi tới, không tiếc hết thảy đại giới, bảo hộ Vương chu toàn." Nam nhân sau khi hỏi xong liền trầm giọng nói, phục lại phản phò:

"Hai người các ngươi lưu lại điều tra tin tức của Nhất Hào, không thể buông tha manh mối gì!"

"Vâng!"

Vương Tử cả kinh! Điều tra nàng? Kiếp trước sau khi nàng chết không phải Enmity phong tỏa tin tức sao? Vì cái gì? Huyết tộc lại điều tra nàng? Nàng tin tưởng, kiếp trước cũng chưa từng cùng Huyết tộc có liên lụy gì!

"Còn có, nhìn chăm chăm người sát thủ liên minh, nhưng không nên động thủ, đây là địa giới Đông Phương, không cần gây chuyện, hiểu chứ?"

"Vâng"

Sát thủ liên minh? Nói như vậy nghĩa là nhóm bọn hắc có mục đích điều tra nàng đã lâu? Chính là, Enmity không phải tận mắt nhìn thấy nàng chết sao? Hắc làm như vậy rốt cuộc có nguyên nhân gì? Hiện tại trong đầu Vương lộn xộn, vì cái gì hai thế lực này không chút liên can lại bởi vì nàng mà tới Hoa Hạ?

Trước kia không biết, sau khi trùng sinh dần dần biết được kiếp trước Hoa Hạ bị bày kết giới, hơn nữa ngay tại địa điểm nàng chết đi -- Hoa Hạ cùng cột mốc biên giới T quốc, nàng trăm triệu không thể tưởng được người làm cho nàng hơn hai mươi năm phiêu bạt bên ngoài là ai? mà có lực lượng thần thông quảng đại cố ý làm!

Nhất Hào không tiếp nhận nhiệm vụ Hoa Hạ, đây là sự tình mọi người đều biết, Huyết tộc cùng sát thủ liên minh như thế nào lại nhất trí đem mục tiêu tập trung ở trong này?

Hai Huyết tộc nhận được nhiệm vụ đã nhanh chóng loé đi, lưu lại Huyết tộc phía sau cùng nam nhân cầm đầu, không nghĩ ra ngọn nguồn, Vương Tử cũng không tính toán tiếp tục theo dõi, thân hình chợt lóe nháy ra hơn mười thước.

"Oanh!" Một tiếng nổ thật mạnh đột ngột vang lên trên cây cổ thụ Vương Tử vừa ẩn nấp! Vương Tử nhanh chóng chạy trốn, thời điểm quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy Huyết tộc cầm đầu cả người thô bạo, đứng bên cạnh cây đại thụ, ánh mắt màu đỏ rất nhanh quét về phía chung quanh, quanh thân chiến lực tràn ngập, hết sức căng thẳng!

Thực sắc bén! Nàng chỉ hơi chút di động liền bị phát hiện được! Nhìn ánh mắt nam nhân xẹt qua, giống như ngay sau đó sẽ lập tức đem con mồi tới cuồng bạo, Vương Tử âm thầm cảm thán, thiên nhiên sáng tạo một dạng tộc thị gì? bề ngoài nhân loại, linh hồn dã thú!

May mắn có áo choàng, bằng không Vương Tử không cho rằng nàng có thể tránh thoát người nọ, một khi bị bọn họ nhận định là con mồi, chắc chắn không chết không ngừng! Thân ảnh Vương Tử trong bóng đêm, mặc màu trầm xuống, cứ như vậy thì không được, chiến lực của nàng, vẫn không thể cùng kẻ khác xảy ra một trận chiến sinh tử, sống lại một đời, đầu tiên là Tuệ Viễn phương trượng, tiếp tục là Đổng Xà, hiện giờ lại là chiến sĩ Huyết tộc! Hai lần trước nàng may mắn, thậm chí nhân họa đắc phúc, hiện giờ Huyết tộc, lại một lần nữa làm cho nàng ném được cảm giác vô lực vì lực lượng cách quá xa!

Kế tiếp đối mặt với Tu Chân giới, quy tắc sinh tồn xa lạ, lực lượng xa lạ, nguy hiểm thời khắc ẩn nấp, kiếp trước làm sát thủ cơ hồ không chỗ nào có kỹ, nhưng về sau đâu! Nàng vẫn luôn trốn như vậy sao? ! Vẫn trầm mặc không lên tiếng tích góp từng chút một lực lượng sao? ! Nàng không dám nghĩ, cứ như vậy đi xuống, nàng còn có tư cách gì tìm được mẫu thân, có tư cách gì đối kháng với người hạ kết giới nàng?!

Gắt gao nắm chặt áo choàng, Vương Tử cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, cảnh giới tu chân không đột phá, Thiên Cực Đồ lại chậm chạp không mở ra chương tiếp theo, hôm nay gặp được Huyết tộc, nàng có chút nóng nảy, Tuệ Viễn phương trượng từng nói qua, cảnh giới tu chân cùng tâm tính có liên hệ lớn, tâm không tĩnh, cảnh giới cũng khó đột phá, là nàng không bình tĩnh...

Vương Tử rất nhanh xuyên qua nội thành, hướng tây giao nội thành Vệ gia mà đi, hiện tại lúc này, bọn họ hẳn đã trở về đi, còn lại hai điều kiện bọn họ ứng phó căn bản không có vấn đề, Hiên Viên kiếm hẳn đã lấy được, thực muốn nhìn thanh kiếm kia một chút.

Tiến vào vùng ngoại thành, Vương Tử nghi hoặc dừng lại, sao lại thế này? Có người đánh nhau? Thần thức tìm kiếm, có một phương, cư nhiên là Vệ Tử Khiêm bọn họ? ! Vương Tử thay đổi cước bộ, phi thân chạy đến bên đường, tiếng đánh nhau dần dần rõ ràng, tới gần, mới phát hiện thì ra là một đám võ sĩ hắc y, chính là người Uy quốc phái tới đã lâu, còn bên kia, bất ngờ chính là vài vị công tử kinh đô phong hoa tuyệt đại: Vệ Tử Khiêm, Vệ Tử Sở, Vệ Tử Phương, Lý Chiến, Mộ Thiên Công, Mộ Thiên Dạ.

Vệ gia đặc biệt là võ công Vệ Tử Sở Vương Tử vẫn rất rõ ràng, Lý Chiến công kích thực sắc bén, tựa như con người hắc, khi kiếm ra khỏi vỏ, chiêu chiêu phải giết, võ sĩ không ngừng bị chém dưới tay hắn, làm cho hắn ở trong đôi chiến thoát nhìn giống như một vị thần không thể xâm phạm! Mà Mộ Thiên Công, khí chất tà nịnh trên người không chịu ức chế tàn ra, ra tay tàn nhẫn, một kích phải chết, Mộ gia công kích có điểm giống với sát thủ, chỉ cần lấy tính mạng người ta, mặc kệ chiêu thức võ thuật như thế nào.

Vương Tử dừng lại cách đó không xa, trận này không có ý nghĩa chiến đấu gì nên rất nhanh đã kết thúc, mấy vị công tử rõ ràng đang chơi trò mèo vờn chuột, trước vui đùa một chút mà thôi, Uy quốc phái những người này đến chặn lại, ý nghĩa ở đâu, chỗ nào?

Quả nhiên, bất quá một khắc đồng hồ, võ sĩ Uy quốc đã chết hầu như không còn, mấy vị công tử lông tóc vô thương.

"Hừ hừ, vì cái gì phải cùng nhóm tử sĩ chán ghét này chu toàn? Lãng phí thời gian của bản công tử, bản công tử còn muốn sớm một chút trở về gặp Vương Tử điện hạ!" Vệ Tử Sở đá đá thì thở bên chân, oán giận nói.

"Ha ha, nói rất đúng a, người ta cũng rất nhớ tiểu Tử Tử a ~ lâu như vậy không thấy, ta liền biết tiểu Tử Tử cũng nghĩ người ta, bằng không cũng sẽ không tới nơi này a ~"

Mộ Thiên Công cầm khăn lụa trắng trong tay không biết lấy từ đâu xoa xoa tay, sửa sang lại âu phục, vòng qua khắp thì thở đi hướng Vương Tử, hơi thở tà nịnh thời điểm chiến đấu mới vừa rồi sớm đã không thấy bóng dáng, khóe miệng diêm dúa lăng lợ hướng về phía trước cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Q.1 - Chương 74: Kinh Biển

Editor:HamNguyet

Mấy người theo động tác Mộ Thiên Công nhìn về phía bên này, lại phát hiện thân ảnh Vương Tử khoác hắc bào đứng cách đó không xa, không biết đến đây từ bao giờ.

"A a ~ Vương Tử điện hạ ngươi đến đây lúc nào a? Thời điểm ta vừa mới đánh nhau có phải rất tuần tú hay không a? Ngươi lại đây cũng không nói một tiếng, ta có thể càng soái a!"

Vệ Tử Sở cũng không giống Mộ Thiên Công tao nhã như vậy, sau khi phát hiện Vương Tử ở đây liền ba bước thành hai bước lướt qua Mộ Thiên Công chạy đến bên người Vương Tử, lúi rúi nói lên.

"Vương Tử điện hạ đi nơi nào a? Đám Uy quốc này quả thật như cao da chó, đoạt không được liền đánh, đánh cũng nên có điểm cấp bậc tốt một chút, phải một đám đám ô hợp lại đây để khinh thường bản thiếu a! Càng khinh thường Vương Tử điện hạ trong khoảng thời gian quý giá này tới chỉ điểm a!"

Vệ Tử Sở làm bộ như căm giận nói, thuận đường lơ đãng quay đầu ném một ánh mắt tới mấy người phía sau, hừ hừ, hẳn chính là muốn cho bọn họ biết quan hệ giữa hắn cùng Vương Tử tốt lắm, công phu của hắn đều do Vương Tử chỉ điểm, nhất là Lý Chiến, đã sớm tò mò đi!

"Nguyên lai tiểu Sở Sở hôm nay không chịu thua kém như vậy là bởi vì tiểu Tử Tử nga ~ ha ha ~" Mộ Thiên Công một bên nói chuyện đã đứng trước mặt Vương Tử, hai tay xô túi quần cười diêm dúa lảng lơ đến cực điểm.

"Đó là...Ồi chào?! Yêu tinh chết tiệt, bản thiếu khi nào thì không không chịu thua kém! Bản thiếu luôn gương mẫu tranh đấu anh dũng? Ai giống ngươi, chỉ biết đùa giỡn mê đảo nữ nhân!"

"Tiểu Sở Sở đây là ghen tị người ta phong hoa tuyết đại, mê đảo hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ sao? Cái này là do thiên phú gây ra, tiểu Sở Sở không cần phải hối hận được chứ?" Mộ Thiên Công tự cổ mục đích bản thân vận vẹo ý tứ Vệ Tử Sở, không thèm để ý chút nào vui đùa nói.

"Ai sẽ ghen tị yêu tinh chết tiệt nhà ngươi a! Bản thiếu đường đường là nam tử hán đại trượng phu, mình đồng da sắt! Chỉ có đầu óc bả đậu mới ghen tị với yêu tinh chết tiệt ngươi a!" Nghe được Mộ Thiên Công vận vẹo ý tứ chính mình, Vệ Tử Sở nháy mắt xù lông, nhảy dựng lên quát.

Mộ Thiên Công như trước cười, mấy người lục tục rời khỏi chiến trường lại đây nhìn hai người đùa giỡn, đều lắc đầu bật cười, Vệ Tử Sở từ nhỏ đã bị Mộ Thiên Công ăn gấu gao, Mộ Thiên Công tùy tiện nói mấy câu có thể làm cho Vệ Tử Sở dậm chân không yên.

Trong lòng Vương Tử cũng cảm thấy có chút buồn cười, đây là bằng hữu đi, ồn ào nhốn nháo, mặt ngoài nhìn hai người như chán ghét nhau đến cực điểm, nhưng trên thực tế lại thập phần ăn ý, dư quang liếc nhìn thì thể nằm trên mặt đất cách đó không xa, bầu không khí trước mặt lại trái ngược âm áp thân nhiên, thân hình Lý Chiến cao lớn đứng phía sau Vương Tử, Vệ Tử Khiêm cẩn thận quan sát mấy người không bị thương đứng yên một bên, hai mắt ôn nhuận nhìn Vương Tử, Mộ Thiên Dạ đứng phía sau ca ca cũng nhìn Vương Tử, tựa hồ đối với kiện hắc bào trên người Vương Tử cảm thấy hứng thú, Vệ Tử Phương ở một bên nhìn mấy khối lệnh bài trên tay tự hỏi.

Chiến đấu như vậy một hồi, có thể ở thời điểm sau khi kết thúc có bằng hữu như vậy làm bạn bên cạnh người, hẳn là, một chuyện hạnh phúc đi, không tự giác nghĩ đến chính mình, mỗi một lần chiến đấu, tựa hồ đều là một mình chiến đấu hăng hái, trừ bỏ Cửu U, bên người nàng, chưa bao giờ xuất hiện thêm người khác.

Vệ Tử Sở xù lông, Mộ Thiên Công càng bất động không nói lời nào, Vệ Tử Sở càng căm tức, mắt thấy hắn sắp nhào lên cắn vài ngụm, Vương Tử xem đủ rồi, vươn tay giấu trong hắc bào, kéo kéo tay áo Vệ Tử Sở, nói:

"Ngô, vừa rồi ngươi rất tuần tú."

Biểu tình Vệ Tử Sở thực phần khích, biểu tình mấy vị công tử còn lại cũng thực phần khích.

Theo lý luận Vệ Tử Sở hẳn nên cao hứng nhảy dựng lên, bởi vì người có thể làm cho Vương Tử chủ động đụng chạm tuyệt đối ít lại càng ít, có thể làm cho Vương Tử chủ động mở miệng nói chuyện cũng nhất định là cực kỳ khó, huống chi lại là lời nói khen hắn, chính là, rõ ràng lời nói Vương Tử tựa như đang trấn an tiểu hài tử, con ngươi đen như mực ở dưới ánh trắng thăm thẳm như trước để lộ ra ý tứ "ngươi ngoan ngoãn, đừng xù lông!"

Hắn anh minh vĩ đại đâu? Hắn minh đồng da sắt đâu? Hắn ngọc thụ lâm phong đâu? Ở trong mắt Vương Tử điện hạ kỳ thật là tiểu hài tử cáu kỉnh sao?! A a! Vệ Tử Sở trong lòng một trận rít gào, cả người xù lông dựng thẳng như bị tạt một bát nước lạnh, nháy mắt tiết khí.

Vương Tử nhìn Vệ Tử Sở cúi xuống đầu, cho rằng chính mình khuyên bảo nổi lên tác dụng, trong lòng tương đương vừa lòng, trước kia nàng cũng trấn an Cửu U như vậy, quả nhiên đối với Vệ Tử Sở cũng dùng được a!

Mấy người suy nghĩ mấy vòng, nhìn Vệ Tử Sở cùng Vương Tử trao đổi quý dị, trừ bỏ Lý Chiến mặt than, mấy người còn lại trong lòng đều cười đến trở mình, không thể nhịn nổi cười, một đám quay đầu che miệng, bà vai rung động không thôi.

Lại vào lúc này,bốn phía dần dần chuyển hắc ám, làm cho bầu không khí mới vừa rồi còn tràn ngập ám áp bị phá vỡ, Vương Tử nghi hoặc ngẩng đầu, đã thấy phía trên rừng cây vàng trắng nguyên bản thật sáng,không trung dần dần bị hắc vụ nhẹ nhẹ che khuất,chỉ trong giây lát cả khu rừng bị hắc vụ bao quanh không thấy một tia ánh sáng.

Vương Tử nhú chặt mi tâm,hắc vụ này tới không tầm thường!Vừa nghĩ như vậy,quanh thân đột nhiên nổi lên hàn khí nhẹ nhẹ!

Mấy vị công tử ăn ý tiến lên hai bước vây quanh Vương Tử, về mặt nghiêm nghị,họ cũng không phải hạng người hời hợt, hoàn cảnh hắc ám cũng không trở ngại đến thị lực, chỉ thấy càng ngày càng nhiều hắc vụ từ bốn phía lan tràn mà đến,rừng cây vừa mới trải qua chiến đấu thoáng chốc bị bầu không khí âm trầm bao phủ.

Đây là...sát khí?!Trong lòng Vương Tử cảm thấy có nghi hoặc, có khiếp sợ!Sát khí dày đặc như thế này! hẳn là đồ vật đến từ u minh địa phủ,là chất dinh dưỡng của yêu ma quỷ quái,Phàm giới chỉ phân bố rải rác,cho dù âm khí nặng ở mộ địa nghĩa trang cũng chỉ là một phần rất nhỏ mà thôi!

Vương Tử đã là nửa phàm thể, sát khí bức này cũng không uy hiếp được đến năng, mà sáu vị công tử vẫn là thân thể phàm nhân,tuy là dương khí,nhưng chiến đấu ở trong hoàn cảnh âm khí nặng như vậy, cũng không phải chuyện dễ dàng như chiến đấu với võ sĩ Uy quốc vừa rồi!

Vương Tử nhìn mấy người vây quanh bên cạnh chính mình, đôi mắt càng thêm thâm trầm, năng sớm đã thành thói quen đối mặt với chiến đấu một mình,mà hiện giờ, vài nam tử không chút do dự vây quanh năng, lại làm cho năng có một chút không biết làm sao.

Yêu quái quỷ quái Vương Tử cũng không xem ở trong mắt, nhưng muốn dẫn mấy người cùng nhau rời đi nơi này, đêm nay, chính là một trường ác đấu!

Người thao túng mấy thứ này phía sau màn chậm chạp không hiện thân,sát khí càng ngày nặng, Vương Tử ngưng thần quét về phía bốn phía, ý đồ tìm cửa đột phá,nhưng bốn phía,đều bị sát khí nồng đậm phong tỏa,kín không kẽ hở,về mặt mấy vị công tử cũng càng thêm ngưng trọng,sống ở cổ vũ thế gia, mặc dù không giống Vương Tử có thể cùng quỷ quái chính diện tiếp xúc, nhưng cũng biết những thứ không sạch sẽ trên đời từ trước đến nay không ít, bầu không khí hiện giờ âm trầm như thế, trong lòng mấy người đều có suy đoán.

Vệ Tử Khiêm phân thân nhìn Vương Tử, đã thấy đôi mắt Vương Tử thật sâu,nhìn về phía hắc vụ trước mặt không nói một lời, Vệ Tử Khiêm trong lòng trầm xuống, hôm nay là do bọn hắn lỗ mẫn,hộ vệ đem theo trong gia tộc đều tán đi, hiện giờ lâm vào hiểm cảnh, giờ phút này hắn chỉ hy vọng, có thể bảo hộ Vương Tử chu toàn!

Đột nhiên đôi mắt Vương Tử vừa chuyển, bình tĩnh nhìn tăng lớn thì thể cách đó không xa, chỉ thấy hắc vụ tràn ngập bao quanh thì thể,giống như đang bị triệu hồi bình thường thân thể cũng đột nhiên bật dậy,hai mắt trống rỗng bùng lên ngọn lửa xanh biếc, càng ngày càng có nhiều thì thể cũng đột ngột đứng thẳng lên,chỉ trong một lát liền dày đặc một mảnh,tại hoàn cảnh hắc ám hiện lên tăng lớn ánh lửa màu xanh biếc bùng bùng ở cách đó không xa,giăng co lẫn nhau cực kỳ quỷ dị.

Một trận sát khí kích động mà đến,tựa như nhận được mệnh lệnh gì đó, đại đội từ thì giương nanh múa vuốt hướng về phía mấy người Vương Tử đi tới.

Trên mặt Vương Tử bình tĩnh, trong đầu lại cực nhanh chọn lọc những biện pháp có thể giải quyết,đây vẫn là cương thi cấp bậc thấp, hành động chậm chạp,năng lực công kích kém,nhưng không có cảm giác đau,hết thấy đều dựa vào bản năng sử dụng,nếu bị cản phải,hậu quả thực không dám tưởng tượng.

Đúng rồi!Đồ vật thần thánh! Vương Tử rất nhanh quét mắt đến không gian trừ vật Tuệ Viễn phương trượng cấp, quả thực tìm được một ít phù chú phạt gia, là do Tuệ Viễn phương trượng tự tay vẽ, không cần nghĩ nhiều,Vương Tử hướng mấy người đưa vào tay bọn họ, ý bảo bọn họ cất kỹ, mấy người liền nghe theo.

Đám cương thi lúc này dĩ nhiên đã tiến tới gần,mấy người dẫn đầu đi lên trước, giờ tay chém xuống, một cái đầu rơi xuống lăn vài vòng,ánh lửa màu xanh biếc chớp tắt.

Tình hình tựa hồ vừa tới lúc,các võ sĩ giống như không có sức phản kháng, tùy ý để mấy vị công tử giết trên mặt đất, nhưng lúc này đây, Vương Tử lại một chút cũng không thể thấy nhẹ nhàng,người ở chỗ tới còn không xuất hiện, yêu ma quỷ quái còn chưa hiện hình,đám cương thi này chỉ là trận đầu.

Vương Tử âm thầm ngưng thần quan sát,áp bách âm trầm dần dần xuất hiện ở bốn phía,trong tiếng chém giết đột nhiên trộn lẫn từng trận cười khặc khặc quái dị,mấy người chém giết trong đàn cương thi nghe được dị động,phất tay trăm roi xuống tăng lớn cương thi, phi thân dùng bên người Vương Tử, cảnh giác nhìn chăm chăm bốn phía!

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 75: Quỷ Sát

Editor:HamNguyet

Thanh âm cười quái dị liên tiếp ở bốn phía vang lên,đám cương thi còn lại không nhiều lắm đình chỉ công kích đứng đại ra cách đó không xa,sát khí dày

đặc một trận đánh úp lại, trong tiếng kêu quý quái hỗn loạn dần dần hiện lên một mảnh bóng đen phù phiếm!

Nhìn kỹ lại thì ra là một đám oán quý cực kỳ xấu xí! Mấy người âm thầm hút một hơi lạnh khi! Đêm nay nhìn thấy nhiều cương thi như vậy đã là ngoài ý liệu! Hiện giờ trước mặt bọn họ là quý quái hàng thật giá thật, bọn họ lại không phải đạo sĩ, như thế nào có thể bắt được nhiều quý như vậy!

Có lẽ gặp được huyết nhục mới mẻ, một đám ác quý đông nghìn nghịt giương nanh múa vuốt muốn nhào lại đây, bộc phát ra một trận tiếng kêu hung phấn mạnh hơn trước, tựa hồ nề hà kiêng kị cái gì đó nên chậm chạp không dám tiến lên!

Vương Tử rũ mắt xuống, lệ khí trong mắt biến mất, cư nhiên là oán quý! Nhiều oán quý như vậy rõ ràng là được người nuôi dưỡng, hiện giờ kinh đô nhìn như sóng êm gió lặng cư nhiên xuất hiện quý tu! Hơn nữa là quý tu trong cấm kỵ của giới tu sĩ! Không nghĩ tới trận chiến đầu năng bước vào con đường tu chân cư nhiên là quý tu!

"Ha ha ~ đây là vị các hạ nào? Còn không hiện thân sao? Phô trương đủ lớn đi ~" Thanh âm Mộ Thiên Công kêu gọi không nhanh không chậm vang lên, trên mặt tươi cười không chút bị ảnh hưởng bởi bầu không khí quý dị.

"Khắc Khắc... Người chính là Mộ Thiên Công đi ~ khắc khắc... Bộ dạng đích xác tuần mã a! Không biết luyện thành oán quý, còn có thể tuần mã như vậy hay không đây ~ khắc khắc..." Một thanh âm bén nhọn khó nghe vang lên, vừa dứt lời đã thấy phía trước một đám oán quý xuất hiện một người, thất lưng câu lũ, tóc dài hỗn độn, đạo bào đen nhánh, tay trái cầm một quý diện hồn phiên.

"Khắc khắc... Nhìn xem nhóm hài tử của ta cỡ nào cao hứng a ~ hôm nay nếu có thể nuốt trôi bọn họ, hết thấy các người có thể thăng cấp! Khắc khắc..." Dưới mái tóc hỗn độn của người nọ là đôi lục mâu quý dị đảo qua mấy người, đối với đàn oán quý nói, khiến cho một mảnh "khắc khắc" cười quái dị.

"A! Buồn cười, lão đầu tử người có những ý nghĩ thực kỳ lạ? Sở gia gia ta đây còn chưa xuất thủ đâu! Chỉ bằng đàn oán quý cùng người ghê tởm giống nhau? Cũng không tự soi gương xem chính mình xấu thành bộ dáng gì nữa, nói lời này cũng không sợ cười người chết sao?" Lời nói Vệ Tử Sở ghét bỏ không chút nào che dấu.

"Khắc khắc... Tinh tình thực không nhỏ đâu! Dám nói như vậy, khắc khắc... Nhóm hài tử, trong chốn lát linh hồn của bọn hắn liền cho các người phân chia nuốt, khắc khắc..." Thanh âm lão đầu tử tức giận càng thêm bén nhọn nói, mà đàn oán quý đột nhiên được khen thưởng, lục mâu quý dị nhất thời gắt gao tập trung trên người Vệ Tử Sở, hận không thể lập tức nhào lên cắn xé!

"Khắc khắc... Các người còn ở đây chờ cái gì nữa, hường dụng đi!" Lão đầu tử vung tay trái cầm quý diện hồn phiên lên, ra lệnh nói, đàn oán quý nhận được chỉ lệnh liền hung phấn nhào về phía mấy người.

"Ngao..Khắc khắc..." Đây là thanh âm thống khổ phẫn nộ! Vài oán quý nhào lên đầu tiên đến gần mấy người nhất liền bị một đạo kim quang bắn ra, phát ra tiếng thét chói tai phẫn nộ!

"Khắc khắc... Không nghĩ tới các người còn có thứ này! Có ý tứ có ý tứ! Vậy nhóm các người càng phải chết!" Lão đầu tử nhìn đến mấy người cư nhiên có phù chú hộ thân phật gia, tâm tư nhỏ cô phải nỗ lực tận gốc càng nặng, hung hăng vung hồn phiên lên, đàn oán quý đông nghìn nghịt một lần nữa liều lĩnh nhào lên.

(phù chú: lá bùa)

Năng lực phòng ngự phù chú hữu hạn, đối mặt với quý quái mang oán khí nặng như thế, kim quang từng chút một âm thầm xuống dưới, mấy người bị quý vây quanh tuy rằng sót ruột lại ứng đối đầu vào đây, thẳng đến khi phù chú hoàn toàn mất đi hiệu lực, mấy người liền đem nội lực cổ vũ lên tiếp tục chém giết!

Mấy người đầu tu tập cổ vũ, nội lực dương cương vừa vận có thể chống đỡ quý khí âm trầm, nhưng dù sao đối phương cũng không phải huyết nhục chi khu, thương bằng vũ khí đều không sử dụng được, bọn họ làm như vậy cũng chỉ là kéo dài thời gian mà thôi, nội lực thâm hậu hơn nữa cũng có thời điểm hao hết, đến lúc đó không cần quý đông quý tây, chỉ riêng sát khí chung quanh cũng khiến mấy người không chịu được.

(huyết nhục chi khu: thân thể máu thịt)

Chỉ thấy sáu người đưa lưng về nhau tạo thành vòng chiến hình tròn, quý quái bốn phía đông nghìn nghịt không ngừng nảy lên bịt kín không một kẽ hở bị nội lực ngăn trở bên ngoài, trận đánh giằng co này, tựa hồ thấy thế nào cũng không lạc quan.

Quả nhiên không được bao lâu, nội lực sáu người đã vơi đi hơn phân nửa, nội lực tạo thành lá chắn chớp lên không thôi, làm cho đàn oán quý khẩn cấp chờ không nổi công kích càng thêm ác liệt.

"Khắc khắc... Hài tử của ta, các người còn chơi đùa cái gì? Còn không mau nỗ lực hơn nữa, lãng phí nhiều thời gian như vậy!" Lão đầu tử bên kia tựa hồ xem đủ trận đánh giằng co vô nghĩa này, ra mệnh lệnh oán quý toàn lực công kích!

"Ngao..." Ngoài dự đoán của lão đầu tử, nguyên tưởng rằng sẽ nhìn đến biểu tình tuyệt diệu mấy người bị cắn xé, không nghĩ tới lại nghe được tiếng kêu thảm thiết của đàn oán quý! Đàn oán quý nhào lên vây quanh mấy người chỉ kịp lưu lại từng tiếng kêu thảm gào liền biến thành một luồng khói đen hồn phi phách tán!

Lục mâu quý dị của lão đầu tử trợn to! Giờ phút này có chút bất khả tư nghị trường mắt nhìn thanh kiếm trong tay Lý Chiến --Hiên Viên kiếm!

(bất khả tư nghị:có chút không dám tin or không ngờ đến)

Làm sao có thể?! Đó là pháp khí?Tin tức hần thu được không phải như thế a! Hơn nữa Lý Chiến cũng không phải là tu sĩ...Tại sao có thể sử dụng pháp khí!

Lý Chiến thỉnh linh xảy ra một kích, khiến cho đàn oán quỷ không ngừng tiến lên kinh sợ, dù sao đó là hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh! Tuy rằng bọn họ cũng không có khả năng đầu thai, nhưng không có nghĩa là bọn họ nguyện ý hồn phi phách tán! Yên lặng cùng mấy người Lý Chiến cầm đầu rút ra khoảng cách, kiêng kị

Hiên Viên kiếm trong tay hắn.

Lại nói Hiên Viên kiếm, ở trong hoàn cảnh hắc ám lại vẫn như cũ có thể rõ ràng thấy được thân kiếm màu ngân bạch, hoa văn kim sắc uốn lượn, kiếm khí dày đặc giống như đem sát khí vờn chung quanh gần cách thật xa! Lý Chiến cầm kiếm mà đứng, chính khí hồn nhiên thiên thành thể nhưng lại đem đàn oán quỷ nhìn chằm chằm khó khăn lắm bức lui vài bước!

"Khắc khắc... Hiên Viên kiếm này thực sự là một thứ tốt, nhưng các ngươi cho rằng chỉ một phen phá kiếm là có thể tránh được vô số thủ hạ oán quỷ của ta sao? Đừng vọng tưởng, khắc khắc..." Thanh âm lão đầu tử bén nhọn tùy ý cười nhạo nói, miệt thị sáu người, cười nhạo bọn họ thiên chân.

"Khắc khắc... Còn không mau động thủ cho ta động! Xé nát bọn họ cho ta! Đem linh hồn bọn họ trình lên đây!" Lão đầu tử dùng sức quơ hồn phiến, từng đợt sát khí dày đặc trào ra, oán quỷ tựa hồ đã quên kiêng kị mới vừa rồi, không muốn sống nhào lên, lại một loạt hóa thành làn khói đen tiêu tán dưới Hiên Viên kiếm!

Nhìn đến oán quỷ chính mình vất vả nuôi dưỡng tiêu tán dưới Hiên Viên kiếm trong tay Lý Chiến, gương mặt ảm ảm dưới lớp tóc rối bay dần vụn vụn, hồn phiến không ngừng đông đưa tán ra sát khí nồng đậm hơn trước, hần nghĩ muốn vậy chết sáu người!

Sáu người cũng không đủ nội lực chống đỡ, ở trong sát khí hành động càng ngày càng chậm chạp, tựa hồ tiên đoán được kết cục bi thảm của mấy người, vẻ mặt lão đầu tử càng thêm vụn vụn quái dị, trong miệng phát ra tiếng cười quái dị liên tiếp.

Nhưng sự thật chứng minh lão đầu tử hôm nay xuất môn tuyệt đối không xem hoàng lịch! Trong rừng cây đông nghìn nghịt chợt hiện cường quang! Một chúng oán quỷ đều ôm đầu kêu rên!

"Lâm "

"Bình "

"Đầu "

"Già "

"Giai "

"Trận "

"Liệt "

"Trụ "

"Tiền "

Thanh âm thanh thúy kiên định tựa hồ từ bốn phương tám hướng truyền đến, cùng với từng chữ hạ xuống chính là chú ấn vô hình, hung hăng chèn ép trên người chúng quỷ! Một trận kêu rên lớn hơn, thanh âm "phốc...phốc" lục tục vang lên, đã có một ít quỷ quái chống đỡ không được hồn phi phách tán!

Tay phải lão đầu tử nhanh chóng bấm tay niệm thần chú đánh vào hồn phiến, sát khí càng thêm dày đặc trong hồn phiến mạnh mẽ trào ra hướng về phía đàn oán quỷ, nhưng cũng không ngăn cản được chú ngữ không ngừng phá hủy bọn họ, lão đầu tử hung hăng nhìn chằm chằm chung quanh, thần thức quét qua cũng không gặp bất cứ kẻ nào!

Đầu tiên là Hiên Viên kiếm, sau là nhân vật không rõ lai lịch, có thể tránh được thần thức của mình tám phần chính là người không thể trêu vào, tuy rằng trong lòng hận không thể đem hần bầm thây vạn đoạn, nhưng giờ phút này cũng không phải thời điểm xúc động, đau lòng đưa mắt nhìn đàn oán quỷ rất nhanh sẽ không chống đỡ được, thân hình hần chợt lóe chuẩn bị đào thoát.

"Ngao..." Một thủ quyết cuối cùng hạ xuống, vô số oán quỷ ban đầu thoảng chốc tiêu tán hầu như không còn! Cường quang tán đi, chỉ còn lại hắc vụ cùng sát khí còn chưa tan hết.

"Ngươi, còn không thể đi!" Lão đầu tử cho là thần không biết quỷ không hay đào thoát, trong nháy mắt lại bị một người đứng trước mặt cản đường! Một thân y phục cắt may hợp thể, bao quanh mặt ngoài đáng người quyến rũ, tóc ngắn lưu loát, lão đầu tử thất lung câu lữ lộ ra ý cười đáng khinh, là một nữ nhân a!

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 76: Chiến Quỷ Tu

Editor:HamNguyet

("hồn phiên": có nghĩa là chiêu hồn, triệu hồn... trên gg chỉ giải thích như vậy, cũng k nói rõ ràng lắm)

"Khắc khắc... Bản tôn còn tưởng là ai, nguyên lai là tiểu cô nương xinh đẹp a! Khắc khắc..." Lão đầu từ cười quái dị nói, lực mâu dưới mái tóc rối bay nheo lại nhìn quét qua Vương Tử, một bộ dáng đáng khinh ghê tởm, tay trái cầm hồn phiên trong phút chốc lại bắt đầu đóng đũa, từng đợt sát khí trào ra!

Đây là đang triệu hồi oán quỷ!

"Bá!" Một đạo bóng xanh hiện lên lao thẳng tới địa phương lão đầu từ, bị hấn tránh né được, tại chỗ bắn phát lên một trận tro bụi, cũng may Vương Tử cho dây đăng thu lại!

(dây đăng: dây buộc)

"Bá bá bá..." Mấy đạo dây đăng theo động tác nhất trí hướng lão đầu từ quán lấy, lão đầu từ chỉ phải trốn tránh, chặt đứt triệu hồi.

Ở thời điểm lão đầu từ xuất hiện Vương Tử liền biết cấp bậc của hắn chỉ ở luyện khí kỳ còn chưa tiến vào Trúc Cơ, chính là chiếm ưu thế hồn phiên kia, lúc trước nàng phân phó sáu người Lý Chiến cùng nhóm quỷ quái kéo dài thời gian đối chiến, nhân cơ hội đẩy nàng đấu thân hình đi bày trận, trận pháp cửu tự châm ngôn này nàng học được trong tàng kinh các Vạn Thanh tự, bị nàng hơi sửa chữa biến thành linh trận, đối phó nhóm tiểu quỷ này cũng không nói chơi.

Chỉ là không biết trong hồn phiên kia còn có quỷ quái cao giai nào hay không, quỷ tu hồn cường thế yếu, thu phục hồn phách dựa vào hồn lực, thân pháp trăm triệu không sánh kịp những tu sĩ cùng đẳng cấp, huống chi Vương Tử đã là Trúc Cơ!

Vì chặn lão nhân triệu hồi, Vương Tử công kích một trận lại nối liền một trận, dây đăng bốn phía loạn vũ đem lão nhân vây kín không kẽ hở!

Xa xa sáu người Lý Chiến nhìn tràng chiến đấu bên này, một bên âm thầm điều chỉnh nội lực, một bên gắt gao nhìn chăm chăm động tác Vương Tử.

"Đây là phương thức chiến đấu của thế giới kia sao? Triệu hồi siêu nhiên đồ vật này ọ." Vệ Tử Sở nhỏ giọng nói.

"Phải" Lý Chiến nói, ưng mâu không nháy mắt nhìn Vương Tử.

"Chính là, Vương Tử điện hạ vì cái gì không ra sát chiêu?" Vệ Tử Sở nghi hoặc nói, Vương Tử dùng dây đăng vây khốn lão đầu từ, nhưng cũng không có tính lực sát thương thực chất, dây đăng này tựa như có thể đoán trước được, vô luận động tác lão đầu từ như thế nào, nó đều có thể trước tiên phong tỏa!

"Thuộc tính linh căn phòng ngự" Lý Chiến hơi tự hỏi nói.

"Tính phòng ngự? Vậy Vương Tử điện hạ về sau đánh như thế nào?" Vệ Tử Sở cả kinh nói, ý thức được thanh âm quá lớn vội dừng miệng, chính là trong đầu lại càng không ngừng vận chuyển, tính phòng ngự? Thuộc tính như vậy cũng không thích hợp trong chiến đấu, cho dù hắn không hiểu biết về quy tắc Tu Chân giới, nhưng hắn rất rõ ràng, chỉ số chiến lực Vương Tử rất cao, tối thiểu xa xa phía trên hắn, hơn nữa, hắn như thế nào cũng không cho rằng thiên phú Vương Tử chỉ như thế, không có nguyên nhân gì, hắn cảm thấy được Vương Tử hắn là rất mạnh.

Trùng hợp, trong chiến đấu Vương Tử cũng đang không ngừng tự hỏi công kích của nàng, không có công pháp, nàng hiểu biết quá mức hạn hẹp, Tuệ Viễn phương trọng tuy nói thủy, một thuộc tính cũng có chiến kỹ rất mạnh, nhưng nàng cân nhắc thật lâu cũng không nghĩ tới, dây đăng cho dù có nhiều hay ít, cũng không thể công kích được, mặc dù chiếm được ưu thế linh khí những vẫn không thể nhanh chóng giết địch.

Đưa tay gỡ chủy thủ trên thắt lưng xuống, thân hình Vương Tử chợt lóe liền tiến lại gần lão đầu từ, nàng am hiểu công kích gần người, muốn giết hắn còn phải tự mình đến. Dây đăng phong tỏa vây kín đường lui của lão đầu từ, thủy chủ trên tay Vương Tử như tia chớp hạ xuống, lão đầu từ nhìn Vương Tử giây lát liền tới, hết đường lui lại, lực mâu âm ngoan bắn về phía Vương Tử, chủy thủ đâm thật sâu vào ngực lão đầu từ, sát khí trong hồn phiên đột nhiên cuộn cuộn trào ra, thanh âm lão đầu từ cười quái dị vang lên, hung hăng nguyên rửa:

"Khắc khắc... Ngươi cho là có thể giết ta sao? Cho dù chết cũng muốn toàn bộ các ngươi chôn cùng khắc khắc..." máu tươi ồ ồ chảy ra, tay trái đóng đũa hồn phiên càng lúc càng nhanh.

"Xệt!" Thanh âm cắt qua huyết nhục cùng với máu tươi mạnh mẽ trào ra, Vương Tử cấp tốc lui về phía sau, nhìn lão đầu từ tay phải ôm cổ bắt khả tự nghị nhìn Vương Tử. Mà trong tay Vương Tử còn chưa tiêu tán, cũng là một cây băng nhận bén nhọn còn dính nhiều vết máu!

Mới vừa rồi trong nháy mắt, Vương Tử đem thủy ngưng kết thành băng nhận! Cát vỡ yết hầu lão đầu tử!

Vương Tử thu hồi dây đẳng, đi một bước đến chỗ lão đầu tử, đưa lưng về phía mọi người, trong con ngươi mặc sắc hiện lên hồng quang quỷ dị, Vương Tử nâng mắt nhìn thấy thân thể lão đầu tử dần dần cứng ngắc, bất quá một lát thân ảnh hoá tan thành làn khói xanh nhẹ bay trong không trung, bóng xanh kia tự cho là đúng đặc ý cười cười, lục mâu âm ngoan nheo lại nhìn về phía Vương Tử, lại nháy mắt ngốc lảng tại chỗ, toàn thân không thể ức chế bắt đầu run rẩy! Đầu gối mềm nhũn phủ phục trên mặt đất!

Thời điểm Vương Tử đến gần, bóng xanh kia dường như càng thêm run rẩy, làm sao còn bộ dáng kiêu ngạo lúc trước không ai bì nổi, Vương Tử nhặt lên hồn phiên không động tĩnh, ánh mắt nhìn chăm chăm bóng xanh hỏi:

"Chú ngữ là cái gì "

Bóng xanh không có bất luận suy nghĩ gì run rẩy nói ra chú ngữ, Vương Tử mặc niệm một lần, bóng xanh nháy mắt bị hút vào hồn phiên! Thăng đến khi nhìn mình không tự chủ được bay vào hồn phiên, bóng xanh mới phát ra một tiếng kêu thảm thiết ben nhọn!

Không cần phải nói bóng xanh kia chính là hồn phách lão đầu tử, quý tu hồn lực rất mạnh, thân thể đã chết, linh hồn làm theo có thể tu luyện, thậm chí lấy thời gian nhất định có thể trọng tổ thân thể! Vương Tử thu hấn vào hồn phiên, nàng cũng miễn phải động não diệt trừ hấn. Chỉ là hồn phiên nằm trên tay Vương Tử, trong cuốn sách về Tu Chân giới Tuệ Viễn phương trượng cấp có ghi lại hồn phiên, đó là pháp khí của quý tu, dùng để triệu hồi quý tướng chiến đấu! hồn phiên này, thoát nhìn cực kỳ tà ác, nhưng rất mạnh!

"Tử tiểu thư, Tử tiểu thư?"

"Ngô?" Vương Tử quay đầu lại, đã thấy hai mắt Vệ Tử Khiêm ôn nhuận thân thiết nhìn nàng.

"Tử tiểu thư, ngươi, không bị thương đi?" Tuy rằng biết Vương Tử không có chuyện gì, Vệ Tử Khiêm vẫn không nhịn không được mở miệng hỏi.

"Không có việc gì, ta tốt lắm" Vương Tử nói.

"Ah, vậy chúng ta liền về nhà đi, trời sắp sáng, ngươi cũng mệt mỏi đi?"

Vương Tử bây giờ mới phát hiện, nơi này lúc trước bị sát khí bao phủ, hiện tại không trung đã trở nên hừng sáng, chiến tràng hỗn loạn, nàng cùng Vệ Tử Khiêm trước mặt, năm người đứng cách đó không xa, lúc này đây chiến đấu đã kết thúc.

"Ngô, đi thôi." Vương Tử cuộn hồn phiên vào, dẫn đầu đi ra ngoài, như thế nào đều xua không đi cảm giác quái dị trong lòng, cảm giác được mấy người lục tục theo kịp bên người, Vương Tử nghiêng đầu quan sát mấy người, sắc mặt cũng không tệ lắm, không nghĩ tới sức chiến đấu bọn họ vượt xa xa qua tưởng tượng của nàng, nội lực cô vũ, có lẽ luyện đến chỗ cao thâm có thể cùng tu sĩ trúc cơ kỳ đánh đồng a!

"Vương Tử" Lý Chiến kêu.

"Ngô?"

"Ngươi muốn mang nó đi?" Lý Chiến nhìn hồn phiên trong tay Vương Tử nói.

"Ân "

"... Phải cẩn thận" Lý Chiến

nhú mày, nhưng chỉ đơn giản nói.

"Ân" Vương Tử gật đầu, giương mắt nhìn Lý Chiến liếc mắt một cái, thực nhảy bén, có thể nhìn ra hồn phiên này tà ác, tuy rằng nàng hiện tại cũng không rõ ràng lắm hồn phiên tà ác ở chỗ nào, nhưng hẳn là quỷ quái mà thôi.

"Ta không chế được " nhìn Lý Chiến, Vương Tử phát phát hồn phiên trong tay, bổ sung nói.

"Ân" Lý Chiến nhìn Vương Tử gật đầu, đáp lại nhẹ nhàng ngắn gọn.

"Khụ khụ..." Hai tiếng ho khan áp lực vang lên, lại là Vệ Tử Khiêm, một tay che miệng ho khan.

"Ca ngươi không sao chứ? Vừa rồi vẫn còn tốt a?" Vệ Tử Sở có chút khẩn trương tới gần Vệ Tử Khiêm dò hỏi.

"Tử Khiêm, đưa tay cho ta!" Vệ Tử Phương trực tiếp kéo tay Vệ Tử Khiêm qua bắt mạch.

"Thế nào?" Mộ Thiên Dạ đi qua hỏi, Mộ Thiên Công cùng Lý Chiến mặc dù không lên tiếng nhưng cũng gắt gao chú ý.

"Nội lực hao tổn quá lớn, tâm suất không đồng đều, Tử Khiêm, ngươi hiện tại thực suy yếu!" Vệ Tử Phương nghiêm túc nhìn Vệ Tử Khiêm nói.

"Ca ngươi như thế nào lại đem mình biến thành như vậy? Ngươi có biết quý trọng thân thể chính mình hay không a!" Vừa nghe Vệ Tử Phương nói, Vệ Tử Sở lập tức tức giận nói, vừa rồi đã quên, hiện tại mới nhớ tới, vị ca này của hấn luôn luôn bình tĩnh nhưng trong tràng chiến đấu hôm nay rất khác

thường, cường công mãnh đánh! Nội bộ không hao tổn mới là lạ!

"A, tiểu Khiêm Khiêm, thân thể mới là quan trọng nhất được chứ? Chiều có không tốt thân thể của chính mình, thì như thế nào bảo hộ người người phải bảo hộ?" Mộ Thiên Công thỉnh thoảng nói, nhìn như vui đùa lại nói ra từng chữ như châu như ngọc, ánh mắt giống như lơ đãng liếc qua Vương Tử.

"Từ Khiêm?" Vương Tử cũng không rõ ràng trạng huống lắm, vừa rồi nhìn đến sắc mặt Vệ Tử Khiêm hồng nhuận, cũng không tệ lắm a, nga đúng rồi, tựa hồ từ khi nàng nhìn thấy Vệ Tử Khiêm tới nay, sắc mặt hẳn đều trắng nõn đến cơ hồ tái nhợt, hồng nhuận giống như bây giờ, ngược lại không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 77: Thu Hồn Phiên

Editor:HamNguyet

Vệ Tử Khiêm đã bình phục hồ

hấp, ánh mắt trấn an mang theo xin lỗi nhìn nhóm huynh đệ của hắn, hôm nay hắn đích xác có điểm mất khống chế, có lẽ là đối thủ hôm nay quá mức ngoài ý muốn, ngoài dự tính của hắn và cả vài huynh đệ của hắn đều không thể nghĩ được cách ứng đối sách lược vẹn toàn, lão đầu tử kia đột nhiên xuất hiện, nếu không có Vương Tử, hôm nay bọn họ đều sẽ chết tại đây sao?

Hắn nghĩ tới, mặc kệ như thế nào đều phải bảo hộ Vương Tử chu toàn, chính là kết quả đâu, hết thảy đều là Vương Tử làm, chuyện này nhìn như thoải mái giải quyết, chính là, tính mạng mấy người bọn họ cũng do Vương Tử cứu.

Hắn từ nhỏ thể yếu nhiều bệnh, nhưng có gia tộc chống sau lưng, hắn luôn sống tự do tự tại, chính là, cảm giác không thể nề hà bất đắc dĩ giống như hôm nay vậy, trước nay hắn chưa từng cảm nhận được, đây là quy tắc của thế giới kia sao? Lực lượng là tuyệt đối, phải tuyệt đối cường đại sao?

"Từ Khiêm?"

Vệ Tử Khiêm nghe vậy nhìn về phía Vương Tử, tuy rằng mặt hắn không chút thay đổi, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, hắn đã học được từ đôi mắt màu đen nhánh thật sâu kia phân biệt được cảm xúc chủ nhân, tựa như hiện tại, nơi đó hiện lên quan tâm, Vệ Tử Khiêm thực muốn cười, hắn phát hiện hắn thích loại cảm giác này, thích đoán cảm xúc của nàng, càng thích cảm xúc lúc này hiện lên trong đó, là bởi vì hắn mà hiện lên.

"Ta không sao, Từ tiểu thư !." Vệ Tử Khiêm cười nói, trong ánh mắt ôn nhuận tràn đầy ý cười, hai gò má hồng nhuận khác ngày xưa, làm cho hắn nhìn qua như đồ sứ men xanh nhiễm màu hồng, mặc danh huyền lệ.

"Trái tim?" Vương Tử nghiêng đầu hỏi Vệ Tử Khiêm, hắn mới vừa nói tâm suất không đồng đều, là trái tim có vấn đề? Vệ Tử Khiêm có bệnh tim?

"Đúng vậy." Vệ Tử Khiêm nói, kỳ thật không chỉ có như thế, thể chất Vệ Tử Khiêm từ khi sinh ra vốn đã kém cỏi, không chỉ trái tim, chẳng qua tất cả chỗ đó là khó giải quyết nhất.

Khi nói chuyện đoàn người đã đi ra khỏi rừng cây, xe máy người ngừng trên đường quốc lộ, Vương Tử lập tức đi hướng xe Ferrari màu bạc số lượng của Vệ Tử Sở, Vệ Tử Khiêm đi theo phía sau Vương Tử ngồi vào ghế sau, Vệ Tử Khiêm cười cười ngồi ở ghế cạnh người lái.

"Đưa tay cho ta." Xe vững vàng chạy trên đường quốc lộ, không khí trầm mặc vang lên thanh âm Vương Tử.

Vệ Tử Khiêm nghe vậy nhìn về phía Vương Tử, đây là đang nói với hắn sao? Hai người phía trước cũng bắt tri bắt giác từ kính chiếu hậu nhìn qua, không rõ lời nói đột nhiên này của Vương Tử có ý gì.

"Khụ khụ..." Lúc này Vệ Tử Khiêm không tự giác ho khan, hô hấp dần hỗn loạn.

Vương Tử gặp Vệ Tử Khiêm như vậy, cũng không hỏi nhiều, đưa tay đặt lên mạch đập của Vệ Tử Khiêm, nàng sống lại trong thân thể Hiểu Trúc khi thân thể này cũng bị bệnh tim, tối thiểu nàng có thể ức chế đau đớn cho hắn.

Thân thể Vệ Tử Khiêm không thể ức chế run rẩy một chút, không biết là bởi vì Vương Tử thỉnh thoảng xảy ra đụng chạm hay bởi vì độ ẩm đầu ngón tay Vương Tử so với thường nhân thấp hơn rất nhiều. Vệ Tử Khiêm rùng rợn, nhìn đầu ngón tay Vương Tử thon dài nhỏ nhắn trắng nõn đặt lên mạch đập chính mình, xúc cảm rõ ràng lạnh lùng nhưng trong lòng hắn lại thực ấm áp, ấm áp đến mức trái tim hắn vốn tổn thương liền nảy lên vài phần.

Vương Tử không hiểu lý do, nhưng đối với kinh mạch lại rất quen thuộc, tuy rằng kinh mạch Vệ Tử Khiêm thông suốt lại có nhiều chỗ tổn thương, bình thường những chỗ này ít nhiều được Vệ Tử Khiêm dùng nội lực săn sóc ân cần, chính là hôm nay nội lực của hắn hao tổn quá lớn, không đủ để giữ gìn những chỗ này, Vương Tử rút ra một phần linh khí, theo kinh mạch Vệ Tử Khiêm đẩy mạnh một chút.

Vốn dĩ chỉ là thử xem,lại không nghĩ thân thể Vệ Tử Khiêm cư nhiên có thể hấp thu linh khí! Tuệ Viễn phương trượng từng nói qua người không có linh căn sẽ không thể hấp thu linh khí, như vậy có phải hay không nói,kỳ thật Vệ Tử Khiêm có linh căn ?

Vương Tử vừa nghĩ,một bên không gián đoạn phát ra linh khí,săn sóc ân cần một chút chỗ kinh mạch Vệ Tử Khiêm bị hao tổn, kỳ lạ chính là! Ở nơi linh khí đi qua,nội lực chiếm cứ trong kinh mạch Vệ Tử Khiêm cũng một chút tràn đầy! Đây, linh khí còn có thể săn sóc ân cần nội lực sao?

Vương Tử nhìn về phía Vệ Tử Khiêm, nhưng trong lòng có chút kỳ quái,giống như gia tộc Vệ gia vậy, nếu như xuất hiện người có linh căn, hẳn là sớm biết hơn nữa nhất định sẽ trọng điểm bồi dưỡng a,vì cái gì Vệ Tử Khiêm không có? Vệ Tử Khiêm như thế, kia Vệ Tử Sở Vệ,Tử Phương hẳn sẽ không có khả năng cũng như thế đi?

Tuy rằng trong lòng kỳ quái, nhưng không hỏi ra lời, mấy ngày nay tới giờ,Vương Tử cũng biết thực lực chân chính của Vệ gia cực kỳ thâm hậu, Lý gia cùng Mộ gia cũng như thế,hắn cũng không phải nằng tồ mò đi.

Linh khí theo kinh mạch Vệ Tử Khiêm dạo qua một vòng, chậm rãi chiếm cứ bộ phận trái tim, Vương Tử biết trái tim có tật xấu là một chuyện tình bất đắc dĩ nhất, nhưng nếu Vệ Tử Khiêm có linh căn, tiêu trừ một thân ốm đau hẳn là chuyện sớm muộn, cảm giác không sai biệt lắm, Vương Tử chặt đứt linh khí, thu hồi bàn tay đặt trên mạch đập Vệ Tử Khiêm, nhìn nhìn thần sắc Vệ Tử Khiêm khôi phục tốt lắm cũng không dò hỏi, ngửa

người tựa lưng vào ghế ngồi.

"...Đa tạ" Vệ Tử Khiêm nhìn cổ tay của mình ngốc lăng một lát, chậm rãi nói, hiện tại thân thể hắn cảm giác tốt lắm, chưa bao giờ tốt như vậy, kinh mạch thẳng đường, nội lực dư thừa,địa phương trái tim cũng không còn trầm trọng như ngày thường.

Vệ Tử Phương xoay người lại xem xét mạch Vệ Tử Khiêm, kinh ngạc nhìn nhìn Vương Tử, bình thường Vệ Tử Khiêm hao tổn giống như vậy, tối thiểu phải tu dưỡng hai tuần, không nghĩ tới Vương Tử một giây liền giải quyết, chính là, không biết có biện pháp trị tận gốc hay không, gấp Vương Tử nhắm mắt dưỡng thần, Vệ Tử Phương cũng không hỏi tới, âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Mấy người trăm mặt trở về đến chủ trạch Vệ gia, Mộ Thiên Công, Mộ Thiên Dạ cùng Lý Chiến cũng cùng nhau đến đây.

Vương Tử bất động thanh sắc hướng chỗ ở chính mình đi, cảm thấy có điểm kỳ quái,không khí Vệ gia hôm nay thật kỳ quái, trên mặt mỗi người đều mang theo ngưng trọng không thể bỏ qua, chung quanh cảnh giác so với ngày thường hơn gấp hai,ba huynh đệ Vệ Tử Khiêm cùng Lý Chiến, Mộ Thiên Công,Mộ Thiên Dạ vừa tiến vào cũng bị quản gia vội vàng kêu đi, hơn nữa,đình gác Tây Bắc bên kia là viện của trưởng lão Vệ gia, ần ần vài đạo áp bách từ bên kia truyền đến!

Kiểm chế nghi hoặc trong lòng,Vương Tử trở lại chỗ ở chính mình, hiện tại trời đã sáng, nàng phải mau chóng xử lý hồn phiên kia, ở trong phòng bày ra kết giới, Vương Tử lách mình tiến vào xích linh.

Xuất ra hồn phiên,lúc này Vương Tử mới cẩn thận quan sát, hồn phiên đen nhánh, trên mặt khắc một mặt quỷ răng nanh, thập phần dữ tợn,mà ở giữa trán mặt quỷ có một con mắt, chính là đôi mắt nửa rù,tựa như quái thú ngủ gật, không nhìn kỹ sẽ không thấy, mơ hồ có thể thấy được giấu ở trong đó là một đồng tử màu xanh biếc!

Vương Tử gắt gao nhìn chăm chăm con mắt nửa rù trên mặt quỷ, trong lúc mấu ần ần lưu động,quả nhiên còn sống! Nói vậy lúc trước lão đầu tử bắt được hồn phiên cũng bị phản phệ đi, bằng không cả người sẽ không mang theo tử khí,bộ dáng nửa chết nửa sống!

Tay phải Vương Tử phủ lên hồn phiên, điều động thần thức hủy diệt ấn ký linh hồn lão đầu tử lưu lại, chỉ là, ở thời điểm rời khỏi, thần thức Vương Tử thế nhưng bị mặt trên hồn phiên hấp thụ! Hơn nữa thế tới hung mãnh, giống như phải đem thần thức của nàng rút cạn, trong thức hải một trận kích động! Trong lòng Vương Tử hoảng hốt, nhanh chóng điều động thần thức chống cự, khẩn cấp túc trực bên linh cửu đài thanh minh!

Ánh mắt Vương Tử không thể ức chế ngắm nhìn con mắt nửa rù trên mặt quỷ, trong lúc mấu ần ần lưu động,quả nhiên còn sống! Nói vậy lúc trước lão đầu tử bắt được hồn phiên cũng bị phản phệ đi, bằng không cả người sẽ không mang theo tử khí,bộ dáng nửa chết nửa sống!

"Oanh" trong thức hải lại là một trận kích động,có lẽ hồn phiên cảm thấy không kiên nhẫn nên bắt đầu mạnh mẽ công kích thức hải Vương Tử,Vương Tử choáng váng điều động thần thức đánh trả hồn phiên, hồn phiên này cũng không biết là cấp bậc pháp khí gì, thậm chí có ý thức của mình, hơn nữa hồn phiên tu luyện ra linh hồn lực công kích,linh khí sở hữu tuyệt đối là tốt nhất.

"Rầm rầm..." công kích vào thức hải Vương Tử, thần thức phát ra quá lớn, thức hải màu lam của Vương Tử bị hoà loãng từng chút một, hơi nước màu lam trong thức hải nổi lên lừng lừng cũng ần ần hoà tan, Vương Tử phòng ngự dần bị tan rã, thức hải đang lấy tốc độ cực nhanh rút cạn!

Vương Tử tập trung tinh thần lực đánh sâu vào hồn phiên liên tiếp, nghĩ muốn tách ra hồn phiên lôi kéo, nể hà thần thức của nàng như bị bó buộc, động không được! Thái dương Vương Tử cháy ra mồ hôi lạnh, thức hải bên trong hồng mất!

Vương Tử như thế nào cũng không nghĩ đến, hôm nay thu phục hồn phiên sẽ bị nó tu luyện ra hồn lực phản phệ, tuy không chết, nhưng linh hồn của chính mình sẽ vĩnh viễn bị hồn phiên dẫn dắt! Làm sao có thể, Vương Tử nàng làm sao có thể bị hồn phiên khống chế!

Thần thức còn lại rất nhanh rút ra, trong đôi mắt mất sắc của Vương Tử có hồng quang lưu chuyển, quanh thân dần dần nổi lên từng trận hắc vụ, bắt đồng với sát khí, hắc vụ này càng thuần túy càng nồng đậm, lạnh lẽo!

Hắc vụ bao vây lấy hồn phiên,cường độ hồn lực hồn phiên công kích càng ngày càng yếu, thậm chí một chút rời khỏi thức hải Vương Tử,lục mầu nhân tính hoá trên mặt quỷ hiện lên quang mang khiếp đảm!

Thẳng đến khi hồn lực của hồn phiến ngoan ngoãn lui về, hồng quang trong mắt Vương Tử càng thêm nồng đậm, cho đến khi mặt quý trên hồn phiến kích động giống như đang cầu xin tha thứ bình thường. Vương Tử mới cắt qua ngón tay trên hồn phiến đánh xuống ấn ký linh hồn của chính mình, thân thể không thể ức chế xụi lơ xuống dưới, thức hải gần như hư vô!

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 78: Chương 42

Editor:HamNguyet

Vương Tử cũng không biết hồn lực của nàng ở trình tự gì, nếu so sánh cùng tu sĩ bình thường, Vương Tử chỉ sợ xa xa vượt qua trị số bình thường, hôm nay mạo muội thu hồn phiến, nàng xác thực cần một mặt hồn phiến, ở một phương diện khác nàng cũng muốn biết hồn lực đánh giá lực ứng đối chính mình như thế nào.

Do nàng đánh giá thấp phẩm giai hồn phiến, thế nhưng lại suýt chút nữa

bị hồn phiến dẫn dắt thần thức! Người tu chân có hai từ huyết lớn, luân hải đan điền cùng thức hải! Một khi thức hải cáo hoảng, tính mạng liền nguy hiểm!

**("luân hải" và "thức hải" khác nhau nha!*

"Luân hải": là nơi chứa linh khí

*"Thức hải": là nơi chứa thần thức)**

Chính mình đối với Tu Chân giới hiểu biết quá ít, luôn dựa theo ý nghĩ đi làm, lại sơ sót năng lực của mình, căn bản không phải do chính mình muốn làm gì thì làm!

(hoảng: chết)

Thời gian trong xích linh chậm hơn nhiều so với ngoại giới, đây cũng là nguyên nhân Vương Tử yên tâm ở trong xích linh thu phục hồn phiến, sau khi Vương Tử mất đi ý thức, nguyên tưởng rằng muốn tự hành khôi phục phải mất một thời gian ngắn, lại không biết trái tim Vương Tử hiện lên một trận vàng sáng đỏ như máu! Hồng quang nhanh chóng bao vây thân thể Vương Tử, thức hải trống rỗng dần khôi phục tràn đầy!

Màu lam nhạt điểm xuyên trong sương mù cũng không phải hơi nước ban đầu, mà tựa như từng giọt nước mưa lớn nhỏ khác nhau! Biết toàn bộ thần thức Vương Tử khôi phục, hồng quang mới dần dần rút đi cho đến khi trong tim biến mất hoàn toàn!

Bất quá một lát, Vương Tử từ từ chuyển tỉnh, có chút mê mông ngồi dậy, nàng nhớ rõ mình ở thời điểm thu hồn phiến thần thức tiêu hao quá lớn mà ngất đi, sau lại cảm giác dường như được ăn linh đan diệu dược lập tức liền khôi phục?! Vương Tử theo bản năng sờ xích linh.

"Là người sao?" Vương Tử ní non hỏi, theo bản năng cảm thấy được vòng tay thần kỳ này giúp nàng, nhưng xích linh không chút nào biến hóa.

"Không phải sao?" Vương Tử nói, xích linh rất kỳ quái, nó tựa hồ có được ý thức của mình, bởi vì nó sẽ theo ý nguyện Vương Tử biến hoá ngoại hình chính mình, ngẫu nhiên cũng dùng phương thức như thế đáp lại vấn đề Vương Tử, mà không gian sinh mệnh nghịch thiên như thế, Vương Tử tuyệt đối không hội cho rằng nó chỉ là một không gian vô cùng đơn giản mà thôi.

Đang ở thời điểm Vương Tử tự hỏi, chỗ trái tim lại trào ra một trận nóng rực, Vương Tử đưa tay đặt lên ngực, nóng rực lui, nhưng vẫn có thể cảm giác ấm áp hơn so với bình thường.

"Hay là, là hỗn độn thạch?" Trong lòng Vương Tử thầm nghĩ, tựa hồ bị hỗn độn thạch nghe được, chỗ trái tim lại một trận nóng rực sau đó bình phục.

"...Đúng như vậy sao?.." Vương Tử bất khả tư nghị nghĩ đến, từ khi bắt đầu thay đổi máu, Vương Tử đối với trái tim nàng biến thành một viên đá vẫn không muốn nghĩ nhiều, tuy rằng thay đổi thân thể, nhưng cũng không có nghĩa là nàng có thể lạnh nhạt tiếp nhận cấu tạo thân thể nàng từ nay về sau cùng nhân loại bất đồng...Hơn nữa hỗn độn thạch vẫn háo hão ngóc trong thân thể nàng đảm đương vị trí trái tim, cũng làm cho nàng tạm thời đã quên chuyện này, mà ngày hôm nay, do hỗn độn thạch chữa khỏi thức hải bị thương, bằng không, Vương Tử thật sự không biết chính nàng tự hành khôi phục phải tới khi nào.

"Hỗn độn huyết thiên linh, đây mới là tên của các người, đa tạ các người..." Giờ khắc này, Vương Tử thật tình cảm tạ hỗn độn thạch, xích linh, cảm tạ nàng sau khi trọng sinh gặp gỡ, cảm tạ hỗn độn huyết thiên linh làm bạn với nàng trên con đường tương lai hoàn toàn không biết gì, còn có một bên cảnh tránh gió an toàn như vậy...

Hồ thẹn chính mình lúc trước theo bản năng trốn tránh, trốn tránh chính mình có trái tim khác với nhân loại, lại không biết đây là thứ mà biết bao nhiêu người trong ngũ hành lục giới khó có thể với tới, hỗn độn thạch lựa chọn nàng, nàng lại có mắt không nhìn được kim nạm ngọc! Uống năng ý chí kiên định, tâm tính đậm bạc, sự kiện hôm nay tại đây vây khốn chính mình! Trái tim bất đồng thì như thế nào?

Cho dù toàn thân cao thấp, từ trong ra ngoài đều đảo điên nhận thức nhân loại, vậy thì như thế nào? Nàng Vương Tử sẽ không phải là Vương Tử sao?! Uống năng ở trong tiểu viện Tuệ Viễn phương trượng từng nói qua "Ta chỉ là ta, Vương Tử!", ngăn ngừa một tháng mà thôi, liền phạm vào sai lầm như thế!

"A..." Một tiếng cười cực đậm tràn ra khoe miệng Vương Tử, cánh môi xinh đẹp nhẹ nhàng nhấc lên, lông mi nồng đậm mảnh dài cụp xuống, con ngươi mặc sắc quang hoa lưu chuyển, sáng như sao trời! Khuôn mặt hoàn mỹ kia không có từ ngữ nào có thể miêu tả hết, nháy mắt đốm sáng không gian mênh mông, sáng lạn đến cuối chân trời... Đáng tiếc, đáng tiếc, không người chứng kiến được cảnh đẹp như vậy...

Có lẽ là nghĩ thông suốt phức tạp khúc mắc vô hình trong lòng, Vương Tử nhất thời cảm giác cảnh giới trúc cơ ảm ảm buông lỏng! Thu hồi tâm tư tứ tán, Vương Tử khoanh chân mà ngồi, điều động linh lực đột phá cảnh giới.

Nhìn linh khí trong luân hải dưới đan điền dần dần tràn đầy bành trướng, so sánh với toàn bộ luân hải lại như muối bỏ biển! Vương Tử cũng có chút tò mò, trong sách nàng lật xem ghi lại, luân hải có thể cất chứa linh khí dựa theo thiên phú một người quyết định, kinh mạch thông suốt, cấp bậc càng cao, luân hải có thể chứa đựng càng nhiều linh khí, nhưng bình thường cơ bản một người ở trong một cấp bậc có thể tồn trữ linh khí cố định, khi đạt đến điểm nhất định, liền ý nghĩa hẳn phải thăng cấp.

Mà luân hải Vương Tử đâu? Thân thể của nàng tùy thời tùy chỗ đều có thể tự chủ hấp thu linh khí, quy về luân hải, đến nay mới thôi, nàng cũng nhìn không ra đến tột cùng hấp thu nhiều hay ít, mà cảnh giới của nàng cho tới hôm nay mới có thể buông lỏng, có xích linh nghịch thiên này, căn bản không cần lo lắng linh khí không đầy đủ, hiện tại xem ra, linh khí trong luân hải chỉ có một chút như vậy, đặt trong luân hải mênh mông, quả thực không đáng giá nhắc tới!

Không lâu sau, Vương Tử tĩnh tọa, dưới thân chợt hiện lên hào quang sáu cánh phiếm màu vàng, hào quang màu vàng vụt sáng liền lấp đầy một góc sáu cánh! không đợi một góc ổn định, một góc khác rất nhanh vụt sáng lên! Mà hết thấy còn chưa chấm dứt, hào quang màu vàng bỏ thêm vào một nửa cánh sau! Trúc cơ kỳ tam giai! Đến lúc này Vương Tử liền chọn nhị giai trực tiếp đến trúc cơ trung kỳ!

(kim quang: ánh sáng màu vàng)

Hai lần thăng cấp mà thôi, lần đầu tiên trực tiếp tấn giai đến trúc cơ kỳ! Có thể nói là trực tiếp lướt qua nhân sinh từ khảm, mà lúc này đây, lại nhảy liền hai giai, trực tiếp đến trúc cơ trung kỳ! Mặc dù có hỗn độn huyết thiên linh nghịch thiên, nhưng bản thân Vương Tử có thiên phú nghịch thiên cũng không thể nghĩ ngờ! Đáng tiếc, Vương Tử đắm chìm trong cảm thụ thăng cấp, cũng không biết chính mình vô hình đã làm ra chuyện tình nhân thần cộng phản cỡ nào.

Hào quang màu vàng tán đi, Vương Tử lại chậm chạp không mở to mắt, duy trì tư thế tu luyện lão tăng nhập định bàn vững vàng, nếu như nhìn kỹ, có thể nhìn đến hai tay Vương Tử đặt lên đầu gối nắm chặt, vài giọt mồ hôi trên thái dương ảm ảm chảy ra.

Mà Vương Tử trong lúc này nhập định, hết sức chăm chú nhìn một phen cảnh tượng khác! Mới vừa rồi khi thăng cấp chấm dứt, Vương Tử vốn muốn rời khỏi tu luyện, không nghĩ tới Thiên Cực Đồ mở ra một lần liền không có bất cứ động tĩnh gì lại đột nhiên hiện lên trong thức hải! Từ từ mở ra! Là quyển thứ hai Thiên Cực Đồ, xứng với cái tên chiến kỹ!

Xuất hiện đầu tiên chính là ba chữ lớn mang phong cách cổ xưa "Thủy thiên huyền", cảm giác giống như lần đầu tiên nhìn đến, áp bách di sơn hải đảo thoải quét mà đến, Vương Tử thuyền chuyển toàn bộ linh khí cùng thần thức mới khó khăn lắm ngăn trụ được, không để cho tầm mắt chính mình tránh đi, lúc trước Thiên Cực Đồ cũng vậy, áp bách trong dòng chữ đầu tiên có thể coi là trạm kiểm soát thứ nhất, nếu tầm mắt rời đi, không qua được áp bách ngầm trong chữ viết, coi như từ nay về sau đừng nghĩ có cơ hội mở ra cuốn này!

"Thủy thiên huyền" là tên chiến kỹ, hình ảnh theo sau xuất hiện lại làm cho Vương Tử chấn động thật sâu! Chỉ thấy bức họa hư vô cuộn tròn đột nhiên lập thể đứng lên, biến thành một mảnh không gian biển cả, trong không gian tràn ngập hơi nước, Vương Tử tựa hồ có thể cảm nhận được hơi nước ướt át trong không khí! Mà trong không gian mênh mông vô bờ lại len lút phát sinh biến hóa, nhiều điểm giọt nước dần dần ngưng tụ, giọt nước càng tụ càng nhiều, càng tụ càng lớn, thẳng đến khi nơi nơi trong không gian đều có thể thấy được giọt nước ngưng tụ! Phảng phất giống như phía chân trời mênh mông vô bờ đầy sao, không chỗ nào không thấy!

Trong đầu Vương Tử dường như trống rỗng, lại rất nhanh tự hỏi cái gì, vô luận như thế nào, ở thời điểm nàng không hề hay biết, giọt nước trong không gian không chỗ nào không có như một đám té bào linh hoạt, bay nhanh hướng tới phương hướng bất đồng bay đi, nhiều lần biến hóa, dần dần hình thành: lạc đầu, cô xà, sừng hươu, mắt quỷ, vây cá, hồ chướng, ung trào, cơ hồ có thể che lấp bầu trời, ngửa đầu lên khoảng không rỗng rỗng ra một tiếng thật dài, thế nhưng là long! Ngũ trào kim long!

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 79: Thủy Thiên Huyền

Editor:HamNguyet

Vương Tử không nháy mắt nhìn ngũ thảo kim long gần thân thể xoay quanh ở trên không trung,cảm giác áp bách thần thánh uy nghiêm đập vào mặt! Đây là uy áp thuộc về tôn giả long tộc!

Chỉ thấy cái đầu cực lớn của ngũ thảo kim long kia hơi hơi buông xuống,ánh mắt lạnh như băng nhìn lướt qua Vương Tử,thân hình lớn che lấp không trung đột nhiên phóng thẳng hướng chân trời!

"Rống..." Lại là một tiếng rống ngăm!

Tinh thần Vương Tử hung hăng chấn động,đồng tử nặc sắc gắt gao co rút lại,nhìn chăm chú vào bầu trời theo tiếng rống ngăm hạ xuống dần dần âm trầm! Càng ngày càng mờ,càng ngày càng chìm,mà ngũ thảo kim long xuyên qua tầng mây nặng,giong như chơi đùa ở trên lãnh địa chính mình,chỉ trong nháy mắt,mưa to rầm rầm xối xuống!

Tựa như hồng thủy kéo đến,mưa càng lúc càng lớn,ngược lại phía chân trời càng thêm âm trầm!Màn mưa thật dày thẳng hướng mặt đất,rất nhanh tụ thành dòng nước suối thật dài.

Vương Tử không biết nàng hiện tại ở địa phương nào,chỉ biết là cảnh tượng trước mắt làm cho nàng căn bản không kịp sợ hãi than,không nháy mắt nhìn màn mưa tựa như từng đạo thác nước từ phía chân trời trút xuống,mà ngũ thảo kim long chủ đạo trận tuồng này bị màn mưa thật dày ngăn cản, đã không thấy tung tích!

Vô số suối nước dần dần hội tụ một chỗ,như bị ma thuật điểm chú hình thành hồ nước rộng lớn,mà tốc độ hồ nước sinh trưởng lấy mắt thường có thể thấy được cực tốt! Cho đến khi biến thành một đại dương mênh mông!

Cho đến lúc này,mưa to điên cuồng giống như nhận được mệnh lệnh,trong chốc lại nhỏ dần,hóa thành trận mưa nhỏ nhẹ nhàng cho đến khi biến mất không thấy,bầu trời cũng âm trầm như vẽ mặt tiêu hải tử,nháy mắt vẫn khai vũ tề!Điểm bất đồng chính là,trong không gian mênh mông này,là một mảnh đại dương rộng lớn lằng lằng chảy!

"Rầm..."Một đạo tiếng nước thật lớn vang lên,Vương Tử theo tiếng nhìn lại,chính là ngũ thảo kim long từ bên trong đại dương phá nước mà ra,thân hình uy phong lẫm liệt chiếm cứ phía trên mặt biển,không biết có phải là ảo giác hay không,Vương Tử cảm giác nó lại quét mắt liếc về phía nàng một cái,ngựa đầu lại là một trận rống ngăm!

Thanh âm rống ngăm vừa mới hạ xuống,mặt biển mới vừa rồi bình tĩnh không gợn sóng lại nháy mắt cuồng bạo,gió bão ào tới,mặt biển cuộn cuộn nổi lên từng đợt sóng cao khoảng năm-sáu mươi thước mãnh liệt hướng tới bờ biển thổi quét mà đến! Sóng biển hạ xuống tạo ra tiếng vang thật lớn,tiếng sấm liên tiếp không ngừng tập kích vang lên bên tai Vương Tử!

Mà ngũ thảo kim long giống như tướng quân ra lệnh, uy nghiêm chiếm cứ trên không mặt biển,hai mắt như băng tĩnh lặng nhìn chăm chú vào hải triều đủ để dễ dàng hủy diệt một quốc gia!

Vương Tử kiểm chế trái tim đang không ngừng đập nhanh hơn nhìn một loạt biến hóa, lồi suy nghĩ dần dần trở lại trong thân thể, đây là công kích thủy thuộc tính,rống biển ảo mà đến,không gian trống rỗng xuất hiện đại dương mênh mông rộng lớn,sóng thần bất thành linh, đây là chiến kỹ thủy thuộc tính,đây là "Thủy thiên huyền"!

"Thủy thiên huyền..."Trong đầu Vương Tử không ngừng xoay quanh ba chữ này,biển ảo rống,biển ảo nước,biển ảo biển,biển ảo công kích! Những điều này là do hơi nước ngưng kết mà thành,thủy thiên huyền này,hay cho một từ "huyền"! Trong thiên địa hơi nước vì viên,trung viên cầu sinh,trung sinh cầu linh,trung linh cầu biến!

(Trong thiên địa...trung linh cầu biến:Đòng này t k hiểu nghĩa,mà tra gg cũng k có nên t sẽ để nguyên)

"Trường thông viên, linh hoạt kỳ ảo thể thấu,vô hình vô tượng,vô câu vô thức,tùy tâm sở dòn,vô tâm tới,là vì huyền!"Trong con người mặc sắc của Vương Tử có quang hoa lưu chuyển,nhẹ nhàng mà ni non nói ra,biển ảo như thế, thử hỏi,trừ bỏ hai huynh đệ thời kỳ Thái cổ,còn có người khác không?! Giờ khắc này Vương Tử thật sâu kính nể sức sáng tạo của hai người bọn họ,nói khai thiên tích địa cũng không đủ!

"Rống..."Một tiếng rống ngăm,ngũ thảo kim long tựa như nghe được tiếng Vương Tử ni non,hai tròng mắt lạnh như băng xẹt qua một tia tán thưởng,thân hình mở ra,thân hình che trời đột nhiên phân tán thành vô số giọt nước mưa,bay là tả tiêu tán phía chân trời,cảm giác áp bách gắt gao quanh quẩn mới vừa rồi nhất thời tán đi,Vương Tử chỉ cảm thấy linh hồn bị một cỗ lực lượng lôi kéo,chỉ một cái chớp mắt,đến khi mở mắt,hơi nước ướt át,diện tích đại dương rộng lớn,không gian cuộn cuộn,thân thể lại vẫn như cũ phiêu phù phía trên đại dương mênh mông,bên trong không gian cuộn cuộn!

Vương Tử rũ mắt,nhìn mặt biển dưới chân sóng êm gió lặng,mảnh không gian này hẳn là trong quyển thứ hai Thiên Cực Đồ,Vương Tử ẩn ẩn cảm thấy được nàng phải ở đây luyện thành thủy thiên huyền mới có thể tự động thả nàng đi ra ngoài,tựa như lần đầu tiên,nếu như không phải Vương Tử chính xác dẫn khí nhập thể,nhập môn Thiên Cực Đồ, chỉ sợ vĩnh viễn sẽ không thể tỉnh lại,mà lúc này đây cũng như thế,trừ phi nàng hiểu thấu đạo thủy thiên huyền,nếu không,vĩnh viễn đừng nghĩ rời đi nơi này!

Thiên Cực Đồ,thật sự là công pháp bá đạo,hoặc là thành thần,hoặc là xả thân,cực đoan như thế!Cũng tựa như Vương Tử ăn uống vậy,làm liền làm,nào có đạo lý không thành công!

Vương Tử nhắm mắt lại, thanh tĩnh không suy nghĩ,thả chậm hô hấp,càng

ngày càng chậm,thậm chí cuối cùng không nghe thấy một tia thở hắt nào,thần thức chậm rãi mở rộng ra,phạm vi ba trăm dặm,không gian trống trải,ở trong thần thức trống rỗng của Vương Tử,giống như hải tử chơi trốn tìm,vui cười nhảy lên xuất hiện trước sau,càng ngày càng nhiều cho đến khi che kín toàn bộ không gian,là hơi nước!

Vương Tử vừa lòng nhìn hơi nước,tượng tượng dùng thần thức thu nạp hơi nước,nhưng thần thức vừa đi ra, hơi nước này như bị kinh hách,nhất thời vỡ tan tã đi! Vương Tử nghi hoặc,nàng thực dọa người sao?

"Ta cần các người trợ giúp..." Vương Tử ở trong lòng mặc niệm, xuyên thấu qua thần thức truyền ra tin tức hào ý,hơi nước tứ tán lại một lần nữa xúm lại trở về!Nhảy ra ở trong thần thức Vương Tử.

Đây là...Nguyên ý vì nàng sử dụng sao?Theo như lời Tuệ Viễn phương tượng,nguyên ý vì nàng sử dụng?! Vương Tử lại một lần co rút lại thần thức,lúc này đây hơi nước thuận theo nhảy ra xúm lại!

Vương Tử mở to mắt, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào tầng mây tụ tập trên đỉnh đầu,một chút âm trầm,thần thức Vương Tử càng không ngừng triệu hồi hơi nước,tầng mây càng ngày càng dày rộng,cho đến khi không thể chịu tải được hơi nước,trong khoảnh khắc mưa phùn rả rích xuống.

Nước mưa nhẹ nhàng phát qua mái tóc ngắn của Vương Tử, dính ướt y phục Vương Tử,giọt nước mưa nghịch ngợm bồi hồi trên khuôn mặt Vương Tử mỹ lệ không chịu hạ xuống,Vương Tử vươn ống tay áo dài phát đi nước mưa trên mặt,một đám bọt biển trên mặt biển hiện lên thật sâu liền vỡ tan không thấy,thanh âm xôn xao không dứt bên tai.

Trong mảnh không gian mệnh mông,chỉ có một mình Vương Tử,nội tâm Vương Tử bình thản trước nay chưa từng có,bình tĩnh nhìn chăm chú vào hết thấy,cảm xúc vui sướng không hiểu ở trong lòng lan tràn, đây là kỳ tích thiên địa tự nhiên,vũ trụ mệnh mông, nàng Vương Tử may mắn phát hiện,gặp gỡ kỳ tích này,con đường tương lai vô luận như thế nào,nàng đều giống như thủy thiên huyền, tĩnh lặng không quan tâm hơn thua,thông thiên triệt địa!

(thông thiên triệt địa: Thông lên trời và xuống tận đáy đất ý chỉ người hiểu biết)

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 80: Ngũ Trảo Kim Long

Editor:HamNguyet

Mặc cho mưa nhỏ tí tách đánh vào người,ánh mắt Vương Tử chăm chú nhìn vào đại dương mệnh mông,trong lòng hồi tưởng lại ngũ trảo kim long phát động ra sóng thần vừa rồi, nhẹ nhàng mà ni non:

"Trường thông viên...Linh hoạt kỳ ảo thể thấu...Vô hình vô tượng...Vô câu vô thức...Tùy tâm sở đồn..Vô tâm tới..." Lòng bàn tay bấm tay niệm thần chú,Vương Tử chỉ dẫn linh lực cuộn cuộn không ngừng xâm nhập vào trong nước,linh lực ẩn núp bên trong đại dương mệnh mông.

"Tùy tâm sở đồn..." Vương Tử một bên suy tư một bên khống chế linh lực thao túng mặt biển. Đột nhiên ánh mắt Vương Tử rung mình,tiếp đến tầng lớn linh lực phát ra, nhìn mặt biển sóng êm gió lặng trong nháy mắt bắt đầu quỹ dị,càng ngày càng cao,đã có thể phân biệt được là một toà núi nhỏ giống thủy tinh cầu,tựa như cự thủ che dấu hồi lâu, một chút hiện ra nguyên hình,hồ hấp ngăn ngăn vài cái,xuất hiện trước mặt nàng là một thủy tinh cầu thật lớn có đường kính khoảng gần trăm thước!

Mặc mặt Vương Tử sâu không thấy đáy nhìn chăm chăm thủy tinh cầu trước mắt,linh khí không gián đoạn liên tục gian tràn ra.

"Vô tâm tới..." Vương Tử nỉ non, thân hình đột nhiên đứng cao, song chưởng đẩy dõng đi,linh khí lớn trút xuống mà ra,thủy tinh cầu thật lớn chiếm cứ trên không trung giống như kíp nổ bom,đột nhiên bạo liệt!Nước biển lưu chuyển trong đó bắn ra bốn phía,tựa như kiếm vũ đầy trời,hung hăng bắn ra bốn phương tám hướng rồi sau đó theo sức nặng trở về đại dương,kiếm vũ bắn nhanh xâm nhập trong biển, lao xuống hơn mười thước mới khó khăn lắm biến mất không thấy! Trong lúc nhất thời thanh âm phá không kịch liệt "suru suru"từ mặt biển truyền không dứt bên tai!

Mà đây chỉ là một thử nghiệm,thử luyện khi không có đối thủ! Vương Tử nhìn mặt biển trong khoảnh khắc giống như chiến trường,hiệu quả thị giác xa xa vượt qua dự đoán,quy mô lực sát thương lớn như vậy, rõ ràng chính là vạn người không thể khai thông a!

Thân hình Vương Tử vừa chuyển,mặt biển dần dần trở lại bình tĩnh,tượng tượng đến bộ dáng ngũ trảo kim long mới vừa rồi, linh khí cùng thần thức đồng thời trào ra,tụ tập hơi nước,nhưng thử vài lần,ngay cả con con rắn nhỏ cũng không biến ảo nổi,đừng nói là ngũ trảo kim long !

Vương Tử nhũn mỳ, là nơi nào bị nàng xem nhẹ,vì cái gì vô luận chính mình làm như thế nào,đều không ngưng kết ra hình rồng, rõ ràng mới vừa rồi nàng cẩn thận nhớ kỹ hình thái ngũ trảo kim long, không tin nên thử lại vài lần,nhưng đều lấy thất bại chấm dứt!

(lúc t đề từ "long",lúc đề từ "rồng" để cho hợp với câu nha!)

Rốt cuộc làm sai chỗ nào ? Vương Tử nhớ lại một chút tình hình mới vừa rồi,từ thời điểm ngũ trảo kim long kia xuất hiện đến khi biến mất,Vương Tử tỉ

mỉ hồi tưởng,nhưng vẫn không phát hiện ra địa phương thiếu sót,hay là,do tu vi chính mình không đủ?Nên biến ảo kim long miễn cưỡng ? Chính là, nếu ở trình độ này là được, vì cái gì nàng còn đứng trong không gian này, huống hồ,rồng uy phong như vậy,nếu như có thể huyền hóa ra tới vì mình sử dụng,khi chiến đấu tuyệt đối là một phen lợi khí,chỉ là hình dáng cùng uy áp tôn giả long tộc thực chất,cũng đủ để đối thủ hao tổn tâm tư.

A? Vương Tử nghi hoặc nhíu mày,ngũ trảo kim long kia đích thật là huyền hóa ra tới,mà uy áp kia cũng thực sự tồn tại,này,chẳng lẽ vấn đề ở chỗ...?mỉ tâm nhíu chặt lập tức giãn ra,trong lòng Vương Tử một mảnh thanh minh,mới vừa rồi chính mình chỉ chú ý đến ngoại hình ngũ trảo kim long,lại quên huyền hóa ra linh hồn long! Đó mới là chân lý biến ảo! Huyền thần!

Uy áp long tộc, Vương Tử cẩn thận hồi tưởng lại vài lần rồng ngâm phóng xuất ra áp bách,hai tay bấm tay niệm thần chú,hơi nước dần dần ngưng tụ thành,theo linh khí của Vương Tử,vô số giọt nước mưa rất nhanh tụ lại,mà thần thức Vương Tử cũng cuộn cuộn không ngừng phóng ra ngoài,thần thức cùng linh khí gắt gao quấn quanh,trên bầu trời dần dần hình thành thân hình che lấp bầu trời,hiện ra rõ ràng lạc đầu, xà bột,sừng hươu,mắt quý,vây cá,hồ chướng,ung trào--ngũ trảo kim long!

Nhìn rồng đã hiện,Vương Tử đột nhiên tăng lớn linh khí cùng thần thức phát ra,mà khi nhìn kỹ,có thể thấy được ban đầu sắc mặt Vương Tử trắng nõn một chút tái nhợt,còn chưa thành công,Vương Tử gắt gao nhắm mắt,một tiếng trống làm tinh thần hăng hái điều động thêm toàn bộ linh khí trút xuống mà ra!

"Rồng..." Một thanh âm rồng ngâm triệt thiên địa vang lên cùng với uy áp thực chất nghênh diện mà đến,thân hình ngũ trảo kim long thật lớn ở trên bầu trời bay tới lui tuần tra hai vòng đột nhiên lao thẳng xuống dưới,đầu rồng thật lớn nhẹ nhàng đem Vương Tử văng văng đặt lên cổ,thân hình như tia chớp,xông thẳng hướng chân trời,Vương Tử vươn một tay vịn sừng hươu,tay còn lại vuốt ve long lân biến ảo từ nước lạnh lẽo mà thành,gió bên tai rào rạt,cảm giác cách xa mặt đất như vậy,lần đầu nàng tiên cảm nhận được...

(long lân vẫy rồng)

Đột nhiên thân hình Vương Tử nhoáng lên một cái,sắc mặt tái nhợt dần dần trắng bệch,dường như cảm giác được Vương Tử không thoải mái,thân hình ngũ trảo kim long đột nhiên chuyển,lướt đi rồi dừng lại trên mặt đất,không giống ngũ trảo kim có hai tròng mắt lạnh như băng kia,tròng mắt ngũ trảo kim long nàng biến ảo ra thực lớn thực trong sáng,tựa như thủy tinh tốt nhất,nhẹ nhàng mà chớp động,hình như có chút lưu luyến không thôi dùng long tu biến ảo chạm nhẹ vào hai má Vương Tử,bắt đầu từ phần đuôi,hơi nước một chút tiêu tán,cho đến khi đầu rồng cực lớn cũng tiêu tán thành nhiều giọt nước.

(long trảo rồng)

Vương Tử đưa tay đụng vào, nhưng cũng chỉ chạm vào giọt nước ướt át, không kịp nghĩ nhiều,cảm giác nặng nề vô lực trong cơ thể chen chúc tới đem Vương Tử kéo vào hắc ám

... ..

Đến khi tỉnh lại,Vương Tử ngăm mình trong nước tinh lọc nước,Vương Tử hạ kết giới,bỏ đi quần áo,hồi tưởng lại sự tình trước khi hôn mê,Thiên Cực Đồ đã mở ra quyền thứ hai,mà nàng cũng tu thành thủy thiên huyền,mới được đưa ra ngoài,chính là...Thủy thiên huyền quá mức bá đạo, biến ảo ngũ trảo kim long cư nhiên đã tiêu hao hết linh khí toàn thân nàng!Mà ngũ trảo kim long kia,cũng do huyền thần mà có được long hồn,thần thức của nàng cũng chỉ đủ để chống đỡ một lát mà thôi,không đến vạn bất đắc dĩ,thủy thiên huyền trăm triệu không thể dùng a.

Thay đổi y phục,Vương Tử đứng dậy tính toán nhìn xem tiểu Sơ,Đằng Xà đã ngủ khoảng nửa tháng,trong xích linh một ngày tương đương với ngoại giới một năm,tiểu Sơ ngủ như vậy cũng khoảng mười lăm năm,không biết khi nào thì có thể tỉnh,lúc trước không biết quả trường sinh cư nhiên có quả hiệu quả lớn như vậy,rõ ràng nàng ăn vào chỉ gia tăng linh khí mà thôi,tiểu Sơ là thần thú cũng phải ngủ lâu như vậy,vậy thể chất nàng rốt cuộc là như thế nào ? Thẳng đến lúc này,Vương Tử mới ý thức được nàng bất đồng,nghĩ đến luân hải của nàng,bất luận hấp thu linh khí nhiều hay ít,đều như hư vô không có,chẳng lẽ... Nàng có thể hấp thu linh khí vô hạn?

Vương Tử đột nhiên dừng lại,vì suy đoán kinh ngạc này,nhưng đích xác,từ khi nàng nhập môn Thiên Cực Đồ,thời thời khắc khắc kinh mạch không ngừng vận chuyển hấp thu linh khí,chưa bao giờ gián đoạn quá,hơn nữa linh khí trong xích linh đầy đủ như thế! Thì ra là như vậy,mới vừa rồi luyện tập thủy thiên huyền nên không biết,bây giờ nghĩ lại, công kích lớn như vậy,chính mình không biết đã dùng bao nhiêu linh khí,nhất là ngũ trảo kim long,nếu không có linh khí khổng lồ,làm sao có thể chống đỡ biến ảo nghịch thiên như thế?

Vương Tử kinh ngạc sợ hãi than không thôi,Thiên Cực Đồ mở ra từng quyền theo trình tự,hoàn hảo chính mình tiếp xúc đến quyền đầu tiên Thiên Cực Đồ,là phương pháp dẫn khí nhập thể,nếu như tiếp xúc công pháp khác trước,thực sự sẽ không có khả năng luyện thành Thiên Cực Đồ nghịch thiên này!

Vương Tử từ trong suy nghĩ chính mình phục hồi lại tinh thần, khiếp sợ trong lòng chôn xuống thật sâu, nhấc chân đi hướng địa phương tiểu Sơ ngủ say,nhưng cánh vật lơ đãng xâm nhập vào mi mắt, lại một lần nữa khiến Vương Tử ngừng lại cước bộ!

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 81: Thú Vương Quyết

Xa xa đúng là một toà cung điện nguy nga rộng lớn đột ngột từ mặt đất mọc lên! Trong Xích Linh khi nào thì nhiều hơn một nơi như thế! Nhìn lại xung quanh, không gian trong Xích Linh so sánh với lúc trước lớn hơn gấp đôi! Suông mờ vẫn luôn tràn ngập khắp nơi, đằng sau lưng toà cung điện kia cũng là một toà cao lớn che khuất sơn mạch! Cung điện bằng sơn mà kiến, về ngoài màu đỏ sậm, mái cong kim đỉnh, cao thấp đan xen, san sát nối tiếp nhau.

Đây là Xích Linh thăng cấp? Xích Linh sẽ theo tu vi nàng tăng lên mà thăng cấp? Vương Tử thầm rằng, nhắc chân đi hướng tới toà cung điện kia, cũng không vội mà đi qua, vừa đi vừa nhìn tho thướt xung quanh, tho thướt có đủ mọi màu sắc, lúc trước vẫn không quan sát qua, những thứ này là được diễn sao? Không biết có thể trồng các loại dược liệu bình thường hay không, có lẽ thời gian sau nàng thử tìm chút hạt giống tới thử xem. Chỉ là, nàng không nhận thức nhiều thảo dược lắm, bằng không tìm những loại dược liệu tốt, về sau đến Tu Chân giới cũng sẽ tiện lợi dễ dàng hơn một chút.

Nhìn phía xa, lại đi thêm một đoạn thời gian dài mới đến gần toà cung điện. Đá xanh trải thành đường đi, Vương Tử chậm rãi đi hướng toà cung điện rộng lớn, trước mắt là cửa điện cao khoảng hơn hai mươi thước, Vương Tử đưa tay nhẹ nhàng đụng vào, trong nháy mắt hàn khí thẳng nhập vào đáy lòng! Đây là loại gỗ gì? Trách không được toà cung điện này đều có hàn khí vậy quanh.

Dùng chút linh khí thúc đẩy cửa điện, nhưng không trầm trọng như trong tưởng tượng, Vương Tử chỉ vận chuyển một hơi linh khí, cửa điện không tiếng động hướng hai bên rộng mở, hàn khí càng thêm sâu nặng nghênh diện mà đến, bên trong bày biện cũng không giống như vẻ ngoài thoát nhìn trang nghiêm đại khí, trong đại sảnh trống trải, trên mặt đất gần trăm thước vuông trải thảm lông mềm mại màu đỏ lửa, Vương Tử nhắc chân đi vào, xúc cảm dưới chân, rõ ràng là da lông động vật, chính là không biết từ nơi nào lấy tới động vật lớn như thế, đem da lông bên ngoài xuống dưới làm thảm!

Ở giữa trong phòng là một cột đá độc nhất đứng sừng sững trong đại sảnh rộng lớn, trên đài cao, đặt một bảo tọa gỗ lim phồn văn ở giữa, bày biện đơn giản như thế, lại pha chút tịch liêu.

Đi lên bậc thang, đứng ở bên cạnh bảo tọa tinh xảo, nhìn cung điện không một bóng người, không biết, chủ nhân trước kia là ai? Vương Tử rõ ràng không phải người đầu tiên có được Xích Linh, nhiều tiền nhân lưu lại dấu vết, lại vì sao hiện giờ người đi, nhà trống đòi chủ cho nàng? Là tới cảnh cao hơn, hay là, cho dù Xích Linh là đồ vật nghịch thiên, cũng không phải con đường cuối cùng của cường giả.

Vỗ nhẹ vào bảo tọa, liền phát ra âm thanh gỗ lim, nhưng không thấy một chút tro bụi, cũng đúng a, cho dù qua mấy ngàn mấy vạn năm, trong Xích Linh cũng sẽ không có tro bụi rơi xuống.

"A?" Tầm mắt Vương Tử dừng trước bảo tọa, quả nhiên phát hiện một ngăn kéo, đưa tay kéo ra, đã thấy trong ngăn kéo nhỏ hẹp đặt một quyển sách, Vương Tử vừa cầm lấy, liền thấy trên bìa quyển sách là ba chữ "Thú Vương Quyết"!

Vì cái gì nàng lại cảm thấy được ba chữ kia có chút quen thuộc, đã gặp ở nơi nào? Tuy rằng từng chữ lộ ra áp bách, nhưng đã trải qua kinh nghiệm hai lần lật xem Thiên Cực Đồ, nên nhìn tới mấy chữ này cũng không có vấn đề, nga! Nàng nghĩ tới, nhớ rõ thời điểm vừa mới mở ra Thiên Cực Đồ, có một đoạn nói tới phải thăng cấp tới trúc cơ mới có thể rời đi Xích Linh, mà chữ kia cùng ba chữ này là do cùng một người viết ra! Khác không nói, trong chữ lộ ra áp lực sẽ không thay đổi!

Quả nhiên, người này là chủ nhân trước kia của Xích Linh cùng Thiên Cực Đồ sao, còn có hết thảy nơi này, bao gồm cả quyển sách trên tay Vương Tử! Vô luận ai có được mấy thứ này, đều sẽ dựa theo người nọ an bài học xong mấy thứ này sao? Vậy chủ nhân an bài hết thảy những thứ này là vì cái gì?

Âm thầm lắc đầu, Vương Tử cảm thấy được chính mình suy nghĩ quá nhiều, chính mình trọng sinh cùng hết thảy chuyện này hẳn là không trùng hợp, tập hợp được mấy thứ này là ngoài ý liệu, cho dù có người thật sự an bài, người có thể đi đến cuối cùng chính là ai, cũng chưa biết chừng!

Không suy nghĩ thêm nữa, Vương Tử mở ra Thú Vương Quyết trong tay ra, đắm chìm ở trong sách Vương Tử cũng không biết, nàng vì chính mình mở ra một điển chương thịnh thế như thế nào!

Đây đúng là một bộ ngự thú quyết! Vương Tử trong lòng kinh ngạc, gần một ngày mà thôi, nàng thu hoạch quá nhiều thứ, Tuệ Viễn phương trượng từng dặn quá nàng vô luận là công pháp hay là tâm pháp gì, đều phải thận trọng lựa chọn, một khi luyện, sẽ luôn cùng nàng chậm rãi đi trên con đường tu chân, nếu lúc trước lựa chọn công pháp cùng tâm pháp chỉ một chút vô ý, không chừng trong một lần chiến đấu mất tiên cơ.

Thậm chí công pháp tốt có thể khiêu chiến vượt cấp, mà công pháp kém cho dù cùng cấp, cũng rất khó thủ thắng, Vương Tử ghi nhớ, cho nên mới nhẫn lại chờ đợi, hiện giờ, quả thực làm cho nàng gặp được ngự thú quyết của thuật đế vương -- "Thú Vương Quyết"

"Ngũ hành lục giới, thần ma quỷ sát, vì mình sử dụng, duy ngô độc tôn!"

Thú Vương Quyết bá đạo đến cực điểm, phạm là không phải đồng tộc, chẳng phân biệt được mạnh yếu đều có thể khế ước! Về phần khế ước Vương Tử có chút thương thức, người có thần thức cường đại có thể khế ước linh thú, nhưng cũng sẽ không vượt qua 20 con, một người bình thường có thể có được 5 cái khế ước thú đã là chuyện tình cực kỳ hiếm thấy, nhưng theo Thú Vương Quyết ghi lại, người có thể luyện thành Thú Vương Quyết, khế ước thú sẽ không có hạn mức!

Vương Tử lui ra phía sau ngồi lên bảo tọa, một tay cầm quyển sách, tay phải không ngừng bấm tay niệm thần chú, muốn thử bắt tay vào làm, thẳng đến khi lật xem đầy đủ quyển sách, Vương Tử nhắm mắt, hồi tưởng lại một lần đầy đủ Thú Vương Quyết, nàng hiện tại thực muốn thử xem uy lực Thú Vương Quyết này, khế ước một con linh thú vì mình sử dụng, một đồng bọn cường đại ở thời khắc mấu chốt tuyệt đối liên quan đến sinh tử a! Huống chi mình có thể khế ước vô hạn linh thú, vậy không phải ý nghĩa rằng nàng có thể đem một đội quân linh thú thuộc về mình!

Vương Tử gất gao nhắm mắt lại, đến khi mở mắt ra, đã khôi phục lại cặp mắt đen nhánh không gợn sóng, luân phiên vài lần mới phát hiện, nỗi lòng Vương Tử phải trải qua khảo nghiệm lần nữa, đem Thú Vương Quyết đặt lại vào ngăn kéo như trước, Vương Tử rời khỏi đài cao.

Theo bậc thang đi lên,tầng thứ hai phía trên trăm mét, đứng trước cửa cửa thang lầu,Vương Tử nhìn về phía phòng xá chính tề,các phòng sắp xếp theo vòng tròn phòng chật chội,chất liệu gỗ giống như đúc cửa vào,Vương Tử nhắc chân đi hướng gian phòng thứ nhất bên trái,dùng chút linh khí đẩy cửa phòng ra,chạm vào mi mắt,là từng hàng kệ sách sắp xếp cẩn thận, liếc mắt một cái nhìn không tới điểm cuối!

Lúc này đây Vương Tử lúc cũng không kinh ngạc,đã trải qua Thiên Cực Đồ cùng Thú Vương Quyết,lại nhìn đến đồ vật nghịch thiên,phòng chừng Vương Tử cũng sẽ lạnh nhạt tiếp nhận,hết thảy trong tầng thư này tuyệt đối là bộ bộ kinh điển,bộ sách đời sau tu chân đều đổi thành ngọc giản,mà bộ sách nơi này vẫn chỉ là giấy viết hoàn hảo không hao tổn gì,không cần nghĩ cũng biết là đương thời không tìm ra bản xuất bản nữa!

Vương Tử cũng không đi vào,mà là dọc theo hành lang vòng tròn đến phòng số hai,đẩy cửa phòng ra,nơi này cũng chứa tràn đầy vũ khí! Vũ khí hình thái khác nhau phân loại đặt trên kệ binh khí,chúng loại số lượng nhiều cũng nhìn không tới điểm cuối!

Vương Tử định đi đẩy cửa thứ ba,nơi này hẳn là có thứ gì đó được lưu trữ cất giữ,nhất định nên kiến thức thêm,nhưng lúc này đây cũng không giống như hai lần trước,bất luận Vương Tử đưa vào bao nhiêu linh khí,cửa phòng cũng không chút động đậy,gian thứ bốn gian thứ năm cũng đều như thế,xem ra tu vi của nàng,chi có thể mở ra hai phòng a.

Trở lại gian phòng thứ hai,đây hiển nhiên là một kho phòng binh khí,sau khi trọng sinh nàng vẫn luôn không có một kiện binh khí thuận tay,hiện giờ có kho phòng binh khí đầy đủ như thế,đương nhiên Vương Tử phải chọn cho chính mình một kiện binh khí thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 82: Người Tới Vệ Gia (Nhất)

Editor:HamNguyet

Vương Tử đi vào gian kho phòng tràn đầy binh khí kia,trừ bỏ các loại binh khí đao thương kiếm kích thông thường,cùng các loại pháp khí hình thù kỳ quái Vương Tử chưa từng nhìn thấy qua,cẩn thận xem kĩ các loại hình pháp khí,cư nhiên pháp khí tương ứng với mười loại thuộc tính linh căn ở nơi này đều có!Chỉ là Vương Tử thất vọng phát hiện,pháp khí nàng có thể sử dụng có hạn,phải nói,một gian kho phòng binh khí này,Vương Tử chỉ có thể sử dụng vài món mà thôi.

Hơn nữa,phẩm cấp pháp khí nơi này kém cỏi nhất cũng là pháp khí thượng phẩm!Pháp khí lợi hại như thế,Vương Tử thật sự rất muốn thử dài,lấy pháp khí như vậy đi ra ngoài,không phải rõ ràng cấp cho chính mình một tấm bài tử "mau đến đánh cướp ta đi" sao.Không thể, Vương Tử đành phải tuyển một kiện trường kiếm tương đối vừa mắt,bề ngoài tối như mực,không có chỗ nào xuất chúng,tiếp theo chọn thêm một thanh chủy thủ,đối với thanh chủy thủ này Vương Tử rất vừa lòng,thối quen mang theo chủy thủ trên người,thanh chủy thủ này cầm ở trên tay cực kỳ thuận tay.

Không biết ở trong Xích Linh ngàn người thời gian bao lâu,cũng không chọn lựa tiếp,Vương Tử xoay người ra cửa,ở thời điểm đóng cửa lại liền thấy trong góc kho phòng binh khí đặt một cái hộp hình vòng đang mở nắp,bày biện chỉnh tề những lá cờ nhỏ màu vàng ! Vương Tử bước nhanh đến gần,cầm cái hộp lên nhìn kỹ,đúng là trận kỳ(cờ)!Đưa tay cầm lấy một mặt lá cờ, chỉ lớn cỡ bàn tay,đưa vào chút linh khí,nàng thể nhưng có thể sử dụng! Nhưng Vương Tử lại không nhìn ra phẩm cấp của nó,bề ngoài bao phủ màu vàng,tổng cộng có mười tám mặt trận kỳ,không có linh khí dao động,nhìn qua giống như vật trang trí hoa lệ mà thôi,Vương Tử nhất nhất xem xét mười tám mặt lá cờ,trong lòng thấp phần yêu thích,dùng trận kỳ như vậy bày trận uy lực tuyệt đối gấp mấy lần!

Cất kỹ trận kỳ,Vương Tử vào phòng thứ nhất,quả nhiên như nàng suy nghĩ,bộ sách nàng có thể lật xem cũng có hạn,nàng chủ yếu tìm công pháp thuộc tính cùng một thuộc tính,thời điểm tìm trận pháp,lại kỳ quái phát hiện nơi này loại sách gì cũng đều có,chỉ duy nhất không có một quyển trận pháp nào,Vương Tử thờ dài trong lòng,thật sự là quá tiếc nuối,vừa mới thu hoạch một bộ trận kỳ tốt,nhưng không có trận pháp phát huy được uy lực của nó.

Không hề lưu lại,Vương Tử rất nhanh đi vào địa phương tiểu Sơ ngũ say,liền phát hiện tiểu Sơ so với lúc trước lớn lên rất nhiều! Ban đầu Đẳng Xà lớn như một ngọn núi cư nhiên hiện tại lại lớn hơn một vòng,cái đầu thật lớn phục trên mặt đất,an ổn ngủ,Vương Tử đưa tay xoa đôi mắt to đang nhắm chặt,nhớ đến khi nó mở con ngươi hồng bạch tương giao luôn ngập nước chớp chớp ra,ngỡ đến vừa mới học được Thú Vương Quyết,trong lòng Vương Tử có tia do dự,nghe nói bình thường linh thú không muốn nhận chủ,thú tộc yêu thích tự do,có rất ít linh thú nguyện ý suốt đời vĩnh thế đi theo một người,huống chi Thú Vương Quyết bá đạo đến cực điểm,khế ước cũng chỉ có thể là chủ tớ.

"Người muốn đi theo ta?"

"Đúng đúng! Tiểu Sơ phải đi cùng Tử tỷ tỷ! Tử tỷ tỷ mang tiểu Sơ đi được không? Tiểu Sơ rất lợi hại!"

"Có thể "

Không khỏi nhớ tới đoạn đối thoại cùng tiểu Sơ khi ở Ngân Lâm tuyên,hiện tại Vương Tử rất muốn hỏi tiểu Sơ lại một câu,vẫn nguyện ý đi theo nàng hay không,cùng nàng cùng một chỗ cũng không phải kiện sự tình tốt,chỉ là,nếu tiểu Sơ có thể cùng nàng khế ước,nàng liền không cần lo lắng xảy ra chuyện như lúc trước...

"Cùng ta bán mạng tương liên,ngươi sẽ không chết..." Vương Tử nhẹ nhàng ní non,sau đó lắc mình rời khỏi Xích Linh.

Đi đến phía trước cửa sổ,bên ngoài đúng là thời điểm mặt trời mới mọc lên ở phía đông,nắng sớm màu vàng phủ kín cả toà cổ trạch tú lệ thanh lịch,không nói gì yên tĩnh nhìn không trung,phất tay thu hồi kết giới,đứng ở ban công hít một hơi thật sâu.

"Vương Tử điện hạ!"

Vương Tử cúi đầu nhìn lại,chính là Vệ Tử Sở đứng ở dưới lầu của nàng,dựa lưng vào lan can,đón nắng sớm,không biết có phải Vương Tử ảo giác hay không,tổng cảm giác khí thế trên người Vệ Tử Sở hôm nay mạnh hơn rất nhiều,vóc người cũng cao ngất,thậm chí ngoại hình càng thêm tuấn đạt,đến khi hần vuốt tóc cười đến gần,Vương Tử mới cảm thấy được đây vẫn là Vệ Tử Sở sang sáng soái khí ban đầu.

"Vương Tử điện hạ,nghe quản gia nói hai ngày nay ngươi không đi ra,thời gian ngươi tu luyện đều lâu như vậy sao? Ta thực lo lắng a! Có đói hay không? Ta cùng ca ca không ở đây ngươi đều không đi ra sao? Ha ha,mau tới đây ta mang ngươi đi ăn chút gì!"

Vương Tử không ra khỏi phòng hai ngày,Vệ Tử Sở liền thúc giục Vương Tử muốn ăn cái gì,gióng như hai ngày không ăn cái gì là kiện sự tình không thể dễ dàng tha thứ,đích xác,từ khi nàng tới đây,đồ ăn của nàng đều do Vệ Tử Khiêm cùng Vệ Tử Sở chuẩn bị,một chút không kém,tuy rằng Vương Tử hiện tại không ăn cái gì cũng không sao,nhưng vẫn không cự tuyệt được các loại điểm tâm nhiều màu sắc tràn ngập mùi hoa.

Chỉ là,nàng cư nhiên ở trong Xích Linh ngày người hai ngày? Đây chính là tương đương với hai năm a,đích xác đã lâu rồi,nghe Vệ Tử Sở nói,hắn cùng Vệ Tử Khiêm hai ngày này cũng không ở đây,nhớ rõ ngày đó khi trở về có vài đạo hơi thở cường đại,có phải hai ngày này xảy ra chuyện gì hay không?

Đi theo Vệ Tử Sở tới nhà ăn,hôm nay nhà ăn thực quạnh quẽ,chỉ có hai ba người hầu chờ ở một bên,bữa sáng phong phú trên bàn dài đã chuẩn bị cẩn thận,điểm tâm chiếm đa số,bởi vì Vương Tử thích.

"Tử Khiêm đâu?" Vừa ăn Vương Tử vừa hỏi,thật sự có điểm kỳ quái,ở thời điểm nàng dùng cơm,Vệ Tử Khiêm chưa từng vắng mặt bao giờ,lời này vừa mới hỏi ra miệng,thân thể Vệ Tử Sở đột nhiên cứng đờ,rất nhanh liền ha hả cười nói:

"Vương Tử điện hạ thật là,hôm nay chỉ có ta cùng ngươi ăn điểm tâm không được sao? Hôm nay không cần ca của ta,hắc hắc..."Khi nói lời này Vệ Tử Sở cũng không giương mắt.

"... Luyện khí bát giai" Vương Tử nhìn Vệ Tử Sở trầm mặc,rồi sau đó nhẹ giọng nói.

"... Ha hả,không hồ là Vương Tử điện hạ! Nguyên lai đã sớm đã nhìn ra a,vốn đang muốn nói làm cho Vương Tử điện hạ kinh hi! Điện hạ ngươi như thế nào có thể thông minh như vậy a!" Vệ Tử Sở đầu tiên là cá kinh,rồi sau đó khoa trương cười nói.

Vương Tử nhưng không có để ý đến lời hắn đùa giỡn,đột nhiên nghiêng người ra cầm cổ tay trái Vệ Tử Sở,ngưng thần tìm tòi,phát hiện thân thể kinh mạch Vệ Tử Sở hết thảy bình thường,phải nói là rất tốt,phân ra một luồng linh khí tham nhập vào kinh mạch Vệ Tử Sở,rất nhanh đã bị hấp thu,quả nhiên bọn họ đều là thân có linh căn sao? Hôm nay thời điểm buổi sáng thấy hắn,nguyên lai không phải ảo giác của nàng,thời gian ngắn ngủi hai ngày,cư nhiên Vệ Tử Sở thức tỉnh linh căn hơn nữa còn tu luyện tới luyện khí bát giai!may mắn không phải là bí pháp gì,cũng không phải tà pháp tổn hại đến thân thể.

"Tử Khiêm đâu?" Vương Tử ngồi xuống,lại hỏi,chẳng lẽ là phương pháp đồng dạng không thích hợp với Vệ Tử Khiêm?Thân thể Vệ Tử Khiêm không tốt,sẽ xuất hiện vấn đề gì cũng rất có khả năng.

Vệ Tử Sở còn ngơ ngác nhìn cổ tay của mình,ngẫm đến luồng linh khí tinh thuần mới vừa rồi,chợt nghe Vương Tử hỏi lại một lần,ngẩng đầu nhìn Vương Tử,thần sắc biến hóa,giấy dựa trong mắt Vương Tử cũng xem rất rõ ràng.

"Hắn gặp nguy hiểm?" Vương Tử hỏi.

"Đúng vậy" Vệ Tử Sở gật đầu nói,trong ánh mắt có chút gì đó Vương Tử nhìn không hiểu,ánh mắt Vệ Tử Sở luôn đơn giản trong sáng,hắn là hắn đang dấu diếm chuyện gì.

"Ha hả ~ tiểu Sở Sở có chuyện cứ việc nói thẳng thôi,che che dấu dấu như vậy là thẹn thùng sao ~" đúng lúc này ngoài cửa lại truyền đến thanh âm gọi cảm chỉ thuộc về Mộ Thiên Công Vương Tử quay đầu nhìn lại,đã thấy Mộ Thiên Công mặc một thân âu phục hồng y,cười đến diêm dúa yêu dã,theo sau mà đến,là Lý Chiến vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng như trước.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 83: Người Tới Vệ Gia (Nhị)

Editor:HamNguyet

"Tiểu Tử Tử,phân biệt hai ngày,thật sự là làm cho Thiên Công nhớ mong a~vì cái gì tiểu Tử Tử chỉ nhớ rõ tiểu Khiêm Khiêm lại không nhớ rõ người ta?

Như vậy người ta sẽ thập phần thương tâm a ~" Mộ Thiên Công cười nói,tự nhiên quen thuộc đến ngồi bên cạnh Vương Tử bên,hai chân thon dài vắt chéo,một tay chống cằm nhìn Vương Tử tiếp tục nói:

"Tốt xấu gì chúng ta cũng là bằng hữu cùng chung hoạn nạn,nói như thế nào thì tiểu Tử Tử hẳn nên chia cho người ta một phần quan tâm a~ "

"Ngô...Người tốt lắm,luyện khí bát giai." Nghe xong lời nói của Mộ Thiên Công, Vương Tử chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra Mộ Thiên Công hiện tại cùng Vệ Tử Sở giống nhau,đều là luyện khí bát giai.

"Ha ha ~nguyên lai tiểu Tử Tử vẫn quan tâm người ta a,đột nhiên cao hứng làm sao bây giờ?" Mộ Thiên Công cười diêm dúa lảng lờ,thanh âm khêu gợi dẫn theo ý cười,gióng như trưng cầu hỏi Vương Tử.

"Ha ha,yêu tinh chết tiết!Nếu người dám mở miệng nói chuyện,nắm đấm của bản thiếu gia sẽ khiến cho người cao hứng!"

Bên cạnh truyền đến thanh âm Vệ Tử Sở nghiêng răng nghiêng lợi,hắn đã nhẫn nại lâu lắm rồi được không!Yêu tinh chết tiết này nhất định phải như vậy sao? Thằng nhãi này hiện tại càng thêm trở nên câu người,thời điểm từ bí cảnh đi ra ngoài,trên đường ai nhìn đến hẳn đều kém chút nữa chảy máu mũi...Hỗn đản a! Hiện tại hẳn hoàn toàn có lý do tin tưởng,yêu tinh chết tiết kia có góc mặt nghiêng bốn mươi năm độ hoàn mỹ,ánh mắt đong đưa,móng vuốt thật dài chống cằm,cười đến run rẩy hết cả người,đây tuyệt đối là đang quyến rũ Vương Tử điện hạ nhà hắn a!Liếc mắt Vương Tử một cái,hoàn hảo hoàn hảo, Vương Tử điện hạ là người há có thể để yêu tinh chết tiết hắn dễ dàng quyến rũ như vậy sao...hừ hừ!

"A? Tiểu Sở Sở ghen tị sao?" Mộ Thiên Công phảng phất không nghe được Vệ Tử Sở uy hiếp,chóp phượng mâu dài nhỏ hỏi.

"Đúng vậy a,bản thiếu gia ghen tị! Muốn ném thử hay không,chút ý hành quyền cường hoá của bản thiếu gia!Đảm bảo người vừa lòng a!" Vệ Tử Sở nguy hiểm nói,đồng thời nắm tay bên cạnh người nắm chặt bị một vòng kim quang bao vây,mặt trên tản mát ra lực dẫn mạnh mẽ bá đạo khiến Vương Tử ghé mắt,cư nhiên Vệ Tử Sở thức tỉnh kim thuộc tính mạnh mẽ nhất trong ngũ hành linh căn! Hơn nữa linh căn thực tình thuần,nghiêm nhiên là kim thuộc tính trong thiên linh căn.

(Thiên linh cănt đã giải thích ở mấy chap đầu,b nào k đỡ có thể lật xem lại)

"Tiểu Sở Sở, không nên hơi một tí là động thủ như vậy a ~tiểu Tử Tử không thích nam hài tử như vậy đâu" Mộ Thiên Công lại giống như không thấy được nắm tay nguy hiểm kia,không sợ chết tiếp tục khiêu khích,mắt thấy nắm tay Vệ Tử Sở hướng tới Mộ Thiên Công,nửa đường liền bị một thanh âm vang lên dừng lại.

"Đừng nào loạn !" Lý Chiến đứng ở cửa,hộp thời lên tiếng,nhấc chân đi hướng Vương Tử,ánh mắt nhìn Vương Tử nói:

"Vương Tử,đi xem Tử Khiêm "

"Lý Chiến!" Vệ Tử Sở sợ hãi kêu,"cạnh" một tiếng đứng lên ngăn cản lời nói kế tiếp của hắn.

"Tiểu Sở Sở,người muốn cho ca ca của người chết sao?" Mộ Thiên Công bên cạnh mặc dù đang cười,nhưng thanh âm lại lạnh lùng nói.

"Tử Khiêm ở đâu?" Vương Tử chỉ nhìn Lý Chiến hỏi.

"Đi theo ta" Lý Chiến nói,dẫn đầu đi ra cửa đi.

"Tiểu Sở Sở đi thôi,còn muốn ngồi ăn bữa sáng sao?" Nhìn hai người phía trước rời đi,Mộ Thiên Công tao nhã đứng dậy,đi đến bên người Vệ Tử Sở nói.

"Ca ca của ta,hắn không cho nói." Vệ Tử Sở do dự mà nói,lúc trước Vệ Tử Khiêm đã nói qua,một cửa này hắn muốn đích thân vượt qua,từ nhỏ đến lớn hắn chưa bao giờ kiên trì như vậy.

"Nếu Tử Khiêm an toàn,nhưng hiện tại,phải làm như vậy,đi thôi"Vệ Tử Phương vẫn luôn thủy chung đứng một bên đột nhiên lên tiếng,vỗ vỗ bả vai Vệ Tử Sở đi ra ngoài.

...

Vương Tử một đường đi theo Lý Chiến hướng chỗ sâu nhất trong Vệ trạch,từ khi Vương Tử đến đây cũng chưa bao giờ tới nơi này,mà Lý Chiến thân là người của Lý gia,lại đối với nơi này rất quen thuộc đường lối,càng đi vào trong chỗ sâu,người hầu càng ít,mà chỗ tối che dấu hơi thở càng cường đại,hai người đều không nói gì,đi tiếp qua một đoạn hành lang dài,lại nghênh diện một người tới,ở trước mặt hai người đứng lại,lễ phép nói:

"Lý công tử,Từ tiểu thư,chủ nhân nhà ta cho mời!"Là quản gia Vệ gia.

"Đi tìm Tử Khiêm trước" Lý Chiến nói,cũng không tiếp thu lời mời của quản gia,quản gia kia ả ả thờ dài,trong mấy vị công tử thì khí thế của Lý Chiến là đáng sợ nhất,chỉ đứng im nơi đó thôi,không khí chung quanh cũng trở nên lạnh lẽo,hắn vừa mở miệng nói,liền giống như lệnh thần được trời sinh ra,làm người ta không dám cự tuyệt.

"Tránh ra!" Lý Chiến nói,hơi thở trên người đông lạnh hơn rất nhiều,hiện tại Tử Khiêm rất nguy hiểm,không thể trì hoãn được.

"Lý công tử,đại trưởng lão nói tính mạng Tử Khiêm thiếu gia không gặp nguy hiểm,thỉnh hai vị yên tâm dời bước đến chính sảnh." Quản gia bị khí thế Lý

Chiến chấn động, kiên trì đem lời còn lại nói nốt.

"A, vậy tiểu Chiến Chiến yên tâm đi, nếu Từ Khiêm có việc gì, chúng ta liền đem đầu của hắn xuống làm bóng đá ~" Mộ Thiên Công theo kịp cười lạnh nói, ánh mắt dường như bố thí liếc mắt quân gia một cái.

"Ta lấy tính mạng đảm bảo, tính mạng Từ Khiêm thiếu gia không ngại!" Quân gia vội vàng cam đoan nói, Vệ Từ Khiêm tốt xấu gì cũng là thiếu gia Vệ gia, đại trưởng lão như thế nào có thể lấy chuyện này ra đùa giỡn!

Lý Chiến không nói gì, thay đổi phương hướng bước nhanh đi đến, Vương Từ không rõ tình huống, đành phải đi theo mấy người.

Chính sảnh là phòng tiếp khách, ngày đầu tiên Vương Từ đến Vệ gia cũng gặp đại trưởng lão Vệ gia ở trong này, mấy người đều không nói gì, lần lượt đi vào phòng tiếp khách, chỉ là Vương Từ vừa mới bước hai chân vào, liền gặp một đạo uy áp ngang trời xuất hiện thẳng bức Vương Từ, Vương Từ ngừng một chút! Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đối diện là một lão nhân gia khuôn mặt hiền hoà, chòm râu hoa râm dài, đạo bào màu trắng sạch sẽ, ngồi bên tay trái song song là một nam nhân trung niên, mắt hồ uy nghiêm, bên phải cũng là một người nam nhân trung niên, trưởng thành có chút đáng chú ý, đôi mắt dài nhỏ có chút nếp nhăn, phụ trợ ý cười trên mặt thêm vài phần ý nhị.

Trong lòng Vương Từ thầm giật mình, ba người này chính là những người làm cho Vệ Từ Sở bọn họ thức tỉnh linh căn, trên người không cảm giác được hơi thở gì, nhưng tuyệt đối cao hơn Vương Từ ít nhất hai cấp bậc! Ngoài ba người ngồi trên thủ tọa ra, còn có thêm những người khác, trong đó bao gồm đại trưởng lão Vệ Sùng năng đã gặp lúc trước.

Biểu tình Vương Từ không thay đổi chút nào, mặc mâu sâu không thấy đáy thân nhiên nhìn lướt qua bàn tay của một người, làm như đối diện với uy áp không thêm đề ý chút nào, thông dong tiêu sái đi đến đứng lại bên người Lý Chiến, đã thấy ánh mắt Lý Chiến gắt gao nhìn chăm chăm Vương Từ, thẳng đến khi Vương Từ hạo hạo đứng ở bên cạnh hắn, Lý Chiến mới giống như yên tâm bình thường, quay đầu lại đối diện với ba người ngồi trên thủ tọa thì lễ nói:

"Ba vị lão tổ!"

Đúng vậy! Ba người ngồi trên thủ tọa chính là lão tổ tam đại gia tộc: Vệ gia, Lý gia, Mộ gia! Mấy tiểu bối nhất nhất thi lễ, cho dù đối mặt với ba vị lão tổ có thực lực cùng thân phận không thể khinh thường, mấy người vẫn thông dong tự nhiên, phong độ nhanh nhẹn.

"Ha ha, Vệ Kích, thừa nhận chính mình tài nghệ không bằng người liền tốt, khi dễ một tiểu hài tử cũng không e lệ!" Chỉ nghe một thanh âm mang cười vang lên, lão tổ Mộ gia ngồi ghế trái vung tay lên, áp lực giữa Vệ Kích cùng Vương Từ thoáng chốc tiêu tán. Mà người bị điểm danh Vệ Kích kia hai má ửng hồng, có điểm kinh ngạc, nhưng vẫn cố nói:

"Ai kêu tiểu hài tử này lợi hại như thế, ta chỉ muốn thử một chút!" Cũng không phải hắn khi dễ tiểu hài tử, chính là Vương Từ biểu hiện quá mức xuất sắc, tu vi của hắn là kết đan kỳ trung kỳ! Trước mặt tiểu hài tử nhìn không ra cấp bậc này cư nhiên có thể bình tĩnh đối mặt với uy áp của hắn như thế, thật sự là bất thường!

"Ha ha, Vương Từ, người chính là tiểu hài tử mà Tuệ Viễn phương trượng đưa đến Vệ gia sao?" Lúc này lão nhân gia mặt mũi hiền lành mở miệng nói, giọng điệu hiền lành làm cho người ghé mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 84: 48: Bí Cảnh Vệ Gia

Editor: HamNguyet

"Đúng vậy" Vương Từ trả lời.

"Ha ha, không tồi không tồi, mười tám tuổi mà có thể tu luyện được tu vi như thế, khó có được, khó có được a!" Chỉ thấy lão tổ Vệ gia vuốt râu cười, tán thưởng nhìn Vương Từ nói, lại không biết một câu nói như vậy làm cho mọi người ở đây đều bị kinh ngạc ra tiếng! Có thể được lão tổ Vệ gia khen, đây tuyệt đối là vinh quang a! Ba lão tổ đều vài thập niên thậm chí trăm năm già làm Vệ gia một lần, Vương Từ chính là người đầu tiên khác họ được lão tổ xem ở trong mắt a! Nếu đề cho bọn họ biết Vương Từ chỉ gần gũi vài ngày liền đạt tới tu vi hiện tại, hơn nữa thân thức lại có thể cùng ba vị lão tổ sánh vai, không biết người đang ngồi ở đây sẽ có phản ứng gì.

Nói đến cũng kỳ quái, tu vi Vương Từ rõ ràng chỉ tới trúc cơ kỳ, nhưng Vệ Kích cao hơn nâng một cảnh giới lại nhìn không ra tu vi của nàng, phải để lão tổ Vệ gia đạt tới nguyên anh đỉnh kỳ mới nhìn ra được, không thể không nói, nếu là gặp gỡ tìm tra, thấy Vương Từ cũng phải suy nghĩ trước.

"Ha ha, nếu như thế, Vương Từ người theo ta đi một chuyến được chứ? Đi xem Từ Khiêm, đứa nhỏ này rất quật cường." Lão tổ Vệ gia cười đứng dậy, hiền lành trung cầu ý kiến Vương Từ.

"Lão tổ, này..." Đại trưởng lão Vệ gia đứng dậy, muốn nói lại thôi.

"Vệ Sùng,ngươi không cần lo lắng,ta tự có sắp xếp."Lão tổ Vệ gia nói,Vệ Sùng gật đầu không hề nói gì nữa.

"Có thể,ta đi theo ngươi" Vương Tử nói,người đang ngồi ở đây chỉ sợ cũng biết sự tình chân tướng,chỉ có một mình nàng như lọt vào trong sương mù,nhưng nếu là chuyện tình liên quan đến Vệ Tử Khiêm,nàng cũng có thể nghe theo bọn họ an bài,Vệ Tử Khiêm cho tới bây giờ đều tao nhã như ngọc,thận trọng ôn nhu,Vệ Tử Khiêm năm lần bảy lượt động thân che ở trước mặt nàng nghênh đón nguy hiểm,nàng có đầy đủ lý do giúp hắn,tuy rằng nàng không biết mình có tác dụng ở nơi nào.

"Đi thôi,Vương Tử"Lão tổ Vệ gia khoanh tay đi trước,tiếp đón Vương Tử nói,cũng phát tay ngăn lại mọi người muốn đi theo.

Vương Tử đi chậm từng bước phía sau lão tổ Vệ gia,lặng lẽ đi về phía sâu nhất Vệ trạch.

Một lát sau,hai người dừng chân ở một gian tiểu viện,trong viện chỉ một căn phòng đặt theo quy củ tọa bắc triều nam,lão tổ Vệ gia tiến lên đẩy cửa phòng ra,y bảo Vương Tử tiến vào,chỉ thấy trong phòng hương vụ tràn ngập,đối diện trước mặt là gần trăm toà linh vị đặt chỉnh tề! Chỉ thấy lão tổ Vệ gia sắc mặt nghiêm chỉnh,cung kính hướng về phía trước linh vị thi lễ,Vương Tử thấy thế, cũng cúi đầu bái,Vệ gia lão tổ nhìn nhìn vừa lòng gật đầu.

Chỉ thấy Vệ gia lão tổ nhẹ nhàng nhấc một giá cắm nến bên phải linh vị một cái, "Răng rắc răng rắc" mấy tiếng vang lên,Vương Tử theo tiếng nhìn lại,từ chỗ bên đệm hương bồ mở ra một đạo cửa ngầm,lộ ra thông đạo thật dài.

"Vương Tử,ngươi theo sát sau theo."Lão tổ Vệ gia trấn an cười,giống như muốn nói cho Vương Tử không có gì nguy hiểm, dẫn đầu đi vào thông đạo.Vương Tử không chút do dự,đi theo vào.

Đó là một thông đạo dài,đường đi chỉ có thể đồng thời chứa hai người,hai người cũng không để ý hoàn cảnh hắc ám,bất quá một hồi,thông đạo ban đầu nhỏ hẹp dần dần rộng mở,có ánh sáng dần dần chiếu sáng hoàn cảnh chung quanh,bốn phía là thạch bích gập ghềnh,cứ cách hai thước trên vách tường đều được khắc viên dạ minh châu,càng đi ở chỗ sâu không gian càng trống trải,mà Vương Tử cũng có thể cảm giác được,bọn họ luôn luôn đi ở dốc thoải,đến hiện tại mới thôi,mà mục đích của bọn họ phỏng chừng ở phía sâu trong bên trong.

"Vương Tử,nơi này là bí cảnh Vệ gia,ngươi cũng biết,ta vì cái gì mang ngươi tới đây?" Vệ gia lão tổ đột nhiên ra tiếng đánh vỡ trầm mặc trong lúc đó giữa hai người.

"Không biết." Trên thực tế Vương Tử cũng thực nghi hoặc,nơi này rõ ràng là bí mật của tam đại gia,xem bộ dáng đại trưởng lão Vệ gia vừa rồi khần trương sẽ biết,thật sự chỉ là bởi vì Vệ Tử Khiêm gặp nguy hiểm cho nên mới để cho nàng đến sao? Nàng có thể làm cái gì? Hiện tại đã đâm lao phải theo lao,Vương Tử đành phải yên lặng theo dõi kỳ biến.

"Ha ha,ngươi không cần cảnh giác,ta đã một bó tuổi,sẽ không khi dễ tiểu hài tử!" Chú ý tới Vương Tử âm thầm cảnh giác,Vệ gia lão tổ ha ha cười tiếp tục nói:

"Tuệ Viễn là hảo hữu tri kỷ của ta,ngươi hẳn đã phó thác ta chiếu cố,ta như thế nào sẽ hại ngươi."

Sau khi nghe xong Vương Tử nháy mắt nhìn về phía lão tổ Vệ gia, mTuệ Viễn phương trọng thể nhưng lại là hảo hữu của hắn?

"Ha ha,đích thật là hảo hữu,tên Tuệ Viễn từng là Tử Đồ Duệ,hơn một trăm năm trước là thiếu niên thiên tài danh chấn thiên hạ của Tu Chân giới,mười ba tuổi trúc cơ,mười chín tuổi đã đạt được kết đan,hai người chúng ta tương giao rất tốt,chính là sau lại phát sinh một sự tình,Tuệ Viễn mai danh ẩn tích,ta cũng thật lâu sau mới biết được hắn đi tới Phàm giới,còn vào phật môn,ha ha...Nhiều năm không thấy,hắn hiện tại được chứ?"Lão tổ Vệ gia nhớ lại nói,ánh mắt nhìn phía Vương Tử,hiển nhiên đối với đáp án rất để ý.

"Hắn tốt lắm" Vương Tử nói,trong đầu nghĩ đến bộ dáng Tuệ Viễn phương trọng luôn cười ha ha,nhưng thật ra cùng lão tổ trước mắt diễn xuất có chút giống nhau.

"Ha ha,vậy là tốt rồi,vận khí Tuệ Viễn trước sau như một không tồi a, gặp được ngươi hạt giống tốt như vậy,gia hỏa kia khẳng định tính tới chỗ ta nơi này có bảo bối,mới đưa ngươi tới,ha ha..."Lão tổ Vệ gia lão nói,chỉ là nói cái gì,Vương Tử lại nghe không hiểu.

"Ngươi cứ từ từ nghe ta nói,ta nói xong ngươi tự nhiên sẽ biết."Lão tổ Vệ gia quay đầu lại nhìn thoáng qua Vương Tử,cười tiếp tục nói:

"Ba trăm năm,giới môn Tu Chân giới cùng Phàm giới phải đóng cửa a,hơn nữa,danh sách triệu hồi lần này đã hoàn tất,trừ người trong danh sách,những người khác đều không được tiến vào Tu Chân giới,mà theo ta hỏi thăm,Tuệ Viễn cũng nằm trong danh sách triệu hồi,dị tượng mấy tháng trước,các phái thế lực ở Tu Chân giới đến nay khó giải,dị tượng bắt đầu ở Phàm giới,lúc này đây triệu hồi không cho phép có chuyện xấu gì.Người ba gia tộc triệu hồi: Vệ,Mộ,Lý cũng không ít,người từ trúc cơ kỳ trở lên không được ở lại Phàm giới,để tránh quấy nhiễu trật tự Phàm giới."

"Không dối gạt ngươi,Vệ gia ta,Mộ gia,Lý gia kỳ thật cùng một mạch,sâu xa trong đó không khó nói hết,tổ tiên thuộc đại phái tu chân,chỉ là sau lại xuống dốc,lưu căn cơ tại Phàm giới mà thôi,ngươi cũng thấy đấy,đám người Tử Sở,Thiên Công,Lý Chiến đã thức tỉnh linh căn rồi,kỳ thật,bọn họ có thể có kỳ ngộ như vậy,Vương Tử...công của ngươi cũng không thể không kể đến a!"

"Ta?" Vương Tử nghi hoặc nói,nhìn lão tổ Vệ gia cười tủm tỉm nhìn nàng,giống như thấy được Tuệ Viễn phương trọng,một bộ biểu tình mau hỏi ta đi,mau hỏi ta đi...

"Ha ha,chính là ngươi,Tuệ Viễn tính ra nơi này có cơ duyên của ngươi,lại không tính đến,ngươi cũng là cơ duyên của tam đại gia tộc ta a! Ngươi còn nhớ long mạch Vệ gia?"

"Ngô...Nhớ rõ." Là lần nàng không cẩn thận dẫn nước tinh lọc vào trong thủy đàm.

"Mặc kệ long mạch như thế nào hiện ra, người thật sự là người hữu duyên tác động long mạch, long mạch Vệ gia ta liên quan đến vận thế tam đại gia tộc, năm đó khi tổ tiên lui giữ Phàm giới cố ý chọn nơi này thành Vệ trạch, tổ tiên có nói, "long mạch tục, truyền thừa không ngừng", ta cần tuân theo tổ huấn, bảo hộ long mạch, cũng ngăn cản không được long mạch trong những năm qua dần suy yếu, thẳng đến mấy ngày trước người đã đến thức tỉnh lại long mạch!"

"Không nói khoa trương chút nào, Vương Tử, người đã cứu vớt truyền thừa tam đại gia tộc ta a!" Dứt lời Vệ gia lão tổ đứng lại, cười như trước, trong ánh mắt lại nhiều hơn một tia thuận nhiên cảm kích, điều này làm cho Vương Tử cảm giác cái gì mình cũng chưa làm nên có chút không được tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 85: Truyền Thừa Vệ Gia

Editor:HamNguyet

Nhìn ra Vương Tử quần bách, lão tổ Vệ gia không cần phải nhiều lời nữa, bàn tay đặt trên cửa đá hơi hơi dùng sức, linh khí theo bàn tay cuộn cuộn không ngừng đổ xuống, cửa đá thật lớn chậm rãi mở ra.

Đột nhiên bắn ra cường quang làm cho ánh mắt Vương Tử nheo lại, nguyên lai là từ trong cửa đá bắn ra, đợi cửa đá mở ra toàn bộ, Vương Tử mới nhìn thấy rõ tình hình bên trong cánh cửa, thạch thất ước chừng khoảng năm mươi bình phương, bên trong là một trận pháp thật lớn!

Trận văn phức tạp, vẽ văn lộ rậm rạp, không ngờ lại là một trận pháp thâm ảo như thế, nội tâm Vương Tử ần ần có chút kích động, tỉ mỉ nhìn văn lộ trận pháp, điều động toàn bộ ký ức thần thức.

"Đây là trận pháp truyền thừa của Vệ gia ta!" Lão tổ Vệ gia không có chú ý tới hành động Vương Tử, chỉ nghiêm túc nhìn trận pháp nói đến.

"Trận pháp như vậy, Tu Chân giới có người có thể vẽ ra?" Nghe được lão tổ Vệ gia nói chuyện, Vương Tử hỏi.

"Trận pháp như thế, người Tu Chân giới có thể vẽ ra chỉ đếm được trên đầu ngón tay!" Lão tổ Vệ gia hơi có chút tự hào nói.

"Trận pháp Tu Chân giới, lại lại bại đến nông nổi như thế sao?" Vương Tử có chút không thể tin, trận pháp huyền diệu thâm ảo như thế, nên mỗi người trong nhóm tu sĩ đều sẽ am hiểu a, sau khi từ Phật đỉnh son đi ra, nàng trước sau nhìn thấy vài trận pháp, không có chỗ nào mà không phải là trận pháp tuyệt phẩm, nếu như Tu Chân giới không có người có được thành tựu như thế, nàng phải truy đuổi con đường trận pháp huyền diệu như thế nào?

"Ha ha, người thông thiên toàn bộ trận pháp kia đều chỉ tồn tại trong truyền thuyết, trong Tu Chân giới, hiện giờ còn có ai sẽ lấy trận pháp đến đối chiến, người làm vậy chỉ bị làm trò cười cho người khác thôi." Lúc này mới chú ý tới Vương Tử tựa hồ đối với trận pháp cảm thấy thập phần hứng thú, lão tổ Vệ gia cười giải thích, đích xác, trận pháp ở Tu Chân giới đã bị bài trừ ra khỏi học thuật.

"..." Vương Tử không lên tiếng, trong lòng có chút thất vọng, nhưng càng thêm dụng tâm xem trận pháp truyền thừa trước mặt, mỗi một đạo văn lộ, mỗi một tự phù.

Trong thức hải tựa hồ triển khai một bức họa trống cuộn tròn, ngòi bút vô hình phác họa vững vàng trên mặt trên, từ văn lộ bên ngoài đến văn lộ bên trong, càng ngày càng phức tạp, càng lúc càng tinh tế, Vương Tử ghi nhớ kĩ lưỡng trong đầu, chỉ là văn lộ ở giữa, cũng là tâm trận, Vương Tử lúc này mới phát hiện, bạch quang mãnh liệt quay chung quanh, lại là một người!

Người nọ một thân âu phục trắng, ngồi ngay ngắn ở bên trong tâm trận, nhưng trước ngực áo trắng đã sớm bị máu đỏ nồng đậm vũng nhiễm, nhú chặt mi tâm, máu không ngừng từ khóe miệng tràn ra, đều biểu hiện trạng huống người nọ hiện tại không xong! Không cần phải nói người nọ đúng là Vệ Tử Khiêm!

Vương Tử cả kinh! Mới vừa rồi cứ nhiên xem trận pháp tới nông nổi nhập thần, thế nhưng lại không chú ý tới Vệ Tử Khiêm ở trong này, hơn nữa, sắc mặt hắn ần ần lộ ra xanh mét, không ngừng phun ra máu, hắn đã ở bên cạnh bờ sinh tử!

Vương Tử mạnh quay đầu nhìn về phía lão tổ Vệ gia, không hiểu vì cái gì không ngăn cản trận pháp truyền thừa này! Huyết mạch tu chân so với một sinh mệnh sống quan trọng hơn sao?

"Trận pháp truyền thừa một khi mở ra, sẽ không thể dừng lại!" Lão tổ Vệ gia rất nhanh giải thích, đối với Vương Tử nghi ngờ chỉ nhẹ nhàng cười, tiếp tục nói:

"Vệ gia ta, cùng hải tử Lý gia cùng Mộ gia, từ nhỏ sẽ chọn ra người được truyền thừa, không vội thức tỉnh linh căn mà trước hết rèn luyện thân thể, tu tập cổ võ, đối với luyện kinh cốt da bên ngoài, phương pháp cổ võ là thích hợp cường thân nhất, hai tám năm chuẩn bị, chỉ vì một khi truyền thừa, tích lũy mỏng

manh!"

"Mà đứa nhỏ Từ Khiêm này,cũng không phải là người chúng ta lựa chọn..."Lão tổ Vệ gia nhìn thoáng qua Vương Từ,thở dài nói.

Không phải là người bọn hắn lựa chọn ? Cũng chính là Vệ Từ Khiêm tự mình yêu cầu truyền thừa ? Vương Từ trong lòng thầm nghĩ,trước khi tiếp nhận truyền thừa Vệ gia thì điều đầu tiên là thân thể cứng như sắt thép,mà Vệ Từ Khiêm mặc dù có linh căn,nhưng vốn sinh ra đã kém cỏi,thân thể cũng không phù hợp với điều kiện,hắn mạnh mẽ truyền thừa như vậy,là vì cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 86: Tử Khiêm Đột Phá

"Truyền thừa sẽ không dừng lại,nhưng Từ Khiêm có thể lựa chọn dừng lại..."Lão tổ Vệ gia thở dài nói,Vệ Từ Khiêm là hạt giống tốt,nhưng Vệ gia bọn hắn cũng sẽ không bởi vậy mà lấy một sinh mạng tới đánh cược.

"Dùng thần thức cùng hắn trao đổi,làm cho hắn dừng lại."Lão tổ Vệ gia nói tiếp,hai trông mắt ôn hòa nhìn thoáng qua Vương Từ,hắn là bởi vì nàng đi,làm cho Vệ Từ Khiêm trong mắt không chứa một hạt cát lại cam nguyện lựa chọn trưởng thành như vậy,bất kể trả giá đại giới hay dùng sinh tử đánh cược để trưởng thành, aizzz...Quả nhiên là tuổi trẻ a,không hề nói tiếp,lão tổ Vệ gia xoay người ra cửa đá.

Trong miệng Vệ Từ Khiêm còn không ngừng tràn ra máu tươi,khuyên hắn dừng lại sao?Chính hắn kiên trì tới hiện tại,sẽ dừng lại sao sao?

"Từ khiêm, ngươi muốn từ bỏ sao?"Vương Từ ngưng thần cùng Vệ Từ Khiêm câu thông.

Mà Vệ Từ Khiêm trong trận pháp truyền thừa,giờ phút này chịu đựng vô tận tra tấn,ở trong thân thể truyền đến đau đớn đã sớm tê mòi,trong đầu giống như muốn nổ tung,như đem một cái búa lớn gõ mạnh vào trong đại não,đau đớn cùng choáng váng làm hắn gần như hồng mắt,hắn biết đây là truyền thừa,phá rồi mới lập! Không biết đau đớn giằng co như vậy bao lâu,hắn không từng một lần hoài nghi chính mình có thể kiên trì xuống dưới hay không,truyền thừa Vệ gia trăm năm vừa hiện,hắn chưa từng nghĩ tới sẽ tiếp thu truyền thừa.

Một là bởi vì thân thể hắn,hai là bởi vì kiên trì tu luyện sẽ được trường sinh,còn không bằng nhìn kỹ nhân sinh trăm năm,có lẽ là tính cách cho phép,sự tình hắn chấp nhất quá ít,ít đến mức chính hắn cũng không nghĩ ra được,chính là,ở bên trong trận pháp truyền thừa chịu đựng gầy vò,mỗi khi thời điểm hắn không kiên trì được,trong đầu đều hiện lên hai trông mắt không gọn sóng,trông mắt kia trầm như ám dạ,nếu đau như vậy,có thể có thần sắc yếu ớt hay không?

Chính là một đôi mắt như vậy,cùng với hắn kiên trì đến tận bây giờ,hắn cũng sẽ ngẫu nhiên nghĩ đến,vì cái gì lúc này đây vẫn luôn kiên trì? Không màng các huynh đệ khuyên can,cùng nhau tiến vào trận pháp truyền thừa đây?Nhưng lúc sau,tựa hồ không cần đáp án,hắn đã biết rõ ràng..Hắn muốn cười,Từ Khiêm hắn cư nhiên sẽ thích một người,ở thời điểm hắn không biết,vô tri vô giác đã thích đến nồng nức này,mà người nọ,hoàn toàn không biết a...

Không biết qua bao lâu,khi hắn cũng bắt đầu hoài nghi,có phải chính mình sẽ vĩnh viễn ở trong trạng thái lạc đường như vậy hay không,cứ biến mất bên trong trận pháp truyền thừa như vậy,nhưng trong đầu hỗn loạn lại truyền đến thanh âm trong trẻo, "Từ khiêm,ngươi muốn từ bỏ sao..." Đúng vậy,hắn muốn từ bỏ sao? Sẽ không!Hắn như thế nào sẽ từ bỏ,hắn mới biết được hắn thích nàng,như thế nào sẽ từ bỏ như vậy?!Chỉ là,không buông tay thì hắn nên làm như thế nào đây?Đường ra ở nơi nào?

"Từ khiêm,ngươi muốn từ bỏ sao..." Kỳ quái chính là,những lời này giống như được lên dây cót,một lần nữa ở trong ý thức không thanh tỉnh của hắn vang lên,là ai? Là ai đang nói chuyện,Vệ Từ Khiêm trong đau đớn gian nan nghĩ,trong đầu không tự chủ được hiện ra một bóng dáng trang phục hắc y,khuôn mặt hoàn mỹ không thể tưởng tượng,tóc ngắn rũ xuống,là...là Vương Từ sao?!Tinh thần Vệ Từ Khiêm không khỏi chấn động,là ảo giác sao?!

"Ngươi kiên trì vì cái gì,đáng giá để ngươi lấy mạng ra đánh cược sao?"

Không phải ảo giác! Là thật sự! Vương Từ đang nói với hắn sao?Nàng,tôi đây?Trong đầu đau đớn giờ phút này lại không biết bị hắn ném ở nơi nào,hồi tưởng lời Vương Từ nói,đáng giá sao? Như thế nào không đáng?! Nàng là do hắn lựa chọn,một khi lựa chọn,đó là cả một đời,hắn tiếp thu truyền thừa chỉ vì hy vọng có thể cùng nàng đứng trên cùng một thế giới,dem mạng đánh cược,còn không phải là vì có thể tiếp cận đi theo bước chân nàng sao?Đương nhiên đáng giá!

"Nếu đáng giá,tại vì sao lại dừng bước?"

Đúng vậy,hắn cư nhiên là người do dự như thế sao? Chỉ dựa vào tín niệm kiên trì,lại không chịu như thế chẻ tre đánh vỡ những điều tưởng chừng như không có khả năng?Trong trận pháp truyền thừa không có kẻ yếu,trong tiềm thức hắn là kẻ nhất gan sao? Trong lòng hắn không có tới từ thất bại! Hào nam nhi sinh ra phải làm người tài,hôm nay lại nhất gan suýt nữa thua trên mặt trận của chính mình,ngày sau kêu nàng để ý đến mình như thế nào?Chính mình như thế nào xứng nói thích nàng?!

Chết còn không sợ,sao không đánh cược một lần? Vệ Từ Khiêm điều chỉnh tốt suy nghĩ,theo hô hấp một chút tận lực xem nhẹ đau đớn trên người,không suy nghĩ,mặc cho ngoại lực xâm nhập đại não hắn,dần dần,đau đớn tựa hồ biến mất,toàn thân trên dưới bình thần kỳ dị,linh hồn tựa hồ tiến vào một thế

giới trống trải khác, hình ảnh liên tiếp không ngừng, vẫn tự như nước biển dâng mãnh tràn vào trong đầu, mà hần căn bản không kịp sửa sang lại vài thứ kia, mặc cho mọi thứ dường như đâm căn gốc tại trong đầu chính mình, hần nghĩ, đây là truyền thừa đi.

Truyền thừa dần dần tràn đầy, thân thể đau đớn một chút biến mất, mà đối với xúc cảm ngoại giới dần dần trở về thân thể, hần có thể cảm giác được thân thể hần xưa nay chưa từng nhẹ nhàng, thoải mái như vậy, chỗ trái tim thỉnh thoảng lại đè ép cùng trong lồng ngực thường hay xuất hiện cảm giác đau đớn đã là biến mất vô tung! Trong đầu chưa từng thanh minh như vậy! Đây thân thể bình thường đi? Trong trận truyền thừa không có kẻ yếu, chỉ có một bộ thân thể cường giả!

Mà Vương Tử ở bên ngoài quan sát, đến lúc này mới yên lòng, lẳng lặng nhìn Vệ Tử Khiêm biến hóa, lấy Vệ Tử Khiêm làm trung tâm, linh khí bốn phía chen chúc tới tụ tập trên đỉnh đầu Vệ Tử Khiêm, trên đỉnh đầu Vệ Tử Khiêm hình thành một lốc xoáy nhỏ hút linh khí vào! Bất quá một lát, dưới chân Vệ Tử Khiêm chợt hiện lên màn hào quang sáu ánh! Đây là dấu hiệu thăng cấp thành luyện khí kỳ! Chỉ thấy, màn hào quang sáu cánh bỏ thêm vào một góc, linh khí không ngừng dâng mãnh vào, giăng co khoảng một canh giờ, sáu hào quang sáu cánh bỏ thêm vào năm góc mới khó khăn lắm dừng lại, cho đến khi biến mất, không ngờ cảnh giới Vệ Tử Khiêm là luyện khí ngũ giai!

Đây là truyền thừa, không có quy tắc thời gian nghịch thiên như trong Xích Linh, chỉ khoảng một canh giờ mà thôi, đều nói tu chân là việc khó, vì sao đến nay chứng kiến lại nghịch thiên như thế? Vận may trên đời cũng không chỉ riêng một người chiếm cứ, chỉ ở Phạm giới mà thôi, đã có truyền thừa kinh hãi như thế, trong Tu Chân giới sẽ là nơi ngọa hổ tàng long như thế nào?!

Lúc này, chỉ thấy cường quang trong trận pháp truyền thừa không lồ dần dần tán đi, trận văn tự phù phức tạp một chút đậm cho đến khi biến mất, thạch thất to như vậy trong nháy mắt tối sầm, chỉ để lại dạ minh châu trên vách tường tản ra vàng sáng nhu hòa, trận pháp truyền thừa cổ xưa kia dĩ nhiên biến mất vô tung vô ảnh, Vệ Tử Khiêm ngồi ngay ngắn trong trận không biết khi nào đã đứng dậy, đôi mắt không hề chớp nhìn Vương Tử.

"Vương Tử... Điện hạ." Há miệng thờ đóc, lại chỉ phun ra bốn chữ, Vệ Tử Khiêm liếc mi nở nụ cười, cứ như vậy đi, hần thành công, ít nhất, hần lại kéo gần khoảng cách một bước với nàng không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 87: Chúng Ta Sẽ Là

Editor: HamNguyet

"Đi ra ngoài đi." Vương Tử nhìn thoáng qua Vệ Tử Khiêm nói.

Vương Tử đem linh khí đưa vào bên trong cửa đá, cửa đá chậm rãi mở ra, lão tổ Vệ gia mặc đạo bào trắng khoanh tay mà đứng, nhìn tới Vệ Tử Khiêm đi ra tới vui mừng cười nói: "Ồ trong truyền thừa Vệ gia ta, ngươi là một ngoại lệ, một kỳ tích, ha ha, làm tốt lắm!"

"Tạ lão tổ khen, Tử Khiêm hổ thẹn." Vệ Tử Khiêm tiến lên hành lễ nói, nếu không phải Vương Tử, hần đã suýt chút nữa lạc đường.

"Ha ha... Đi thôi, nếu không vài huynh đệ của ngươi sẽ xông tới." Lão tổ Vệ gia vuốt râu cười nói.

... ..

Bên trong từ đường Vệ gia, lúc này tụ tập các nhân vật trung tâm của tam đại gia tộc Vệ gia, Lý gia, Mộ gia, vốn là từ đường rộng mở lập tức chen chúc nhiều người. Ba người trước sau đi ra cửa ngầm, lão tổ Vệ gia khoanh tay đứng ở trước mặt mọi người, Vệ Tử Sở tiếp đón Vệ Tử Khiêm cùng Vương Tử đang đứng hai bên phải trái lão tổ.

Không khí trong từ đường nghiêm túc có chút áp lực, ba vị lão tổ, các đại trưởng lão cùng ba vị gia chủ, người trẻ tuổi cảm quyền tam đại gia tộc toàn bộ đến đông đủ, Vương Tử rất muốn rời đi nơi này, đây hiển nhiên là chuyện tình công đạo bên trong gia tộc, nàng ở tại chỗ này làm cái gì, vừa có ý niệm rời đi, bên kia liền truyền đến thanh âm lão tổ Vệ gia.

"Vương Tử, ngươi đứng ở đây đi, nếu có thể tiến vào bí cảnh của tam đại gia tộc ta, ngươi liền không phải người ngoài, hơn nữa chuyện tình công đạo hôm nay, ngươi cũng nên biết đến."

Vương Tử thu hồi cước bộ lui về phía sau, lẳng lặng đứng, không để ý đến vài đạo tầm mắt chung quanh đột nhiên nhìn qua, cũng đứng a, Vương Tử, một người ngoài không biết từ đâu tới đây, ngăn ngừn không đến một tháng mà thôi, cư nhiên được lão tổ Vệ gia chính miệng thừa nhận người một nhà Vệ gia, tam đại gia tộc tồn tại ở Hoa Hạ tuyệt đối đứng đầu, không gì sánh nổi, cho dù ở Tu Chân giới, hiện giờ xem ra cũng không có ai biết sâu xa, mà Vương Tử lại là một tồn tại thần bí kéo lên quan hệ như vậy.

"Hôm nay đem các vị triệu tập tại đây, trong lòng mọi người đều hiểu rõ đi..." Vệ gia lão tổ mở miệng nói.

"Hon một ngàn năm, truyền thừa tam đại gia tộc ta may mắn không đoạn... Năm người Mộ gia, bảy người Lý gia, sáu người Vệ gia, lần này tiếp thu truyền thừa tổng cộng mười tám người, tam đại gia tộc chúng ta đợi hơn một trăm nhiều, lúc này đây cuối cùng cũng không có lỗi với liệt tổ liệt tông..." Vệ gia lão tổ xoay người hướng đông đảo linh vị phía sau hành lễ, giọng điệu trịnh trọng, mọi người trong từ đường đều sôi nổi đi theo hành lễ, biểu hiện thành kính cùng tôn kính phát ra từ nội tâm.

Vương Tử đứng ở cuối cùng, nhìn thần sắc kính sợ trên mặt mọi người không sai biệt lắm, đó là kính sợ đối với những tiền bối đã mất đi, là kính sợ đối với truyền thừa, càng là kính sợ đối với tinh thần tam đại gia, Vương Tử nhìn về phía những linh vị đấy, lúc này mới phát hiện, thế nhưng trên linh vị chỉ khắc danh, không có họ! Gần trăm tòa linh vị hết thảy đều như thế!

"Tam đại gia tộc ta căn bản cùng một mạch ra..." Trong đầu Vương Tử hiện ra lời nói lão tổ Vệ gia từng nói qua, cùng một mạch ý nghĩa vốn là người một nhà, một cái họ, Vệ, Lý, Mộ chỉ là tam đại gia tộc phân chế ở Phàm Giới mà thôi. Dựa theo tam đại gia tộc đối với chấp nhất truyền thừa mà nói, sau khi chết dùng dòng họ vốn dĩ cũng là đương nhiên, nhưng hết thảy trên linh vị lại không khắc họ! Chỉ có một loại khả năng, họ bọn họ, không thể nói ra!

"Giới môn Tu Chân giới cùng Phàm Giới sắp đóng cửa, triệu hồi người trong tam đại gia tộc ta từ kết đan trở lên, sự vụ Phàm Giới giao cho các trưởng lão toàn quyền xử lý, tất cả các người cũng không cần lo lắng, căn cơ tam đại gia tộc ở Phàm Giới đã sớm ổn định, nhất định trong ba trăm năm sẽ không sinh biến..."

Thanh âm lão tổ Vệ gia vừa dứt, thần sắc mọi người trong từ đường biến ảo không ngừng, giới môn lần này đóng cửa, lại không biết khi nào mới mở ra, ba vị lão tổ cùng vài vị trưởng lão trước giờ luôn tọa trấn ở Phàm Giới, nên nhưng người phía dưới cũng không lo lắng sẽ xảy ra đường rẽ gì, tuy rằng nghe được lão tổ cam đoan, nhưng không có lão tổ tọa trấn, trong lúc nhất thời còn có chút vô pháp tiếp thu.

"Chúng ta trông coi truyền thừa tổ tiên, đời đời, một ngàn năm có thừa, các người còn nhớ rõ tổ huấn truyền thừa?" Nhìn thần sắc mọi người, lão tổ Vệ gia thấp thỏm nghiêm túc mở miệng.

"..." Bị Vệ gia lão tổ nhắc tới, mọi người hồ thẹn cúi đầu.

"Kham được truyền thừa vẫn nổi lên từ phía, lao ra cứu tiêu mỗi thiên khai!" Lão tổ Vệ gia gần từng câu từng chữ, nói năng khí phách.

(cứu tiêu:Chấn tằng trời cao)

"Một ngàn năm, chúng ta đã chờ lâu lắm, lâu đến mức truyền thừa suýt chút nữa từ bỏ chúng ta! Phàm Giới quá an nhàn sao? Làm cho chúng ta đều đã quên chúng ta là con cháu nhà ai sao? Đã quên chúng ta họ gì sao? Chúng ta muốn sau khi chết đi yên tâm thoải mái khắc lên họ Vệ, Lý hay là họ Mộ gia? Dù vậy, linh hồn qua đời có mặt mũi gì đối mặt với liệt tổ liệt tông?!"

Lão tổ Vệ gia có chút kích động chất vấn, lúc này đây long mạch ẩn nấp, truyền thừa suýt nữa biến mất, thật không dám tin tưởng, nếu truyền thừa cứ gián đoạn như vậy, chẳng phải tam đại gia tộc bọn họ sẽ trở thành tội nhân sao?

"Vệ Từ Sở, Vệ Từ Khiêm, Lý Chiến, Mộ Thiên Công, tiến lên đây! Những người khác đi phòng khách, sự tình còn sẽ để cho Vệ Sùng công đạo đi xuống... Vương Tử cũng lưu lại." Cảm xúc tổ Vệ gia hòa hoãn tuyên bố nói, cuối cùng không quên lưu lại Vương Tử.

"Lần truyền thừa này các người là những người ưu tú nhất, Lý Chiến đã Trúc Cơ, đây là hơn mười lần truyền thừa từ trước tới nay chưa từng có, thế chất Vệ Từ Khiêm có thể tiếp thu truyền thừa hơn nữa đạt tới luyện khí ngũ giai, cũng chưa bao giờ có, sau lần này, không biết truyền thừa có thể tái hiện hay không, tam đại gia tộc ta chờ đợi ngàn năm, chưa từng mở ra bầu trời mới, các người có nguyện làm người phá tan tầng sương mù để thấy bầu trời mới hay không?" Lão tổ Vệ gia đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Chúng ta sẽ là." Ứng mẫu Lý Chiến nhìn lão tổ Vệ gia, thanh âm trầm thấp kiên định vang lên, từ trong miệng hắn nói ra, luôn mang theo một loại lực lượng khó hiểu, gọi người tin phục.

"Chúng ta sẽ là"

"Chúng ta sẽ là"

"Chúng ta sẽ là"

Ba thanh âm kiên định đồng dạng trước sau vang lên, Vệ Từ Khiêm, Vệ Từ Sở, Mộ Thiên Công nghiêm túc nói, bọn họ sẽ là người lao ra cứu tiêu. Sẽ là người mang theo cờ xí của tam đại gia phá vỡ phía chân trời!

"Ha ha... Ha ha ha ha... Tốt, tốt a! Liệt tổ liệt tông ở trên, Vệ Khương ta dùng tộc trưởng lệnh[i](lệnh bài tộc trưởng)[/u], đưa bốn người đến Tu Chân giới, sau này sinh tử có mệnh, thành, tộc của ta trở về Tu Chân giới, bại, Vệ Khương tự sát, cam nguyện vĩnh viễn địa ngục không được siêu sinh!"

Chỉ thấy lão tổ Vệ gia cười to vài tiếng, xoay người "bịch" một tiếng quỳ gối trên đệm hương bồ, đối mặt với linh vị ở trên nghiêm túc nói, hai vị lão tổ Lý gia cùng Mộ gia cũng quỳ xuống, lời nói đồng dạng. Lão tổ Vệ gia vừa lật tay, trong tay trống rỗng nhiều hơn một khối lệnh bài hình hoa diêm, hai vị lão tổ Lý gia cùng Mộ gia cũng lấy ra hai khối lệnh bài tương đồng.

"Không nghĩ tới, tộc trưởng lệnh sẽ ở trong tay của ta hành sử." Đứng dậy, lão tổ Vệ gia có chút cảm khái nói.

"Vương Tử, người muốn đi Tu Chân giới đứng không?"

"Phải."

"Ta có thể đưa ngươi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 88: Chuẩn Bị Rời Đi

"Cái gì?" Vương Tử bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hướng lão tổ Vệ gia, thật sự sao?

"Ha ha, ta nói ta có biện pháp cho các ngươi đi Tu Chân giới, không thông qua giới môn." Lão tổ Vệ gia ha ha cười, khẳng định nói đến.

"Nhưng Tu Chân giới là địa phương ăn thịt người không nhà xương, từng người các ngươi cần ở trong vòng nửa tháng tiêu hóa một bộ phận truyền thừa, có năng lực tự bảo vệ mình mới được, nửa tháng sau, ta đưa các ngươi rời đi." Lão tổ Vệ gia bổ sung nói.

"Vâng, lão tổ, chúng ta nhất định làm được!" Một người đáp ứng nói.

... ..

Buổi sáng luyện tràng Vệ gia.

"Không nghĩ tới, chúng ta thật sự phải rời khỏi nơi này, rời đi Hoa Hạ a." Vệ Tử Sở có một chút không lờ đám bao cát, mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

"Ha ha... Tiểu Sở Sở luyện tiếu những nữ nhân ở đây sao? Yên tâm đi, nữ nhân thế giới kia càng đẹp a~" Mộ Thiên Công lập tức trêu chọc Vệ Tử Sở nói.

"Hừ, bản thiếu khi nào thì hứng thú với những thứ dong chi tục phấn đấy? yêu tinh chết tiệt, ngươi yên tĩnh lại cho bản thiếu!" Vệ Tử Sở theo thói quen lớn tiếng phản bác.

"Cho nên nói Tiểu Sở Sở hẳn là cao hứng a, bên kia đều là quốc sắc thiên hương, không phải dong chi tục phấn bên này có thể so sánh nga ~"

"Yêu tinh chết tiệt, bản thiếu cảm thấy hứng thú không phải là nữ nhân a!"

"Cái gì cái gì? Tiểu Sở Sở rốt cuộc chịu thừa nhận rồi sao? Ngươi đối với nữ nhân không có hứng thú, chính là đối với nam nhân cảm thấy hứng thú? Ngươi ta rất sợ đó"

"Yêu tinh chết tiệt!" Vệ Tử Sở ý thức được mình bị Mộ Thiên Công dắt mũi, vén tay áo muốn đánh người, văng hào quang kim sắc bao vây lấy nắm tay đột nhiên hướng mạnh tới chỗ Mộ Thiên Công, thân hình Mộ Thiên Công vừa chuyển tránh đi, chỉ thấy cộc gỗ ban đầu Mộ Thiên Công dựa "Phanh" một tiếng liền vỡ đoạn.

"A ~Chỉ có chút uy lực như vậy a~" Mộ Thiên Công sau khi né tránh không quên kích thích Vệ Tử Sở, cũng đúng vậy, trình độ thương tổn này, còn không bằng nội lực cổ vũ.

"Hừ, năng lực của ngươi thì mạnh hơn chỗ nào?" Vệ Tử Sở phản bác nói, tuy rằng hẳn đối với uy lực một quyền này cũng đích xác thất vọng, thuộc tính kim a, còn tưởng rằng thực nưư bức.

"Ngô, Lý Chiến, thuộc tính gì?" Lúc này Vương Tử mở miệng hỏi, cư nhiên Lý Chiến sau khi truyền thừa kết thúc liền Trúc Cơ, không biết là thuộc tính gì.

Lý Chiến ngẩng đầu nhìn Vương Tử một cái, chỉ thấy hắn vươn tay phải nắm chặt thành quyền, dần dần vàng sáng màu xanh nhạt hiện lên cùng với tiếng vang "xẹt xẹt", thì ra là lôi! Biến dị lôi linh căn!

Vương Tử kinh ngạc đứng dậy, đi đến trước mặt Lý Chiến quan sát nắm tay hắn bị lôi điện vờn chung quanh, đây mới chỉ là cơ sở ngưng kết lôi thuộc tính thông thường nhất mà thôi, năng cũng có thể cảm nhận được lôi điện có áp lực đặc biệt, tuy rằng áp lực nhỏ không đáng kể, nhưng nếu phụ cho công pháp công kích! sẽ là công kích to lớn cỡ nào!

Vệ Tử Sở thuộc tính thiên linh căn, Vệ Tử Khiêm phong thuộc tính thiên linh căn, Mộ Thiên Công hỏa thuộc tính thiên linh căn, Lý Chiến biến dị lôi linh căn! Đây là truyền thừa nghịch thiên cỡ nào a! Học viện trong môn phái Tu Chân giới vì một thiên linh căn, không biết dùng bao nhiêu sức lực lôi kéo, người có thiên linh căn, mặc kệ tồn tại ở nơi nào đều là chứng tinh phùng nguyệt a, mà bốn người này cư nhiên cùng một mạch ra, Vương Tử không biết nên biểu đạt sự tinh kinh hãi này như thế nào, bằng không, năng nhất định sẽ nói, nhà các ngươi đều sản sinh ra nghịch thiên như vậy sao?

"Vương Tử điện hạ, lúc trước ta gặp ngươi đồng thời dùng mộc thuộc tính cùng thủy thuộc tính công kích a, ngươi là song thuộc tính linh căn sao?" Vệ Tử Sở nhin không được hỏi.

"Ngô...Hắn là như vậy đi" Vương Tử nói, nàng cũng không rõ lắm,thủy tinh cầu trúc không ra thuộc tính của Vương Tử,nhưng nàng hẳn không phải gọi là chân linh căn.

"Ta đây có phải so với Vương Tử điện hạ lợi hại hơn hay không?!" Vệ Tử Sở tức khắc hô,mới vừa hô lên liền im lặng,hắn thề,có lẽ não hắn bị co rút a!

Vương Tử điện hạ lợi hại nhất!

"Không phải"Người đầu tiên phản bác là Lý Chiến,môi mông khề mở,bình tĩnh xông ra hai từ,nhưng lại vạch trần hiện thực máu chảy đầm đìa.

"Ha ha ~" Mộ Thiên Công nhún vai cười,mặt mày yêu đã liếc mắt Vệ Tử Sở một cái,y tứ khinh bỉ không cần nói cũng biết.

"Tốt lắm,chúng ta chỉ có thời gian mười năm ngày,sự tình Hoa Hạ sẽ toàn bộ công đạo đi xuống,thương nghiệp đế quốc của Mộ Thiên Công,quân bộ của Lý Chiến,sự tình của ta cùng Tử Sở tương đối ít,có Tử Phương ở lại,truyền thừa chúng ta đều yêu cầu sửa sang tiêu hóa,từng người nhanh đi chuẩn bị đi thôi."Vệ Tử Khiêm đứng lúc mở miệng,tổng kết lại sự tình tất cả mọi người phải làm,trước kia những việc này đều do Vệ Tử Phương,về sau,phòng chừng chính là hắn.

"Buổi tối tới" Lý Chiến nói,dẫn đầu đứng dậy rời đi.

"Người ta phải nhanh chân đến xem đệ đệ Thiên Dạ,về sau không gặp được người ta,không biết hắn có khóc nhè hay không a ~ Tiểu Tử Tử,hẹn gặp lại,người ta sẽ nhớ ngươi ~" Mộ Thiên Công cười cùng Vương Tử cáo biệt.

"Yêu tinh chết tiết người lãn nhanh!"Vệ Tử Sở lập tức quát,mặc kệ nghe bao nhiêu lần,vẫn chịu không nổi câu "người ta" kia.

"Ha ha ~ Tiểu Sở Sở,ngươi luôn ghen như vậy cũng không tốt a ~người ta cũng sẽ nhớ ngươi nga ~" Mộ Thiên Công cũng không quay đầu lại tiêu sái rời đi,chỉ có tiếng cười quyen rũ từ xa xa vang tới,để lại Vệ Tử Sở một người dậm chân tại chỗ.

"Tốt lắm..." Vương Tử nắm tay áo Vệ Tử Sở quơ quơ,vì cái gì Vệ Tử Sở luôn bị Mộ Thiên Công kích thích đến dậm chân.

"..." Thế giới an tĩnh,Vệ Tử Sở khóc không ra nước mắt nhìn Vương Tử,Vương Tử điện hạ thân ái a! Ngươi có được khuôn mặt mỹ lệ nhất thế giới,đôi mắt mỹ lệ nhất,tâm cường đại nhất,còn có một bộ ngực mạnh mẽ hài tử sao?! Không cần dùng động tác trấn an hài tử như vậy đối đãi hắn được chứ,hắn tình nguyện Vương Tử điện hạ lãnh diễm ngồi ở chỗ kia chẳng quan tâm! Lần thứ hai,hắn thật sự thoát nhìn thực ngây thơ sao? Thật sự...thật sự sao?

"Ha ha...Khụ khụ,Vương Tử điện hạ,chúng ta cũng phải đi tìm Tử Phương thương nghị chút sự tình,buổi tối gặp lại đi." Vệ Tử Khiêm nhin không được cười ra tiếng,thu được Vệ Tử Sở trừng mắt,thật vất vả ngừng tiếng cười,mở miệng giải cứu Vệ Tử Sở.

"Được." Vương Tử gật đầu đáp ứng.

... ..

Từ luyện tràng buổi sáng rời đi,Vương Tử rời đi Vệ trạch thẳng đến rừng cây vùng ngoại ô,thời điểm trở về cố ý dẫn dò Tư Mã Thú rời xa Vệ trạch,lấy ưu điểm khôn khéo của Tư Mã Thú,nhất định sẽ không có việc gì.Quả nhiên,Vương Tử đuổi tới không lâu,một đạo bóng dáng màu xanh biếc bay tới trước mặt Vương Tử,cung kính mà gật đầu nói:

"Tiểu thư"

"Ta muốn đi Tu Chân giới." Vương Tử đi thẳng vào vấn đề.

"Tư Mã Thú nguyện theo tiểu thư cùng đi!" Tư Mã Thú trả lời nhanh,trong lòng có chút thấp thòm,sợ hãi Vương Tử thay đổi chủ ý không mang theo hắn đi.

"Ngươi muốn luôn luôn đi theo ta sao?" Vương Tử hỏi.

"Vâng!"

"Ngươi có nguyện ý cùng ta ký kết khế ước chủ tó,vĩnh viễn cống hiến cho ta không?" Vương Tử trầm mặc một lúc liền hỏi.

"Tư Mã Thú tam sinh hữu hạnh!" Tư Mã Thú run rẩy nói,y nghĩa này,có nghĩa là hắn sẽ trở thành một thành viên dưới trướng Vương Tử vĩnh viễn sao?

Vương Tử không nói gì,nâng lòng bàn tay đặt lên trán Tư Mã Thú,trong lòng mặc niệm "Thú Vương Quyết",chỉ thấy dưới chân hai người chột hiện lên trận văn tử sắc,phía trên trận văn tử sắc lại hiện một màn hào quang bộ xương khô màu đen! Mà thái dương Tư Mã Thú vụt sáng xuất hiện một đạo ẩn ký hình thoi màu đen,Vương Tử cũng nhất thời cảm giác một cỗ năng lượng linh khí khác dừng mãnh tiến vào thân thể đưa về luân hải,chỉ là Tư Mã Thú cùng Vương Tử cũng không để ý đến một chút biến hoá như vậy.

Trận văn tử sắc thẳng cấp biến mất,Vương Tử nhìn kỹ Tư Mã Thú biến hóa,thể nhưng là quỷ tướng! Mà Tư Mã Thú hiển nhiên cũng phát hiện chính mình biến hóa,kinh ngạc giờ tay ngay ngực nói không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 89: Rời Đi

Quyển 2:Tu Chân giới

Chương 53:Rời đi

Editor:HamNguyet

"Người, hiện tại là quý tu." Vương Tử nói, kinh ngạc chỉ trong một cái chớp mắt, không nghĩ tới "Thủ Vương Quyết" bá đạo như thế, có thể đem một cô hồn dã quỷ tăng trưởng lên thành quý tướng!

"Vâng, Tử Mã Thủ đã tạ tiểu thư!" Tử Mã Thủ phục hồi lại tinh thần, một đầu gối quỳ xuống đất trước mặt Vương Tử, run rẩy nói, cung kính phủ phục dưới chân Vương Tử, trừ bỏ cảm tạ, hẳn không biết nên nói thêm cái gì, quý tu a! Ý nghĩa rằng đem hẳn từ một cô hồn dã quỷ, từ nay về sau cũng sẽ có được lực lượng! Sau hai ngàn năm, hẳn cư nhiên có được một ngày này! Chuyện này bảo sao hẳn như thế nào có thể không kích động!

"Người đi khế ước không gian tu luyện, ta giúp người tìm công pháp." Vương Tử giờ tay đỡ, đợi Tử Mã Thủ đứng lên liền phản phô nói.

Sau khi trở lại Vệ trạch, Vương Tử ở trong phòng chính mình hạ kết giới, lắc mình tiến vào Xích Linh, thời điểm buổi sáng đi ra ngoài quá sốt ruột, nên không tìm kỹ công pháp, Vương Tử trực tiếp đi vào gian phòng chứa thư tịch trong cung điện, quả nhiên nàng tìm được thư tịch quý tu, lựa chọn một phen, chọn được bộ sách cho Tử Mã Thủ tu luyện, Vương Tử liền lật xem những bộ công pháp thủy thuộc tính cùng mộc thuộc tính.

... ..

Kinh đô tam đại thế gia hai ngày này thập phần bận rộn, Mộ Thiên Công, Lý Chiến, Vệ Tử Khiêm cùng Vệ Tử Sở đều là những nhân vật ưu tú nhất của tam đại thế gia, phóng nhãn toàn bộ Hoa Hạ không ai không biết, quyền lợi bọn họ cầm trong tay giao ra sạch sẽ, nhiều thế lực khác không rõ tình huống sôi nổi điều động mạng lưới tình báo điều tra tin tức, tam đại thế gia căn cơ quá mức thâm hậu, cho dù không thể đã động đến căn cơ, nhưng tìm đúng cơ hội gõ vào mấy cái cũng tốt.

Làm người ta thất vọng chính là, tam đại thế gia ngay lập tức nâng đỡ người mới đi lên nối nghiệp tiếp nhận sự vụ các nơi, bên trong tam đại thế gia cũng không không giống ngoại giới suy đoán nổi lửa, ngược lại tận hết sức lực vì tân nhân tạo thế, quyền lợi giao ra ngoài dự đoán thuận lợi, điều này làm cho ngoại giới chỉ có thể đem mục tiêu hướng tới Mộ Thiên Công, Lý Chiến, Vệ Tử Khiêm cùng Vệ Tử Sở mặc danh kỳ diệu mất tích.

Mà bốn người này bị ngoại giới nhớ đâu? Mấy ngày qua không ra khỏi cửa, vẫn luôn ngốc bên trong bí cảnh Vệ gia. Ba vị lão tổ thỉnh thoảng chỉ điểm, nhìn bộ dáng ba vị lão tổ vui mừng khó hiểu, có vẻ như bốn người tiến bộ thần tốc, Vương Tử cũng ở trong Xích Linh tu luyện, cơ hồ không cùng bốn người chạm mặt.

... ..

Ngắn ngủn mười năm ngày, chỉ trong chớp mắt, chạng vạng hôm nay, bí cảnh Vệ gia.

Thời điểm Vương Tử đến, bốn người Lý Chiến, mba vị lão tổ, còn có mấy trưởng lão cũng ở đây, vẫn là trận pháp truyền thừa trong thạch thất, mVương Tử lập tức đứng ở bên người Vệ Tử Sở, nhìn thoáng qua bốn người, ngắn ngủi mười năm ngày, khí thế sắc bén trên người bốn người không thể bỏ qua, Vương Tử âm thầm cảm khái, trừ bỏ truyền thừa nghịch thiên kia, thiên linh căn tuyệt hảo như vậy quả nhiên tốc độ tu luyện nhanh hơn những linh căn khác gấp vài lần a.

"Người đều đã đến đông đủ, lần này đem các người đưa đi Tu Chân giới, chúng ta cũng không biết địa điểm tới." Lão tổ Vệ gia mở miệng nói, chỉ là lời nói ra lại làm mấy người đều lắp bắp kinh hãi trừ ba vị lão tổ.

"Tộc trưởng lệnh chỉ có thể hành sử một lần, mở ra vị diện Truyền Tống Trận, nhưng rơi xuống địa điểm nào ai cũng không thể biết được." Lão tổ Vệ gia tiếp tục nói, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, cũng đúng như vậy, gia tộc thật vất vả mới có được bốn thiên tài như thế, bốn người vừa mới khởi bước, Tu Chân giới nơi chốn đều dấu điểm sát khí, vận khí không tốt đáp xuống trong miệng linh thú cao giai hoặc dưới kiếm tu sĩ cao giai, bọn họ đều không thể nhận a.

"Lão tổ, người cứ việc yên tâm tốt lắm, hơn nữa Vương Tử điện hạ cùng chúng ta là năm người, nếu gặp được đối phương lợi hại không vừa mắt để chúng ta luyện tập còn có thể chạy, dù sao sẽ an toàn là được!" Vệ Tử Sở nói, có ý giảm bớt bầu không khí trầm mặc, có lẽ kỳ thật bọn họ ước gì gặp được trường hợp chiến tranh, ở thời điểm nếu không bị ngược chết, phỏng chừng vĩnh viễn sẽ không tin tưởng thế giới kia rồi cuộc huyền huyền.

"Ha ha, về sau con đường phía trước các người tự mình đi thôi, ta chỉ nói trước để các người dự phòng." Lão tổ Vệ gia thu hồi cảm xúc, cười nói, bọn họ là người ưu tú nhất gia tộc truyền thừa tuyển ra! Như thế nào sẽ dễ dàng bỏ mạng!

Lão tổ Vệ gia ý bảo mấy người đứng ở trung ương thạch thất, chính mình đi đến trước mặt Vương Tử, cười nói: "Vương Tử, ta hẳn nên đa tạ ngươi."

"Ngô, hẳn là ta tạ ngươi." Vương Tử nói, cho dù bởi vì Tuệ Viễn phương trọng, Vệ gia cũng giúp nài quá nhiều.

"Ha ha, ngươi là hải tử tiền đồ vô lượng, không cần đem ta nghĩ quá vĩ đại, trước khi đi Tu Chân giới, ta chỉ hy vọng ngươi có thể đáp ứng ta một thỉnh cầu cuối cùng." Lão tổ Vệ gia cười nói, thế nhưng ngoài dự đoán mở miệng hướng Vương Tử muốn một thỉnh cầu.

"Ta đáp ứng"

"Ha ha, ngươi còn chưa nghe là cái gì liền đáp ứng à?"

"Vô luận là cái gì."

"...Ha ha, không hổ là Vương Tử, hải tử được Tuệ Viễn nhìn trúng a! Uổng ta sống số tuổi lớn như vậy, không bằng một hải tử bằng phẳng a! Ta liền nói thẳng, ngày sau ở Tu Chân giới, nếu tính mạng bốn người bọn họ gặp nguy hiểm, còn thỉnh ngươi vô luận như thế nào cũng ra tay cứu giúp!"

"Ta sẽ." Vương Tử không chút do dự gật đầu đáp ứng, cho dù hẳn không nói, nài cũng sẽ làm như vậy.

"Lão tổ, Vương Tử điện hạ..." Vệ Tử Sở quýnh lên, lão tổ sao lại có thể cùng Vương Tử hứa hẹn như vậy, không cần nói bốn người bọn họ chắc chắn nghĩ cách vụng về dừng chân ở Tu Chân giới, cho dù thực sự có một ngày tính mạng nguy hiểm, tại sao lại có thể chẳng phân biệt nguyên do để Vương Tử mạo hiểm?

"Ha ha! Vương Tử a, vô luận có thể đi đến một bước kia hay không, ta cam đoan, ngươi thu hoạch tuyệt đối lớn!" Lão tổ Vệ gia phát tay ngăn lời nói Vệ Tử Sở lại, cùng lão tổ Lý gia cùng Mộ gia trao đổi một ánh mắt, đột nhiên quay đầu cùng Vương Tử nói.

Tay vừa lật, trong tay liền xuất hiện lệnh bài có hình hoa điểm mấy ngày trước gặp qua một lần, đem lệnh bài giao vào trong tay Vệ Tử Khiêm, mà Lý Chiến cùng Mộ Thiên Công lấy được hai khối từ Lý gia cùng Mộ gia.

"Ba khối lệnh bài này là năng lượng thạch mở ra truyền tống trận, nhưng tác dụng của nó không chỉ có như vậy, ngày sau các ngươi sẽ biết, nhớ lấy không thể làm mất đi! Càng không thể để người khác thấy!" Lão tổ Vệ gia nghiêm túc dặn dò nói.

"Vâng" ba thanh âm vang lên, Lý Chiến, Mộ Thiên Công cùng Vệ Tử Khiêm đáp ứng nói.

"...Đi thôi." Lão tổ Vệ gia trầm mặc, rất nhanh nói, bốn con chim ưng con này, đã muốn bay a!

Ba vị lão tổ lui ra phía sau, ba người Lý Chiến đem ba khối lệnh bài đặt ở phía trên trung tâm thạch đài, hình dạng ba ngọn lửa bên trong, chỉ thấy bên trong thạch thất chợt hiện cường quang màu bạc, dưới cường quang hiện lên trận pháp thật lớn—Truyền Tống Trận! Còn không đợi Vương Tử cẩn thận quan sát, trong đầu một trận choáng váng, cảm giác không trọng lượng đánh úp lại, thân thể nhất thời giống như ở dưới đáy biển, hô hấp đều không thông thuận, nhanh chóng nhìn thoáng qua vị trí mấy người, Vương Tử nhìn xuống không khoẻ, phát tay bày ra kết giới.

Ước chừng mười lăm phút sau, hết thảy trở về bình tĩnh, Vương Tử triệt hồi kết giới, áp vào trước mặt là linh khí nồng đậm, mở to mắt, trước mắt là cỏ thụ che trời, bụi cây dây leo đàng rồi rậm, nhìn không đến đâu rừng rậm xanh um tươi tốt.

"Wow! Chúng ta tới rồi sao?" Vệ Tử Sở trước hết mở miệng, không thể ức chế hưng phấn. Chỉ là không đợi có người trả lời, nháy mắt nơi xa liền truyền đến tiếng động rung trời cùng tiếng hô làm thần kinh mấy người căng thẳng gắt gao!

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 90: Bầy Phong Lang

Editor: HamNguyet

Theo tiếng hô nhìn qua, chỉ thấy rừng rậm cây cối xanh um cách đó không xa là mấy đạo bóng dáng cấp tốc xẹt qua, hướng tới nơi mấy người đặt chân mà đến!

"Đi bên trên!" Lý Chiến nói, thả người nhảy ẩn nấp trong chạc cây rậm rạp, mấy người còn lại cũng phân biệt tìm địa phương tốt, hơi thờ biến mất.

Tuy rằng lúc trước nghĩ đến rất nhiều loại cảnh tượng, nhưng hiện thực so với tưởng tượng tàn khốc hơn nhiều, mấy người kia cấp tốc mà đến, có tình lại đứng dưới tàng cây mấy người Vương Tử ẩn nấp!

"Nhị thúc! Vì cái gì không đi tiếp? Phong Lang đã có người dong binh đoàn Dao Phong đối phó! Không lẽ chúng ta phải đứng ở chỗ này chờ chết sao?" Vừa mới dừng lại, một nữ tử tay trái cầm trường tiên thờ hờn hờn hướng tới một nam nhân trung niên trong đó quát.

"Xảo Lộ người bình tĩnh một chút,từ hân quả còn ở trong tay Dã Lang,chúng ta phải lấy được!"Nam nhân trung niên bị kêu nhứt thúc áp lực tức giận nói.

"Dã Lang trở về tự nhiên sẽ đem từ hân quả giao ra đây,đây là việc bọn hân nên làm,chúng ta đã thanh toán phí nhiều như vậy! Chúng ta lập tức đi! Rồi đi nơi này!" Nhìn xa xa,về mặt nữ tử hỗn loạn khủng hoảng,càng không ngừng thúc giục nam nhân trung niên.

"Nếu Dã Lang đã chết thì sao?"Nam nhân trung niên lãnh khốc hỏi,đáng tiếc nàng kia cũng không phát hiện,gặp nam nhân trung niên chậm chạp không đi,lập tức hung hăng nói:

"Dã Lang như thế nào sẽ chết,hắn không phải rất lợi hại hay sao? Nhứt thúc...Người vì một kẻ phế vật trong nhà mà muốn cho tất cả mọi người chết ở chỗ này sao? !"

"A,vậy người như thế nào không tự mình đi?" Lúc này một thiếu niên bên cạnh cười lạnh nói.

"Người! Lục Tu Minh! Ta,ta là vì tốt cho mọi người!" Bị thanh âm thiếu niên khinh miệt kích thích,nữ tử đang muốn phát hỏa,nhưng lúc quay đầu đã thấy tất cả mọi người một bộ thần sắc chán ghét,nghe đến chính mình mới vừa rồi có khả năng xúc phạm nhiều người sinh khí,lập tức cường chế giọng điệu nói,nhất thời khí thế yếu đi vài phần.

"A,vì tốt cho mọi người? Vì tốt cho mọi người nên người đem Phong Lang đưa tới sao? !" Thiếu niên vừa rồi cũng không chút nào tránh né,khinh miệt nhìn nữ tử nói.

"Không phải ta đưa Phong Lang tới,Lục Tu Minh người nhất định phải đối đầu cùng ta đúng không?" Nữ tử vội la lên,nhìn đáng vẻ không đi được,lúc này nàng cũng không thể gây thù chuốc oán cho chính mình,biểu tình mới vừa rồi còn dữ tợn vụn vụn nháy mắt thay đổi bộ dáng,cười trừ đối với nam nhân trung niên kia nói: "Nhứt thúc,chỗ này của ta còn chút được tề,người cấp mọi người dùng để khôi phục linh khí đi,trong chốc lát có thể sẽ có một trận ác chiến."

"

Chính người lưu lại đi,được tề mọi người dự phòng còn rất nhiều."

"Hừ." Thiếu niên kia hừ lạnh một tiếng ngồi lên tảng đá trên mặt đất,khi nào thì bọn họ thiếu được tề,thứ Lục gia không thiếu nhất chính là được tề.

Nữ tử kia như lọt vào bể môn canh,trong lòng sinh khí lớn cũng không dám nói gì nữa,sắc mặt nhăn nhó lợi hại,ngửa đầu uống xong hai bình được tề,cũng ngồi xuống khôi phục linh khí.

Vương Tử trên cây nhìn thiếu niên ngưng thần ngồi xuống dưới,bất quá là bộ dáng mười ba mười bốn tuổi,đã là luyện khí ngũ giai,nữ tử kia cũng là luyện khí ngũ giai,mặt khác còn có bốn gã thiếu niên tuổi tác tương đương đều là bộ dáng luyện khí tứ giai,mà nam nhân trung niên kia đã là Trúc Cơ đỉnh.

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lý Chiến cách đó không xa,trùng hợp Lý Chiến cũng đang xoay đầu nhìn Vương Tử,Lý Chiến làm một thủ thế ý bảo yên lặng theo dõi kỳ biến,Vương Tử gật đầu.

"Ngao..." Lại một tiếng tiếng hô kinh động trời đất vang lên,đám người ngồi xuống nhất thời nhảy dựng lên,về mặt nghiêm túc nhìn chỗ sâu trong nhứt trong rừng rậm.

"Chúng nó có thể đi ra hay không?" Thiếu niên tên Lục Tu Minh hỏi.

"..."Nam nhân trung niên không lên tiếng trả lời,mọi việc đều có ngoại lệ,hắn không có cách nào cam đoan,hơn nữa hôm nay bọn họ thực sự đã chọc giận đám gia hỏa kia...

Mà lúc này Vương Tử ẩn trên cây mi tâm nhíu chặt,mặc mầu thâm thúy tập trung nhìn chỗ sâu nhất trong rừng rậm không ra động tĩnh gì,hình ảnh trong thần thức càng ngày càng rõ ràng,thật đúng là gặp được phiền toái.

"Lý Chiến,có linh thú." Vương Tử ngưng thần cùng Lý Chiến truyền âm nói.

"Nơi nào?" Lý Chiến quay đầu lại,hỏi nói.

"Ba trăm thước,một đàn linh thú,là Phong Lang,rất nhanh sẽ tới đây." Vương Tử nói,hiện tại bọn họ tiến thoái lưỡng nan,căn bản không biết đây là phương vị nào,ai biết tùy tiện rồi đi có thể đụng tới càng nhiều tình huống nguy hiểm hay không.

"Có thể có một trận chiến?" Lý Chiến lại hỏi,hiển nhiên cũng có chung suy nghĩ với Vương Tử,cho dù chạy,ở Tu Chân giới trời xa đất lạ,không biết có thể đi ra phiền rừng rậm này hay không.

"... Có" Sau khi Vương Tử hơi trầm mặc đáp,nàng không nói ra lời là,trong bầy Phong Lang có một con đầu đàn,trong thần thức không thấy rõ lắm,nhưng tối thiểu là cấp bậc thánh thú,một con có cấp bậc thánh thú tương đương với một cao thủ Trúc Cơ kỳ đỉnh,hơn nữa linh thú sinh ra đã có sẵn lực lượng cùng ưu thế phòng ngự,hoàn toàn có thể đánh bại một tu sĩ Trúc Cơ đỉnh.

"Chờ" Lý Chiến nói,đồng thời phân phó ba người còn lại chuẩn bị sẵn sàng.

Không đến một khắc đồng hồ, thanh âm chém giết cùng thanh âm Phong Lang rống giận vang lên ở bên tai.

"Nhị thúc..." Lục Tu Minh kêu, là bầy Phong Lang, chúng nó đến.

"Không cần hoảng loạn, đồng binh đoàn Dao Phong còn đang chiến đấu, các người đem được tề trên người cấp cho bọn hắn, kinh nghiệm chiến đấu của các người hữu hạn, bọn họ đều là chiến sĩ thân kinh bách chiến, các người chỉ cần đề ý hết sức bảo vệ tốt chính mình."

"Vâng" Mấy người đáp ứng nói.

Khi nói chuyện, đàn linh thú đồng nghìn nghịt cách đó không xa dần dần đi lên, mà ở phía trước chúng nó có gần hai mươi người, chia làm trong ngoài ba tầng, trật tự rành mạch, vừa đánh vừa lui.

"Ta phi, đàn súc sinh này như thế nào còn đi theo, đã rồi đi Phong Lang vực, chúng nó không phải nên dẹp đường hồi phủ sao?" Đây là thanh âm của một đại hán bên ngoài hồ.

"Thiết Tam Nhi người cầm chuyên tâm một chút! Có thời gian thì chạy nhanh ra đây hỗ trợ lão nương!" Đại hán kia vừa dứt lời, liền có một thanh âm nữ nhân rõ ràng tiếp lời, chỉ thấy nữ nhân kia một thân y phục hồng y bó sát người, phong nhận trong tay liên tiếp phát ra, nhưng nề hà tốc độ Phong Lang cực nhanh, trong lúc đó trốn tránh không ít vết thương trí mạng, ngược lại chọc giận bầy Phong Lang phần nộ nhào đến.

"Dã Lang! Làm sao bây giờ? !" Một người trong đó giương giọng hỏi.

"Không lùi! Các người bảo trì đội hình chém giết, ta đi lên trước chiến đấu!" Trả lời chính là một nam nhân ở giữa vòng ngoài, chỉ thấy bộ dáng nam nhân khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, trong tay cầm một trọng kiếm thanh sắc, năng lượng công kích màu vàng thường xuyên chém ra, Phong Lang chết ở dưới kiếm nhiều vô số, sau khi nam nhân công đạo xong, thân hình liền nhảy lên, bước trên trọng kiếm hướng bầy Phong Lang phóng đi.

"Dã Lang đừng đi!" Nữ nhân mới vừa rồi kinh hãi hô, chỉ là nam nhân đã nhảy ra thật xa, căn bản không nghe thấy.

"Dã Lang!" Mấy người đồng hành đồng thời sợ hãi kêu, đây chính là thánh thú a! Nháo không tốt sẽ tai nạn chết người!

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 91: Thủ Chiến

Editor: HamNguyet

"Bá bá bá" vài tiếng, nam tử trung niên cùng vài thiếu niên dưới tàng cây phi thân trợ trận, nàng kia hung hăng dậm chân, cũng quơ roi tiến lên, chỉ là gắt gao đi theo phía sau nam tử trung niên, sau khi nam tử trung niên phát động công kích liền bỏ lên mấy roi.

Phong Lang thuộc tính phong tốc độ cực nhanh, giỏi về né tránh đánh lén, trời sinh tính tình thị huyết, có được năng lực đại đa số bầy sói hiệp đồng tác chiến, bầy sói phối hợp ngay ngắn có trình tự, có một bộ phận sói đánh từ chính diện, một bộ phận vòng đến mặt bên đánh lén ở những nơi phòng thủ yếu.

Sơ sơ nhìn lại khoảng gần nghìn đầu Phong Lang, không nhanh không chậm tới gần hai mươi mấy người, bầy sói bên cạnh phân ra, cấp tốc xuyên qua bụi cây chạy vội mà đến, chỉ trong chốc lát liền vây quanh hai mươi mấy người, bầy sói cũng thu nhỏ vòng vây lại, vô số ánh mắt tập trung vào mọi người, hễ răng cũi đầu gào thét, răng nhọn lộ ra hàn quang liếm diễn.

"Không được! Đàn súc sinh này đã vây lên, Thiết Tam Nhi người đến phía sau, Tiểu Ngũ, Liêu Từ đổi địa phương! Vài người các người, có thể đánh về phía trước liền đánh cho ta, nếu không thể liền đánh phía sau tiếp ứng! Mau!" Nàng kia quay đầu nhìn lại, gặp bầy Phong Lang không biết lúc nào đã bao quanh, tuy kinh hãi nhưng không bị rối loạn đầu trận tuyến, rất nhanh phân phó mọi người thay đổi trận hình.

Vòng chiến đấu hí kịch tính ngừng ở dưới tàng cây nơi mấy người Vương Tử ẩn nấp, một Phong Lang bị chém giết, mùi máu tươi bắt đầu lan tràn, bầy Phong Lang gần nghìn đầu, đối phó với hai mươi mấy người lại lâu không xong, càng ngày càng nhiều đồng loại chết đi, phần nộ cùng mùi máu tươi nồng đậm đồng thời kích thích bầy Phong Lang, một Phong Lang hung ác nhào lên, đại bộ phận đều bị ngăn trở bởi tường đất thật dày, thủy mạc, mộc thứ, băng nhận, phong nhận, hỏa cầu không ngừng gián đoạn phát ra.

Đây là lần đầu tiên Vương Tử nhìn thấy Tu Chân chân giới chiến đấu, dù loại phương pháp công kích, nhưng đại đa số đều là dựa vào linh lực chống đỡ, các loại phù chú liên tiếp ném ra, pháp bảo công kích thêm thành, tốc độ Phong Lang quá nhanh! Hơn nữa số lượng quá lớn, cứ thế mãi, linh lực những người này sẽ bị hao hết!

"Hữu Kỷ cẩn thận!" Chỉ thấy nam tử trung niên kia kinh hãi hô, bàn tay hung hăng ném ra một đoàn hỏa cầu, nhưng vẫn lơ đãng nhìn bụng thiếu niên bị móng vuốt sắc bén của Phong Lang xé mở một đạo vết thương thật dài, Phong Lang bị hỏa cầu đánh trúng kêu gào hai tiếng liền ngã xuống đất.

"Nhị thúc yên tâm, ta không sao!" Thiếu niên bị kéo gần trong vòng vây, một lính đánh thuê mặc thuộc tính rất nhanh cầm máu cho hắn, miệng vết thương

dữ tợn, da thịt tầng tầng trào máu, nhưng thiếu niên lại cắn răng không rên một tiếng, cự tuyệt được tề của lính đánh thuê, từ trong túi không gian của chính mình lấy ra được tề cùng đồ vật bằng bó, cầm tới kiếm còn muốn tái chiến.

"Tiểu tử làm tốt lắm! Nhưng ngươi hiện tại phải nghỉ ngơi!" Lính đánh thuê kia nhìn thiếu niên cứng cỏi như thế, nhìn không được bội phục, thân là thể gia công tử lại có thể có khí độ như thế!

"Chờ miệng vết thương khôi phục trong chốc lát, là nam tử hán cũng đừng đi lên thêm phiền." Vỗ vỗ bả vai của thiếu niên nói thêm, rất nhanh liền xoay người đầu nhập chiến đấu, tu sĩ mặc thuộc tính phối hợp ở trong đoàn đội tác chiến, là nhân vật nội vây trợ giúp tốt nhất, tiêu trừ thương tổn của đồng đội, bảo hộ đồng đội phía sau lưng!

Theo thời gian trôi qua, dần dần nhiều người bắt đầu bị thương, không ngừng bị móng vuốt sắc bén của Phong Lang thương tổn, trận hình phòng ngự bắt đầu không xong, bầy sói gấp địch nhân thể yếu, càng thêm hung ác nhào lên. "Ngao..." Một tiếng gào rít giận dữ, tinh thần bầy Phong Lang nhất thời chấn động, này sinh ác độc công kích đi lên, là con đầu đàn phía sau chỉ huy bầy sói! Mọi người không nhìn thấy tình huống phía sau, nhưng cũng biết tình huống Dã Lang bên kia thật không tốt, chộc giận sói đầu đàn, mâu thuẫn hai phe trở nên gay gắt, bầy sói công kích càng hung ác, không muốn sống nhào lên, tường đất có tính phòng ngự cùng thủy mạc đã bắt đầu chớp động, tầng phòng ngự sắp bị đột phá!

Vương Tử từ trên cao nhìn xuống chiến dịch phía dưới, Phong Lang thể như chẻ tre, sức lực mọi người đều yếu dần, chú ý tới thiếu niên bị thương ở bụng kia, không biết lúc nào đã gia nhập chiến đấu, bụng bằng bó tạm hiện lên từng vòng ửng đỏ, về mặt thiếu niên lại buộc chặt, chỉ chuyên chú chiến đấu, ngưng thần nhìn lại phía sau, đã thấy đầu lang phía sau đang cùng nam tử kia chiến một chỗ, y phục nam tử bị cào xé, lại không có tính thương tổn thực chất gì, ngược lại là đầu lang, chân sau có một vết kiếm thật sâu, máu tươi ào ạt chảy ra.

Vương Tử hướng Lý Chiến nhìn lại, tựa hồ sớm đã sớm biết Vương Tử sẽ nhìn qua, Lý Chiến làm một thủ thế, ý bảo đi xuống gia nhập chiến đấu, người đoàn dong binh kia cũng không sai, giúp bọn hắn một hồi, sẽ có thêm một nhân tình.

"Thình thịch!" Một quang cầu kim thuộc tính ở trong bầy sói nổ vang, hơn mười Phong Lang tức thì ngã xuống đất kêu rên không dậy nổi, mọi người phân thần nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên cây cối phía trên là một nam tử phi thân xuống, trước khi đáp xuống đất hai nắm đấm liền tụ tập linh khí, lại là hai quang cầu phát ra, làm đám Phong Lang bay lên tứ tán, trên đất là một mảng trống trải, chỉ thấy nam tử không dùng binh khí, chỉ là thân pháp cực nhanh loé lên tiến vào bầy sói, ra quyền như mãnh hổ uy áp, nhanh như chớp điện, một quyền lại một quyền bổ xuống, thân hình quỷ dị ở trong bầy Phong Lang tránh trái tránh phải, Phong Lang bị hắn đánh trúng tất nhiên phải chết không thể nghi ngờ!

Người này đúng là Vệ Tử Sở, ở trên cây nhìn nửa ngày đã sớm ngứa tay, nề hà Lý Chiến cùng Vương Tử điện hạ đều không cho xuống dưới, vừa rồi nhìn thấy thủ thế của Lý Chiến, đương nhiên hắn trước tiên lao xuống, từ nhỏ đến lớn, hắn không cự tuyệt nhất chính là chiến đấu nhiệt huyết như vậy!

"Ngao ô..." Tiếng vang kêu gào liên tiếp không ngừng, đoàn dong binh mới vừa rồi còn cố hết sức ứng đối bên này thoáng chốc thoái mái, đang không ngừng tới gần bầy sói thì thình lình phía xa xa xảy ra vài đạo công kích, người trong đoàn dong binh ngốc lãng nhìn theo vài nam tử phi thân từ trên trời xuống.

Lý Chiến hàn khí lạnh lạnh, thân hình lẫm liệt giống như trời giáng chiến thần, một mình đứng ở trong bầy sói, nhấc chân thật tiêu sái đá bay mấy đầu Phong Lang vây tới, lực tục tiêu diệt hơn mười đầu Phong Lang mà ngay cả linh khí đều không dùng!

Hai tay Vệ Tử Khiêm kết ấn, một đạo kinh phong chém ra, đang ở chiến trường như thế vẫn như gió xuân phát qua, mặt không đổi sắc.

Giống như trời sinh vì hắn sáng tạo ra chiến kỹ, một đoàn hoả diễm từ nơi hắn đặt chân nổ tung, trong nháy mắt đã phi thân vào vòng chiến, bầy Phong Lang bị lan đến thống khổ tru lên không ngừng, tựa như hồn hoa được sinh ra từ địa ngục, Mộ Thiên Công miễn cưỡng đứng bên kia, hoả diễm chung quanh làm nổi bật lên một thân không nhiễm bụi trần, khóe miệng vẫn giữ nguyên tươi cười yêu dã, ánh lửa chiếu vào tạo ra ánh sáng lạnh mị.

Mà so với việc bốn người xuất hiện kinh bạo ánh mắt mọi người, cơ hồ Vương Tử xuất hiện không ai chú ý tới, không phải nàng không đủ đoạt mắt, mà là quá nhanh! Nhanh đến mức không có người phát hiện ra trong vòng chiến đấu nhiều thêm một người, nhìn đến một góc dần dần trống trải, Phong Lang bên người dần thưa thớt, theo tầm mắt nhìn lại, mới phát hiện trong bầy sói có một thân hình như ẩn như hiện, trong tay cầm một thanh chủy thủy, thấy Phong Lang chết ở dưới thanh chủy thủ đã xây đủ một ngọn núi cao sau người!

Nhanh! Quá nhanh! Nặng bước dưới chân quỷ dị, chủy thủ trong tay căn bản nhìn không thấy loạn vũ như thế nào, chỉ là mỗi một lần hạ xuống đều mang đi tính mạng của một đầu Phong Lang! Mọi người hút một hơi lạnh khí, như thế nào sẽ có thân pháp nhanh như vậy! Chỉ dựa vào một thanh chủy thủ liền dám ở trong bầy Phong Lang kêu gào, hơn nữa không hề chống đỡ lực một phương đã hung mãnh như vậy, lấy tốc độ xưng danh Phong Lang

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 92: Phong Thuộc Tính

Editor: HamNguyet

Thế cục đột nhiên nghịch chuyển làm cho mọi người dong binh đoàn Dao Phong ngốc lãng một lát, cư nhiên lại có người ở ngay lúc này đi ra tương trợ?

Hạnh phúc tới quá nhanh làm cho một đám hán tử thật vất vả mới bình thường trở lại.

Mấy người Vương Tử gia nhập làm giảm bớt áp lực thật lớn cho bọn họ, hơn nữa, tựa hồ nhìn đến mấy quá người kiêu ngạo, đại đa số bầy Phong Lang đều đi lên hướng tới bọn họ vây quanh, để dong binh đoàn Đào Phong có thời gian hoãn khẩu khí.

"Vương Tử điện hạ, có muốn so xem ai giết được nhiều Phong Lang hay không?" Chỉ nghe Vệ Tử Sở giọng hỏi, đã lâu chưa được cao hứng chiến đấu như vậy, rốt cuộc linh thú cùng dã thú bình thường không giống nhau, lực lượng tốc độ cùng cao thủ cổ vũ có được bốn mươi năm nội lực chẳng phân biệt được cao thấp a, hơn nữa từ lúc nhận truyền thừa cho tới nay, đây mới là lần đầu tiên dùng lực lượng mới, hiệu tạo thành quả thật sự vừa lòng cực kỳ a!

"Ha ha ~ tiểu Sở Sở đã thua a ~" Mộ Thiên Công cách Vệ Tử Sở tương đối gần cười nói, nhìn lướt qua thi thể Phong Lang phía sau Vương Tử dần dần gia tăng.

"Cái gì? ! Ngao... Vương Tử điện hạ! Người..." Vệ Tử Sở lúc này mới nhìn thoáng qua Vương Tử, cái gì? ! Lúc này mới một chút thời gian như vậy, cư nhiên đám Phong Lang này đều do Vương Tử điện hạ người giết sao? Không phải đâu, không phải đâu? ! Hắn vừa mới nói phải cùng Vương Tử điện hạ so sánh chiến tích? Ô ô... Hắn sai lầm rồi được chứ, có lẽ não hắn bị co rút?

"Yêu tinh chết tiết có bản lĩnh người so cùng ta a!" Vệ Tử Sở quay đầu nhắm ngay Mộ Thiên Công, nhìn hoả diễm chung quanh Mộ Thiên Công không ngừng thiêu đốt, Vệ Tử Sở hừ một tiếng thật mạnh, yêu tinh chết tiết chỉ biết đùa giỡn soái, đừng tưởng rằng hắn không biết, tên kia tuyệt đối bởi vì không muốn dẫm lên thi thể loạn thất bát tao cùng máu tươi mới thiêu đốt như vậy, trong chớp lát linh khí dùng hết rồi xem hắn khóc như thế nào, hừ hừ!

Mà lúc này Vương Tử, lại đắm chìm trong thể nghiệm kỳ diệu, linh khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, so với bình thường nhanh gấp ba lần! Nặng dưới chân chính là độc môn "thất bước khoa" của Vệ gia, linh khí vận tác xuống càng thêm nhanh đến mức không nhìn rõ, hơn nữa danh như ý nghĩa, thất bước tạo thành một tuần hoàn, gát gao khóa địch nhân lại!

Vương Tử tận tình ở trong chiến tràng khởi vũ của chính mình, nhưng chỉ có Vương Tử tự mình biết, tốc độ của nàng, mới vừa rồi đột nhiên đề cao, lại đang không ngừng nhanh hơn, né tránh Phong Lang trước mặt, công kích phăng phát như hình thành từng đạo hình quỹ tích, nặng dưới chân lần lượt thay đổi, giờ tay chém xuống, có thể tinh chuẩn trúng mục tiêu! Đồng tử mặc sắc sâu không thấy đáy của Vương Tử co rút lại, vì cái gì nàng cảm giác được một loại năng lượng khác? !

Là cái gì? Giống như bát vân gặp sương mù, luôn không thể tương tượng được là cái gì, nghênh diện đánh tới một đầu sóng gió, Vương Tử không hề động, giống như có thể nhìn đến tàn ảnh phía sau nàng lưu lại, nhìn đến? Không phải ánh mắt, là thần thức sao? Vương Tử nhắm mắt lại, lại thất vọng phát hiện không có, rốt cuộc là cái gì?

"Vương Tử!" Lý Chiến kêu sợ hãi! Nàng đang làm gì đó, Phong Lang ở bốn phương tám hướng nhào đi qua, trung tâm đứng là Vương Tử, nhưng Vương Tử cũng không trốn không tránh, chỉ nhắm mắt lại ngây ngốc đứng ở nơi đó? ! Cuộc đời Lý Chiến trái tim lần đầu tiên giống như không chịu nổi mãnh liệt nhảy dựng lên, hai tay bầm tay niệm thần chú, một đạo tia chớp sấm sét hỗn loạn bắn tới, linh lực vận chuyển tới cực hạn, phi thân tiến đến hung hăng đứng nơi đầu sóng ngọn gió, chế trụ chất lượng Vương Tử một cái, xoay người đạp chân lên một đầu Phong Lang, mượn lực nhảy dừng bên trong hoả diễm Mộ Thiên Công!

Ứng mẫu Lý Chiến thâm thúy tựa hồ ngưng tụ gió lốc, nhìn Vương Tử nhắm chặt hai mắt, vừa rồi, nàng rốt cuộc có biết có bao nhiêu nguy hiểm hay không? ! Vừa rồi, cư nhiên cuộc đời hắn lần đầu tiên xuất hiện cảm giác khủng hoảng như vậy, từ nhỏ hắn đã nhận huấn luyện đặc thù, ở quân đội trải qua vô số nhiệm vụ, xử lý qua vô số nguy cơ, chưa từng loạn đầu trận tuyến, nhưng vừa rồi, cái loại cảm giác linh hồn tựa hồ trong nháy mắt phong bế, hắn, cư nhiên lại sợ hãi?

"Tiểu Tử Tử, người bị thương." Lúc này thanh âm Mộ Thiên Công vang lên, vẫn gọi cảm giác yêu mị trước sau như một, nhưng nghe như thế nào cũng nhận thấy có tia đông lạnh không dễ xuất hiện, vươn bàn tay luôn luôn ở trong túi ra, ngón tay Mộ Thiên Công thon dài đặt lên cổ tay Vương Tử, nơi đó một đạo vết thương khoanh hai tác, dòng máu ào ạt không ngừng chảy ra.

"Tiểu Tử Tử, người như thế nào có thể làm cho chính mình bị thương?" Mộ Thiên Công nhìn trên ngón tay nhuộm dần máu, màu đỏ là màu sắc hắn yêu tha thiết, vì cái gì giờ phút này lại chán ghét như thế, phượng mâu nheo lại, từ trong túi trữ vật lấy ra thuốc trị thương dự phòng, cẩn thận từng chút một rắc lên miệng vết thương trên tay Vương Tử.

"Ngô..." Vương Tử từ trong suy nghĩ của chính mình phục hồi lại tinh thần, chậm rãi mở đôi mắt màu không gợn sóng ra, cảm giác được bên người khác thường, theo bản năng đưa tay công kích, Lý Chiến tựa hồ đã sớm biết rằng Vương Tử sẽ như vậy, đưa tay trái ra chế trụ tay Vương Tử.

"Tiểu Tử Tử, không nên cử động nga!" Mộ Thiên Công ở một bên nói.

Nhìn đến là Mộ Thiên Công cùng Lý Chiến, Vương Tử không cử động nữa, chỉ là thanh âm Mộ Thiên Công như thế nào lại lạnh như thế, này, giống như không giống hắn a, cảm giác được xúc cảm mát lạnh nơi cổ tay, hắn đang thoa thuốc cho nàng?

"... Ta bị thương?" Vương Tử nghi hoặc hỏi.

"Ngô, buông ta ra đi." Vương Tử lại nói, bọn họ cách nàng thân cận quá, vừa rồi tựa hồ bị Phong Lang quét tới, nhưng miệng vết thương này, cùng cắt qua ngón tay không sai biệt lắm, căn bản không có quan hệ.

"A, tiểu Tử Tử, đây đích thật là miệng vết thương nhỏ, nhưng nếu sâu hơn hai ba tấc?" Mộ Thiên Công tựa hồ biết Vương Tử nghĩ như thế nào, thanh âm kêu gọi càng thêm đông lạnh, nhưng về mặt lại dị thường chuyên chú nhìn miệng vết thương trên tay Vương Tử, xác nhận đã xử lý tốt, mới buông ra

lui về phía sau hai bước, hai tay xỏ túi đứng ở một bên.

Lý Chiến cũng buông tay đặt trên thất lưng Vương Tử ra, lãnh khí trên người dần dần thu hồi, nhưng ưng mâu lại gắt gao dừng trên người Vương Tử, mở miệng hỏi:

"Vừa rồi làm sao vậy?"

Vì cái gì đột nhiên để cho chính mình lâm vào nguy hiểm, nghĩ tới hoàn cảnh mạo hiểm vừa rồi, lãnh khí quanh thân Lý Chiến không thể ức chế phóng thích.

"Ngô..." Vương Tử có ngốc cũng cảm giác được hai người khác thường, là đang trách nằng sao? Vừa rồi đột nhiên đắm chìm trong suy nghĩ chính mình, thần thức nhìn đến được Lý Chiến phi thân hướng lại đây nên nằng mới có thể yên tâm không nhúc nhích a, không biết giải thích như thế nào, Vương Tử nâng tay vung lên, một đạo phong nhận từ bàn tay Vương Tử bay ra, cắt rơi một loạt bụi cây xa xa xuống, phong nhận! Vừa rồi trong nháy mắt Vương Tử lại nắm giữ phong thuộc tính?!

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 93: Vương Tử Ra Tay

Editor:HamNguyet

Lúc này đây, Vương Tử cơ hồ có thể khẳng định, nằng không phải một trong những phân loại linh căn truyền thống gì, hiện tại đã có ba loại thuộc tính linh căn: thủy, mộc, phong. Cũng không có bất luận hiện tượng không cân đối gì, thậm chí mỗi một thuộc tính linh căn đơn độc lấy ra đều có thể hoàn toàn so sánh với thiên linh căn!

Phong Lang công kích làm cho Vương Tử lơ đãng thức tỉnh phong thuộc tính, hai người Lý Chiến cùng Mộ Thiên Công không phải người Tu Chân giới, đối với loại sự tình Vương Tử khác hẳn thường nhân cũng không biểu hiện ra khiếp sợ lớn nào, hoặc là nói, trong tiềm thức, mặc kệ ở trên người Vương Tử xảy ra chuyện chuyện nghịch thiên gì, bọn họ đều sẽ cảm thấy được đây là điều đương nhiên.

"Rất nguy hiểm." Lý Chiến kinh ngạc ngăn ngai qua đi, vẫn không ủng hộ.

"Ta nhìn thấy người." Vương Tử ngẩng đầu nhìn nhìn Lý Chiến nói, ngộ đạo chỉ có thể gặp gỡ không thể cầu, nhưng nằng sẽ không lấy tính mạng chính mình ra đùa giỡn.

"...Hào." Ứng mâu Lý Chiến ngưng lại, nháy mắt như phá thoát băng hàn, tan rã mềm hoá từng chút một, rũ mắt nói một tiếng "hào", dấu đi ý cười hiện lên trong mắt, đây là tin tưởng hẳn sao?

"Ha ha..." Khoé môi Mộ Thiên Công liên tiếp tràn ra tiếng cười, quang mang mắt phượng dài nhỏ lưu chuyển, nhìn về phía chiến tràng gần trong gang tấc. Linh khí trong tay cuộn cuộn không ngừng tràn ra, chiêu lưu hoá này quả nhiên thiêu đốt tiêu hao linh khí rất lớn a.

"Vương Tử điện hạ mau để cho ta nhìn xem vết thương nào!" Lúc này Vệ Tử Sở phi thân rời khỏi vòng Phong Lang, vô cùng lo lắng hỏi.

"Không có việc gì." Vương Tử nói.

"Vương Tử điện hạ? Thực sự không có việc gì sao?" Vệ Tử Khiêm cũng rời đi vòng chiến, khẩn trương hỏi Vương Tử, vừa rồi hẳn cũng nhìn thấy, thật giận hán cách quá xa, một khắc kia tâm hán cơ hồ ngừng đập...

"Thật sự không có việc gì." Vương Tử nói, nhìn hai khuôn mặt khẩn trương, có điểm nghĩ muốn thở dài, nằng nên giải thích như thế nào là nằng thật sự tốt lắm.

"Là đầu lang đáng chết nào? Tiểu gia lập tức đem nó băm thành cặn bã!" Vệ Tử Sở phần nộ dậm chân, trong lúc nhất thời ngay cả lời nói ngây thơ như thế cũng từ miệng phát ra, bộ dáng hơn một nghìn đầu Phong Lang giống nhau như đúc được chứ?

Vệ Tử Khiêm nhìn kĩ từ đầu đến chân Vương Tử, xác nhận không có trở ngại, ánh mắt dừng lại trên miệng vết thương nơi cổ tay Vương Tử, đã thoa thuốc tốt nhất, nắm chặt tay, cũng không nói thêm gì, may mắn nằng không có việc gì...

Bốn người liên tiếp rời khỏi vòng chiến, bây Phong Lang cúi đầu rít gào vòng quanh bên ngoài hoả điểm của Mộ Thiên Công, nê hà da lông động vật, chung quy sợ lửa, đại đa số Phong Lang một lần nữa đem mục tiêu tập trung vào đoàn người dong binh đoàn Dao Phong.

"Chết tiệt!" Tên đại hán kia rống giận, bây Phong Lang này, bị bốn người kích khởi huyết tính đều chuyển rời đến trên người bọn họ!

"Rống..." Một tiếng gào rít giận dữ, bây Phong Lang đột nhiên đình chỉ công kích lui ra phía sau vài bước, chỉ thấy một đạo thân ảnh màu bạc xẹt qua,

vững vàng đứng ở trước mặt mọi người, lại là một Phong Lang so với Phong Lang bình thường lớn hơn gấp hai lần! Một thân da lông màu bạc xinh đẹp đến cực điểm, đuôi phía sau, tai sói dựng thẳng, nhe hàm răng sắc nhọn sáng bóng như kim loại ra! Máu tươi dưới chân giữ nguyên chưa khô, đây là sói đầu đàn!

Hai đầu lang thấp hơn theo sát phía sau mà đến, trong lòng Vương Tử cả kinh, sói đầu đàn đã là cao giai thánh thú, hai con phía sau cũng là thánh thú! Tương đương với một cao thủ kết đan kỳ cùng trúc cơ đỉnh, còn có bảy Phong Lang không đếm xuể phía sau! Trận chiến dịch này, có lẽ vừa mới bắt đầu.

"Dã Lang!" Một đạo thân ảnh màu đen hiện lên, nam tử lúc trước cùng sói đầu đàn đối chiến phi thân dừng ở trước mặt mọi người dong binh đoàn Đào Phong, cùng sói đầu đàn chiến đấu như vậy cư nhiên không bị thương, hơn nữa tu vi của hắn chỉ ở trúc cơ đỉnh! Chỉ thấy nam tử vội vàng nhìn lướt qua mấy người Vương Tử, nói:

"Vài vị đạo hữu, đây vốn là chuyện tình của Đào Phong ta, nếu vài vị hiện tại rồi đi, Đào Phong tuyệt sẽ không nhiều lời một câu!"

"Người đang nói cái gì vậy, đám Phong Lang chết tiết này làm bị thương Vương Tử điện hạ nhà ta, tiểu gia ta như thế nào sẽ tha cho chúng nó!" Vệ Tử Sở đầu tiên hô lên, hắn mới mặc kệ Đào Phong gì, bảy Phong Lang chết tiết này, hắn nhất định phải tự tay giải quyết!

"Một khi đã như vậy, hôm nay nếu không chết, Đào Phong nhất định đem các vị liệt vào ân nhân lớn!" Nam tử thật sự có chút kinh ngạc, dù sao không một ai sẽ ở trước trận thế lớn như vậy nguyện ý cường ngạnh xuất đầu, hắn có thể nhìn ra tu vi mấy người, cũng không cho rằng bọn họ sẽ lưu lại chịu chết.

"Hừ, một đám nhân loại vô tri!"

"Cái gì? Vừa rồi là người nói chuyện sao?" Vệ Tử Sở nhìn trái nhìn phải một cái, cuối cùng đem tầm mắt dừng trên thân ảnh sói đầu đàn trước mặt, là súc sinh này?

"Vô tri!" Trong mắt sói đầu đàn sắc bén hiện lên ý tứ hàm xúc cười nhạo.

"Hắc, súc sinh người thật đáng buồn, dám cùng tiểu gia nói chuyện như vậy! Muốn chết sao?!" Vệ Tử Sở nhất thời nổi giận, đây là Tu Chân giới, hắn thiếu chút nữa đã quên, nhưng bị một đầu lang cười nhạo, có thể nhẫn nhưng không thể nhục!

"Các người cầm tù hàn quả kia, còn tù hàn chi, nhân loại tham lam! Chịu chết đi! Ngao ô..." Sói đầu đàn phần nộ nói, nếu không phải bọn họ lấy đi tù hàn chi trong tộc, hắn như thế nào sẽ dẫn dắt con dân chính mình đi ra Phong Lang vực?

Nhân loại đều tham lam ích kỷ, hiệu lệnh một tiếng, bảy Phong Lang đứng tại chỗ đợi mệnh lệnh thoáng chớp mắt công mà lên, có đầu lang ở trong này tọa trấn, chúng nó sẽ khí đại chán!

Mấy người Vương Tử một lần nữa gia nhập hỗn chiến, bất đồng chính là, lúc này đây mấy người đều không nương tay, chiêu chiêu trí mạng, Vương Tử không nhanh không chậm phi thân vào bên trong bảy sói, thí nghiệm phong thuộc tính linh căn vừa rồi thức tỉnh, năng phát hiện đem phong thuộc tính phụ trợ trên người, tốc độ thoáng chớp mắt tăng lên thật nhiều.

Thời gian từng chút trôi qua, linh lực mọi người dong binh đoàn Đào Phong đã tiếp cận khô kiệt, vết thương trên người càng ngày càng nhiều, lại cảm giác bảy Phong Lang không ít đi chút nào, lập lại không ngừng nhào lên.

Như vậy không được, Vương Tử mắt nhìn mọi người, linh khí tiêu hao đã chống đỡ không được trận chiến này, ngay cả mấy người Vệ Tử Sở cũng tiêu hao quá nhiều linh khí, bảy sói tập trung vào địch nhân, bình thường đã không chết không ngừng, chúng nó có đầy đủ số lượng chống đỡ trận chiến này, nhưng bọn hắn lại không được.

Vương Tử rũ mắt suy tư, chỉ trong một cái chớp mắt, đột nhiên phi thân rời khỏi vòng chiến, tề ra phi kiếm bay lên trên không, bàn tay bấm tay niệm thần chú, linh khí lớn cùng thần thức mạnh mẽ trào ra, vốn là khu rừng hoang ẩm ướt, nhất thời giống như tắm trong mưa, vô số giọt nước mưa trên không trung lấy tốc độ mất thường có thể thấy được ngưng tụ thành, tựa như bị triệu hồi bình thường, giọt nước mưa tứ tán bay vút, không bao lâu, phía trên không trung trăm mét dần dần hình thành thân hình che trời lấp đất, lạc đầu, xà bột, sừng hươu, mắt quỷ, vảy cá, hổ chưởng, ung trào, ngũ thảo kim long!

Long thân phiếm ngân quang rạng rỡ bay lượn, ngửa mặt lên trời kêu lên một tiếng rống ngâm thật dài.

"Rống..."

Mọi người cả kinh! Vạn thú bá phục!

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 94: Khế Ước

Chỉ thấy ngũ trảo kim long duỗi thân hình, đầu long thật lớn nhẹ nhàng cúi xuống, long tu thật dài chạm nhẹ vào hai má Vương Tử, mắt to trong suốt hiện lên quang mang cao hứng, mời Vương Tử ngồi trên phía sau lưng nó, Vương Tử thu hồi phi kiếm, nhẹ nhàng nhảy lên ngồi sau cổ ngũ trảo kim long.

Thân hình ngũ trảo kim long thật lớn ở trên không trung xoay quanh, chậm rãi giảm xuống, mà lúc này, bảy Phong Lang lúc trước khí thế mãnh liệt đã sớm phủ phục trên mặt đất, toàn thân không ngừng run rẩy, trong miệng không nhịn được nức nở, ngay cả sói đầu đàn thánh thú kia cũng không ngoại lệ, đầu lang kiêu ngạo không khống chế được buông xuống thật sâu, đây chính là ngũ trảo kim long a! Cho dù là biển ảo, nhưng long uy kia lại đích xác thuộc loại tôn giả long tộc! Linh thú gấp cấp bậc cao hơn sẽ tuyệt đối bị áp chế! Trình độ uy áp này, tại mảnh rừng rậm linh thú cảm nhận được lại là chuyện tình trăm năm trước!

Người dong binh đoàn đồng dạng bị uy áp kinh sợ, cho dù dùng hết linh lực toàn thân ngăn cản, đầu gối vẫn không tự chủ được cong xuống hạ, chỉ có duy nhất nam tử tên gọi Dã Lang kia, mồ hôi trên mặt chảy từng giọt, vẫn thẳng tắp đứng ở nơi đó.

Vương Tử chỉ huy ngũ trảo kim long tới gần đầu lang, ngũ trảo kim long càng tiếp cận gần hơn, đầu lang run rẩy càng thêm lợi hại, trong lòng ngấm không được đầm ngực đậm chân! Vì cái gì hôm nay lại gặp được sát tinh này, rõ ràng là những nhân loại này sai trước, bảy Phong Lang sẽ không dễ dàng rời đi Phong Lang vực, hôm nay nó không thông tri phụ vương đã đưa con dân đi ra, đều do những nhân loại này phá hủy đồ vật của bọn họ! Mà hiện tại, hắn lại đem các con dân của hắn lên từ lộ sao?

Phụ vương nói hắn rất xúc động, mỗi ngày chỉ biết làm cho hắn tu thân dưỡng tính, thân là một đầu lang uy vũ hùng tráng, có cái gì so với sức chiến đấu là quan trọng hơn?! Chỉ là, chỉ là hắn luôn luôn lấy tu vi làm tự hào hiện tại lại bị tiểu cô nương thoát nhìn còn là một tiểu oa nhi dọa sợ hãi!

Ô ô... Hắn có thể khóc hay không a?...Nếu, nếu hôm nay còn sống đi ra ngoài, hắn nhất định phải hảo hảo tu luyện, thuận tiện cũng tu thân dưỡng tính! Quân tử báo thù, một trăm năm cũng không muộn, hừ hừ!

"Người nguyện ý làm kẻ ước thú của ta không?"

Đầu lang còn tại một bên chống cự lại uy áp ngũ trảo kim long, một bên hồi hận chính mình quá xúc động, trong tai truyền đến thanh âm một câu hỏi thanh lệ, âm nữ hơi có vẻ trầm thấp, lại giống như một đạo thanh tuyến, một chút chảy vào trong thân thể, lan tràn đến khắp người, thật sự là thanh âm đặc biệt, ân ân dễ nghe, chỉ là, nàng hỏi cái gì...Cái gì? Kẻ ước thú? Nàng nói kẻ ước thú! Phụ vương từng nói, một khi bị kẻ ước, suốt cuộc đời này sẽ vì nàng cống hiến, vì nàng chịu chết? Từ nay về sau mất đi tự do, mất đi mảnh rừng rậm diện tích rộng lớn?!

Làm sao có thể! Hắn là thiên chi kiêu tử, là vương tương lai của Phong Lang vực! Như thế nào có thể ủy thân cho một nhân loại ti tiện? Trong nháy mắt bốc lên lửa giận, đầu lang vẫn bị uy áp áp bách cư nhiên ngẩng lên, cảm tức nhìn Vương Tử, chỉ là thời điểm gặp ánh mắt kia, không biết như thế nào liền ngây ngẩn cả người, đó là đôi mắt như thế nào a, yên lặng không gợn sóng? Lại hội tụ nhiều sao trời? Hắn không biết, nhưng nhất định là vô cùng trầm mê, băng không như thế nào sẽ trầm tĩnh lại lộng lẫy như vậy?

Liền lẳng lặng nhìn người, linh hồn lại phẳng phẳng chìm vào chỗ sâu nhất trong đó, tức giận vừa rồi giống như nháy mắt bị gió thổi tan, không còn một chút."Người nguyện ý làm kẻ ước thú của ta không? Làm đồng bọn của ta, chiến hữu của ta."

Lại là thanh âm dễ nghe này, ánh mắt mỹ lệ như thế, thanh âm dễ nghe như thế, chính là...Nàng lại nói cái gì?...Nga nga kẻ ước thú? Còn có đồng bọn? Chiến hữu? Tựa như hắn cùng chiến sĩ Phong Lang vực, là chiến hữu như vậy sao? Nhìn đôi mắt màu không gợn sóng kia, thế nhưng hắn lại khẳng định! Nàng bất đồng, nàng không giống nhân loại ti tiện khác đi? chỉ huy ngược đãi linh thú, bắt bọn nó làm tằm chăn cho chính mình, đúng không?

Phụ vương nói, nhân loại ích kỷ, nhưng phụ vương cũng từng nói qua, có thể gặp được một minh chủ, nguyện ý cùng linh thú kẻ vai chiến đấu, cũng là một chuyện may mắn nhất trong cuộc đời bọn hắn! Tuy rằng hắn chỉ biết luyện công đánh nhau, nhưng không phải là đầu lang ngu ngốc!

Nghĩ đến đây, đầu lang chịu không được sợ hãi trong lòng đối với ngũ trảo kim long cùng uy áp như núi thái sơn, móng vuốt sắc bén gặt gao phủ phục trên đất mặt, dần dần tới gần Vương Tử, nữ tử này vừa mới bắt đầu thoát nhìn giống một tiểu oa nhi, hiện tại đã lợi hại như vậy, đừng nói cấp bậc gì a, Dã Lang kia, đạt tới kết đan kỳ cũng đánh không lại hắn, mà tiểu cô nương này a, một giây triệu hồi ra ngũ trảo kim long! Đó biển ảo a, truyền thừa Phong Lang vực đều không ghi lại! Cho nên hắn quyết định, quyết đoán ôm đuôi!

"Chủ nhân!" Thật sự không thể đến gần nữa, đầu lang ở địa phương cách vương tử vài bước dừng lại, chỉ là thanh âm vẫn đang run rẩy.

Vương Tử nghe xong, từ trên lưng ngũ trảo kim long nhảy xuống, đem tay phải đặt lên mi tâm đầu lang, mặc niệm khẩu quyết, sau vài giây đồng hồ, dưới thân hai người chợt hiện lên trận văn kẻ ước từ sắc, ngay sau đó, ở dưới chân đầu lang cũng hiện lên trận văn trắng cấp, mười cánh sao màu vàng hoa lệ, đầu lang cư nhiên trắng cấp! Hiện tại đã là tiên thú!

Vương Tử thu hồi tay, trận văn kẻ ước từ sắc cùng trận văn trắng cấp màu vàng dần dần tiêu tán, sau khi Tư Mã Thú cùng đầu lang kẻ ước xong đều trắng cấp, "Thú Vương Quyết" quả thực bá đạo!

Chỉ thấy đầu lang ngơ ngác nhìn Vương Tử, hắn như thế nào lại cảm thấy hắn vừa mới trắng cấp? Mới vừa rồi trong nháy mắt coi bỏ một phần truyền thừa, lực lượng toàn thân mệnh mông, điều này chứng minh hắn trắng cấp a, chính là, hắn đã ở tu vi thánh thú đỉnh trăm năm đều không trắng cấp a, cùng một nhân loại kẻ ước cư nhiên ma xui quỷ khiến trắng cấp? Có kẻ ước cường hãn như vậy sao? Có sao? Ha ha, hắn quả nhiên ôm đuôi là đúng có phải hay không?!

"Chủ nhân! Chủ nhân chủ nhân! Ha ha ta trắng cấp rồi đó! Ta là tiên thú!" Trong đầu Vương Tử vang lên thanh âm đầu lang hưng phấn, Vương Tử còn không kịp nói gì, cả người đột nhiên truyền đến một trận một mối thật lớn, quả nhiên thủy thiên huyền duy trì không được bao lâu thời gian a!

Ngũ trảo kim long lại cúi thấp đầu, so sánh với long thân thật lớn của hân, mảnh rừng rậm này có vẻ thập phần nhỏ bé, long tu thật dài nhẹ nhàng chạm nhẹ vào hai má Vương Tử, ánh mắt trong suốt lưu luyến nhìn Vương Tử, tựa hồ biết linh khí Vương Tử rất nhanh đã tiêu hao hầu như không còn, ngược lại nhìn thoáng qua đầu lang, chỉ là lúc cặp mắt to trong suốt nhìn đến lại nháy mắt như bị đóng băng, lóe ra hàn quang, tựa hồ cảnh cáo đầu lang phải bảo vệ Vương Tử tốt, thân hình mở ra, nhảy lên trên không, nháy mắt biến thành vô số điểm hơi nước tiêu tán.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 95: Dong Binh Đoàn Dao Phong

Editor:HamNguyet

Uy áp lan tràn ở mảnh không gian này nhất thời tán đi, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, bầy Phong Lang phủ phục trên mặt đất nhất trí lui ra phía sau, thẳng đến khi đầu lang phía sau cách đó không xa dừng lại, còn đánh cái gì, người ta có long a!

Tùy tiện một hơi long tức cũng có thể đem chúng nó ngược thăm a, lại nói đầu lang đại nhân cũng đi theo người ta, cò thẳng cấp! Ô ô, chúng nó có thể cùng nàng khế ước được không a, chuyện tình một phút thẳng cấp tốt như vậy, bọn họ cũng muốn a!

Trận chiến đấu lạnh ít dữ nhiều này cứ như vậy bất luận kẻ nào đều không nghĩ tới lại kết thúc nhanh như vậy, đây chính là bầy Phong Lang a, không phải một hai đầu lang đơn giản như vậy a, người dong binh đoàn Dao Phong kinh nghi bất định nhìn Vương Tử, đây nhân vật nào? Nhìn bộ dáng cũng bất quá mười tám tuổi, đã có một thân tu vi ngưng bức như vậy!

"Vương Tử điện hạ! Người thật lợi hại a! Vừa rồi là long đi? Người như thế nào triệu hồi được nó? Ta cũng muốn có a, muốn một con rồng chân chính! Nếu ta cũng có thể khế ước một con rồng, đây là chuyện tình soái cỡ nào a! Ngẩng lại thôi đã thấy thật kích động, thật kích động!"

Không có uy áp, Vệ Tử Sở nháy mắt chạy đến trước mặt Vương Tử kích động hỏi, đây chính là long a, thân là đệ tử sinh trưởng ở địa phương Hoa Hạ, chỉ sợ không ai sẽ không kích động đi? Nhất là tận mắt thấy, hân đều muốn hét lên, khụ khụ, đương nhiên sẽ không thật sự hét chói tai..

Vừa rồi liền muốn tới đây chạm vào nó, nê hà chính mình dùng hết toàn bộ linh khí mới miễn cưỡng không quỵ xuống đất, đừng nói là di chuyển từng bước.

"Ha ha, nghe nói ở chỗ sâu nhất trong trung bộ rừng rậm có một thần thú long cấp thấp, vị đạo hữu này nói muốn, có lẽ một ngày kia có thể thực hiện nga!" Lúc này một đạo thanh âm sang sáng nói.

Vệ Tử Sở nghe vậy liền tiếp lời hỏi: "Thật vậy chăng? Vậy ta nhất định phải khế ước nó a!" "Ngạch, ha ha vị đạo hữu này thật có khí phách, người muốn khế ước long nhiều vô kể, chỉ là đi chưa bao giờ còn sống trở về." Đông Phương Dã thật không ngờ nam tử này trả lời dứt khoát như thế, dù sao trong trung bộ rừng rậm kia trên cơ bản là một truyền thuyết tồn tại.

"Long kia lợi hại như vậy sao? Ta đây càng phải khế ước ha ha!" Hân giống như hải tử thích khiêu chiến, đã bị long huyền ảo kia mê hoặc.

"Trung bộ rừng rậm ở nơi nào?" Vẫn là Vệ Tử Khiêm tiến lên hỏi.

"Ngạch, các người không biết trung bộ rừng rậm?" Đông Phương Dã lần này thật sự kinh ngạc, giật mình hỏi, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

"Đạo hữu chê cười, mấy người chúng ta mới từ gia tộc đi ra, cũng không biết địa hình nơi này." Vệ Tử Khiêm cười nói, như gió nhẹ lướt qua, hảo một mỹ nam tử tao nhã như ngọc!

Đông Phương Dã lúc này mới nhìn kỹ mấy người, âm thầm sợ hãi than, vài nam tử phong hoa như thế, xuất hiện ở Lăng Tiêu thành cư nhiên không có tin tức gì, không nên a, gần đây lục đại môn phái ở Lăng Tiêu thành sơ tuyển thu đồ đệ sắp triển khai, cơ bản toàn bộ gia tộc đều đến, cũng không nghe nói có đi riêng a.

"Ha ha, thì ra là thế,片片 rừng rậm chỗ này chúng ta đang đứng chính là trung bộ rừng rậm, trung bộ rừng rậm lấy Phong Lang vực làm mốc, hướng đông là bên trong, hướng tây là bên ngoài, nơi này chính là khu bên ngoài, nhưng bởi vì tới gần Phong Lang vực, nên có không ít linh thú cấp bậc thánh thú, hôm nay ít nhiều cũng có các vị cứu giúp, Đông Phương Dã vô cùng cảm kích! Chỉ là tại hạ còn có nhiệm vụ trong người, rất nhanh sẽ rời khỏi nơi này, nếu vài vị không chê, đi cùng chúng ta như thế nào?"

"Ha hã, chúng ta đây làm phiền." Vệ Tử Khiêm nói, cũng không nhiều lời, dù sao bọn họ chỉ có năm người, nếu Đông Phương Dã hiểu lầm bọn họ đến từ gia tộc có thể lực cũng là kiện chuyện tốt, đối phương là lính đánh thuê, từ trong miệng bọn họ biết được chuyện tình thế giới này, là thích hợp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 96: Quyển 2 - Chương 60

Editor:HamNguyet

"Chủ nhân, chủ nhân..." Một thanh âm lấy lòng vang lên, mọi người không khỏi nhìn về phía đầu lang đang cọ bên chân Vương Tử, đầu đầy hắc tuyến, đầu lang vừa rồi còn uy phong凛凛 sát khí bức người đâu?

Ngươi là thánh thú a, có thể có điểm tự giác hay không! Nếu không phải khuôn mặt sói biểu đạt không tốt, có phải còn muốn treo lên biểu tình nịnh nọt hay không?

"Chủ nhân, ta thăng cấp, chủ nhân..." Cọ cọ cọ, ta lại cọ, rống rống hấn thập phần cao hứng? Đám nhân loại đáng ghét này vì cái gì dùng biểu tình gập quỳ nhìn hấn!

"Súc sinh chết tiết ngươi đứng lên cho ta!" Vệ Tử Sở mới vừa rồi còn đắm chìm trong ảo tưởng khế ước được rống, phục hồi lại tinh thần nhìn đến bộ dáng vô sỉ của đầu lang chết tiết này nhất thời nổi giận, bàn tay như tia chớp chụp vào tai đầu lang.

"Rống..." Đầu lang cũng nổi giận, một bên tránh đi Vệ Tử Sở, thân thể đứng lên, nanh vuốt sắc bén vươn ra, tùy thời chuẩn bị nhào lên cắn tên kia một kích trí mạng!

"Hừ, vừa rồi đồng bọn dám súc sinh của ngươi làm Vương Tử điện hạ nhà ta bị thương, cho dù Vương Tử điện hạ khế ước ngươi, nhưng chuyện này vẫn chưa xong được!" Vệ Tử Sở hừ lạnh một tiếng, hung hăng nắm quyền, một quả cầu năng lượng kim thuộc tính nháy mắt ngưng kết, không chút nào yếu thế.

Mọi người thấy một người một thú rằng co, mạc danh kỳ diệu a! Vương Tử điện hạ chính là nữ tử mặc trang phục hắc y kia? Có phong lang làm nàng bị thương? Vui đùa cái gì a, y phục toàn thân sạch sẽ như mới! Khiến cho đám người cho bọn họ y phục tả tơi, cả người là máu làm sao chịu nổi, hỗn đản a!

"Ồ..." Khí thế đầu lang nhất thời liền yếu đi, trong ánh mắt màu xanh biếc nháy mắt trở nên đáng thương, lạng lẽ chuyển động con ngươi nhìn lướt qua Vương Tử, chủ nhân bị thương?

Là đám con dân không nên thân của hấn khiến nàng bị thương? Không thể nào đâu, cuối cùng ánh mắt dừng trên cổ tay Vương Tử, một đạo vết thương do phong nhận gây ra cơ hồ đã không nhìn thấy lưu lại, ô ô...Chủ nhân thật sự bị thương a...

Cũng không để ý đến gia hỏa trước mặt khiêu khích, đầu lang nháy mắt cụp lỗ tai cọ bên chân Vương Tử, ở trong tầm mắt kinh ngạc của mọi người xuất ra một đồng dược liệu đặt trước mặt Vương Tử, ước chừng khoảng hai rương lớn, hơn nữa dược liệu đều mới mẻ đến cực điểm, thoát nhìn giống như vừa được đào ra không lâu!

Người kích động nhất trong đám người kia chính là đám người Lục gia kia, người khác không rõ ràng lắm, nhưng bọn họ đối với hết thảy đồng dược liệu này thuộc như lông bàn tay a! Dược liệu đầu lang lấy ra đều đến từ Phong Lang vực, tùy tiện lấy ra một gốc cũng là dược liệu hi hữu khiến tu sĩ ngoại giới tranh đoạt a!

Đầu lang mới mặc kệ cái gì hi hữu hay không hi hữu, mấy thứ này ở Phong Lang vực còn rất nhiều, thời điểm bình thường bọn họ đùa giỡn bị thương đều dùng mấy thứ này chữa thương, nhưng đối với hấn lại vô dụng, truyền thừa chữa thương của hấn so với mấy thứ này dùng được hơn, ô ô...Cho nên hiện tại hấn tài trí không rõ ràng lắm loại nào có hiệu quả tốt nhất a, đầu lang sốt ruột xuất ra một đồng dược liệu có thời gian không sai biệt lắm, thậm hận chính mình trước kia như thế nào lại không có điểm đầu óc nhớ kỹ.

Nhìn đồng dược liệu ở dưới móng vuốt sắc bén của đầu lang tàn phá loạn thất bát tao, nam tử trung niên kia thật sự nhịn không được đi lên phía trước, đập hư dược liệu như vậy, là việc mà nhân sĩ được tông bọn hấn căm thù đến tận xương tủy.

"Quả trái cây màu đỏ kia, dùng mật bôi lên vết thương của nàng, không đến nửa khắc sẽ có thể xoa sẹo."

"Nga nga, trái cây màu đỏ, là cái này sao? Hay là cái này?" Thời điểm sốt ruột nghe được có người nói chuyện, đầu lang liền lấy ra hai quả trái cây màu đỏ hỏi.

"Cái này..." Nam tử trung niên cắn răng nói, nhìn đầu lang nháy mắt bối loạn đồng dược liệu đập phá.

"Nga nga...Chủ nhân, chủ nhân mau dùng cái này!" Lại tìm được hai quả, đầu lang thu hồi móng vuốt sắc bén, dùng đệm thịt mềm dưới chân đẩy hai quả trái cây màu đỏ đến trước mặt Vương Tử, lấy lòng nói.

"Hừ hừ, coi như súc sinh ngươi còn có chút hiếu thuận!" Vệ Tử Sở tiến lên nhặt lên quả trái cây đưa cho Vương Tử. Mà Vệ Tử Khiêm ở bên cạnh đứng xem nửa ngày tiến lên, đem một đồng dược liệu trên mặt đất thu vào túi trữ vật, tuy rằng hấn hiểu biết không nhiều lắm, nhưng có chút dược liệu hấn cũng biết, hơn nữa nhìn biểu tình thất đau của những người khác, hiển nhiên mấy thứ này so với tưởng tượng còn trân quý hơn.

Đầu lang chỉ quét mắt nhìn hần một cái cũng không nói chuyện, hừ hừ, mấy thứ này hần còn rất nhiều mà.

"Cần phải đi." Lý Chiến vẫn không nói chuyện đột nhiên lên tiếng, thời gian ngốc ở trong này cũng đã lâu.

"Đúng vậy a, hiện tại rất nhanh trời sẽ tối, trước khi trời tối tốt nhất chúng ta nên đi tới bên ngoài rừng rậm, nếu không buổi tối có thánh thú quấy rầy cũng không phải là chuyện tốt gì a." Đồng Phương Dã nói.

"Người muốn đi theo ta." Nhìn thoáng qua bầy Phong Lang vây quanh cách đó không xa, Vương Tử đối với đầu lang nói.

"Ta đương nhiên đi cùng chủ nhân, chủ nhân chờ ta!"

Đầu lang bước đi thông thả đến trước mặt bầy Phong Lang, ngừng đầu ưỡn ngực, ngửa đầu phát ra một trận tiếng tru thật dài, mà bầy Phong Lang lúc này cũng ức chế ngửa đầu phát ra một trận tiếng tru trả lời, quý gối phủ phục lui về phía sau vài bước, đứng dậy quay đầu chạy trốn, hơn một ngàn đầu Phong Lang, trật tự rành mạch hướng tới Phong Lang vực mà đi, chỉ chớp lát liền biến mất bên trong rừng cây rậm rạp.

Đầu lang dĩ nhiên ngừng đầu đứng tại chỗ, nhìn phương hướng Phong Lang vực, hần phải đi rồi, phụ vương, hần sẽ trở về! Mang theo đầy người vinh quang trở về!

Đầu lang xoay người trở lại bên người Vương Tử, đột nhiên há mồm phát ra một đạo phong nhận, hướng tới một phương hướng cảnh cáo nhe răng, Vương Tử nhìn lại, đã thấy nữ tử kêu Xảo Lộ kia đang thu thập một khối thi thể Phong Lang, máu Phong Lang cùng da lông ở trong hội đầu giá có giá trị rất cao!

Đầu lang hung tợn nhìn nàng kia, chính là nàng, nữ nhân đáng giận này, trộm từ hần quả của bọn họ, bây giờ còn muốn lấy đi thi thể con dân của hần làm giao dịch dơ bẩn! Đầu lang cố gắng áp chế cơn giận của mình, hướng bên chân Vương Tử cọ cọ, hần sợ hãi hần sẽ không kiềm chế được mà cắn đứt cổ nữ nhân này, phụ vương nói qua, thế giới nhân loại thực phức tạp, hần không thể cấp cho chủ nhân thêm phiền toái.

Xảo Lộ bị cắt đứt trên đường, cảm giận hướng tới phương hướng phong nhận phát ra, đã thấy đầu lang kia hung hăng trừng mắt nàng, mà lúc này Vương Tử cũng nhìn qua, tuy rằng từ xa nhìn lại bị mái tóc che khuất ánh mắt, nhưng vẫn có thể nhìn đến gương mặt cực kỳ tinh mỹ, đáng giận, chính là vì một gương mặt như vậy cho nên mới làm cho vài nam tử phong hoa tuyệt đại che chở nàng sao? Ngay cả trầy da một chút cũng khăn trương như vậy sao?

Cảm xúc ghen tị khó hiểu xông thẳng lên đại não, Trên mặt Lục Xảo Lộ cười, ngoài miệng lại nói nói: "Phong Lang là do chúng ta cùng chém giết, như thế nào, người nghĩ muốn độc chiếm sao?"

"Xảo Lộ! Lui ra!" Vừa mới nói xong chợt nghe nam tử trung niên kia quát, Lục Xảo Lộ còn muốn phản bác đã thấy nam tử mang bộ dáng ý tứ không cho phản bác, khẽ cắn môi đẩy ở một bên.

Thiếu niên lêu Lục Tu Minh hừ lạnh một tiếng, nữ nhân ngu xuẩn, như thế nào Lục gia lại có nữ nhân ngu xuẩn như vậy, dựa vào thân cây nhìn Vương Tử, vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua, hần cũng nhìn thấy, thật là một nữ tử mỹ lệ, hần gặp qua rất nhiều người cũng được coi là mỹ nhân, nhưng không có ai bằng một phần của nàng a, chỉ là, thoát nhìn lạnh như băng, đến thời điểm hiện tại cũng chưa từng nghe qua nàng nói được mấy câu.

Vương Tử duỗi tay đặt trên đầu lang xoa nhẹ, ngó...Làm như vậy là trấn an đi, bộ lông đầu lang mềm mại, làm cho nàng không tự giác nghĩ đến Cửu U, luôn dùng đỉnh đầu hướng trên tay nàng cọ...

Cảm nhận được Vương Tử trấn an, đầu lang hưởng thụ nheo ánh mắt lại, ô ô... Chủ nhân thật tốt a, hần đã thích đến không biết làm sao bây giờ?

"Thiên Công?" Vương Tử kêu, nhìn nhìn thi thể trên mặt đất, trưng cầu nhìn Mộ Thiên Công.

"Ha ha ~ tiểu Tử Tử yêu cầu, Thiên Công làm sao có thể không đáp ứng ~" Mộ Thiên Công hiểu rõ, thân thể lười biếng đứng thẳng, tay bấm thủ quyết, hai đạo hỏa diễm nóng rực bay ra, lao thẳng tới thi thể Phong Lang, một ngọn lửa dính vào bộ lông thật dài của Phong Lang, nháy mắt đốt càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 97: Tề Hằng Đại Lục

Editor:HamNguyet

Nhìn Mộ Thiên Công dứt khoát dùng hỏa diễm đem khoảng hai trăm đầu Phong Lang đốt sạch sẽ một phen, không ai không thối đầu, hết thảy chỗ này ít nhất cũng có thể đổi đến mấy ngàn khối linh thạch hạ phẩm a.

"Vương Tử điện hạ..." Vệ Tử Khiêm đi đến trước mặt Vương Tử, lo lắng nhìn Vương Tử, sắc mặt của nàng thoát nhìn thật không tốt.

"Không có việc gì." Vương Tử quay đầu lại, nàng chỉ là rất mệt mỏi, nếu bây giờ có thể vào trong xích lĩnh nghỉ ngơi một lát liền tốt lắm.

"Chủ nhân, ta chờ người đi a!" Đầu lang cọt cọt ổng quần Vương Tử, gập chân xuống mời Vương Tử, ô ô... Hắn thật cảm động, cư nhiên chủ nhân nguyện ý vì hắn làm như vậy, nguyên bản hắn tính toán, cho dù làm giao dịch, hắn cũng phải đem thi thể con dân hắn giao cho chủ nhân..

"... Được" Vương Tử đồng ý, linh khí tiêu hao quá lớn, đứng yên được đến hiện tại đều có chút miễn cưỡng.

"Vương Tử điện hạ..." Vệ Tử Sở tiến lên muốn dò hỏi thêm, lại bị Vệ Tử Khiêm túm chặt, nhìn bộ dáng Vương Tử mệt mỏi, nên Vệ Tử Sở cũng thức thời không tiếp tục, hắn thật đáng chết, vừa rồi cư nhiên không phát hiện Vương Tử điện hạ không thoải mái, giống như, vĩnh viễn đều là ca ca phát hiện trước.

Đoàn người chữa thương đơn giản xong liền thu thập chiến trường theo sau rồi đi, Lý Chiến cùng Mộ Thiên Công một trái một phải đi bên người Vương Tử, Vệ Tử Sở, Vệ Tử Khiêm cùng Đông Phương Dã tán gẫu, dọc theo đường đi cùng các dòng binh tìm hiểu tin tức, đám lính đánh thuê đơn giản ngay thẳng, cảm giác mới đến dị thế xa lạ liền tiêu tán không ít.

Đây là một giao diện khác, một nơi gọi là Tề Hằng đại lục tu chân giới, toàn bộ đại lục bị Mãng Sơn đàn vắt ngang theo hướng đông tây chia thành hai bán đảo, hai phần ba bắc đại lục là nhân tộc tụ cư, địa hình đất đai phong phú đa dạng, một phần ba nam đại lục còn lại cơ hồ đều là đất cằn sỏi đá, sa mạc, núi hoang chiếm cứ đại bộ phận địa phương, điểm cuối Tề Hằng đại lục giáp biển, trong biển có đảo lớn đảo nhỏ, nhiều đến mức đếm không xuể, là địa bàn hải tộc.

Nhân tộc ở phía bắc Tề Hằng đại lục văn minh phồn vinh, thất quốc ở thế chân vạc, phân biệt là Tề, Tần, Yên, Bắc, Lương, Triệu, Ngụy.

Trong Thất quốc thì thực lực Tề quốc cường đại nhất, bán đảo cũng mở mang nhất, trung bộ rừng rậm xuyên theo hướng nam bắc của bắc đại lục, liên tiếp cực bắc là niết hoàng sơn cùng trung bộ Mãng Sơn đàn, tam quốc Tề, Lương, Ngụy ở phía tây trung bộ rừng rậm, tam quốc Tần, Yên, Triệu ở phía đông trung bộ rừng rậm, mà không thể không nói đến miền Bắc quốc, vào sâu trong cực bắc Tề Hằng đại lục là niết hoàng sơn nên nhiệt độ cực nóng!

Mà giờ phút này bọn họ đang ở trung bộ rừng rậm, trong bán đảo Tề quốc, Tề quốc là quốc gia cường thịnh nhất trong thất quốc, chiếm cứ địa hình liên can dồi dào không thoát được, sau lưng là niết hoàng sơn, phía tây là trung bộ rừng rậm, sân tu luyện được trời ưu ái, Tề quốc phân chia thành năm châu, mười phủ, ba mươi hai

quận, mà địa phương bọn họ muốn đi là Lăng Tiêu quận cách trung bộ rừng rậm không xa, cũng là thị thành nơi biên cảnh giữa Tề quốc cùng Lương quốc. Một tin tức đáng giá khiến người chú ý tới, không lâu sau Lăng Tiêu quận sẽ nghênh đón sự kiện ba trăm năm mới có một lần—sáu đại môn phái tu chân liên hợp thu đồ đệ!

Đây là truyền thống của Tề Hằng đại lục, mỗi ba trăm năm sáu đại môn phái sẽ tổ chức một buổi lễ long trọng thu đồ đệ một lần, đó cũng là một ngày mà vô số tu sĩ cùng không ít gia tộc chờ đợi, không nghĩ tới mấy người Vương Tử may mắn như thế, vừa đến liền đụng tới đại sự ba trăm năm mới có một lần này!

Sáu đại môn phái ở Tề Hằng đại lục, không biết cụ thể đã tồn tại bao nhiêu năm trong lịch sử Tề Hằng đại lục, trường thịnh không suy, sáu đại môn phái phân bố trong phạm vi thất quốc, nhưng trên cơ bản là độc lập quản lý khu vực chính mình, bán đảo quốc gia trong Tề Hằng đại lục càng không ngừng biến hóa, nhưng sáu đại môn phái ở thế giới này lại sừng sững không ngã, thậm chí không ít hoàng tộc bị đưa vào sáu đại môn phái học tập, ngay cả vương thất cũng không được nhúng tay vào chuyện tình của sáu đại môn phái.

Sáu đại môn phái phân biệt là nhất tông, nhị môn, tam phái, ở niết hoàng sơn là Luyện Khí tông, trên kim đỉnh sơn là Liệt Diễm môn, hàn tri là Ngự Thiên môn, Dược Tiên cốc phái Thanh Thành, thế ngoại cảnh Tinh Hà phái, ở Lạc Vũ thành là Thánh Hoàng phái.

Trong sáu đại môn phái thì niết hoàng sơn Luyện Khí tông là một tông độc đại, Luyện Khí tông bởi vì tính chất quan hệ tông phái cùng năm đại môn phái khác giao hảo ổn định, Luyện Khí tông ở Tề Hằng đại lục được coi là ngôi sao sáng.

Tiếp theo là Dược Tiên cốc phái Thanh Thành, đúng vậy, phái Thanh Thành này đích xác cùng đường Thanh Thành ở Hoa Hạ có quan hệ, được đường Thanh Thành ở Hoa Hạ chính là một thế lực phái Thanh Thành ở Phạm Giới, cùng Luyện Khí tông giống nhau, phái Thanh Thành đồng dạng cùng năm đại môn phái giao hảo, vì luyện dược cũng là một ngôi sao sáng, nhưng thực lực lại thua kém Luyện Khí tông.

Còn lại tứ đại môn phái đều là môn phái tu chân, mặc dù là đại phái sừng sững không ngã trên Tề Hằng đại lục, nhưng trong tứ phái từ xưa tới nay luôn có đánh giá, có câu cùng đường là oan gia, cũng bởi vì không ngừng đánh giá nên các môn phái từ xưa tới nay luôn không ngừng thích ứng hoàn cảnh biến thiên.

Nghe xong hết thảy, Vệ Tử Sở không nhận được hưng phấn, không nghĩ tới vận khí bọn họ tốt đến trình độ này, không ngừng hỏi tới chi tiết sáu đại môn phái liên hợp thu đồ đệ.

"Hôm nay chúng ta phải ở trong rừng rậm qua đêm, nơi này đã rời khỏi khu vực thánh thú hay lui tới, mọi người còn thương thể cần phải xử lý cẩn thận." Đông Phương Dã nói, trên thực tế dọc theo đường đi bọn họ đi thực thuận lợi, có đầu lang này đi trước, dọc đường đi căn bản không có linh thú không có mất tới quá gần.

Vương Tử dọc theo đường đi đều dựa vào trên lưng đầu lang nhắm mắt dưỡng thần, bốn người Vệ Tử Sở đương nhiên không nói, vẫn sinh long hoạt hổ, nhưng thương thể các dòng binh, bọn họ lại không biết, nên một ngày một đêm tiêu sái.

Động tác Lý Chiến cùng Vệ Tử Sở nhanh chóng ở địa phương cách các dong binh đoàn không xa dựng lều trại, đầu lang ghé vào cửa lều trại quay đầu nhìn về phía Lý Chiến, làm sao bây giờ, chủ nhân căn bản không có ý tứ tỉnh lại, mà thân thể hân to lớn, phải như thế nào mới đi vào được lều trại nhỏ như vậy a, vì cái gì lại không làm lều trại lớn một chút, trong con người u oán.

"Ngô..." Ngay tại thời điểm Lý Chiến cùng đầu lang một người một thú khó xử, Vương Tử chậm rãi mở to mắt, nhìn nhìn hoàn cảnh, gần đây nàng thật sự rất kỳ quái a, thời điểm tu luyện lại phong bế toàn bộ cảm quan, cách làm nguy hiểm như vậy, chính là bởi vì nàng biết Lý Chiến cùng Mộ Thiên Công canh giữ tại bên người sao?

Bạn đang đọc truyện *Tử Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 98: Vương Tử Ngốc Mạnh

Editor:HamNguyet

"Khá hơn chưa?" Lý Chiến hỏi.

"Ngô, khá hơn nhiều" Vương Tử nói, từ trên lưng đầu lang xuống dưới, linh khí Tu Chân giới quả nhiên dư thừa rất nhiều, tuy rằng không thể so với xích linh, nhưng chỉ cần mấy canh giờ cũng làm cho nàng khôi phục không ít.

"Lần sau, không cần miễn cưỡng" Lý Chiến dừng ở ánh mắt Vương Tử nói, hôm nay cho dù Vương Tử không ra tay, bọn họ cũng có thể đào thoát được, chỉ là đại giới lớn hơn mà thôi, sau khi Vương Tử sử xuất một chiêu kia cơ hồ không có lực tái chiến, chuyện này đối với chính nàng rất bất lợi.

"Ta cũng muốn thử xem." Vương Tử nói, thủy thiên huyền thích hợp chiến đấu đại quy mô, bày Phong Lang là một đối tượng thực nghiệm tốt, chỉ tiếc tu vi của nàng quá thấp, không thể sử xuất uy lực chân chính của thủy thiên huyền, rất nhanh một khắc đồng hồ liền kiên trì không được.

"... Ta sẽ không để cho chính mình lâm vào nguy hiểm" Vương Tử ngừng đầu nhìn ánh mắt Lý Chiến nói.

Lý Chiến nghe xong, lúc này mới dời tầm mắt, hai người không biết biểu đạt, một hai đều phải trầm mặc suy đoán dụng ý đối phương, nói đến cũng lạ, Vương Tử căn bản không biết nhìn mặt đoán ý, nhưng đối với Lý Chiến nhìn chăm chú, lại tổng có thể từ trong ung mâu hân bắt giữ được một chút dụng ý của đối phương.

"Vương Tử điện hạ, người thế nào, thân thể đã tốt hơn chưa?" Thấy Vương Tử tỉnh lại, Vệ Tử Sở nháy mắt liền nhảy nhót đi tới.

"Ngô, tốt lắm."

"Vậy thì tốt quá! Vương Tử điện hạ, ta nghe được rất nhiều chuyện thú vị, ta kể cho người nghe a!"

"Được"

"Thuận tiện ăn một chút gì đi." Vệ Tử Khiêm đã đứng trong chốc lát ôn hòa nói.

Người dong binh đoàn Đào Phong cùng năm người Lục gia đã vây quanh thu thập ra một khoảng đất trống, ở giữa đốt một đồng củi lửa, vài lính đánh thuê ở thu thập linh thảo mới săn được tới, linh thảo này có cái tên đáng yêu gọi là thảo nhảy, ngoại hình cũng thực đáng yêu, nhưng Tu Chân giới nhất định không phải địa phương thích thưởng thức động vật đáng yêu, loại địa phương khắp nơi đều có thảo nhảy trên cơ bản ở Tu Chân được coi là chuỗi thức ăn tầng chót nhất.

Thảo nhảy cũng không thể hoàn toàn bị phân chia thành linh thú, bởi vì thọ mệnh chúng nó ngắn ngủi, tu vi từ khi bắt đầu sinh ra trên cơ bản sẽ không tăng trưởng, cơ hồ trở thành đối tượng trong rừng rậm bị linh thú cùng con người săn giết, thảo nhảy có hình giống nhau, khi trưởng thành sẽ phát triển gấp đôi, chất thịt tươi ngon, nhất là thịt chân sau, ngon miệng nhất.

Nguyên bản các dong binh bận rộn đều không hện mà cùng ngừng tay, muốn nhìn một chút nữ tử hôm nay ngăn cơn sóng dữ rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại nói tiếp hiện tại bọn họ còn chưa thấy qua khuôn mặt bản tôn a, tâm đã sớm ngứa ngáy đến không nhìn được!

Đáng tiếc, người càng tò mò, lại càng nhìn không thấy được, mấy dong binh xoay cổ như sắp gãy tới nơi, nhưng Vương Tử vẫn sâu kín ngồi xuống như vậy, từ đầu đến cuối đều không ngừng đầu một chút.

"Tách"... Trong ánh lửa thiêu đốt tựa hồ còn vang lên vài tiếng hỗn loạn thất vọng thờ dài, không trách các dong binh hiếu kỳ như vậy, đây là một thế giới cường giả vì tôn, lính đánh thuê đều bội phục cường giả, huống chi Vương Tử lại là một nữ tử trẻ tuổi như vậy!

Nhìn phản ứng mọi người, Vệ Tử Sở hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, đưa tới mấy ánh mắt nhìn chằm chằm từ vài lính đánh thuê, Vệ Tử Sở cũng không để ý, động tác khoa trương ngồi bên người Vương Tử. Nhóm hân tử này, dọc theo đường đi nói bóng nói gió hỏi thăm một chút chuyện, đương nhiên hân không biết a, ha ha chính là hân cố ý không nói thì như thế nào.

Chỉ là Vệ Tử Sở còn chưa kịp ám sát bao lâu, thân thể vừa muốn ngồi xuống liền ngã ngồi bên cạnh, Vệ Tử Sở hoả lớn nhìn lại, rống lại là "yêu tinh chết tiết kia!" Cự nhiên đẩy hẳn một phen sau đó chính mình ngồi bên người Vương Tử điện hạ!

"Yêu tinh chết tiết muốn bị đánh a! Tự ngươi không thể tìm địa phương sao?"

"Ha ha ~ không thể đâu ~ "

"Ngươi, ngươi lập tức đứng lên cho ta! Địa phương kia là của tiểu gia!"

"Chính là hiện tại không phải nhân gia ngồi ở chỗ này sao? Tiểu Sở Sở không cần nhõ mọn như vậy a ~ "

"Khụ khụ...Ta keo kiệt? Là yêu tinh chết tiết nhà ngươi không nói lý lẽ?!"

"...Phải không? Người ta không biết a"

Mộ Thiên Công nghiêng đầu liếc mắt nhìn Vệ Tử Sở, cười đến yêu nghiệt, mà răng nanh Vệ Tử Sở nghiêng kéo kẹt, giống như tiếp theo sẽ nhào đến cắn chết yêu tinh chết tiết cười đến run rẩy hết người kia.

"Ha ha, Tử Sở huynh đệ đến nướng thịt đi, cũng đã đói bụng một ngày, trước tiên quan trọng nhất là lấp đầy bụng!" Đông Phương Dã cười to, khuôn mặt anh tuấn hơn vài phần hào khí, hôm nay thật sự là một ngày lành a, tuy rằng nhiệm vụ lấy từ hân quả không quá thuận lợi, nhưng có thể ở trên đường kết giao với mấy người kia mới là chuyện vui ngoài ý muốn, mấy người đều không giống người giỏi về tâm kế, từ trên chiến trường vội vàng nhìn qua vài lần cũng nhìn ra mấy người thực lực phi phàm, nhất là Lý Chiến trăm mặc ít lời, cự nhiên là biến dị lôi linh căn!

Vệ Tử Sở hăm hở đi nướng thịt, nhiều người ở đây như vậy, hôm nay hẳn bỏ qua cho yêu tinh chết tiết!

Mộ Thiên Công chỉ cười, cũng cầm một con thỏ nhảy rửa sạch, ngoài ý muốn, Mộ Thiên Công lại rất quen thuộc! Cũng phải a, thân là người nổi nghiệp tam đại gia tộc, phải nói không có gì không biết, tuy rằng vẫn luôn mang bộ dáng không chút để ý, nhưng động tác trên tay lại tinh tế, rửa lại rửa sạch sẽ sau đó giao cho Vệ Tử Khiêm, lấy nước rửa tay.

Vệ Tử Khiêm ở trong tầm mắt nghi hoặc của mọi người thông dong đem một đồng đồ gia vị rắc lên thịt thỏ, đưa cho vài người nướng, không đến một lát, mùi hương nồng đậm phát ra, dẫn đến mọi người tò mò rướn cổ lên xem, ở Tu Chân giới không chú trọng đến mỹ thực nấu nướng, ăn cái gì cũng chỉ bởi vì thân thể cần đến, không phải tinh thần hưởng thụ, trăm ngàn năm qua đã sớm vứt bỏ kỹ thuật phức tạp khi nấu nướng, hiện giờ chợt ngửi thấy hương vị thịt nướng kích thích vị giác người như thế, tức khắc cảm giác đùi thịt tươi ngon trong ngày thường nhạt như nước ốc a.

"Tử Khiêm, ngươi rắc thêm cái gì vào a?" Liêu Tử, một lính đánh thuê rất xảo quyệt, hi hi cười đi lại đây hỏi, nhìn một cái những người đó thêm thành cái dạng gì, liền trông cậy vào hẳn đi ra hỏi một chút.

"Một ít tục vật mà thôi, các ngươi không cần ghét bỏ là tốt rồi, cầm lấy đi." Tay phải Vệ Tử Khiêm bưng thịt nướng, tay trái vừa lật xuất ra một đồng đồ gia vị, mấy thứ này hẳn mang cũng không ít, lúc trước một thành thị lớn ở kinh đô thiếu chút nữa bị hắn mua cả thành thị mang theo a.

"Hắc hắc, đương nhiên không, đương nhiên không a, cảm tạ còn không kịp đâu! Cảm tạ Tử Khiêm huynh đệ!" Liêu Tử cao hứng tiếp được, cũng không kêu là đại hữu, một ngum liền xưng huynh gọi đệ, kêu vô cùng thân thiết!

"Vương Tử" Vệ Tử Khiêm kêu, đem thịt thỏ vừa mới nướng xong đưa cho Vương Tử.

Vương Tử tiếp nhận, chỉ cần ở địa phương có Vệ Tử Khiêm, giống như từ trước tới nay đều không tới phiên nâng quan tâm đồ ăn của chính mình, nhìn một nửa chân thịt nướng trong tay, không nói gì.

"Ô ô... IChủ nhân..." Lúc này đầu lang vẫn bị xem nhẹ cộ cộ óng quăn Vương Tử, hẳn cũng muốn ăn a, mùi thơm như vậy chắc chắn rất ngon a, con người đầu lang màu xanh biếc trong màn đêm phiếm một chút lạnh lạnh, nhưng ả ả tràn ngập hơi nước làm cho hẳn thêm vài phần đáng yêu, Vương Tử nhìn, không tự giác nghĩ đến tiểu Sở, tiểu Sở... Cũng sắp tỉnh lại đi.

"Ngô" Vương Tử dứt khoát đem thịt nướng trong tay mình cho đầu lang, chỉ là tay còn chưa đưa ra một nửa đã bị một cánh tay lớn thon dài ngăn lại, Mộ Thiên Công tiếp nhận thịt nướng trong tay Vương Tử, đem thịt nướng của mình ném cho đầu lang.

Lục mâu đầu lang nhú lại, tên yêu nghiệt chán ghét, cùng Vệ Tử Sở kia chán ghét giống nhau!

Mặc dù như thế nhưng đầu lang vẫn đưa móng vuốt giữ thịt thỏ ăn, ô ô... Ăn thật ngon! Hẳn chưa từng nếm qua đồ ăn ngon như vậy a! Hừ hừ, nếu chủ nhân nướng nhất định ăn càng ngon hơn! Nghĩ đến đây lại cảm giận trừng liếc mắt Mộ Thiên Công một cái.

"Tiểu muội muội, ngươi tên là gì?" Lúc này một thanh âm trong trẻo, nhân xưng Đào tỷ, dừng nhìn xưng hô dễ nghe như vậy, kỳ thật Đào tỷ là người rất hào phóng, rất ít quan tâm đến nam nữ cách biệt, hơi có chút hương vị nữ trung hào kiệt, bằng không cũng không thể ở trong dong bị đoàn toàn nam nhân?

"Ha ha, Đào tỷ! Nhất định là ngươi quá ôn nhu dọa đến người ta!" Tiểu Ngũ, là người nhỏ tuổi nhất trong đoàn có hai mươi mấy người lính đánh thuê, chỉ có mười chín tuổi, nhưng tu vi đã đạt trúc cơ kỳ, là một tiểu tử rất có tiềm lực!

"Lăn! Đừng ở chỗ này xen vào việc của lão nương!"

"Ha ha, xem đi xem đi, bản tính lộ ra rồi!" Tiểu Ngũ cười lớn tránh thoát một cước của Đào tỷ, ồn ào nói.

"Tiểu muội muội, nghe Từ Sở huynh đệ gọi người là điện hạ?" Đào tỷ quay đầu lại, tiếp tục hỏi, có chút bất giác xấu hổ.

"Ngô?" Vương Từ lúc này mới ngẩng đầu, nhìn về phía Đào tỷ, vừa rồi là đang hỏi nàng sao? Tiểu muội muội cũng là kêu nàng sao?

"Phụt... Ha ha..." Vệ Từ Sở thật sự không nhịn được cười lên tiếng, Vương Từ điện hạ như thế nào có thể ngốc mạnh như vậy, chẳng lẽ nàng không biết mình chỉ có mười tám tuổi sao? Là bởi vì trang lão đến mức thành thói quen sao? Bộ dáng phản ứng chậm nửa nhịp thật sự là rất đáng yêu a!

Mộ Thiên Công mặc dù không cười ra tiếng, nhưng độ cong lan tràn ở khóe miệng lại lớn hơn một chút, phượng mâu dài nhỏ cũng phảng phất ý cười, Vệ Từ Khiêm ôn nhuận cười nhẹ, ánh lửa chiếu lên sườn mặt có vẻ cực kỳ yên lặng, lại không biết lần tình cảnh này làm cho nữ tử cách đó không xa trong nháy mắt mất hồn.

Ba mươi mấy người ngồi vây quanh một vòng đột nhiên trở nên im lặng, chỉ chờ đợi tiếng còi lửa vang lên tí tách, Vệ Từ Sở không chế không được cười vài tiếng, mới vừa rồi các dong binh đều rời ren nói chuyện với nhau lúc này lại đều quên mất muốn làm cái gì, nên làm cái gì, chỉ ngốc lăng nhìn Vương Từ, trong lòng chỉ có một thanh âm, thế gian này... Lại có nữ tử xinh đẹp như thế...

Mà Đào tỷ trực diện Vương Từ cũng sững sờ, đều là nữ nhân, mà ngay cả nàng đều muốn cúi bái Vương Từ mỹ, ngay cả tâm tư ghen tị đồ kỵ cũng không có, tình xảo đến mức không có cách nào hình dung, yên tĩnh nhìn ánh mắt của nàng, thâm trầm như lốc xoáy vô tận, lại giống như không gọn sóng ngay cả buộc đá ném sông, so sánh với diện tích bầu trời đêm phía sau, không biết ai xa hơn...

"Điện hạ? Ha ha, tiểu muội muội người là điện hạ nhà ai?" Đào tỷ rất nhanh phục hồi tinh thần lại trêu tức hỏi.

"Ta gọi là Vương Từ."

"Ha ha, cho nên chính là Vương Từ điện hạ?"

"Ngô... Từ Sở kêu như vậy." Nàng cũng không biết vì cái gì sẽ bị kêu là Vương Từ điện hạ, cũng chưa từng để ý qua, bị Đào tỷ vừa hỏi mới nghĩ nghĩ nói.

"Vương Từ chính là điện hạ nhà ta." Vệ Từ Sở nói một câu, tiếp theo gặm thịt thỏ.

"Ha ha, tiểu muội muội, ta gọi là Đào tỷ, về sau ở dong binh đoàn Đào Phong, ta sẽ che chở người! Cho dù ta không che chở được người, còn có Dã Lang! Ha ha..."

"...Đa tạ người" Vương Từ dừng một chút nói, nhớ tới Tư Mã Thủ dận, phải lễ phép... Chỉ là thật sự không có thói quen.

Bốn người Vệ Từ Khiêm không hẹn mà cùng nhìn thoáng qua Vương Từ, Vương Từ sẽ không nói lời khách sáo a, không phải không thích, mà là căn bản sẽ không a, không nghĩ tới hiện tại lại nói.

"Không cần cảm tạ, ta giới thiệu với tiểu muội muội người, đây là đoàn trưởng của chúng ta, Đông Phương Dã, còn được gọi là Dã Lang, do đánh nhau quá mạnh mẽ, nên bị kêu thành như vậy ha ha... Còn có a, gia cảnh đoàn trưởng chúng ta tốt đẹp, phẩm hạnh đoan chính, rất được người yêu thích, tu vi cũng là cấp bậc thiên tài, mấu chốt là hắn còn độc thân, độc thân nga!"

"Đào tỷ..." Đông Phương Dã bắt đầu dĩ kêu một tiếng, Đào tỷ cái gì cũng tốt, chỉ là cách nói cùng nương hân một giọng, nhìn thấy nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp liền thích nói to hồng cho hắn, Đông Phương Dã vỗ trán, đau đầu...

"Ngô, kêu ta là Vương Từ "

"..." Đào tỷ.

"..." Bốn người Vệ Từ Khiêm.

"..." Chúng lính đánh thuê.

"..." Năm người Lục gia.

Khuôn mặt Đào tỷ mới vừa rồi còn cười sáng lạn nhất thời có chút không được tự nhiên run rẩy, nhìn bộ dáng Vương Từ còn thật sự suy tư, nàng nghĩ đến đội trưởng Dã Lang nhà nàng rốt cục có thể gả ra ngoài! Chính là, chính là... Người ta kỳ thật đang suy nghĩ một tiếng xưng hô sao? Cho nên nàng mới hưng trí bừng bừng một phen diễn thuyết nhiều lời như vậy? Kỳ thật Vương Từ điện hạ... Có chút làm người ta không biết làm sao a...

"Ha hã, hảo, Vương Từ..." Khoé miệng Đào tỷ run rẩy cười nói.

"Phụt... Ha ha ha ha..."

Chung quanh đột nhiên bộc phát ra một trận cười to, chỉ có Vương Từ không rõ nguyên do, chớp chớp con ngươi đen như mực, nhìn xem trái phải, mọi

người đột nhiên thực vui vẻ, vẫn không rõ, kéo xuống một khối thịt lớn đứt cho đầu lang ngoan ngoãn ghé vào bên chân nàng, chỉ thấy đầu lang cao hứng nghiêng qua, lực mâu neoh lại hưởng thụ nhấm nuốt, nó mới mặc kệ đám nhân loại đáng ghét này cười cái gì, hừ hừ, có cái gì buồn cười, ngốc...

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 99: Lăng Tiêu Bát Phương Hội Tụ

"Vương Tử, có thể hỏi ngươi một vấn đề không?" Cười qua đi, Tiểu Ngũ có chút co quắp hỏi han, vốn dĩ là tiểu tử sang sảng, nhưng khi đối mặt với Vương Tử, không biết như thế nào liền khản trương.

"Có thể" Vương Tử nói.

"Rồng nước hôm nay là ngươi huyền hóa ra tới sao?" Nghe được Vương Tử lên tiếng trả lời, Tiểu Ngũ cao hứng liền nghiêng thân thể hỏi.

"Đúng vậy."

"Oa! Thật sự ! Thật là lợi hại! Ta cũng là thủy thuộc tính không biết có thể sử xuất kỹ năng lợi hại như vậy hay không a !" Tiểu Ngũ nghe xong nhất thời kích động kêu lên, ai có thuộc tính như thế cũng có thể có kỹ năng lợi hại như vậy! Chính là...Đây nhất định là công pháp thiên phẩm, chỉ sợ chính mình cả đời cũng không có khả năng có được, tâm tình kích động nháy mắt bị hắt bát nước lạnh.

"Hiện tại không thể."

"Đúng vậy a, là ta vọng tưởng..."

"Hắc! Tiểu tử chết tiệt! Vương tử điện hạ nhà ta nói ngươi hiện tại không thể lại chưa nói ngươi về sau không thể!" Vệ Tử Sở cười trêu nói, tiểu tử này nghe không hiểu còn mất công hấn phải phiên dịch.

"... Cái gì? ! Ta cũng có thể sao? Thật vậy chăng?" Tiểu Ngũ sùng sốt, kích động hỏi.

"... Chỉ cần ngươi muốn."

Vương Tử suy tư một lát nói, thủy thiên huyền là công pháp trong [Thiên Cực Đồ], trên cơ sở lý luận trụ cột là [Thiên Cực Đồ], đặc biệt phải có kinh mạch vận hành linh khí vô cùng lớn, nhưng thủy thiên huyền bản chất là ảo hóa, công pháp biến ảo từ xưa đa số là động tác võ thuật đẹp mắt, năng vẫn là trúc cơ kỳ, thủy thiên huyền đã có uy lực như vậy, càng thuyết minh thủy thiên huyền tuyệt đối là biến ảo trong hoàng giả, không thể siêu việt.

Nhưng tu vi cùng linh khí tích lũy tới trình độ nhất định, trên lý luận là có thể biến ảo, về phần uy lực như thế nào...

"Ta nghĩ, biến ảo cùng tu vi có quan hệ đi." Đông Phương Dã nói, hôm nay linh khí từ trên người Vương Tử trào ra, đến hiện tại hẳn đều cảm thấy chấn động, linh khí cuộn cuộn như vậy, có thể nói là một cao thủ nguyên anh kỳ cũng không nhất định lấy ra được a!

"Ngô, Phải" Vương Tử tán thành.

"Kia, ta là trúc cơ kỳ, có thể chứ?" Tiểu Ngũ chờ mong hỏi han, đội trưởng không phải nói Vương Tử cũng là trúc cơ kỳ sao?

Lời này mới nói ra, nhất thời lọt vào vài ánh mắt xem thường, cùng Vương Tử so sánh, đầu óc bị ngâm nước nóng đi?

"Tiểu Ngũ ngốc, ngươi tại sao có thể theo Vương Tử điện hạ nhà ta so sánh, Vương Tử điện hạ biến ảo chính là rồng, ngươi cùng lắm chỉ biến ảo ra thỏ nhảy mà thôi, ha ha..." Vệ Tử Sở không khách khí đã kích.

"..." Tiểu Ngũ trừng mắt Vệ Tử Sở, gia hỏa này nói chuyện quá độc đi, còn không biết phản bác như thế nào, vừa rồi hấn đích thật là đầu óc nóng lên.

Chỉ là, ở trong tầm mắt mọi người kinh ngạc nhìn chăm chú, Vương Tử thông thả ung dung nhiên huyền hóa ra một con thỏ nhảy, thân thể lưu động sáng bóng, hình thể to mọng đáng yêu, cùng thỏ nhảy thật giống nhau như đúc, mà ngay cả hơi thở linh thú lưu động trên người cũng không sai chút nào!

Linh khí từ trong tay Vương Tử tay không ngừng trào ra, bất quá nháy mắt, hơn mười con thỏ nhảy trống rỗng xuất hiện.

Biến ảo như vậy, không ít phú gia công tử cũng sẽ học được để thể hiện trước mặt nữ hài tử, chính là, nhiều như vậy, hơn nữa lại giống nhau như đúc, quả thực bọn họ lần đầu tiên gặp a!

Đã thấy Vương Tử vẫn không dừng tay, đột nhiên tăng lớn linh khí phát ra, chỉ thấy hơi nước dần dần thành hàng, một thân bộ lông ngân quang nhấp nháy, ngẩng đầu ưỡn ngực ngạo nghễ đứng thẳng, đúng là một con sói cực kỳ tương tự Phong Lang! Uy áp thuộc loại thánh thú nhất thời tán ra, mọi người không tự chủ được đề phòng đứng lên, nhưng nghĩ lại, đây là Vương Tử biến ảo, cũng không có tính nguy hiểm.

"Ngao ô..." Đầu lang cọ cọ ống quần Vương Tử, chủ nhân chủ nhân, Phong Lang này là giả, hần mới là Phong Lang lợi hại nhất!

Vương Tử thu hồi tay, Phong Lang cùng hơn mười con thỏ nhảy nháy mất tán đi, mà mọi người cũng chậm rãi từ trong trạng thái trợn mắt há hốc mồm phục hồi lại tinh thần.

"Đa tạ...Đa tạ người, Vương Tử!"

Người kích động nhất là Tiểu Ngũ, trong nháy mắt nhảy đến trước mặt Vương Tử, không biết nói như thế nào để biểu hiện lòng cảm kích, đây là Vương Tử đang dạy hần a!

Từ nhỏ sinh hoạt tại nơi lòng người đậm bạc nhất, nếu không dong binh đoàn Đào Phong, có lẽ đến bây giờ hần vẫn còn ở một góc đường hắc ám nào đó kéo dài hơi tàn, nhìn quen bản chất con người tham lam, hiện giờ...Thế nhưng còn có người làm được như vậy...

"Ngô, nếu người có thể khiến cho thủy nguyên tố vì người sử dụng." Vương Tử nói, lúc trước Tuệ Viễn phương trượng nói qua, đó là một quá trình gian nan, có ít người thức tỉnh linh căn, nhưng suốt cuộc đời lại không thể khiến cho nguyên tố vì mình sử dụng.

"Vì ta sử dụng?" Tiểu Ngũ nhủ mi suy tư, từ lúc Vương Tử nói ra, tất cả mọi người ở đây đều im lặng, trong đầu càng không ngừng vang lên bốn chữ "vì mình sử dụng".

"Ha ha ~~~ vậy nguyên tố hóa, cũng có thể a ~ tiểu Tử Tử?" Một lát sau, chỉ nghe Mộ Thiên Công cười hỏi.

"... Hần là có thể" Vương Tử nhìn về phía Mộ Thiên Công, rất bội phục Mộ Thiên Công có lối suy nghĩ linh hoạt, nàng cũng nghĩ tới khả năng này, trên lý luận cũng có thể, chỉ là nàng không có hoà linh căn, không có biện pháp thử một lần.

"Ha ha ~~~" Mộ Thiên Công vừa cười, có thể cùng Vương Tử có chung một dạng nhận thức, thật sự là làm người ta vui vẻ a, vron tay, tưởng tượng bộ dáng thỏ nhảy, Mộ Thiên Công tập trung tinh lực khống chế linh khí, trong không khí dần dần xuất hiện nhiều điểm ánh lửa, ánh lửa dần dần tụ tập, thành hình thể lớn, một đôi tai thỏ thật dài được biến ảo từ ngọn lửa dần thành hình, tiếp theo là đầu, sau đó là thân thể to mọng, chỉ là, đột nhiên nhiên xì một tiếng, thỏ nhảy sắp hình thành liền dập tắt, nhiều điểm ánh lửa nháy mắt biến mất không thấy.

"Ai nha, không được đâu!" Mộ Thiên Công cười, cũng không có gì đáng tiếc.

"Nói nhảm, yêu tinh chết tiệt còn muốn khoe khoang!" Vệ Tử Sở vui sướng khi người khác gặp họa.

"Nếu không tiểu Sở Sở liền biến ảo ra một con thỏ làm từ kim, ngay cả đao thương cũng không thể xâm nhập đi?"

"Có con thỏ như vậy sao?"

"Vì cái gì không có?"

"..."

...

Một chút bữa tối vui vẻ, lính đánh thuê đều mang theo thật nhiều câu hỏi chưa hỏi xong trở lại lều trại tiếp tục, bọn họ đều là lính đánh thuê, làm sao có thời gian cùng tư cách đi học viện môn phái chính quy học tập, tuy rằng không biết Vương Tử đến từ địa phương nào, là thân phận gì, chỉ dựa vào hành động hôm nay của nàng cũng đủ để chinh phục bọn họ.

"Khiến cho thủy nguyên tố vì người sử dụng" Vương Tử nhẹ nhàng nói một câu, đối với bọn hần mà nói được coi là một chi điểm mang ý nghĩ sâu nặng...

Mà trong bầu không khí hưng phấn đầy hiển nhiên có một người không cảm nhận được, ngược lại oán khí quần thân.

"Hừ, Vương Tử, Vương Tử, đều là Vương Tử! Nàng có cái gì tốt! Không phải là lớn lên có một gương mặt gây tai họa, lạnh giống như tảng đá có gì tốt! Hừ, con rồng kia lợi hại chỗ nào ? Còn không phải cùng cậu giống nhau!"

"Nói cái gì mà nguyên tố vì mình sử dụng, người nào không biết a! Sư phụ đều sẽ dạy thật tốt? Còn nói ra lời cổ lộng huyền hư! Hừ!"

"Chỉ bởi vì gương mặt yêu tinh kia nên mới có nhiều người như vậy hướng về nàng sao? Ngay cả nhị thúc cũng giúp nàng! Nhị thúc đã là kết đan trung kỳ ! Sợ nàng làm gì! Cũng không tin nàng còn có thể biến ảo ra rồng một lần nữa!"

Càng nghĩ càng sinh khí, trong bóng đêm hé ra khuôn mặt coi như xinh đẹp dần dần vụn vỡ, không biết như thế nào, trong đầu đột nhiên xẹt qua gương mặt tươi cười cực kỳ ôn nhuận, ánh lửa làm nổi bật lên vẻ ôn nhu, lại yên lặng như vậy... Vốn khuôn mặt vụn vỡ nháy mắt khôi phục nguyên dạng, không tự giác cười nhẹ, rặng mây đỏ hiện lên hai gò má.

"Vệ, Tử, Khiêm..." Nữ tử cúi đầu nỉ non.

...

Ngày hôm sau, sớm rồi đi trở về thành lộ, trải qua một đêm chinh chiến chữa thương, diện mạo mọi người đều đã khá hơn nhiều, tinh thần sáng láng đi trên đường, các đơn vị nhiệt tình rất cao hứng, mỗi lần có nhiệm vụ bình an trở về, đều là một lần tân sinh, huống chi lúc này đây còn kết giao với mấy người Vương Tử, thật sự là không thể không nhiệt tình a!

"Vương Tử, ngày hôm qua ta thử mấy trăm lần, vẫn không được..." Tiểu Ngũ chạy đến trước mặt Vương Tử, có chút uể oải nói, hẳn cũng không ngu ngốc a, bằng không sẽ không ở mười chín tuổi đạt trúc cơ.

"Mấy trăm lần không được liền mấy ngàn lần ~ nhìn bộ dáng người thật ngốc ~" Vệ Tử Sở lạnh lạnh nói.

"Người quá nóng nảy" Vương Tử nói.

"Cái gì?"

"Vương Tử nói người quá sốt ruột, nóng lòng cầu thành" Vệ Tử Khiêm giải thích.

"..." Tiểu Ngũ nhúc nhích đầu không hiểu.

Vương Tử thấy hẳn như vậy, cũng không nói lời nào, vươn tay, lòng bàn tay hướng về phía trước, trong chớp mắt một đoàn hơi nước toát ra từ phía trên lòng bàn tay Vương Tử, dần dần ngưng kết thành giọt nước mưa, giống như vô số tiểu hải tử nghịch ngợm, không ngừng quay cuồng nhảy lên.

Tiểu Ngũ kinh ngạc nhìn, bất luận người nào có linh căn thuộc tính thủy, đều có thể phát ra bọt nước trên tay như tiểu hải tử làm xiếc, nhưng bọt nước trên tay Vương Tử, lại giống như không phải khẩu quyết triệu hồi ra, tựa như nguyên tố có linh hồn có lối suy nghĩ...

Tiểu Ngũ kích động tròn tròn mắt, giống như hẳn đã chạm đến lĩnh vực không dám tưởng tượng, giờ phút này hẳn thậm chí ẩn ẩn có dự cảm, hẳn sẽ bởi vậy mà có thể bước trên con đường cường giả hẳn tha thiết ước mơ.

"... Ta đã biết! Ta đã biết!" Tiểu Ngũ kích động nói, đây mới là nguyên tố vì mình sử dụng !

"Đa tạ Vương Tử điện hạ!"

"Uy uy uy, Vương Tử là điện hạ nhà ta!" Vệ Tử Sở chụp một xuống đầu Tiểu Ngũ nói.

"Hắc hắc, Vương Tử điện hạ, Vương Tử điện hạ! Ta cứ gọi thì như thế nào?" Tiểu Ngũ khiêu khích nói.

"Cẩn thận nắm đầm của tiểu gia!" Vệ Tử Sở nắm quyền uy hiếp.

"Hắc hắc, chờ người đạt tới trúc cơ lại đến tấu ta đi!" Tiểu Ngũ làm mặt quỷ nhanh như chớp chạy đến bên người Đông Phương Dã.

"Hừ, chỉ bằng người, một tiểu hải tử, không cần phải tới trúc cơ tiểu gia cũng có thể gây lát giết chết người." Vệ Tử Sở miễn cưỡng tiêu sái, vô tình nói, hẳn sẽ không cùng một tiểu hải tử so đo? Làm sao có thể a?

"Ta không phải tiểu hải tử! Ta mười chín tuổi! Được kêu là tuổi trẻ đầy hứa hẹn!"

"Tiểu hải tử chính là tiểu hải tử, mười chín tuổi cũng là tiểu hải tử, tuổi trẻ đầy hứa hẹn là nói về tiểu gia ta biết không?"

"Hừ, người là lão đầu tử!"

"Như thế nào có thể, ta cùng yêu tinh chết tiết cùng mấy người Chiến gia bằng tuổi."

"..." Hồn đàn a, dời đi chiến trường a! Tiểu Ngũ nhìn nhìn Lý Chiến một thân nghiêm nghị cùng Mộ Thiên Công cười thật yêu nghiệt, thức thời im lặng.

Thời điểm buổi sáng qua đi, đoàn người rốt cục đi ra trung bộ rừng rậm, nghênh diện ánh nắng làm cho tất cả mọi người hưởng thụ nheo ánh mắt lại, hơn mười dặm nữa là có thể thấy được thành trì, từ xa đã nhìn đến đỉnh đầu lâu vũ cao thấp chằng chịt.

Càng tiếp cận cửa thành, trên đường càng nhiều người đi, ba quan đạo thẳng đến cửa thành, không ít tu sĩ ngự kiếm mà đi, tiếp cận cửa thành liền nhảy xuống, giao cho binh lính gác thành thứ vì đó mới bước chân vào, xe ngựa các màu trên quan đạo, rất náo nhiệt.

"Thật náo nhiệt!" Vệ Tử Sở cảm khái nói, nhìn người trên bầu trời bay tới bay lui, người trên mặt đất ăn mặc khác nhau, thật không giống Hoa Hạ.

"Mười ngày sau lục đại môn phái sơ tuyển, đến lúc đó mới thật sự náo nhiệt a!" Đông Phương Dã cười nói.

"Thật sao?" Vệ Tử Sở hỏi.

"Đến lúc đó người sẽ biết" Đông Phương Dã nói, càng ngày càng tò mò lai lịch bọn họ, đối với chuyện trọng đại lục đại môn phái thu đồ đệ như vậy, cư nhiên không biết.

"Hắc! Dã Lang đã trở lại!" Binh lính của thành nhìn thấy Đông Phương Dã, nhiệt tình tiến lên vỗ vỗ bả vai Đông Phương Dã.

"Nghe nói dong binh đoàn các người thực hiện nhiệm vụ liên minh cấp S a! Xem ra chiến thắng trở về a!"

"Đúng vậy, chúng ta thực may mắn!"

"U, Dã Lang khi nào thì cảm tính như vậy, lần này tiểu đội các người sẽ thắng cấp đi! Chúc mừng chúc mừng!"

"Đa tạ huynh đệ, như thế nào người lại đến cửa thành?"

"Hừ, đừng nói nữa, hai ngày trước đắc tội tử tiêu tổ tông, bị sung quân tới!"

"Ha ha ha, nếu không mọi người cùng theo huynh ta lẫn lộn, đừng quá sinh khí a!"

"Ha ha! Lời này của người nhất định phải nhớ kỹ a! Thiếu chủ dong binh đoàn Đào Phong không thể nói không giữ lời a, chờ huynh đệ ta thương lượng tốt, trấn an nương tử trong nhà, nhất định cùng các người lẫn lộn a!"

"Ha ha không thành vấn đề!"

"Dã Lang, mấy vị này là..."

"Nga, bọn họ là ân nhân cứu mạng của chúng ta, nếu không có bọn họ, phỏng chừng lần này tiểu đội Dã Lang toàn quân bị diệt ở Phong Lang vực."

"Cái gì? ! Các người quấy nhiễu Phong Lang vực?"

"Đúng vậy a, Liễu Võ, hôm nào nói sau, ta muốn mang theo các huynh đệ trở về giao nhiệm vụ."

"Ha ha! Xem trí nhớ ta này, thấy huynh đệ người liền quá kích động, người về trước, chờ huynh đệ ta thay ca sẽ đến tìm người!"

"Đi "

Đi qua cầu treo thật dài, vững bước vào cửa thành, bầu không khí náo nhiệt đập vào mặt mà đến, đám người rộn ràng nhốn nháo, tuy ý cũng có thể thấy được người mặc cổ trang, ngã tư hai bên đường rậm rạp cửa hàng, tiểu sạp các màu, có giao dịch đa thú, thú huyết, cũng có giao dịch linh dược, linh quả, không ít sạp bán pháp khí, nữ tử ôm các loại linh thú nhỏ xinh đáng yêu xuyên trong đám người, một bộ cảnh chợ náo nhiệt!

"wow...Chúng ta xuyên qua a..." Vệ Tử Sở có điểm hưng phấn nói, đây là rõ ràng là thanh minh thượng hà đồ a, bọn họ xuyên qua đến cổ đại sao?

"Xuyên qua cái gì?" Tiểu Ngũ thăm dò hỏi.

"Khụ, nói cho người người cũng không hiểu, tiểu hài tử!"

"Hừ, ta còn khinh thường nghe đây!"

Dọc theo đường đi Vệ Tử Sở tò mò trái nhìn một, phải lại xem một, đồ vật thế giới này thật kỳ quái, các nữ nhân không mặc quần áo xa xỉ, không mua giày quý báu, không nhìn thấy xe hào nhoáng liên thét chói tai chảy nước miếng, không có các công ty xí nghiệp san sát nhau, không có hội sở câu lạc bộ xa hoa, cũng không có trang thiết bị hiện đại gì, quả thật là không giống nhau...

"Nhìn nam nhân kia thật đáng yêu..."

"Đúng vậy đúng vậy, còn có người kia, cười như vậy! Như thế nào lại mê người như vậy, thật soái a!"

"Nào có ai hình dung nam nhân xinh đẹp? Người choáng váng a?"

"Thật sự, nếu không tin người nhìn đi!"

"Ta mới không tin, mỹ nam tử mê người nhất thiên hạ, ta tin không ai có thể so sánh với hoàng tử Thu Ly!"

"Cái gì? Người mau nhìn a! Hắn nhất định so với hoàng tử Thu Ly đẹp mắt hơn!"

"Ta đoán không...A a! Không phải đâu? ! Vậy là ai? Như thế nào có thể đẹp như thế? ! Ta không thích hoàng tử Thu Ly ! Thật soái, thật soái a!"

"Hừ, mới vừa rồi còn không tin, hiện tại đã rõ chưa!"

Dần dần chung quanh truyền đến thanh âm nữ tử thừ thét chói tai, càng ngày càng nhiều tầm mắt ngấm nhìn đến đoàn người Vương Tử, đương nhiên chủ yếu vẫn là trên người Mộ Thiên Công, Vệ Tử Khiêm, Vệ Tử Sở cùng Lý Chiến.

"Người kia là đội trưởng Dã Lang đi?"

"Cái gì? Thiếu chủ Đào Phong? Ở nơi nào? Oa, thật là a! Mấy người... Vậy mấy mỹ nam tử kia là bằng hữu của hắn sao? Một người so với một người đều xuất sắc !"

"Đúng vậy a, nam nhân lãnh khốc kia, thật soái !"

"Nam tử mặc bạch y thoát nhìn thật ôn nhu!"

"Nam tử hết nhìn đông tới nhìn tây kia cũng thật soái, thật đáng yêu!"

"Đội trưởng Dã Lang cũng rất tuần tú! Các người cư nhiên thấy mới quen cũ!"

"Hừ, ánh mắt của người còn không phải luôn dừng trên người nam tử mặc hồng y kia sao!"

"..."

Vệ Tử Sở không biết như thế nào, đột nhiên không còn nhiệt tình, không muốn xem sạp bán hàng rục rờ muôn màu, đi trở về bên người Vương Tử, chỉ là ả ả có thể nghe được trong miệng than thở.

"Hừ, một đám hoa si, cũng dám nói tiểu gia đáng yêu, mặt mũi tiểu gia biết để nơi nào?"

"Ha ha ha ha...Đáng yêu, Vệ Tử Sở đáng yêu!" Tiểu Ngũ đi lên, nhất thời cười ngửa tới ngửa lui, ánh mắt những nữ nhân này thật độc đáo, đáng yêu! Cư nhiên hình dung như vậy ha ha!

"Lăn!" Vệ Tử Sở một cước đá văng ra Tiểu Ngũ, hai tay xô túi đi bên người Vương Tử, vẩy vẩy tóc ngắn xoã tung, vẻ mặt thâm trầm, nếu đây không phải là sở trường của Chiến gia, hẳn cũng sẽ!

"Phía trước sao lại thế này?" Đông Phương Dã hỏi, rất nhanh đến dòng binh đoàn, người nào ở trong này nháo chuyện?

"Đánh nhau sao ~ đi nhìn một đi" Vệ Tử Sở hưng trí bùng bùng nói, không lẽ đây là vở kịch có nội dung bức lương vì xướng? Ha ha tục cũng phải nhìn!

...

"Tên khất cái dơ bẩn này! Dám trộm túi trữ nhật của bản quận chúa, không có mắt sao? Làm bẩn váy bản quận chúa người bồi thường được sao?" Một giọng nữ tức giận cao giọng mắng.

Đến gần mới thấy một nữ tử mặc thân đường trang xanh nhạt, tuổi tác nhìn qua cũng chỉ khoảng hai mươi một hai mươi hai tuổi, trong tay quơ một trường tiên, gió lên cao mang theo tiếng gió hỗn loạn hạ xuống.

Trường tiên quất xuống một tên khất cái quần áo tả tơi cuộn mình, cả người tên khất huyết nhục mơ hồ, máu tươi trên mặt đất lan tràn ra, theo một vòng quất mới, tên khất chôn đầu thật sâu vào hai cánh tay, đau đớn co rút, cũng không thấy phát ra một tiếng đau hô.

Người chung quanh chỉ ở cách xa xa quan sát, ở thế giới này, chuyện như vậy đã sớm xuất hiện phổ biến, huống chi nàng kia là Tư Đồ Tô Tô, là thập tam nữ nhi của quận vương Lăng Tiêu quận! Không ai dám nhúng tay.

Lả tả hai tiếng, nữ tử đang muốn hạ roi xuống liền thấy hai cánh tay đồng thời bắt lấy, một người nhìn không quen là Vệ Tử Sở! Mà tên còn lại, đúng là Lục Tu Minh!

"Hừ, ý mạnh hiếp yếu!" Lục Tu Minh hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ nhìn Tư Đồ Tô Tô.

"Người là người nào, dám can đảm ngăn cản bản quận chúa, ta xem người cùng tên khất này là một dạng đi!" Tư Đồ Tô Tô sinh khí, vốn tâm tình không tốt nhất thời trong cơn giận dữ, hung hăng rút roi lại, nhưng vô luận nàng dùng lực như thế nào trường tiên cũng không mấy may nhúc nhích.

"Các người còn thất thần làm gì! Còn không ra bắt tên dân đen này cho ta!" Tư Đồ Tô Tô hướng về phía phía năm hộ vệ cầm kiếm phía sau quát.

"Ai... Vị tiểu thư này không cần thô lỗ như vậy a, khuôn mặt xinh đẹp như vậy hẳn là để cho người lăng lẹ nhìn ngắm, biểu tình thịnh nộ thật sự không thích hợp a!" Một thanh âm lười nhác trên tức nói, là Vệ Tử Sở.

"Người..." Lúc này mới chú ý tới còn có một người ở đây, hơn nữa cũng là người ngăn trở nàng, chỉ là nghe xong lời của hắc nàng như thế nào cũng không phản bác được, bình thường nàng cũng như thế này a, không ai cùng nàng nói qua, quay đầu nhìn về phía Vệ Tử Sở, đã thấy đến một gương mặt phi thường anh tuấn, trên tức cười, ánh mắt trời xuyên qua tóc xoã tung, chiếu lên khuôn mặt chói mắt như vậy, khuôn mặt Tư Đồ Tô Tô nhỏ nhắn rất nhanh hiện lên một mặt rặng mây đỏ, bàn tay gắt gao nắm chặt trường tiên rồi ra, trong lúc nhất thời tay chân có chút luống cuống.

"Trường tiên nguy hiểm như vậy, vẫn không nên lấy làm đồ chơi là tốt nhất" Vệ Tử Sở thu hồi trường tiên giao cho một gã hộ vệ, bọn hộ vệ gặp quận chúa nhà mình như vậy, cũng thu kiếm lui xuống.

"Nga, nga, được..." Tư Đồ Tô Tô đỏ mặt đáp, nguy hiểm? Nàng chưa bao giờ thương tổn đến chính mình a, đều là người khác bị thương, một chút cũng không nguy hiểm, bắt quạ, trò chơi như vậy nàng đùa đủ lâu, không còn thú vị.

"Phốc... Vệ Tử Sở thông đồng với quận chúa sau!" Tiểu Ngũ cười khúc khích, nhỏ giọng nói.

"Hắn xong đời rồi!" Một lính đánh thuê khác có chút vui sướng khi người gặp họa nói đến, gặp phải quận chúa cũng không phải là một sự kiện tốt a.

"Thập tam quận chúa, vị này chính là bằng hữu tại hạ, mới đến Lăng Tiêu quận, có chỗ nào mạo phạm xin quận chúa thứ lỗi!" Đông Phương Dã tiến lên chấp tay nói, nhiều người cổ tình tiến lên vây xem Vệ Từ Sở, tuy rằng không khỏi xung đột...Nhưng bộ dáng hiện tại, còn không bằng nổi lên xung đột còn dễ xử lý.

"Khụ khụ, Đông Phương thiếu chủ không cần đa lễ, bằng hữu của ngươi cũng là bằng hữu của ta, ngươi mới tới nơi này sao? Ta là Tư Đồ Tô Tô, ngươi có thể bảo ta Tô Tô, ngươi tên là gì?" Tư Đồ Tô Tô ngược lại nhìn Vệ Từ Sở, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự giác đỏ lên, nhưng vẫn lưu loát hỏi.

"Vệ Từ Sở"

"Tên thật dễ nghe! Từ Sở, hiện tại giữa trưa, cùng nhau dùng cơm trưa đi?" Tư Đồ Tô Tô chờ mong hỏi.

"Không được quận chúa, tại hạ còn có mấy người bằng hữu, thứ lỗi không tiếp được." Vệ Từ Sở không hứng thú, chấp tay chạy về bên người Vương Từ.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 100: Lăng Tiêu Bát Phương Hội Tụ (2)

Editor:HamNguyet

Lục Tu Minh nâng tên khất cái dậy từ trên mặt đất lên, xem xét thương thế hắn, thực nghiêm trọng a, có nhiều chỗ thậm chí thương tổn đến tinh mạch, còn chút vết thương cũ, tên khất cái này thật ra có điểm cốt khí, không rên một tiếng.

Lục Tu Minh lấy được tề ra, đang muốn bôi thuốc cho hắn, đã thấy tên khất cái kia đột nhiên tránh tay hắn, cũng không ngẩng đầu lên, không nói lời cảm tạ nào, tập tễnh gian nan đi trước.

"Uy, ngươi bị thương! Đừng đi!" Lục Tu Minh hô, tiến lên ngăn đón hắn, tên khất cái không chút nào để ý tới, vòng qua hắn tiếp tục đi, dọc theo đường đi lưu lại một chuỗi dấu chân huyết hồng.

"Thương thế của ngươi không trị sẽ tổn hại căn bản, tu vi không thể tiến!"

Nghe xong lời nói của Lục Tu Minh, tên khất cái dừng lại một chút, thân thể cứng đờ, cũng rất nhanh tiếp tục đi tiếp.

"Hừ, một tên khất cái đê tiện, có tu vi gì đáng nói..." Tư Đồ Tô Tô nhin không được chăm chọc nói, nghĩ đến Vệ Từ Sở ngay tại cách đó không xa, rất nhanh im miệng.

Lục Tu Minh bất đắc dĩ, như thế nào lại có một tên khất cái chấp nhất như thế.

Lúc này, khiến người ta không tưởng được, Vương Từ thế nhưng động, vài bước đi đến trước mặt tên khất cái, trong tay trống rỗng xuất hiện vài bình ngọc, nâng cánh tay tên khất cái lên, mở nắp bình ra đổ xuống, tên khất cái gãy dựa, Vương Từ té ra mấy thủy liên cổ định tứ chi của hắn, mở ra vài cái nắp bình đem một cỗ chất lỏng màu trắng ngà toàn bộ đổ vào vết thương của tên khất cái.

Đây là nước tinh lọc, khi Vương Từ rời đi Hoa Hạ liền chuẩn bị tốt cho bất cứ tình huống nào.

Kế tiếp xuất hiện một màn làm cho vô số ánh mắt suýt nữa thoát ra khỏi cửa sổ, chỉ thấy da thịt miệng vết thương bong tróc của tên khất cái lấy mất thường có thể thấy được khép lại, thay thế cho miệng vết thương là da thịt đôi môi, công phu trong nháy mắt, nào còn một chút ít dấu vết bị doi quắt qua, mà ngay cả vết thương cũ lúc trước cũng đồng loạt khép lại!

Nhất là Lục Tu Minh, lần đầu tiên hoài nghi tự nhận tâm tính chính mình thực thành thực, đó là được gì? Hắn gặp qua được tề nhất phẩm, được tề ngũ phẩm chữa thương cũng không có công hiệu như vậy a!

Vì phẩm cấp đan dược thất giai cùng được tề cửu giai, mà lệnh trọng binh hoàng thành Tề quốc, bảo vệ nghiêm ngặt, có thể nói đây là chí bảo trấn quốc a!

Mà được tề kỳ diệu như thế, ngay cả ánh mắt Vương Từ cũng không chớp liền đen toàn bộ đổ vào trên người tên khất cái, lãng phí nhiều như vậy!

Lục Tu Minh biết rõ nhưng không thể ngăn cản, cách đó không xa ngồi sát bên cửa sổ là hai nam tử, một người tử y đẹp đẽ quý giá, một người hồng y xinh đẹp.

"Đó là được tề mấy giai?" Hồng y nam tử hỏi.

"Không biết "

"A, ngay cả thiếu chủ người giám bảo vô số cửu minh châu cũng không biết!" Hồng y nam tử xinh đẹp tươi cười.

"Luôn có chút đồ vật ta không biết, bất quá, đích thật là hảo ngoạn, nhìn khuôn mặt thập tam quận chúa nhỏ nhắn sinh khí thành bộ dáng gì nữa."

"Ha hả, Tiểu Trần có biết phi tử tương lai của hân khanh cấp muốn hồng hạnh vượt tường hay không a?" Ông tay áo hồng y nam tử rộng thùng thình giương lên phát theo một lần gió nhẹ.

"Hừ, cư nhiên giúp một dân đen, đúng là cùng một mặt hàng!"

"Quận chúa, chúng ta đi cùng nhau."

Vệ Từ Sở đi đến bên người Vương Từ, lạnh lạnh nói, dám nói Vương Từ điện hạ nhà hân như vậy, thật sự là không muốn sống chẳng...

"A? Không đúng không đúng... Là nàng, không phải, không phải.. Từ Sở, ta cũng không nói gì người, người không cần hiểu lầm a." Tư Đồ Tô Tô co quắp giải thích.

Vệ Từ Sở hừ lạnh một tiếng, không để ý tới nàng, hân thật muốn nhìn xem là thần thánh phương nào có thể khiến Vương Từ điện hạ tự mình xuất thủ cứu giúp.

Vương Từ rút thủy liên cố định tứ chi tên khát cái về, xác nhận hân không có việc gì, xoay người muốn đi.

"Ta, tạ, người." Chỉ nghe một thanh âm khàn khàn nói, hiển nhiên thật lâu chưa từng mở miệng nói chuyện.

"..." Vương Từ xoay người, vừa lúc nhìn đến một đôi mắt lưu ly màu đỏ, nhìn chăm chăm vào Vương Từ,

Vương Từ không nói gì, nàng trị liệu cho hân cũng bởi vì trong lúc vô tình thấy cặp mắt nghiêm cẩn kia, cực kỳ giống Cửu U.

"Ta...Sẽ...Nhớ kỹ người..." chỉ nghe tên khát cái dứt quãng nói, tiếp theo không chút do dự, xoay người chạy nhanh đi, rẽ trái rẽ phải nhanh như chớp không thấy bóng người.

"Hừ, ai muốn người nhớ kỹ." Vệ Từ Sở thì thào, thật là một nam tử kỳ quái.

"Từ Sở huynh đệ, phía trước là khách điểm của bằng hữu ta, các người đến dùng cơm trưa trước, ta đi giao nhiệm vụ xong sẽ đến sau." Đông Phương Dã tiến lên nói.

"Hảo! Hẹn gặp lại!"

Mấy người Vương Từ vào khách điểm, mọi người vây xem cũng đều tự tản ra, một gã hộ vệ phía sau Tư Đồ Tô Tô tiến lên phía trước nói: "Quận chúa? Muốn định vị trí sao?"

"Không được, hồi phủ!" Tư Đồ Tô Tô sửa sang lại váy dài màu xanh biếc, xem nhẹ chỗ bẩn trên váy, xoay người rời đi, hừ, Vệ Từ Sở, nàng coi trọng!

Ở Lăng Tiêu quận, không có thứ gì mà Tư Đồ Tô Tô nàng không chiếm được, bao gồm cả người!

Chờ tất cả mọi người tán đi, Đông Phương Dã mới ngẩng đầu lên, nhìn hai người nam tử ngồi gần cửa sổ cách đó không xa, nguy hiểm hí mắt, hai tên hỗn đản, xem diễn lâu như vậy còn chưa đủ sao.

Mà hồng y nam tử kia tựa như xem không hiểu ý tứ trong đó, bưng một chén trà lên, rất xa kính Đông Phương Dã, cười xinh đẹp.

"Lưu Vân, hầu hạ hảo bằng hữu của ta." Đông Phương Dã nhìn về phía tử y nam tử truyền âm nói.

"Bằng hữu?"

"Đúng vậy "

"Ha hả, hảo."

Đó là dạng khách điểm gì? A, nếu đặt ở Hoa Hạ, nhất định có thể kiếm bội tiền! Vì cái gì sao? Trang hoàng kim bích lộng lẫy như thế, mỗi một đạo xà ngang, mỗi một đạo đường nối, không có chỗ nào mà không phải dùng vàng khảm a! Là vàng thật giá thật, nhưng tại Tu Chân giới, cũng chỉ dùng làm đồ vật trang sức không hơn, mà thôi.

Mới vừa vào cửa, còn có một vị nam nhân trung niên mặc đạo bào màu xám chào đón, chấp tay nhiệt tình nói:

"Vài vị khách quý mời vào!"

"Khách quý?" Vệ Tử Sở nói.

"Đúng vậy a, bằng hữu của Đông Phương thiếu chủ cũng chính là khách quý của chúng ta, tại hạ đã chuẩn bị ghế lô tốt, thỉnh vài vị lên lầu hai. Tại hạ là chủ phòng quây này, họ Lý."

"Lý chủ phòng quây thỉnh."

Khách điểm rất nhiều người, hai tầng đều kín hết chỗ ngồi! Không ít người tiến vào hỏi đều bị ngăn ngoài cửa, chỉ có hàng ghế lô này độc lập một phòng riêng.

"Đa tạ nhiều, Lý chủ phòng quây."

"Đây là chuyện tình thuộc bốn phận tại hạ, đồ ăn rất nhanh sẽ đưa lên, thỉnh các vị chờ một chút." Lý chủ phòng quây khách khí nói, sau đó đóng cửa lại lui ra ngoài.

"Uống! Đông Phương Dã quả là một nhân vật không đơn giản!" Vệ Tử Sở nhìn ghế lô bài trí quý báu nói, dọc theo đường đi cũng nghe được không ít tin tức, bộ dáng dong binh đoàn Đào Phong cũng rất ngưu bức a.

Vệ Tử Khiêm bưng ấm trà trên bàn lên, châm trà cho mấy người.

"Không tồi a, linh khí nồng đậm, trà tốt a!" Vệ Tử Sở uống ngay một chén, lại rót thêm một chén.

Vương Tử ném một ngụm, đích thật là linh trà, linh khí nồng đậm, linh khí so với trà ở Vạn Thanh tự do Tuệ Viễn phương trượng pha nồng đậm hơn rất nhiều, chỉ là, không ngon bằng trà Tuệ Viễn phương trượng pha...

Mộ Thiên Công tựa lưng vào ghế ngồi, trong tay xoay tròn chén trà cũng không uống, Lý Chiến cũng ngồi nhắm mắt dưỡng thần, đến Tu Chân giới bất quá mới gần gần một ngày, chuyện xảy ra lại không ít chút nào.

"Lần này lục đại môn phái sơ tuyển, nghe nói vẫn đối chiến a!"

"Mấy trăm đến hơn một ngàn người, đối chiến thì muốn đánh đến năm nào tháng nào a?"

"Mỗi hiệp sẽ có một trăm người, phòng chừng ít nhất cũng phải một tháng a!"

"Mỗi môn phái thu nhận không quá hai trăm người a! Hẳn là cá chép vượt long môn, khó a..."

"Hắc, khó liền bỏ cuộc sao? Cùng lắm thì không được thu nhận liền trở về ha ha!"

Mọi người trong đại sảnh nhiệt liệt nói chuyện với nhau, đề tài đều quay chung quanh lục đại môn phái tổng tuyển cử lần này.

"Năm nay chỉ riêng người của hoàng thất, cũng chiếm không ít danh ngạch a!"

"Hoàng thất?"

"Không phải đâu? Ngay cả chuyện này người cũng không biết! Người hoàng thất của thất quốc, đã toàn bộ đến đây, nghe nói tu vi cơ bản đều ở Trúc Cơ kỳ!"

"Cái gì?"

"Trúc Cơ kỳ? Vậy nhất định sẽ rất khó vượt qua đi! Lần này thu nhận người dưới ba mươi tuổi!"

"Hắc hắc, người còn không biết đi, các hoàng tử lần này tiến đến, không ít người có tuổi tác khoảng hai mươi năm đến ba mươi tuổi a!"

"A? Trùng hợp như thế?"

"Hắc hắc, Trùng hợp... Trùng hợp a..."

"Người, người là nói..."

"Không nói, không nói, uống rượu!"

Mà lúc trước bọn họ cũng nghe được hai gã nam tử đối thoại, hồng y nam tử châm chén trà, cười nói: "Ngu xuẩn."

"A, thật sự có chút trùng hợp đâu!" Tử y nam tử trêu tức nói.

"A..." Hồng y nam tử đồng dạng trêu tức cười, lười phản ứng hẳn.

"Mỹ danh danh chán thiên hạ của ngươi sắp giữ không nổi a!"..."Nhìn thấy Thu Ly mặc hồng y, nguyện uống nước Hoàng Tuyền, từ đây quyết hồng trần si oán... Không biết thấy vị hồng y nam tử kia, nữ tử thiên hạ còn nguyện ý vì gặp ngươi một thân hồng y nguyện uống nước Hoàng Tuyền hay không a?"

"A, lời nói của những nữ nhân nông cạn như vậy, Lư Vân sẽ tin?"

"Vì sao không tin?"

"Cho dù ba ngàn con sông, ta chỉ muốn một dòng." Ánh mắt hồng y nam dài nhỏ nhủ lại, tươi cười mở nhan, lời nói ra khỏi miệng không biết thật giả.

"Ba ngàn con sông, Lư Vân muốn cũng chỉ là một dòng." Ánh mắt hoa đào của tử y nam từ híp lại, nói lời giống vậy.

"Ha ha..."

"Ha ha..."

Hai người nhìn nhau cười to.

"Có chuyện lớn, có chuyện lớn a!" Lúc này, một đại hán rất nhanh chạy lên lầu hai, dừng lại ở một bàn lớn, cầm ấm trà trên bàn lên uống một hời.

"Hồ Lục! tin tức gì, đừng chỉ lo uống a!"

"Đề ta thở một hơi đã! Lúc này tuyệt đối là một tin tức lớn a, tuyệt đối, tuyệt đối là một tin tức quan trọng! Vù vù..."

"Cái gì? Chẳng lẽ là chương môn lục đại môn phái đều đến Lăng Tiêu? Ha ha, không phải đâu?"

"Hừ, chương môn lục đại môn phái tính là cái gì!" Hồ Lục kia lấy ghế tựa ngồi xuống, chân đạp lên ghế tựa của một người khác phía sau, có chút đắc ý nói.

"Chương môn lục đại môn phái còn không tính là cái gì? Hồ Lục ngươi cứ nói đi, lần này ngươi có tin tức lớn gì? Nói mau...nói mau a!"

"Hừ, ta và các ngươi nói a, nghe nói Tiêu Dao Tứ Tán nhân sẽ đến Lăng Tiêu, tuyển đồ đệ đòi thứ tư!" Nhìn đến tầm mắt mọi người đều tập trung trên người mình, Hồ Lục thanh thanh giọng nói, vừa lòng nhìn biểu tình mọi người nháy mắt hóa đá.

Mà hồng y nam tử cùng tử y nam tử đồng dạng nghe được tin tức cũng trong nháy mắt nghiêm túc lên, nhìn nhau, đều tự vẫy tay, hai gã hắc y nam tử trông rộng xuất hiện.

"Chủ tử!"

"Đi, hỏi thăm rõ ràng xảy ra chuyện gì." Tử y nam tử phân phó nói.

"Vâng!"

"Chủ tử!"

"Ngươi cũng đi, phải nhanh!" Hồng y nam tử đồng dạng phân phó.

"Vâng!"

Hai gã hắc y nam tử sau khi lĩnh mệnh, thân hình liền biến mất.

"Cửu Châu Thương Minh cũng không có tin tức?" Hồng y nam tử hỏi.

"Không có "

"..."

"Cái gì cái gì? Hồ Lục ngươi không phải phát sốt đi? Hồ ngôn loạn ngữ đi?"

"Tiêu Dao Tứ Tán nhân mấy trăm năm không bước vào đại lục, không phải bọn họ ghét nhất địa phương nhiều người như vậy sao? Nếu bàn về nhiều người, lúc này nơi nào so với được với Lăng Tiêu?"

"Hồ Lục ngươi nói mau a, sao lại thế này?" Một lát sau, mọi người kịp phản ứng trong nháy mắt nổ tung, mọi người xa xa vênh tai nghe cũng không chịu nổi đứng dậy vây quanh bàn của Hồ Lục.

"Ai ai! Các ngươi im lặng một chút cho ta! Hừ hừ, ta chính là tận mắt nhìn thấy! Ai ai! các ngươi có nghe ta nói hay không! Ta nói im lặng!"

Nhìn mọi người an tĩnh lại, Hồ Lục mới uống một hớp tiếp tục nói:

"Mấy ngày trước, đoàn người chúng ta qua đêm ngoài sườn núi cách thành mười dặm, liên tục mấy đêm, đồ ăn của các huynh đệ đều bị ma xui quỷ khiến không thấy đâu, mới đầu chúng ta không thèm để ý, sau lại, một buổi tối ở thời điểm ăn cơm, ta tận mắt gặp thỏ nướng trên tay hai huynh đệ hư không biến mất a!"

"Sườn núi cách mười dặm đó là địa bàn đóng quân của đạo tặc, đồ vật này họ biến mất là rất bình thường! Vậy cùng Tiêu Dao Tứ Tán nhân có quan hệ gì?"

"Hừ, đạo tặc sẽ ăn vụng sao? Người gặp qua đạo tặc như vậy?"

"Đúng vậy! Chẳng lẽ là..."

"Hắc hắc đúng vậy, chính là Tước Gia! Sau này các huynh đệ vì dẫn người ăn vụng ra, chuẩn bị một đồng lớn mỹ thực, bắt ba ba trong rọ a! Bị chúng ta vừa vận bắt được!"

"Người làm sao biết đó là Tước Gia?"

"Tước Gia chính mình nói a, có thể là Tước Gia ăn đồ vật này họ tâm tình tốt, cùng chúng ta nói bọn họ tới nơi này vui đùa một chút, thuận tiện lừa gạt vài đồ đệ trở về! Ánh mắt các người có ý gì! Hoài nghi ta? Các người gặp qua người có thể sử dụng thiên hoá màu trắng sao! Hừ, lúc ấy lão tử thiếu chút nữa bị hù chết, đây chính là Tước Gia a, tửu ngon, thịt ngon ăn cả đêm!"

"Thật sao? Thiên hoá màu trắng? Kia...Tước Gia có tùy tiện ném cho người pháp khí gì không?" Mọi người lập tức cảm thấy hứng thú hỏi.

"Hừ hừ, không nói không nói! Lão tử đối bụng! Ăn cơm ăn cơm!"

Mọi người gặp Hồ Lục im miệng không nói, đều tự tản ra, nhưng không ít ánh mắt hâm mộ dừng lại trên người Hồ Lục, tuy tùy tiện một kiện sắt vụn của chú kiếm sư Tước Gia cũng tuyệt đối là bảo bối a! Sớm biết như vậy bọn họ không có việc gì cũng mang người chờ ở sườn núi cách mười dặm, quản gì đây có phải địa phương của đạo tặc hay không.

...

"Tước Gia này, còn có Tiêu Dao Tứ Tán nhân, bộ dáng thoát nhìn rất lợi hại a!" Vệ Tử Sở mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

"Thiên hoá màu trắng a ~đích xác là bộ dáng lợi hại nga ~" Trong tay Mộ Thiên Công toát ra một ngọn lửa màu đỏ.

"Chú kiếm sư" Lý Chiến nói.

"Tiêu Dao Tứ Tán nhân, cũng đến thu đồ đệ." Vệ Tử Khiêm nói.

"Phanh!" Cửa ghế gỗ đột nhiên bị đẩy ra, một thân ảnh hồng nhạt xông tới.

"Tử Sở Tử Sở, ta tới tìm người!"

Nguyên lai là Tư Đồ Tô Tô, phía sau đi theo năm tên hộ vệ.

"Quận chúa, người tùy tiện xông tới như vậy không biết là thực không lễ phép sao?" Mặt Vệ Tử Sở không chút thay đổi nói, hai tay di động tới bàn ăn, đem món ăn Vương Tử thích ăn đều đặt trước mặt Vương Tử, còn một bên quan tâm hỏi Vương Tử muốn ăn cái gì.

"Chỉ là ta rất nhớ người a, trở về thay đổi y phục, ngộ thiện đều chưa ăn liền chạy đến tìm người!" Tư Đồ Tô Tô có chút ủy khuất nói, nàng chưa từng nhớ thương một người nam nhân như vậy được không?

"Gặp mặt một lần mà thôi, quận chúa ưu ái." Vệ Tử Sở cũng không quay đầu lại, tiếp tục cấp Vương Tử châm trà.

"Tử Sở người..." Tư Đồ Tô Tô ủy khuất cắn môi, nhìn đến Vệ Tử Sở luôn luôn chiếu cố bên người Vương Tử, liếc mắt một cái, lại nháy mắt lửa giận tăng lên, cư nhiên là một nữ nhân! Còn là một nữ nhân trưởng thành có bộ dáng hồ ly như thế!

Nàng(TĐTT) cư nhiên hiện tại mới nhìn đến, Tử Sở thích nàng(VT) sao? Cho nên mới không nhìn đến chính mình? Sao có thể? Sao có thể! Người nàng nhìn trúng nhất định phải có được!

"Người là ai? Nhìn thấy bản quận chúa còn không hành lễ?" Thanh âm Tư Đồ Tô Tô lạnh lạnh quát.

Vương Tử dừng đùa lại, uống chén trà, một cỗ oán khí cùng sát khí bên người hướng về phía nàng, không có cách nào khác tiếp tục.

"Phanh!"

"Người! Chính là tiện nhân này! Còn không cấp bản quận chúa quý xuống hành lễ?!" Lửa giận của Tư Đồ Tô Tô không ngừng bay lên, vỗ một chưởng xuống mặt bàn trước mặt Vương Tử quát.

Xoạt...Xoạt...Xoạt...Xoạt! Bốn người đồng thời từ chỗ ngồi đứng lên, Vệ Tử Sở lạnh lùng nhìn Tư Đồ Tô Tô nói: "Quận chúa, lập tức xin lỗi!"

"Tư Sở ta..." Tư Đồ Tô Tô giống như tiếp tục mắng, nhìn đến sắc mặt Vệ Tử Sở lạnh lẽo như thế, không tiếp tục nói, nhưng lửa giận trong lòng càng đốt càng vừng.

"Sao lại thế này? Là người phương nào ở khách điểm Cửa Châu của ta nháo sự?" Một giọng nam dễ nghe vang lên, theo sau đây cửa tiến tới là một thân ảnh từ sắc.

Chỉ thấy người nọ mặc thân trường bào cổ trang màu trắng, áo khoác tử sắc tằm ti, tóc dài vấn cao bằng ngọc quan, trên ngọc quan khảm một viên tinh thạch tử sắc tốt nhất, đôi mắt hoa đào ân tình, tay cầm một thanh quạt giấy.

Mà theo sau vào là một nam tử khác, mỹ! Thế nhưng mỹ như thế! Đầu tiên nhìn đến chính là một thân hồng y, hồng y đỏ tươi! Tóc dài rối tung, không bó buộc rơi thẳng! Mặt mày thon dài, môi mọng hồng nhạt, cùng thân hình thon dài, khỏe miệng tươi cười, quyến rũ xinh đẹp cực kỳ! Nhưng không chút nào khiến cho người ta nhận lầm là nữ tử!

Nếu như nói Mộ Thiên Công mỹ, hấn mỹ hỗn loạn không thể bỏ qua nguy hiểm, cực hạn hấp dẫn, cực hạn nguy hiểm, mà nam tử kia mỹ, quả thật đơn thuần xinh đẹp, làm cho người nhìn không được say mê trong đó, cam nguyện đem hết thân mình phụng dưới chân hấn, cho dù dâng lên linh hồn trung thành!

"Nga? Là thập tam quận chúa a! Ta cứ tưởng ai dám can đảm ở khách điểm Cửa Châu của ta nháo sự đâu? Bọn họ là bằng hữu của ta, không biết bọn họ nơi nào đắc tội quận chúa?" Tây Môn Lưu Văn hỏi.

Năm tên hộ vệ phía sau Tư Đồ Tô Tô ứa ra mồ hôi lạnh, quận chúa trêu chọc tới đều là đại thần a! Van cầu người đừng nói lời gì kinh người!

"Tây Môn thiếu chủ, tiện nhân này thấy bản quận chúa không hành lễ, bản quận chúa theo đạo huấn nài!" Tư Đồ Tô Tô tuyệt đối là đầu bị kẹp cửa, thế nhưng không nghe được câu kia của Tây Môn Lưu Văn, bọn họ là bằng hữu của ta, tưởng tới giúp nài, nháy mắt thế khí cường vài phần.

"Người...Người muốn, muốn làm gì?"

Tư Đồ Tô Tô vừa dứt lời, chỉ thấy bước chân Lý Chiến vững vàng, đi từng bước tới gần Tư Đồ Tô Tô, ung mâu tựa hồ áp ủ gió lốc, thanh âm trầm thấp nói: "Xin lỗi, lãn."

"Người... Người là ai! Tiện nhân kia vốn nên cấp bản quận chúa hành lễ! Mẫu thân của nàng không dạy nàng sao? Nhất định là mẫu thân của nàng cũng cùng một cái bộ dáng như nàng, không hiểu quy củ!" Tư Đồ Tô Tô sợ tới mức tránh ở phía sau năm tên hộ vệ, nhưng nghe đến lời nói Lý Chiến không chút lưu tình, đời này còn chưa người nào dám đối với nàng như vậy!

Chỉ là lúc này đây, lời nói vừa phát ra, đã có năm đạo sát khí đồng thời vọt tới!

"A..." Một tiếng hoảng sợ thét chói tai!

Năm hộ vệ đồng thời rút kiếm tiến lên, Tây Môn Lưu Văn cùng Bắc Thu Ly kinh ngạc nhìn tiền phương,

nhẹ! Quá nhẹ! Đây là tốc độ gì!

Chỉ thấy Vương Tử bốp cốp Tư Đồ Tô Tô nâng cao áp trên mặt tường, Tư Đồ Tô Tô hoảng sợ giấy dựa.

"Mau thả quận chúa ra!" Năm hộ vệ hô, nếu Tư Đồ Tô Tô chết, bọn họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Bá bá bá vài tiếng, bốn người Lý Chiến lách mình che phía sau Vương Tử.

Tay Vương Tử dần dần buộc chặt, trong con ngươi mặc sắc vệt sáng nhẹ nhàng, chỗ đầu ngón tay không người có thể thấy được hắc ti lan tràn... Nàng(TĐTT) dám nói mẫu thân của nàng(VT)? Không ai! Không ai có thể nói mẫu thân nàng! Mẫu thân là nghịch lân của nàng, chạm vào, hẳn phải chết, thân hồn hủy diệt!

Tư Đồ Tô Tô giấy dựa dần dần nhỏ xuống dưới, đã thò ra thì nhiều mà hít vào thì ít, mắt thấy sắp bước vào quỷ môn quan.

"Mau thả quận chúa ra!" Năm hộ vệ rút đao công đi lên, nề hà bị bốn người Lý Chiến ngăn lại, nhìn quận chúa dần dần phát xanh mặt, năm người này sinh ác độc mãnh công!

"Tư tiểu thư dừng tay! Giết thập tam quận chúa không chỉ liên lụy đến Đông Phương! Mà ngay cả bốn vị bằng hữu của ngươi cũng sẽ hãm sâu trong hiểm cảnh! Tư Đồ phủ tàng long ngọa hổ, Tư tiểu thư nghĩ lại!" Tây Môn Lưu Văn dùng linh khí hô, Vương Tử hiện tại đang ở trong thịnh nộ, phải làm cho nàng tỉnh táo lại!

"Mà ngay cả bốn vị bằng hữu của ngươi cũng sẽ hãm sâu trong hiểm cảnh!" Những lời này không ngừng đánh vào đầu Vương Tử.

(chap này hơi khó hiểu chút, m.n thông cảm, mà bản cv của truyện này cũng khó hiểu quá đi...Edit mãi ms xong 1 chap!!)

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 101: Bảo Hộ Tâm

"Bang bang phanh..." Vài tiếng va chạm liên tục, chỉ thấy năm tên hộ vệ mới vừa rồi còn đang đánh nhau nháy mắt nằm trên đại sảnh lầu hai rên rĩ, lực đánh thật lớn phá hủy hai cái dài bàn, mọi người kinh ngạc nhìn về phía ghế lô bị tàn phá.

"Phanh..." Lại là một tiếng, chỉ thấy một bóng dáng hồng nhật xẹt qua một đạo đường cong trên không trung dừng thật mạnh trên người vài tên hộ vệ.

Mà Vương Tử giờ phút này cúi đầu đứng phía trước bốn người Lý Chiến, bàn tay nắm thật chặt dần dần buông ra, sát khí quanh thân lan tràn từng chút tiêu tán, trong mắt người bên ngoài không nhìn thấy được, hồng ti dần biến mất. Vương Tử chỉ trong nháy mắt đánh bay năm tên hộ vệ luyện khí đỉnh!

"Quận chúa... Quận chúa..." Năm tên hộ vệ không màng thương thế trên người, bò dậy đỡ Tư Đồ Tô Tô, lại nhìn Tư Đồ Tô Tô, chỉ thấy nàng cau mày, toàn thân xụi lơ, một tên hộ vệ dò xét mạch đập của nàng, là ngắt đi, lúc này mới nhẹ nhàng thờ ra.

Tây Môn Lưu Vân phía sau cũng âm thầm nhả khí ra, đi đến trước mặt vài tên hộ vệ, cười mở miệng:

"Hôm nay khiến cho thập tam quận chúa sợ hãi, thỉnh cầu vài vị báo cho Tư Đồ quận vương, Lưu Vân chắc chắn sẽ phái người đưa lên đan dược tốt nhất cấp thập tam quận chúa an ủi, về phần hôm nay thập tam quận chúa ở khách điểm Cửu Châu của ta gây hấn nháo sự, cũng do thập tam quận chúa tuổi nhỏ ham chơi..."

"Còn có, mấy vị này là "bằng hữu" Lưu Vân, Tư Đồ quận vương có gì nghi vấn có thể tới hỏi Lưu Vân, vài vị nghe rõ ràng?"

Tây Môn Lưu Vân cường điệu nói hai chữ "bằng hữu", một phen nói lập trường rõ ràng, mọi người không khỏi nhìn về phía mấy người Vương Tử, là nhân vật nào làm cho Cửu Châu Minh thiếu chủ dốc hết sức đảm bảo?

Thập tam quận chúa này cũng vui đùa thái quá, bình thường làm xằng làm bậy có lẽ người ta còn mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ là hôm nay cư nhiên khiến cho Tây Môn thiếu chủ động thật, người xem ở đây không dưới ba bốn trăm người, ngôn luận lần này là nói cho vài tên hộ vệ nghe, không phải cũng nói cho mọi người ở đây nghe sao?

Trong lòng mọi người âm thầm so đo, không dám đắc tội Cửu Châu Minh, mà ngay cả Tư Đồ phủ cũng phải suy nghĩ kĩ...

"Vâng...Vâng, tiểu nhân nhất định đem lời nguyên vẹn chuyển đi!" Vài tên hộ vệ vội vàng đáp ứng, hiện tại chỉ cầu Tây Môn Lưu Vân để cho bọn họ chạy nhanh khỏi đây.

"Vậy là tốt rồi, Lý thúc còn không mau tiễn khách?"

"Vâng" Lý chương quỳ lên tiếng trả lời tiến lên, chỉ là mấy tên hộ vệ kia đã sớm khẩn cấp công Tư Đồ Tô Tô chạy ra ngoài.

"Một chút nhạc đạo mà thôi, hy vọng mọi người bỏ qua cho, rượu hôm nay đều tính cho Tây Môn Lưu Vân ta, coi như là bồi tội với mọi người !" Tây

Môn Lưu Vân giương giọng nói.

"Tây Môn thiếu chủ khách khí, cãi nhau ầm ĩ chúng ta thấy nhiều, coi như là nhắm rượu..."

"Tạ Tây Môn thiếu chủ..."

Tây Môn Lưu Vân chấp tay trở lại bên cạnh mấy người Vương Tử.

"Vài vị thỉnh đi theo ta "

Mấy người đi theo Tây Môn Lưu Vân xuất môn, một chiếc kiệu liễn xa hoa dừng trước cửa, so với kiệu liễn hoàng đế cổ đại xuất hành chỉ hơn chứ không kém, bốn thốt ngựa hai cánh song song lôi kéo, ngựa hai cánh là công cụ thay đi bộ thường dùng nhất ở Tu Chân giới, hình thể cường tráng giống với ngựa bình thường, có hai cánh nằm nghiêng ở bụng sau hai chân trước, vì là linh thú phong thuộc tính nhị cấp, đa số do người thuần dưỡng, ngày đi ngàn dặm, cũng có thể phi hành.

Mấy người trước sau lên xe ngựa, bên trong xe ngựa trang hoàng tao nhã, ghế mềm xếp vòng tròn, ở giữa bày một bàn vuông, không chút nào chật chội.

"Đa tạ Tây Môn tiên sinh ." Vệ Tử Khiêm hướng Tây Môn Lưu Vân chấp tay nói lời cảm tạ.

"Điều nói là bằng hữu, bảo ta là Tây Môn hoặc là Lưu Vân là tốt rồi, chỉ là, Tây Môn nên xưng hô với huynh đệ như thế nào."

"Ta gọi là Vệ Tử Khiêm, đây là Vệ Tử Sở, Lý Chiến, Mộ Thiên Công, Vương Tử, người đã biết."

"Ha hả, rất hân hạnh được biết vài vị, hôm nay Đông Phương cố ý phân phó ta chiêu đãi vài vị, không ngờ thập tam quận chúa lại đến nháo sự, hiện tại khách điểm trong thành đã sớm hết phòng. Tây Môn ở thành đông có tòa phủ đệ, không thường ở lại, nhưng mọi vật dụng đều đầy đủ, vài vị yên tâm ở lại, chuyện tình thập tam quận chúa Tây Môn sẽ xử lý thỏa đáng."

"... Đa tạ Tây Môn" Vệ Từ Khiêm cười nói tạ.

Xe ngựa rất nhanh hướng thành đông chạy tới, tuy nói là xe ngựa, nhưng đi lại so với xe thể thao hiện đại thậm chí còn vững chắc hơn, bất quá một lát, xe ngựa đã đứng trước cửa một tòa phủ đệ.

"Thiếu chủ." Mới vừa xuống xe, một nam tử trung niên rất nhanh chào đón Tây Môn Lưu Vân, hai hàng người hầu quy củ đứng trước cửa viện cao lớn.

"Vài vị ở nơi này nghỉ ngơi trước, Thu Ly còn đang chờ ta, Tây Môn ngày mai lại đến." Tây Môn Lưu Vân cùng cùng đám người Vương Từ cáo từ, dặn dò quản gia háo hạo chiêu cố vài vị xong liền lên xe rời đi.

Trong viện, sau khi đuổi quản gia cùng tôi tớ rời đi, mấy người Vương Từ hoặc ngồi hoặc đứng, đều không nói gì, trầm mặc lan tràn trong tòa tiểu viện.

Vương Từ, kiếp trước tuần tra tới lui trong thế giới sát thủ hắc ám, rất ít khi tiếp xúc với ánh sáng cùng mọi chuyện, thói quen dùng phương pháp nhanh nhất và tiện lợi giải quyết sự tình, hơn nữa chưa bao giờ có trở ngại, trùng sinh sau lại làm cho nàng đối mặt với lòng người phức tạp, hiện giờ thể lực Tu Chân giới rắc rối khó gỡ, mỗi bước đều sai, hôm nay nếu không có Tây Môn Lưu Vân nói một phen, chỉ sợ Tư Đồ Tô Tô đã sớm thành oán quỷ trong hồn phiên của nàng, vĩnh thế không thể siêu sinh...

Mà bốn người Lý Chiến, là thiên chi kiêu tử ở Hoa Hạ, ở Hoa Hạ có thể nói là lật tay làm mây úp tay làm mưa, khi làm việc chưa bao giờ phải bó tay bó chân quá, hôm nay Vương Từ bị Tư Đồ Tô Tô nhục mạ, mấy người mặc dù muốn Tư Đồ Tô Tô bị thiên đao vạn quả lại chung quy chỉ có thể nhẫn nại, sự tình phát triển đến cuối cùng lại do Tây Môn Lưu Vân không quen biết giải quyết thay, hồ lạc đồng bằng, rộng sa nước cạn, về mặt mấy người bình tĩnh, nhưng sau sự bình tĩnh ấy rất cuộc ân tằng bao nhiêu gợn sóng?

"Việc này do ta dựng lên..." Vệ Từ Sở cúi đầu mở miệng, càng giống như làm bầm lâu bầu, Tu Chân giới đủ loại, hẳn nghĩ rất đơn giản, vài ngày đầu óc liên tục nóng lên đến hiện tại mới tỉnh lạnh xuống, một giờ trước tận mắt nhìn thấy các thể lực xung đột trong khách điểm, hẳn mới chính thức hiểu được, đó là một thế giới không có pháp luật chỉ có lực lượng, mà hẳn, lực lượng của bọn họ cùng Tư Đồ phủ xuất ra, quả thực là con kiến nhỏ...

"Mười ngày sau lục đại môn phái tổng tuyển cử đâu, thoát nhìn chơi rất vui a" Tay Mộ Thiên Công xỏ túi quần tựa dưới tàng cây hoa quế, cảm thấy thực

hứng thú mở miệng

"Đi" Lý Chiến nói.

Mấy người cam chịu, đó là một thời cơ tốt, hiện tại bọn họ phải nuôi trồng lực lượng chính mình, mà trước khi lực lượng của bọn họ không đủ cường đại, phải học được mượn lực...

"Chúng ta đều nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai bắt đầu, có chuyện làm..." Vệ Từ Khiêm nói.

Vương Từ đứng dậy vào phòng do quản gia an bài, bốn người Vệ Từ Khiêm nhìn Vương Từ rời đi, trong mắt hiện lên lo lắng, Vương Từ từ khách điểm đi ra liền không nói một lời, bọn họ thật sự lo lắng.

Mà Vương Từ, ngồi trên giường gỗ khắc hoa nhìn chăm chăm tay chính mình, màu đen, lại thấy màu đen!

Tuy rằng lúc ấy nàng giận dữ, nhưng không đến mức hoàn toàn mất đi lý trí, năng tình tường cảm giác được, chỉ cần nàng nguyện ý, linh hồn Tư Đồ Tô Tô sẽ lập tức bị đập nát trong tay nàng.

"Mà ngay cả bốn người bằng hữu của ngươi cũng sẽ hãm sâu trong hiểm cảnh..." Trong đầu không tự chủ được vang vọng lên những lời này, chỗ sâu nhất trong mặc mầu không thấy đáy của Vương Từ hiện lên đau đớn, gắt gao nhắm mắt lại, nhưng trong đầu không ngừng thay nhau hiện lên hình ảnh như tằm ăn.

"Chỉ cần nàng còn sống, sẽ mang đến thương tổn cho người người bên cạnh..."

"Cho dù vận dụng lực lượng toàn tộc cũng vô pháp thay đổi mệnh cách của nàng... Nhất định một đời cô độc..."

Trên đàn tề...Chiến tràng to lớn, nữ tử huyết tẩy áo dài...Lão giả nằm trong vũng máu...Che trước cự thủ trong miệng thiếu niên...Nam tử cả người đầm máu, đồng tử màu hồng trong suốt...

Màu đỏ...Tràn đầy màu đỏ...

Trên khuôn mặt Vương Từ xinh đẹp càng ngày càng hiện ra thống khổ nồng đậm, hai hàng lệ theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống, cả người lan tràn vô tận bi thương...Vương Từ như vậy, chỉ sợ chưa từng có bất luận kẻ nào gặp qua...

Thân thể chậm rãi ngã xuống giường, Vương Từ hãm sâu trong suy nghĩ chính mình không thể tự kiềm chế, cứ lúc nào nàng thật cẩn thận bảo toàn âm áp, nhưng kết quả vẫn bị chính mình phá hủy sao?

Người tí mĩ che chở lại cuối cùng chết trước mặt của mình sao? Quả thực nàng chỉ biết mang đến thương tổn cho người bên cạnh sao? Vậy nàng có nên đi thật xa hay không...

Bốn người Vệ Tử Khiêm là bằng hữu của nàng, nàng phải rời khỏi bọn họ sao? Vì những lời tiên đoán đáng giận kia, nàng đã phải rời xa Cửu U, vĩnh viễn... Vĩnh viễn sẽ không thể gặp lại, có lẽ đến bây giờ Cửu U vẫn còn đang ở thế giới kia tìm nàng... Nàng lại phải một lần nữa buông tha cho bốn người bằng hữu thật vất vả mới có được sao?

Vì cái gì... Vì cái gì trùng sinh một lần còn có thể như vậy? Kiếp trước nàng đã chết không phải sao? Trùng sinh một lần, nàng còn dám tiếp tục tiếp cận âm áp này sao? Nàng còn có thể sao?

Không khí bên trong gian phòng giống như bị ngưng kết, trầm mặc bị thương lan tràn...

Bên ngoài phòng, bốn nam tử song song mà đứng, là bốn người Vệ Tử Khiêm, bọn họ lo lắng cho Vương Tử, chậm chạp không đi, chỉ là, lúc này, ngay cả bọn họ cũng đều cảm nhận được bị thương mà Vương Tử phát ra sao?

Đôi mắt luôn bình tĩnh không gợn sóng như thủy đàm của Vương Tử, có một ngày cũng sẽ nổi lên bị thương gợn sóng? Đây giống như bị thương thực sự, tại vì sao mà dựng lên? Do sự tình hôm nay sao?

Vệ Tử Khiêm nắm tay thật chặt, khí lực lớn đến mức lòng bàn tay một mảnh tái nhợt, màu đỏ nhè nhẹ theo lòng bàn tay lan tràn, tiến lên từng bước rồi lại lui trở về, hẳn có thể nói cái gì, có năng lực làm gì?

Trong phòng, ngoài phòng, một người đắm chìm bên trong bị thương mà không tự biết, bốn người thấy bị thương của nàng mà vương bận không thôi.

Không biết khi nào, Vương Tử chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ này đến đặc biệt trầm, tựa hồ đây là một giấc mộng rất dài, trong mộng có nữ tử dịu dàng, có rừng đào xinh đẹp, có lão giả từ ái, có nam tử tí mĩ, có thiếu niên làm nũng nịu...

Vương Tử chậm rãi ngồi dậy, sờ sờ nước mắt lưu lại trên mặt, dần dần hồi tưởng lại sự tình xảy ra không lâu, từ khách điểm đến tiểu viện, đến phòng, thẳng đến giấc mộng kia...

Kiếp trước... Vương Tử có chút hoảng hốt, trí nhớ này cảm rõ trong đầu nàng thật sâu, ngày hôm nay bị câu lên, nàng đã sớm hạ quyết tâm, sống lại một lần, nàng muốn đem vận mệnh nắm giữ trong tay mình, thiên mệnh gì, mệnh cách cách gì, đã sớm theo kiếp trước cùng nhau mai táng...

Cả đời này, nàng quyết sẽ không để cho người bên cạnh chịu khổ tai họa bất ngờ, nàng thề... Trên trời dưới đất, ngũ hành lục giới, nàng nhất định phải bảo hộ bọn họ chu toàn! Nàng đã từ bỏ Cửu U, như thế nào lại tiếp tục làm chuyện hồ đồ lần nữa?

Lúc này trong phòng một mảnh hắc ám, đêm đã khuya, Vương Tử đứng dậy đi ra trước cửa, mở cửa không có gì bất ngờ xảy ra nhìn đến bốn nam tử vẫn chờ đợi, bầu trời đêm cuộn cuộn phía sau, sao trời thưa thớt.

Mặc mâu Vương Tử sâu thẳm hiện lên động dung, đứng yên một lát, nói: "Các người tiến vào "

Trong phòng, Mộ Thiên Công châm nến, mấy người đều tự ngồi xuống, đều nhìn đến Vương Tử khôi phục như thường, không hỏi lại, nếu Vương Tử muốn nói, nàng sẽ tự nói.

Vương Tử cũng không nói nhiều, vung tay lên, chỉ thấy mấy người ngồi vây quanh cái bàn tròn trống rỗng xuất hiện một bộ sách lớn, còn có mấy cái túi trữ vật.

"Đây là?" Vệ Tử Sở nghi hoặc, cầm lấy một quyển đến xem, liền thấy trên bìa sách đề "đại nghĩa kinh kim cương", là một quyển công pháp thiên phẩm thuộc tính kim!

Vệ Tử Sở kinh ngạc nhìn về phía Vương Tử, thiên phẩm a! Tiểu Ngũ nói qua công pháp thiên phẩm, một đại gia tộc cũng không thấy được mấy quyển a, rất nhanh lật xem mấy quyển sách khác, thế nhưng bốn năm mươi quyển sách này đều là bộ sách thiên phẩm!

Đâu chỉ là công pháp thiên phẩm, Vương Tử lấy ra chỗ này đại đa số đều là bản đơn lẻ, phóng nhãn toàn bộ Tu Chân giới, rất khó tìm ra bản thứ hai!

Chỗ sách là Vương Tử ở Hoa Hạ tìm đến, trong túi trữ vật Vương Tử đặt một lượng nước tinh lọc lớn, hy vọng có thể trợ giúp bọn họ.

"Vương Tử điện hạ, chúng ta liền không khách khí nga!" Vệ Tử Sở sừng sốt một hồi, sau đó cười nói, Vương Tử hy vọng bọn họ tăng thực lực lên, bọn họ sao lại không muốn, công pháp này tới quá đúng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 102: Thị Trường Tự Do Giao Dịch

Ngày hôm sau, khi Vương Tử được người hầu dẫn vào tiền viện, xa xa liền nghe được thanh âm trong phòng khách cao thấp nói chuyện với nhau.

Hiện tại bất quá mới bảy giờ sáng, tối hôm qua mọi người tán đi cũng không ngủ, mỗi người đều tự ngồi xuống tu luyện.

"Vương Tử điện hạ, buổi sáng tốt lành!" Vệ Tử Sở thấy Vương Tử, ở đằng xa gọi một tiếng, chạy đến nghênh đón, ánh nắng nhẹ màu vàng phát qua gương mặt tươi cười sang sảng, mặc mẫu Vương Tử yên tĩnh hiện lên ý cười, tựa hồ mỗi buổi sáng đều có thể nhìn đến Vệ Tử Sở tươi cười đón ánh mặt trời, tươi cười kia luôn mang theo vui vẻ thoải mái khó hiểu.

"Buổi sáng tốt lành."

"Ha ha, tâm tình Vương Tử điện hạ hôm nay nhất định tốt lắm!" Vệ Tử Sở cười nói, một thân nhân trang màu trà, hai tay xỏ túi quần đi bên người Vương Tử.

"Ân" Vương Tử nghe xong cư nhiên gật đầu thừa nhận, điều này khiến cho Vệ Tử Sở sững sốt vuốt tóc nở nụ cười.

"Nếu Vương Tử điện hạ cao hứng, vậy tiểu nhân có thể được thưởng hay không?" Vệ Tử Sở chà xát tay nói giỡn, ai kêu hôm nay Vương Tử điện hạ dễ nói chuyện như vậy...

"Ân..." Vương Tử ngừng bước một chút, khen thưởng? Cái này thật đúng là có thể.

Vương Tử đưa tay, đoàn ánh huyỳnh quang hiện lên sau, một quả táo hồng nhuận tươi mới..Xuất hiện trong tay Vương Tử.

"... Cái gì? Quả táo? !" Vệ Tử Sở sững sốt, tiếp theo như tia chớp từ trong tay Vương Tử đoạt lấy, hé miệng cắn một miếng to.

"Ăn thật ngon! Ta chưa từng nếm qua quả táo ăn ngon như vậy ô ô..." Trong miệng Vệ Tử Sở nhai táo răng rắc, ánh mắt giả trang đáng thương nhìn chăm chăm Vương Tử, tay phải vờn ra, còn muốn một quả nữa.

Vương Tử đưa tay đem một quả táo nữa đặt trong tay Vệ Tử Sở, táo này là thời điểm ở Hoa Hạ năng trồng trong Xích Linh, bởi vì không hiểu, nên đem hạt giống reo trong đồng ruộng cũng không quản, đem qua đi vào liền nhìn thấy, ban đầu Xích Linh trống rỗng thế nhưng hiện tại sinh cơ dạt dào, năng thu thập các loại hạt giống tới đều đã ra quả lớn.

"Thật cảm động...Vương Tử điện hạ!" Vệ Tử Sở nháy mắt mấy cái, nhanh chóng ăn nốt quả táo tiếp theo.

"Từ tiểu thư, đó là linh quả gì? Có thể cho tại hạ nhìn một chút được không?" Không biết khi nào, mấy người khác đều từ trong phòng khách đi ra, Tây Môn Lưu Vân mắt hoa đào sáng rọi nhìn Vương Tử.

"Quả táo a, Tây Môn chưa từng ăn qua sao?" Vệ Tử Sở kinh ngạc tiếp lời.

"Ha hả, chưa từng." Tây Môn Lưu Vân thừa nhận, thân là thiếu chủ Cửu Châu Minh, bảo bối gì chưa từng thấy qua, nhưng vừa rồi linh quả linh khí nồng đậm, lại xa xa vượt qua linh khí trong hồng giai linh quả giá cả sang quý.

Linh quả ở Tu Chân giới cũng phân chia cấp bậc, điều kiện tạo ra linh quả màu đỏ là hà khắc nhất, chu kỳ sinh trưởng dài nhất, đương nhiên giá cả sang quý nhất, một cân là ba trăm khối linh thạch hạ phẩm, tiếp theo là linh quả màu xanh, một trăm năm mươi khối linh thạch hạ phẩm một cân, linh quả màu vàng là năm mươi khối linh thạch hạ phẩm một cân, linh quả màu nâu là mười lăm khối linh thạch hạ phẩm một cân.

Mà Vương Tử vừa rồi lấy quả táo ra là hồng giai linh quả? Nhân công trồng các chủng loại linh quả ở Tu Chân giới rất ít, mà linh quả này gọi là "quả táo" hẳn chưa từng thấy qua.

Vương Tử cầm một quả táo đưa cho Tây Môn Lưu Vân.

"Linh khí nồng đậm, so sánh với hồng giai linh quả còn tốt hơn vài phần, quả táo, Tây Môn được thêm kiến thức a."

Nhìn đến bộ dáng mọi người cảm thấy thực hứng thú, Vương Tử đơn giản đưa cho người hầu, phát tay thả vào mâm đựng trái cây đầy một mâm, năng không nghĩ tới, hạt giống quả táo bình thường ở trong Xích Linh thế nhưng trưởng thành linh quả.

"Quả táo này mùi vị thật thơm, nếu xuất ra bên ngoài bán, nhất định rất được hoan nghênh a!" Đông Phương Dĩ nếm một nếm, nhân công đào tạo linh quả chỉ chú trọng linh khí sinh trưởng, lại xem nhẹ vị giác hương thụ, mà quả táo này làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Vệ Tử Khiêm kinh ngạc nhìn nhìn Vương Tử, quả táo mới mẻ như thế tất nhiên không phải từ Hoa Hạ mang đến, hiện tại không phải quả táo sinh trưởng quý, cho dù như vậy, cũng không có khả năng trở thành linh quả a, tựa hồ đối với Vương Tử, hẳn còn cần bình tĩnh lại một chút.

"Có thể bán sao?" Nghe xong lời nói của Đông Phương Dĩ, Vương Tử hỏi.

"Đương nhiên, hơn nữa giá cả sẽ tốt lắm!"

"Tứ tiểu thư có rất nhiều sao? Theo ta nghĩ, nếu có nhiều loại như vậy, vẫn nên lưu trữ để chính mình ăn." Tây Môn Lư Vân nói.

"Uh, ta biết." Vương Tử nói, kỳ thật căn bản nàng có rất nhiều.

"Nga? Tứ tiểu thư là một thuộc tính linh căn sao?"

"Ân" Vương Tử gật đầu.

"Một thuộc tính? Vương Tử không phải thủy thuộc tính sao?" Đông Phương Dĩ sững sờ, Vương Tử cường hãn như vậy chính là song thuộc tính chân linh căn sao?

Vương Tử lật tay, một dây đăng màu xanh nháy mắt xuất hiện, Đông Phương Dĩ không thể không tin.

"Nếu Tứ tiểu thư muốn bán quả táo, có thể trực tiếp giao cho ta, ta cam đoan giá cả bán ra thích hợp nhất."

"Đúng vậy...đúng vậy...Vương Tử, ngươi cứ yên tâm giao cho Tây Môn!"

"Muốn một chút ta giao cho ngươi." Vương Tử nói, hoa quả trong Xích Linh có rất nhiều, nàng quay lại chuẩn bị sửa sang một chút sẽ giao cho Tây Môn Lư Vân, bọn họ ở lại Tu Chân giới, rất nhiều địa phương dùng đến linh thạch.

"Hảo, các ngươi vừa tới Lăng Tiêu quận, không bằng hôm nay đi ra ngoài ngao du? Thị trường tự do giao dịch đã bắt đầu rồi."

"Cũng tốt." Vệ Tử Khiêm đồng ý, vừa lúc bọn họ cần nghe giải thích quy củ ở nơi này nhiều hơn một chút.

Một hàng bảy người đánh xe đi vào thị trường tự do giao dịch, cái gọi là thị trường tự do giao dịch, là nơi đơn vị hành chính quy hoạch giao dịch, được quân đội quốc gia cung cấp bảo hộ, duy trì trật tự.

Một kết giới hắc sắc như ẩn như hiện trước mặt, đúng là thị trường tự do giao dịch, ở thời điểm mấy người tiến vào Lăng Tiêu đều phải có nhãn thân phận nhãn, người có nhãn thân phận mới có thể đi vào thị trường tự do giao dịch.

Mới vừa bước vào thị trường giao dịch, bầu không khí ồn ào náo nhiệt ập vào trước mặt, chỉ là dọc theo đường đi khuôn mặt mỗi người đều bị một tầng sương hắc sắc che phủ, nhìn không ra bộ dáng vốn dĩ.

"Trong thị trường tự do giao dịch chỉ cung cấp giao dịch, thân phận được bảo mật." Đông Phương Dĩ giải thích, hai mấy ngày gần đây hắn cũng hiểu được, mấy người Vương Tử nhìn thân thái bất phàm, kỳ thật hiểu biết đối với Tu Chân giới thật sự là, không dám khen tặng a.

"Tử Sở, ngươi đi chậm một chút." Vệ Tử Khiêm hô, Vệ Tử Sở vừa tiến đến nơi này liền đi rất xa, nơi này nhìn không thấy khuôn mặt, muốn đi tìm sẽ thực phiền toái a.

"Tốt lắm, ta đã biết." Vệ Tử Sở đáp lại một tiếng, nhưng không nghe theo.

Đồ vật giao dịch nơi này đều đầy đủ hết, phải nói cái gì cũng có, Đông Phương Dĩ không hỏi mấy người Vương Tử, tự giác vừa đi vừa giải thích, nơi này trừ bỏ Vệ Tử Sở cùng Vệ Tử Khiêm nói chuyện, Vương Tử, Lý Chiến cùng Mộ Thiên Công đều không mở miệng.

Tây Môn Lư Vân mất hoa đào nheo lại, nở nụ cười, Đông Phương Dĩ thực hiện nhiệm vụ một lần mà thôi, tính tình khi nào thì trở nên tốt như vậy, thế nhưng thiếu chủ dòng binh đoàn Đào Phong chịu khó giải thích cho người ta, ngược lại tưởng tượng, chính mình cũng không phải buông một đồng sự vụ chạy đến bồi người đi dạo phố sao, ngẩng đầu nhìn Vương Tử đi phía trước, ha ha, thật sự là người thần bí a, trống rỗng ra hiện ở Lăng Tiêu quận, hẳn suốt đêm đi tìm hiểu tin tức, đến hiện tại đều không có chút thu hoạch nào...Đang nghĩ ngợi, đã thấy Vương Tử ngừng lại, là phù chú?

"Vị đạo hữu này muốn mua chút phù chú sao? Cam đoan chất lượng phù chú của ta cực tốt, phẩm cấp đầy đủ hết, nếu đạo hữu mua nhiều, ta chắc chắn ưu đãi a!" Chủ qua kia nhìn đến có người đứng trước sạp chính mình, lại thấy phía sau còn đi theo vài người trẻ tuổi khí chất bất phàm, lập tức nhiệt tình giới thiệu.

"Đạo hữu muốn mua phù chú gì? Công kích? Phòng ngự? Nhìn mấy lá phù chú phòng ngự này, đều là phù chú huyền giai, có thể ngăn trở được một kích toàn lực của tu sĩ luyện khí đỉnh kỳ a, còn có này hai lá phù chú huyền giai cao cấp, có thể khiến tu sĩ trúc cơ trung kỳ trọng thương, chỉ còn hai lá, đây tuyệt đối là bảo bối bảo mệnh a!" Chủ quán nhiệt tình giới thiệu, mới vừa mở sạp, hy vọng khởi đầu tốt đẹp a.

Phù chú có bốn cấp bậc, từ cao tới thấp là: thiên, địa, huyền, hoàng...Mỗi cấp bậc lại phân cấp thấp, trung cấp, cao cấp cùng siêu cấp.

Vương Tử không nhìn đến chủ quán nhiệt tình đề cử phù chú một, lập tức cầm lấy phù chú nằm ở một góc, là phù chú hoàng giai, Vương Tử có thể cảm nhận được linh khí phong ấn bên trong cùng pháp thuật thực mỏng manh, nhưng Vương Tử lại rất chuyên chú nhìn, vẫn lộ đơn giản, so sánh với trận văn Vương Tử gặp qua, vẫn lộ như vậy, Vương Tử liếc mắt một liềm nhớ kỹ, nguyên nhân khiến cho Vương Tử cảm thấy hứng thú không phải là phù chú, mà là trận phù!

Người vẽ phù chú, phong ấn linh khí cùng pháp thuật, căn cứ vào thuộc tính linh căn của phù sư cùng nguyên liệu sử dụng khác nhau, đại khái chia làm phù chú công kích cùng phù chú phòng ngự, mà trận phù, chính là đem trận pháp phong ấn phía trên phù chú!

"Vương Tử, trận phù ở trong đối chiến căn bản không dùng đến, khắc địch chế thắng vẫn nên chọn những thứ khác đi." Đông Phương Dĩ ngồi xổm bên

người Vương Tử nói, có chút bất đắc dĩ, vì cái gì đột nhiên cảm thấy Vương Tử cùng tiểu muội muội ba tuổi của hắn có chút tương tự...

"Uh, cái này không tồi." Đông Phương Dã cầm lá phù chú phòng ngự huyền giai trung cấp đưa cho Vương Tử.

"Ha ha, tiểu Tử Tử thích thứ này sao, cảm vui đùa một chút cũng có thể?" Lúc này Mộ Thiên Công vẫn đứng phía sau tiến lên, ngón tay thon dài ở trong đồng phù chú chọn chọn nhặt nhặt, tìm ra hai tờ trận phù cùng loại.

"Như thế nào, nơi này của ngươi chỉ có từng đây sao? Cái này làm sao có thể đủ cho tiểu Tử Tử nhà chúng ta chơi đùa?" Mộ Thiên Công giống như không quá vừa lòng cùng quán chủ nói, giống như thật sự mua tới cho Vương Tử chơi đùa.

"Ngạch...Chỉ, chỉ có chỗ này." Khoé miệng chủ quán run rẩy nói, trong lòng thực buồn bực, mấy người kia rõ ràng nhìn ngẩn nấp xinh đẹp, vốn tưởng rằng sẽ có khởi đầu tốt đẹp, kết quả chỉ nhìn đến mấy lá vẽ trận phù không đáng giá, lại còn lấy đến chơi đùa.

"Đáng tiếc, tiểu Tử Tử, chúng ta đi sạp khác tìm tốt lắm" Mộ Thiên Công rút lá vẽ trận phù từ trong tay Vương Tử buông xuống, đứng dậy muốn đi.

Mà Vương Tử không lên tiếng, đứng lên rời khỏi, Đông Phương Dã nhún nhún vai, Vương Tử có lỗi suy nghĩ...Hắn không theo kịp a.

Tây Môn Lưu Vân cười cười, cầm quạt giấy vỗ vỗ bả vai Đông Phương Dã, cũng đi theo.

Chủ quán kia khoé miệng co rút, nhìn mấy người lục tục rời đi, này, là đang trêu đùa hắn sao?

"Tiểu Tử Tử, bên kia còn có, muốn xem hay không?" Mộ Thiên Công nhìn thấy cách đó không xa còn có một sạp phù chú, cùng Vương Tử hỏi.

"Không muốn." Vương Tử nhìn lướt qua nói, nhìn rõ ràng đồ vật bày nơi đó, đều là phù chú phòng ngự cùng công kích.

"Trận phù là mấy lá phù chú rải ra không quan trọng, ở nơi nào cũng giống nhau, đều là lá phù chú vây trận như vừa rồi, chỉ có thể đối phó với người có tu vi luyện khí kỳ trung kỳ, có thể vây khốn đối phương nhiều nhất ba giây." Đông Phương Dã giải thích, kỳ thật hắn rất muốn nói thứ kia căn bản là món đồ chơi của tiểu hài tử a...

"Ta muốn công cụ vẽ phù chú." Vương Tử dừng lại cùng Đông Phương Dã nói.

"Ngươi muốn chính mình vẽ phù chú?" Đông Phương Dã kinh ngạc hỏi, phù chú cũng không phải tùy tiện người nào đều có thể vẽ a, bằng không phù sư sẽ không thừa thối như vậy.

"Đúng vậy." Vương Tử gật đầu.

"Được rồi, đi theo ta." Đông Phương Dã nói, cũng không muốn giải thích, trực giác, chuyện tình Vương Tử quyết định liên nhất định sẽ làm, để cho nàng thử xem tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 103: Vẽ Trận Phù

Đông Phương Dã mang theo mấy người Vương Tử đi tới trong mặt tiền cửa hàng, bắt đầu cùng tiếng ồn ào náo nhiệt bên ngoài, hương trà quanh quẩn trong mặt tiền cửa hàng, rất yên tĩnh, vật phẩm đều được phân loại phân khu bày biện thật cẩn thận, khách vào cửa hàng tựa hồ cũng biết quy củ, tự động chọn xong sẽ tìm nhân viên cửa hàng thanh toán.

"Những thứ này là công cụ cơ bản nhất vẽ phù chú, nếu muốn uy lực lớn hơn, nên mua chút da thú thú huyết vẽ, bất quá vẽ bùa cực kỳ hao tổn thần thức, da thú thú huyết linh khí nặng, rất khó khống chế." Đông Phương Dã đơn giản nói, chọn lựa linh bút tốt nhất, lá hoàng phù cùng chu sa đưa cho Vương Tử.

(lá hoàng phù:Lá phù chú màu vàng)

"Lấy chỗ này đi." Vương Tử nói, thử xem hiệu quả như thế nào trước.

Khi đi ra đã thấy mấy người Vệ Tử Khiêm đều tự cầm chút ngọc giản, cũng không xem những vật phẩm rực rỡ muôn màu khác.

"Tử Sở huynh đệ đâu?" Đông Phương Dã hỏi.

"Ồ đây, ở đây!" Vệ Tử Sở lên tiếng trả lời, trong tay còn cầm theo hai thủy tinh cầu lớn như nắm tay.

"Ký ức thủy tinh? Ta xem xem." Đông Phương Dã tiếp nhận đến, tham nhập thần thức nhìn thoáng qua.

"Kết đan đỉnh cùng nguyên anh sơ kỳ quyết đấu? Có điểm ý tứ, vượt cấp khiêu chiến a!"

"Nga nga, nhìn rất có cảm giác a, thứ này so với phim bom tấn Hollywood còn chân thật hơn! Thật kỳ lạ a !" Vệ Tử Sở sợ hãi than nói, thì ra thủy tinh cầu nhỏ nhỏ này có tác dụng như vậy.

"Cái gì? Hollywood?"

"Ngạch...Không có gì, không có gì...Chúng ta không phải muốn đi sao? Đi thôi!" Vệ Tử Sở đi trước một bước ra ngoài.

Thời điểm đoàn người rời đi thị trường tự do giao dịch đã là giữa trưa, Tây Môn Lưu Vân có chuyện rời đi trước, mà Đông Phương Dã đã theo đội lính đánh thuê đón nhận một nhiệm vụ hộ tống, cần haste tiến đến an bài, cũng rời đi trước.

Mấy người Vệ Tử Sở trở về đến phủ đệ Tây Môn, quân gia đã chuẩn bị cơm trưa tốt lắm, không có mỹ thực ngon miệng như ở Hoa Hạ, nhưng mấy người cũng đều ngồi ăn.

Mà hiện tại, mấy người đang ở trong phòng tiếp khách nhìn thủy tinh cầu Vệ Tử Sở mua trở về hôm nay, thủy tinh cầu này tên là ký ức thủy tinh, sau khi đưa linh lực vào sẽ tương đương với một cái camera ghi chép sự tình đã phát sinh trong lúc đó, mà Vệ Tử Sở mua tới thủy tinh cầu này đúng là bản ghi chép cảnh tượng một tu sĩ kết đan đỉnh cùng tu sĩ nguyên anh sơ kỳ quyết đấu.

Cảnh tượng trong thủy tinh cầu đưa lên, mặc dù không có thanh âm, nhưng hình ảnh chân động cùng cát bay đá chạy mờ hồ, mỗi một đạo công kích, mỗi một lần phòng ngự đều làm cho người ta có loại cảm giác lạc vào cảnh giới kỳ lạ, trừ bỏ hai tu sĩ quyết đấu, bên cạnh còn có hai đầu linh thú, một con Xích Diễm sư tử, một con măng xà, đều tự đánh túi bụi.

"Mau nhìn! Hắn đang làm cái gì?" Vệ Tử Sở kinh ngạc hỏi, tu sĩ kết đan đỉnh đột nhiên triệu hồi Xích Diễm sư tử, quanh thân hiện lên một màn hào quang trong suốt, trong lúc nhất thời tên tu sĩ nguyên anh kỳ kia lại công nhưng không phá được!

Tu sĩ kết đan đỉnh miệng đọc chú ngữ trong màn hào quang, giờ cao trường kiếm trong tay, tay phải đặt lên thân kiếm hung hăng xẹt qua, lưu lại vết máu chảy ào ạt, vết máu bị trường kiếm hấp thụ không còn, mà trường kiếm nhất thời hồng quang tăng vọt, chỉ thấy tu sĩ kết đan đỉnh ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng nhảy lên không trung, trường kiếm hung hăng hướng tu sĩ nguyên anh bổ xuống, thế như chẻ tre, nhanh như tia chớp! Tu sĩ nguyên anh tránh thoát, kế tiếp tu sĩ kết đan từng bước ép sát, mãnh công mãnh đánh!

Tu sĩ nguyên anh vốn nắm chắc phần thắng nhưng kế tiếp lại bại lui, cho đến khi bị tu sĩ kết đan một kiếm đâm xuyên qua luân hải, tu sĩ nguyên anh chưa kịp chạy trốn đã phải bỏ mạng dưới trường kiếm màu đỏ sẫm!

Mà tu sĩ kết đan cũng phun ra một ngụm máu tươi liền lung lay ngã xuống, hình ảnh dừng ở đây...

"Này... Đồng quy vu tận a? Có thâm cừ đại hận gì a, đấu pháp không muốn sống, khẳng định không phải chiêu thức tốt gì." Vệ Tử Sở sững sờ nói, tu sĩ kết đan kỳ cư nhiên vượt cấp khiêu chiến nguyên anh kỳ, tuy rằng thành công, nhưng khẳng định bản thân cũng thương nặng.

"Cái này ta biết...Chiêu này gọi là huyết tế, lấy huyết tế kiếm, điều kiện huyết tế cực hà khắc, không phải ai cũng có thể thành công sử dụng, một phương diện yêu cầu trường kiếm phải chịu tải được lực cực cấm kỵ, về phương diện khác huyết tế cần người có ý chí cực kỳ kiên định, nếu không lời thề huyết tế chưa xong sẽ bị lực lượng cấm kỵ thôn tính, huyết tế một khi mở ra, sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn giao cho người sử dụng huyết tế lực lượng khổng lồ, mà một khi huyết tế mất đi hiệu lực, người huyết tế nhẹ thì hao tổn tu vi, trường kỳ mê man, nặng thì kinh mạch đều tổn hại, tu vi tẩn tán, trở thành phế nhân." Vệ Tử Khiêm chậm rãi giải thích.

"Trở thành phế nhân...Thật ác độc a, ở nơi này làm một phế nhân còn không bằng chết sạch sẽ!" Vệ Tử Sở nhún nhún vai nói.

"Cho dù như thế, vẫn có rất nhiều người sử dụng huyết tế, chính vì lực lượng cấm kỵ khổng lồ kia."

"Vậy cũng là giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm đi, ít nhất được nhìn thấy người mình chán ghét chết trước mặt chính mình ha ha..." Vệ Tử Sở nhàm chán nói giỡn.

"Ta muốn về phủ chú." Vương Tử đứng dậy nói, nghĩ nghĩ rồi hướng Vệ Tử Khiêm nói:"Không ăn cơm chiều."

"Hảo." Vệ Tử Khiêm gật đầu.

"A ~người ta phải đi ngủ ~ ai cũng không được kêu nga ~" Mộ Thiên Công ngáp một cái nói, cũng trở về phòng.

"Aiz..Ta muốn ngủ, ca cũng đừng gọi ta!" Vệ Tử Sở nhảy dựng lên nói, tuy rằng hiện tại có thể không cần ngủ, nhưng tổng cảm thấy không ngủ sẽ không thoải mái a.

"Lý Chiến, chúng ta phải tham gia sơ tuyển môn phái chín ngày tới sao?" Chỉ còn lại hai người Lý Chiến cùng Vệ Tử Sở, Vệ Tử Khiêm hỏi.

"Đúng vậy." Lý Chiến gật đầu.

"...Vậy Vương Tử đâu?" Vệ Tử Khiêm dừng một chút hỏi, môn phái sơ tuyển nhất định sẽ trắc lĩnh căn, mà bọn họ biết, thủy tinh cầu không thể trắc ra lĩnh căn Vương Tử.

"Cũng đi."

"Chính là..."

"Chỉ cần chứng minh, có linh căn."

"Được rồi, ta quay lại hỏi Vương Tử."

"Đi trước "

"Ân "

Vương Tử quay về phòng, liền bày ra kết giới tiến vào xích linh, tối hôm qua vội vàng tiến vào một chuyến, hôm nay lại tiến vào mới phát hiện hoa quả trong xích linh sinh trưởng càng tươi tốt, hoa quả mọc đầy cây, hết thấy hoa quả đó vốn là hoa quả bình thường từ Hoa Hạ mang đến, chu kỳ sinh trưởng vốn là một năm một quý, nhưng ở xích linh có nhiệt độ ổn định, trên cơ bản một ngày có thể sinh trưởng ba quý, xem ra chỗ hoa quả này nên sớm xử lý, mang ra ngoài đưa cho Tử Khiêm tốt lắm, để cho hắn cùng Tây Môn Lưu Vân can thiệp, Vương Tử âm thầm nghĩ.

Cũng không tiếp tục nhìn hoa quả, Vương Tử cất bước vào trong nước tinh lọc, ở trong nước tinh lọc ngâm một hồi, sau khi đi ra lập tức đi vào tòa cung điện.

Vương Tử ngồi ngay ngắn trên toà bảo tọa gỗ lim phồn vĩ, đem lá hoàng phù mua tới bày ra bàn án trước mặt, tinh tế mài chu sa, lấy linh bút chấm một chút chu sa, hồi tưởng lại phương pháp vẽ trận phù chứng kiến được ở thị trường tự do giao dịch.

Mở to mắt, hạ bút, Vương Tử tập trung thần thức, đem linh khí cùng thần thức rót vào bên trong đầu bút có chu sa, tơ hồng chậm rãi phác họa, Vương Tử không dám khinh thường, chỉ là lúc sắp hoàn thành, xì một tiếng, lá hoàng phù đột nhiên bốc cháy hóa thành một mảnh tro tàn.

Không thành công? Vương Tử dọn sạch mặt bàn lại trải ra một lá hoàng phù mới, lúc này vẽ càng thêm cẩn thận, nhưng lúc sắp hoàn thành lại tự bốc cháy...

Vương Tử cũng không nhụt chí, một lần biến liền lặp lại thử thêm lần nữa, nhưng mỗi lần đều không thể thành công ở bước cuối cùng, Vương Tử dừng bút lại suy tư, rốt cuộc sai lầm chỗ nào? Rõ ràng mỗi một nét bút, mỗi một đường vẽ nàng đều nhớ rất rõ ràng a, nàng tuyệt đối có loại tự tin này, chỉ cần thứ gì ghi tạc trong đầu liền sẽ không quên.

"Phù chú..." Trong miệng Vương Tử nỉ non, phù chú là cái gì? Phù sư đem linh lực tự thân cùng pháp thuật phong ấn bên trong một lá hoàng phù, để ngày nào đó gặp nguy cấp sẽ rất nhanh dùng đến chế địch, đúng vậy a, linh lực cùng pháp thuật nàng không có bất luận sơ sẩy gì, vì cái gì trận phù không thể vẽ hoàn thành?

Vương Tử dọn sạch mặt bàn, lại trải ra lá hoàng phù ra, chấm chu sa, trầm tư hạ bút, không ngoài ý muốn, lúc này vẫn không thành công.

"Trận phù... Chẳng lẽ, bất đồng?" Vương Tử tựa vào bảo tọa rộng rãi, đột nhiên nghĩ đến, trận phù là phù chú không sai, chẳng lẽ trận phù có chỗ đặc biệt?

Vương Tử đột nhiên ngồi dậy, rất nhanh sửa sang lại một lá hoàng phù mới, chấm chu sa, bút đi trôi chảy, lúc này đây, Vương Tử cầm linh bút vững vàng vẽ phác họa xong toàn bộ phù văn, mà trên lá hoàng phù có một đạo huỳnh quang thoáng hiện theo sau liền biến mất, đây là phù thành!

Thì ra là thế! Trận phù cùng phù chú bình thường rốt cuộc bất đồng, trừ bỏ linh lực tất yếu cùng pháp thuật ở ngoài, trận phù yêu cầu phù sư đem một trận pháp hoàn chỉnh phong ấn phía trên phù chú, mà khi vẽ là lúc, trong lòng phù sư phải có trận pháp, giống như lạc vào cánh giới bày trận kỳ lạ, mỗi một đạo trận kỳ, phương vị ngũ hành, mất trận phải chu đáo mọi mặt, mà hết thấy thứ đó không đi động được sẽ được linh bút dẫn dắt tiến hành?

Vương Tử lại vẽ một lá phù chú đồng dạng, vài lần vẽ ra đều thực thuận lợi, hơn nữa, Vương Tử vẽ trận phù, tuy rằng sử dụng tài liệu đơn giản nhất, nhưng uy lực lại không phải trận phù ở thị trường tự do giao dịch có thể so sánh, đồng dạng là vây trận, nếu nói người khác chế ra chỉ để cấp tiểu hài tử chơi đùa, nhưng Vương Tử lại thật sự dùng để đối chiến!

Một lá trận phù này, có thể vây khốn tu sĩ ở trong đó được năm giây! Năm giây a! Ở trong đối chiến, thời gian năm giây không thể động, tương đương với đứng bất động để mặc cho người ta chém giết! Đồng dạng trận phù có thể vây khốn tu sĩ trực cơ đình một giây! Đứng cơ thường một giây! Thời khắc mấu chốt cũng có thể đủ chuyển bại thành thắng!

Vương Tử cất kỹ phù chú, lắc mình ra xích linh, triệu hồi đầu lang cùng Tử Mã Thú ra.

"Ồ...Chủ nhân, chủ nhân, ta rất nhớ ngươi!" Đầu lang vừa xuất hiện liền lên đến bên người Vương Tử, đầu lang thật to cọ cọ ống quần Vương Tử làm nũng.

"Chủ nhân, chủ nhân, ta không muốn ở trong không gian linh thú, thật buồn a, thật buồn a, phụ thân đại nhân nói tu luyện phải kết hợp với đối chiến thực tế a, chủ nhân để cho ta xuất hiện đi! Ta muốn đi theo chủ nhân!" Đầu Lang một khắc không ngừng nói, còn có chuyện hắn sẽ không nói ra đâu, hắn bị lão đầu kia làm phiền muốn chết!

Nhớ đến thời điểm trước đây hắn mới tiến vào không gian linh thú, cư nhiên phát hiện chủ nhân còn khế ước một quỷ hồn! Lúc ấy hắn còn bội phục chủ

nhân ngay cả quý hồn cũng có thể khế ước, chỉ là sau này, hẳn bị lão đầu kia làm phiền muốn chết a! Hắn không muốn cùng lão đầu kia ngốc trong một không gian!

"Người, có thể thu nhỏ lại sao?" Vương Tử nhìn nhìn thân thể đầu lang thật lớn, dường như tiên thú trở lên có thể thay đổi hình thể.

"Có thể, có thể a!" Đầu lang vội vàng không ngừng gật đầu, thân hình nhoáng lên một cái thoáng chốc biến thành mao khuyến nhỏ, bộ lông màu bạc mềm mịn, đẹp mắt.

"Tur Mã tiên sinh, quý tướng hậu kỳ" Vương Tử nhìn nhìn Tur Mã Thú, thế nhưng Tur Mã Thú tu luyện ngoài ý muốn nhanh như vậy, gần gần nửa tháng đã tấn giai đến quý tướng hậu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 67: Lại Tiến Nhập Trung Bộ Rừng Rậm

Editor:HamNguyet

"Lão phu hồ thẹn, không thể sớm ngày trợ lực vì tiểu thư." Tur Mã Thú chấp tay, cung kính nói, tấn chức đến Quý Vương mới có thể chân chính trở thành quý tu, trợ giúp Vương Tử.

"Người làm tốt lắm, dục tốc tắc bất đạt." Vương Tử nói, Tur Mã Thú ngộ tính rất cao, chỉ trông vào công pháp trong xích linh, không ai chỉ đạo cho hắn, hy vọng Tur Mã Thú có thể tự mình nắm chắc tiền đồ.

"Vâng, tiểu thư yên tâm." Tur Mã Thú khẳng định gật đầu, chút chuyện này hẳn sẽ không để cho Vương Tử lo lắng.

"Người cầm lấy thứ này đi." Vương Tử xuất ra mấy cuốn ngọc giản giao cho Tur Mã Thú, hết thấy mua ở thị trường tự do giao dịch, đều là ký sự Tề Hằng đại lục, Tur Mã Thú tiếp nhận ngọc giản lui ở một bên.

"Ngô, người có tên sao?" Vương Tử cúi đầu hỏi đầu lang.

"Có a...Có a, phụ vương kêu ta là Khiếu Nguyệt!" Đầu lang cọ cọ ống quần Vương Tử, sau đó kiêu ngạo ngẩng đầu, ánh trăng là linh hồn Lang tộc, hẳn vì tên của chính mình mà kiêu ngạo.

"Tiểu Nguyệt?" Vương Tử nghiêng đầu hỏi.

"Không, không, không, không phải chủ nhân, là Khiếu Nguyệt! Khiếu! Không phải Tiểu Nguyệt ô ô..." Đầu lang nghe xong nhất thời cúi xuống dưới, ừm khuất cọ cọ ống quần, muốn Vương Tử sửa đúng, sao có thể là Tiểu Nguyệt a, một chút cũng không khí phách?

"Ngô, Khiếu Nguyệt." Vương Tử gật đầu, Tiểu Nguyệt không dễ nghe sao? Tiểu Sơ lúc trước chủ động yêu cầu nàng gọi hắn là tiểu Sơ, nàng nghĩ đến linh thú sẽ thích...

"Khiếu Nguyệt, ta cần một ít máu của người." Vương Tử đi đến trước thư án nói.

"Cái gì?" Chân trước Khiếu Nguyệt nhảy lên thư án, nghiêng đầu tò mò nhìn Vương Tử đùa nghịch lá hoàng phù, lại nhìn Vương Tử đặt nghiên mực trước mặt chính mình.

"Nga ~ chủ nhân muốn vẽ phù chú? Cái này ta biết!" Đầu lang hiểu được, móng vuốt phía trước vươn ra cắt một nhát, trong nghiên mực lập tức tràn đầy, tràn ra cả mặt bàn.

"Ồ ô..." Khiếu Nguyệt vui vẻ cúi đầu cọ cọ Vương Tử, nguyên lai Vương Tử nâng chân trước của hắn lên thoa được, là nước tinh lọc, bắt quá một lát, miếng vết thương vốn không phải quá lớn đã không thấy tung tích.

Vương Tử chấm lang huyết, hít sâu, tập trung tinh lực hạ bút, nơi bút hạ xuống, Vương Tử liền cảm giác được lang huyết cùng chu sa bình thường bất đồng, lang huyết bá đạo, cần hao phí linh lực cùng thần thức thật lớn để áp chế, Vương Tử ổn định linh đài, mỗi một lần hạ bút, mỗi một nét vẽ đều không dám khinh thường, vẽ phù chú khiến tinh thần hăng hái thêm, hơi gián đoạn một chút thì bao cố gắng sẽ hủy hoại trong chốc lát, khi phù chú bị hủy sẽ phóng thích phong ấn lực, hơi chút vô ý có thể thương tổn phù sư.

Mà khi vẽ phù chú cao giai, thần thức cùng linh khí phát ra không thua gì một hồi đại chiến đao thật kiếm thật, một khi phù hủy, linh khí khổng lồ cùng thần thức phát ra sẽ dừng lại, phù sư sẽ thực dễ dàng bị phản phệ, nên phù sư phải bình tâm tĩnh khí, cực kỳ cẩn thận.

"Hô..." Vương Tử đặt bút, nhẹ nhàng thở ra một hơi, cầm lấy trận phù trước mặt đã thành công, rõ ràng cảm giác được linh lực phong ấn trong đó không giống bình thường, dựa theo cấp bậc phù chú, đây hẳn phù chú cấp thấp huyền giai.

Vương Tử đem lang huyết còn lại để trong một cái trong bình ngọc, vẫn nên tìm chút da thú mới tiếp tục về.

"Tiểu thư, người muốn tham gia lục đại môn phái tổng tuyển cử vài ngày tới sao?" Tư Mã Thú gặp Vương Tử thu công cụ, tiến lên hỏi.

"Đúng vậy." Vương Tử nói, lục đại môn phái ở đây vô luận từ phương diện nào cũng đều là lực lượng cao nhất Tu Chân giới, lấy lục đại môn phái làm vấn đề, con đường vòng vèo phải đi có lẽ sẽ giảm rất nhiều.

"Lục đại môn phái có chuyên môn riêng, tiểu thư đã suy tính sẵn trong đầu?"

"Hàn tri Ngự Thiên môn." Hàn tri Ngự Thiên môn là Kiếm Tông, chuyên tu kiếm đạo, người môn phái trừ ma vệ đạo, rất ít tham dự thế sự.

Liệt Diễm môn chỉ có thể nói là "Đạo vô tận, chiến không thôi", đệ tử môn phái hiểu chiến, trong lục đại môn phái chỉ có đệ tử trong Liệt Diễm môn dựa vào chiến lực để sắp xếp số ghế mà không phải dựa vào tu vi, đệ tử Liệt Diễm môn mặc dù hiểu chiến nhưng không tham dự bản đồ chinh chiến Tề Hằng đại lục, chỉ chú trọng tăng chiến lực bản thân lên.

Lạc Vũ thành Thánh Hoàng phái, "Từ xưa hiền năng ra Thánh Hoàng, cần khôn nhất thủ định giang sơn" là câu đối người trong thiên hạ dành cho Thánh Hoàng phái, Thánh Hoàng phái truyền thụ chính sách trị quốc, thừa lúc chiều cáo thiên mệnh, đệ tử Thánh Hoàng luôn tôn kính "thiên hạ an, thân mới an".

(Những câu đối trong ngoặc kép mị k biết nghĩa, cũng đã tra gg nhưng k có, nên sẽ để nguyên văn)

Thế Ngoại Cảnh Tinh Hà phái, đa số đệ tử trong môn phái là nữ tử, Tinh Hà phái tu luyện theo con đường khác biệt, lấy âm công cùng vũ đạo là chủ yếu, lấy âm nhập đạo, lấy vũ nhập đạo! Đệ tử Tinh Hà phái rất ít bước ra môn phái, dốc lòng tu luyện, một lòng thành tiên.

Mà Niết Hoàng Luyện Khí tông cùng Dược Tiên cốc phái Thanh Thành, chuyên luyện khí cùng luyện dược.

"Tất nhiên bốn vị công tử lựa chọn giống nhau, lần này tổng tuyển cử, nếu bốn vị công tử đâu đã vào đấy, tiểu thư nên đem việc tìm người báo cho bốn người, dù sao Tề Hằng đại lục to lớn, tiểu thư cần các phương diện mạnh mẽ..."

"... Không." Vương Tử dừng một chút cự tuyệt nói, nàng cùng Tư Mã Thú đề cập qua chuyện tình nàng muốn tìm người, nàng cũng không nói người nàng muốn tìm là người có thể lực liên lụy to lớn thậm chí là lục đại môn phái cũng không thể sánh vai, ký ức của nàng còn tại hai bảy năm trước, trong hai bảy năm trước nhật nguyệt biến thiên, có lý do gì nhân sự không thay đổi?

Lực lượng của nàng quá nhỏ bé, so sánh với địa phương trong trí nhớ, nàng hiện tại chỉ nhỏ yếu như một con kiến, thời điểm không nắm chắc có thể chạm đến địa phương kia hay không, như thế nào nàng có thể để bốn người Vệ Tử Khiêm gặp nguy hiểm, bọn họ, chính là người nàng phải bảo hộ...

"Việc này không cần nhắc lại." Vương Tử nói.

"Vâng." Tư Mã Thú đáp ứng nói, trong lòng biết rõ Vương Tử thật sự đem bốn người Vệ Tử Khiêm trở thành bằng hữu mà đối đãi, không muốn để bọn họ dấn thân vào nguy hiểm.

"Ồ... Chủ nhân..." Khiếu Nguyệt nhảy xuống bàn cọt cọt Vương Tử, lão đầu tử kia cùng chủ nhân nói cái gì a, hần hoàn toàn nghe không hiểu a, chủ nhân người phải đề ý ta a, đề ý ta a...

"Ngô, mang bọn người đi tới một địa phương." Tựa hồ cảm nhận được Khiếu Nguyệt oán niệm, Vương Tử xoay người sờ đầu Khiếu Nguyệt, phát tay đem một đạo hào quang bao phủ ba người bọn họ, tình hình vừa chuyển ngay sau đó bọn họ đã xuất hiện trong xích linh.

"..." Khiếu Nguyệt.

"..." Tư Mã Thú.

"... Oa oa oa! Đây là nơi nào a chủ nhân, nơi này thật thoải mái! So với linh trí ở Phong Lang vực còn thoải mái hơn a!" Khiếu Nguyệt sùng sốt một lát nhất thời kêu to, thân thể nho nhỏ run lên, trong nháy mắt biến trở về bản thể Phong Lang cực lớn, mừng rỡ chạy vòng quanh Vương Tử hai vòng, lại rất nhanh cọt đến bên người Vương Tử.

"Xích linh, không gian của ta." Vương Tử nói. "Chủ nhân thật lợi hại! Về sau ta có thể thường xuyên sống ở chỗ này được không, nơi này so với linh thú không gian thoải mái hơn, Khiếu Nguyệt muốn ở trong này, được không chủ nhân?" Khiếu Nguyệt lập tức năn nỉ nói, linh thú không gian một mảnh xám xịt, chỗ nào tốt như nơi này.

"Có thể." Vương Tử gật đầu, nếu không đồng ý sẽ không dẫn bọn hần vào đây.

"Ồ... Chủ nhân thật tốt..." Khiếu Nguyệt vui vẻ cọt cọt Vương Tử, lại đột nhiên dừng lại động tác, bộ lông cả người màu bạc trong nháy mắt dựng đứng, mắt u lục lang bình tĩnh nhìn về một phương hướng, thân thể theo bản năng che chắn trước mặt Vương Tử.

"Ngô, Khiếu Nguyệt." Vương Tử cảm nhận được Khiếu Nguyệt cảnh giác, theo ánh mắt Khiếu Nguyệt nhìn lại, đúng là địa phương tiểu Sơ ngũ say, biết Khiếu Nguyệt cảnh giác tiểu Sơ, đưa tay vuốt ve đầu Khiếu Nguyệt.

"Chủ nhân, nơi đó có kẻ rất lợi hại." Cả người Khiếu Nguyệt buộc chặt, cũng không cảm nhận được Vương Tử trấn an, nghiêm túc nói.

"Khiếu Nguyệt, đó là đồng bọn của ta." Vương Tử nói: "Đi chỗ đó nhìn xem."

"Đồng bọn?" Khiếu Nguyệt nghe xong nghiêng đầu nhìn về phía Vương Tử, hần đột nhiên nghĩ đến đây chính là không gian của Vương Tử a, có cái gì mà nàng không biết, nguy hiểm loại bỏ, nhưng tinh thần vẫn buộc chặt, đây là thú tính của linh thú từ khi sinh ra đã có, hần có thể cảm giác được đó là một cao giai linh thú so với chính mình cường đại hơn rất nhiều!

Vương Tử dẫn đầu đi đến phía trước, Khiếu Nguyệt cùng Tư Mã Thú đi theo, một đường đi qua đều nhìn thấy đủ loại cây ăn quả sinh cơ bừng bừng, cũng không ít được liêu mang từ Hoa Hạ, Tư Mã Thú ngạc nhiên nhìn, cây ăn quả trông giống cây táo, quả nhỏ thì cực lớn, hơn nữa hết thảy hoa quả đều này đều chứa linh khí mờ mịt!

Đến gần, Khiếu Nguyệt rõ ràng cảm giác được linh thú kia phóng thích uy áp vô hình, thậm chí khiến cho hần có cảm giác muốn phủ phục, Khiếu Nguyệt nhẹ nhàng nhìn lại, thấy trên mảnh đất trống phía trước có một thân ảnh màu bạc như ngọn núi nhỏ chiếm cứ, tập trung nhìn vào, dĩ nhiên là Đẳng Xà!

"Chủ nhân... Đẳng, Đẳng Xà..." Khiếu Nguyệt có chút kinh ngạc nói, huyết mạch Đẳng Xà cao quý, vừa ra sinh ra đã là thần thú, truyền thừa một mạch Thanh Long, tu vi tăng trưởng cực nhanh, chiến lực cực cao! Thần thú a, bọn họ là linh thú bình thường phải mất mấy ngàn năm thậm chí mấy vạn năm mới có thể đạt tới cấp bậc như vậy...

"Tiểu Sơ, là đồng bọn của ta." Vương Tử tiến lên, giờ tay xoa nhẹ đôi mắt Đẳng Xà nhắm chặt.

"Tiểu Sơ?" Khiếu Nguyệt cố gắng bỏ qua cảm giác kính sợ đối với thần thú, tiến lên vài bước, Đẳng Xà rõ ràng không bị chủ nhân khé ước, ô ô chủ nhân tín nhiệm hần như vậy...Hiện tại hần(ĐX) đang thăng cấp a, thừa dịp hần(ĐX) chưa tỉnh lại, hần(KN) nhất định phải củng cố địa vị chính mình, hừ hừ...

"Về sau các ngươi liền ở trong này đi." Vương Tử nói, nơi khác không thể so được với linh khí trong cùng thời gian trong xích linh, năng hy vọng thực lực của bọn họ đều tăng lên toàn diện.

"Vâng." Tư Mã Thú đáp, hần biết Đẳng Xà, sau này đột nhiên không thấy Đẳng Xà, nguyên lai luôn luôn ở trong xích linh ngủ say.

"Rõng...Rõng...Thật tốt quá!" Khiếu Nguyệt nhảy dựng lên hoan hô, nơi này không chút thua kém so với Phong Lang vực a!

"Tư Mã tiên sinh, ngươi thu hồi lại hết thảy linh quả lại." Vương Tử đem hai túi trữ vật đưa cho Tư Mã Thú nói.

"Vâng." Tư Mã Thú lĩnh mệnh tiến đến.

"Rõng...Rõng...Ta đi hỗ trợ!"

"

Tiểu Sơ..." Vương Tử nhẹ giọng kêu, đã đến Tu Chân giới, nơi nào thì tình...

Vương Tử hạ kết giới ngoài trường sinh thụ, nước tinh lọc cùng cung điện, phân phó Khiếu Nguyệt cùng Tư Mã Thú không được tới gần, sau đó lặn mình rời khỏi xích linh.

Phù thêm hắc bào, cũng không thông tri mấy người Vệ Tử Khiêm, tốc độ Vương Tử cực nhanh chạy về phía trung bộ rừng rậm, lúc này đã gần đến hoàng hôn, trong Lăng Tiêu quận vẫn còn tiếng người ồn ào, khi ra khỏi thành, Vương Tử phá lệ cẩn thận ẩn nấp hơi thở, đợi ra khỏi thành liền tề ra phi kiếm thẳng hướng trung bộ rừng rậm.

Hiện tại bên ngoài còn có không ít tu sĩ kết bạn săn giết linh thú, Vương Tử một đường hướng chỗ sâu nhất bước vào, chỉ cần ở ngoài Phong Lang vực, năng đều không cần lo lắng.

Đột nhiên nghe được tiếng động đánh nhau cách đó không xa truyền đến, thân hình Vương Tử vừa chuyển hướng phương hướng thanh âm truyền đến chạy tới, kéo chặt hắc bào ẩn ở phía sau một cây đại thụ lớn, nguyên lai là hai tu sĩ đánh nhau, nghe khẩu khí giống như đang đoạt bảo.

"Lão Kha ngươi lật lọng! Thế nhưng hạ độc thủ sau lưng lão tử!" Một tu sĩ cao gầy trong đó một bên huy kiếm hướng tới chỗ một người mập mạp tay cầm đại rìu khác bỏ tới, một bên phẫn nộ chửi bậy.

"Hừ, nếu ngươi không tự nuốt vài thứ kia, như thế nào lão tử sẽ đưa ra hạ sách này! Đừng tưởng rằng lão tử không biết, vừa rồi ngươi đã nghĩ đẩy lão tử chán kiếm!" Tu sĩ mập mạp càng nói càng giận, tay trái ném ra một đạo hỏa phù, thừa dịp tu sĩ cao gầy né tránh, đại rìu hung hăng chém xuống.

"A! Lão tử muốn giết ngươi!" Tu sĩ cao gầy kêu thảm thiết, nguyên lai một cái cánh tay trái đã bị tu sĩ mập mạp chém xuống, vội vàng rai được tề cầm máu, tay phải vỗ túi trữ vật bên hông, một pháp bảo hình dạng hồ lô bay ra, tu sĩ cao gầy phát tay đẩy nắp hồ lô, thoáng chốc hai đạo bóng đen nháy ra, bóng đen dần dần biến lớn, là hai loài bò sát hắc sắc xấu xí, Vương Tử chưa từng thấy qua thứ này.

Chỉ thấy loài bò sát hắc sắc như tia chớp phóng đến bên người tu sĩ mập mạp, tu sĩ mập mạp kêu thảm thiết, một lát sau liền té trên mặt đất không còn hơi thở, hai loài bò sát kia lại thùy chung vào trên người tu sĩ mập mạp, tiếng nhấm nuốt ghê tởm vang lên, trong chốc lát, thân thể tu sĩ mập mạp đã bị gặm cắn không còn, mà thân thể hai loài bò sát kia so với lúc đầu lớn hơn không chỉ gấp ba.

Tu sĩ cao gầy nhẹ rảnh cười dữ tợn thúc dục hồ lô muốn thu hồi loài bò sát, lại thấy hồ lô không có động tĩnh, mà hai loài bò sát rời đi thân thể tu sĩ mập mạp, tựa hồ chưa hết thêm chuyển hướng tu sĩ cao gầy, chậm rãi bò hướng tu sĩ cao gầy, lúc này Vương Tử mới chú ý tới chất dịch nhảy trên người hai loài bò sát tiết ra, bò tới chỗ nào cũng đem bụi cỏ ven đường ăn mòn.

Tu sĩ cao gầy tựa hồ ý thức được không thích hợp, ném hồ lô đi bất chấp tất cả trốn chạy, chỉ tiếc vừa mới té ra phi kiếm, hai loài bò sát đã nhanh chóng lên đến trên người hắn, tu sĩ cao gầy hoảng sợ giãy dụa một lát cũng rơi xuống kết cục giống như tu sĩ mập mạp.

Đây là loại sâu gì? Thế nhưng tà ác như vậy! Vương Tử rõ ràng cảm giác được hai con sâu ăn xong thân thể hai tu sĩ liền biến lớn hơn, lấy huyết nhục người sống dưỡng? Hiển nhiên hồ lô này cũng do tu sĩ cao gầy trong lúc vô ý có được, bằng không sẽ không sử dụng được mà rơi vào kết cục chết không toàn thây.

Cổ tay Vương Tử vừa lật, vừa mới có động tĩnh liền thấy kia hai loài bò sát đồng loạt nhìn qua, tuy rằng không nhìn tới ánh mắt chúng, nhưng đích thật là nhìn chăm chú vào phương hướng Vương Tử, thân hình Vương Tử nhảy ra, đồng thời ném ra hai đạo trận phủ, hai loài bò sát vừa muốn động đã bị một trận ngăn quang bao phủ, trận quang hiện lên xung quanh hai loài bò sát, vô luận chúng nó va chạm như thế nào đều không trốn thoát được.

Hay tay Vương Tử nâng lên, thanh âm rào rạt của năng lực bạch sắc trên tay trái cùng năng lực vô sắc trên tay phải, tựa như vô số lưỡi đao cắt qua không khí, hai tay Vương Tử đẩy mạnh dôi đi, năng lực cầu bạo mở, vô số phong nhận cùng băng nhận vọt vào quang trận, trong nháy mắt hai loài bò sát không đủ lực hoàn thủ bị cắt thành vô số mảnh nhỏ, mùi hôi hỗn loạn cùng dịch nhảy hắc hắc đem hai bộ khung xương trên mặt đất ăn mòn không còn một mảnh, một lát sau quang trận biến mất, chỉ để lại bột phấn đen tuyền.

Vương Tử chém ra một đạo năng lực mộc thuộc tính, đem chỗ thổ nhưỡng kia trở mình mấy lần, nhìn không ra chỗ nào khác thường, mới ngừng tay.

Vương Tử tiến lên nhặt hai túi trữ vật của hai tu sĩ tranh đoạt, hủy diệt thân thức, đồ ra liền thấy, người bị đoạt là người có tiền, ước chừng có hơn tám trăm khối linh thạch loại hạ phẩm, còn có hai khối linh thạch trung phẩm cùng một khối linh thạch thượng phẩm, khó trách linh thạch thượng phẩm không phải tán tu bình thường có thể kiếm tới, vì một khối linh thạch thượng phẩm mà liều mạng, ở Tu Chân giới thật sự là rất hiếm thấy.

Còn có hai thanh phi kiếm bình thường, một ít dược liệu, phù chú, y phục, Vương Tử đem linh thạch thu lên, đồ vật còn lại đều bỏ đi, túi trữ vật này vẫn nên ném xa một chút.

Khi đứng dậy mới phát hiện bên chân còn rơi xuống một chuỗi hạt châu màu trắng trong suốt tròn bóng, là một vật phẩm trang sức đẹp mắt, Vương Tử nhặt lên đang muốn ném vào túi trữ vật liền dừng lại, nhử mảy nghi hoặc nhìn chuỗi hạt châu này, rõ ràng là hạt châu thực bình thường, vì cái gì nàng lại cảm giác được năng lực? Vương Tử khép đôi mắt lại, khi mở mắt liền thấy hồng quang hiện lên trong mặc mâu, Vương Tử kinh ngạc nhìn chuỗi hạt trong tay, năng lực thật lớn!

Bạn đang đọc truyện *Từ Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 68: Câu Xà

Vương Tử kinh ngạc nhìn chuỗi hạt trong tay, linh khí dày đặc như vậy! Chính là bị thứ gì đó phong ấn, thoát nhìn tựa như một chuỗi vật phẩm trang sức bình thường, nếu không phải ánh mắt nàng độc đáo cùng cảm quan đặc biệt, chỉ sợ sẽ bỏ qua bảo vật này!

Đem chuỗi hạt thu vào xích linh, nên trở về nghiên cứu thêm, chính sự hôm nay còn chưa làm, đang muốn rời đi liền thấy được hồ lô nằm cách đó không xa, đúng là pháp khí chứa hai loài bò sát, Vương Tử tiến lên nhặt lấy, đây rõ ràng không phải là một kiện pháp khí tà ác, như thế nào có thể chứa hai loài bò sát xấu xí kia?

Vương Tử nhìn kĩ hồ lô, không chỉ không tà ác, hơn nữa hồ lô này mơ hồ còn có một cỗ khí chất chính trực! Thì ra là thế... Lại thấy đáy hồ lô mơ hồ có vụn tự kim ấn, là pháp khí phật gia!

Lại không biết hồ lô này tại sao dừng ở trong tay mấy người này. Vương Tử đem hồ lô cẩn thận thu hồi, đối với đồ vật của phật gia, nàng tựa hồ phá lệ để ý một chút.

Phân rõ phương hướng, Vương Tử tiếp tục hướng chỗ sâu trong trung bộ rừng rậm đi đến, phóng xuất toàn bộ thân thức ra, tìm kiếm mục đích.

Tìm được rồi! Thân hình Vương Tử nhanh hướng tới một phương hướng chạy đi, tận lực không kinh động đến linh thú trên mặt đất, dần dần tiếp cận một hồ nước cách đó không xa.

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen xuống dưới, nhưng điều này không ảnh hưởng đến tầm mắt Vương Tử, phía trước là một hồ nước gần trăm thước, dưới bầu trời đêm phản xạ tinh quang trong trẻo nhưng lạnh lùng, lẳng lặng chảy, gió nhẹ thổi qua mang theo hơi nước ướt át, chỉ yên tĩnh nhìn thôi đã có một phen cảm giác an yên tốt đẹp, nhưng chớ quên đây là trung bộ rừng rậm, không có một địa phương nào là không nguy hiểm!

Vương Tử ẩn ở phía sau cự thạch trên bờ tìm kiếm mục tiêu, có linh thú muốn uống nước thật cẩn thận tới gần hồ nước, tựa hồ xác định không gặp nguy hiểm gì, linh thú kia rất nhanh cúi đầu vào hồ nước uống nước, đang muốn lui lại liền nghe được thanh âm phá thủy 'rầm' một tiếng thật lớn! Linh thú kia

cả kinh! Dải khai chân nhanh chóng lui lại phía sau, nhưng không còn cơ hội! Một cái đuôi thật lớn gắt gao cuốn lấy thân thể nó tha vào trong nước!

Chính là hiện tại! Vương Tử phi thân tiến lên, đồng thời vô số đạo dây đăng lớn như cánh tay che trời lấp đất hướng linh thú trong nước cuốn lấy--Câu Xà!

Câu Xà, là linh thú thủy thuộc tính, chiều dài hơn ba mươi thước, xà lân màu nâu vàng, giỏi về che giấu, ẩn núp ở trong nước, rất ít lên bờ, đối phó Câu Xà nhất định phải nghĩ biện pháp đem nó dẫn lên bờ, nếu không ở trong nước kinh động Câu Xà ẩn núp khác, không phải là chuyện tốt.

Câu xà chỉ thích sống một mình, nhưng nếu không cẩn thận một chút sẽ khơi mào ý thức quần công của chúng nó, cho dù ngươi là tu sĩ nguyên anh, ở trước mặt chúng nó cũng không chiếm được ưu thế.

Vương Tử biết rõ điểm này, nên mới ở thời điểm Câu Xà xuất hiện liền khởi xướng công kích, dây đăng che trời lấp đất trong tay hướng Câu Xà quán lấy, Câu Xà gặp được công kích, không quản linh thú nửa sống nửa chết kia, cái đuôi dài vung lên đem nó ném ra xa, xoay người lại đối phó dây đăng trước mặt.

Cái đuôi thật dài linh hoạt chụp hướng dây đăng, xà khẩu mở ra, vô số đạo băng nhân hàn quang kích phát, lại thấy dây đăng kia giống như vô số xúc tua, không chút nào giảm bớt!

Vương Tử thúc dục dây đăng bò lên phần đuôi Câu Xà, Câu Xà công kích lợi hại nhất ở phần đuôi, phải khống chế phần đuôi nó!

"Rống..." Câu Xà rống giận, huy động phần đuôi muốn bỏ dây đăng này ra, đã thấy dây đăng tựa như sinh trưởng trên người nó, không chút lay động, thân xà thật lớn đã dần dần bị thoát ly từ trong nước, Câu Xà phần nộ há mồm, lại là vô số băng nhận đánh úp về phía Vương Tử!

Một bàn tay của Vương Tử phất ra ở trước mặt vung lên, đạo thủy mạc lưu động thoáng chốc sinh thành! Hết thấy băng nhận đâm vào thủy mạc, tựa như đập vào bông, bất quá một lát liền biến mất không thấy.

"Rống..." Câu Xà thấy không làm gì được Vương Tử, đầu xà gờ lên gầm thét giận dữ! Thân xà vốn dài hơn ba mươi thước nhảy mất phình lớn!

Dây đăng quán trên người cũng 'bang, bang, phanh' đứt gãy, chỉ thấy thân thể Câu Xà đứng thẳng, đầu xà tam giác cúi thấp, đôi mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn Vương Tử, phần đuôi đánh thật mạnh xuống mặt đất tạo ra chấn động lớn, nhảy mất nhảy lên không trung, bức thẳng hướng Vương Tử mà đến.

Tựa hồ lửa giận lôi đình hỗn loạn, đuôi xà hung hăng quét về phía Vương Tử, Vương Tử linh hoạt tránh thoát, Câu Xà gặp Vương Tử có thể né tránh một kích toàn lực của nó, đột nhiên cảm thấy nhục nhã! Băng nhân trong miệng phát ra liên tiếp, phần đuôi thật lớn hỗn loạn theo kinh phong không ngừng hướng tới Vương Tử phóng đi.

Vương Tử té ra phi kiếm, một bên né tránh Câu Xà công kích, một bên tùy thời tiếp chỗ bảy tác của Câu Xà.

(Chỗ bảy tác: là vị trí tim rắn)

Thấy đúng thời cơ, ngự kiếm trong tay Vương Tử thẳng hướng phần lưng Câu Xà! Trường kiếm trong tay hung hăng hướng tới lưng câu xà đâm xuống!

Câu Xà cảm nhận được nguy hiểm, muốn trở lại lại ngại cho phần đuôi mới vừa rồi đánh tới theo quán tính không thể nhúc nhích! Trên thân quý dị vận vẹo thành một độ cung, muốn tránh đi chỗ yếu hại! Hừ, vảy trên lưng Câu Xà cực kỳ cứng rắn, nghĩ đến nhân loại kia một phen phá kiếm cũng sẽ không tổn hại tới nó! Nhưng để ngừa vạn nhất Câu Xà vẫn hết sức né tránh.

"Rống..." Một tiếng này là Câu Xà ngoài ý liệu kêu thảm thiết, mặc dù không có đâm chuẩn xác trúng chỗ yếu hại, nhưng trường kiếm vẫn đâm thật sâu vào trong lưng Câu Xà, Vương Tử một kích không trúng, rút trường kiếm ra nhanh chóng lui lại phía sau, né tránh Câu Xà phần nội công kích.

"Nhân loại, ngươi dám làm ta bị thương!" Câu Xà sống gần ngàn năm, hiện giờ đã sắp tàn giai trở thành tiên thú, hơn nữa hẳn luôn nghĩ đến xà lân cứng cáp cư nhiên bị một kiếm không chớp mắt gây thương tích! Lần này bị thương đã hoàn toàn chọc giận Câu Xà, nó rời đi trong nước một đoạn thời gian, nếu không chấm dứt trận chiến đấu này nó sẽ không có phần thắng!

"Nhân loại! Chịu chết đi!" Câu Xà hung hăng nói, phần đuôi đột nhiên dựng thẳng lên, chỉ thấy một cổ sưng mù tràn ra, nhảy mất bao phủ hai người Câu Xà cùng Vương Tử, hàn khí lạnh thấu xương đánh úp lại, giống như vô số băng nhận cắt qua làn da, thậm chí rót vào huyết mạch một chút! 'Đóng băng vạn dặm' ! Là sát kỹ của Câu Xà! Không đến vạn bất đắc dĩ Câu Xà trăm triệu lần sẽ không dùng đến!

Mà bên trong hồ nước sớm bị bao phủ bởi hàn băng lại nứt vỡ tạo thành vô số băng nhận! Vương Tử âm thầm nhủ mày, nàng có chút ngoài ý muốn, mới vừa rồi một kích không trúng, thế nhưng không nghĩ tới Câu Xà còn tuyệt sát cuối cùng!

'Đóng băng vạn dặm' là chiêu số bảo mệnh của Câu Xà, một khi sử xuất thì trong vòng một tháng cơ hồ không thể vận dụng linh khí, chiêu này đặt trong trung bộ rừng rậm nhục cường thực, bất luận một Câu Xà nào cũng sẽ không dễ dàng sử dụng, xem ra hôm nay Câu Xà thật sự mang theo ý tưởng cùng Vương Tử đồng quy vu tận!

(Nhược nhục cường thực: kẻ yếu phải làm mồi cho kẻ mạnh)

Vương Tử rất nhanh vận chuyển linh khí chống đỡ thân thể càng ngày càng cứng ngắc, chỉ là cổ hàn khí tựa hồ vô khổng bất nhập, thậm chí còn liên quan đến tốc độ vận chuyển linh khí của nàng trở lên chậm rãi! Công pháp ba loại thuộc tính: thủy, mộc, phong của Vương Tử đều dựa vào linh khí phát động, chỉ là hiện tại cơ hồ linh khí trong cơ thể nàng đều không quy tụ nổi!

*(-Vô không bắt nhập:chỗ nào cũng có.

-Đồng quy vu tận:cùng chết chung)*

"Hừ, nhân loại ti tiện! Phá hỏng bữa tối của ta, ngươi thoát nhìn so với con linh thú ngu xuẩn kia có vẻ ngon miệng hơn!" Câu Xà rốt cục gặp Vương Tử bị chế trụ, phần đuôi đảo qua hướng Vương Tử quần tới!

Nếu có hỏa thì tốt rồi, Vương Tử một bên súc tích linh khí, vừa nghĩ đối sách, hỏa! Nàng đã thức tỉnh tam hệ linh căn, vậy hỏa đâu? Mắt thấy phần đuôi Câu Xà sắp quần tới, ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc! Vương Tử bất động tại chỗ thoảng chốc quanh thân dấy lên hỏa diễm!

Hỏa diễm nóng rực ước chừng một trượng có thừa, kín không kê hở bao vây lấy Vương Tử, trong ánh lửa thậm chí ẩn ẩn sợi tơ kim sắc hỗn loạn! Hàn khí vốn lan tràn trong không khí nhảy mất bị hòa tan !

Phần đuôi Câu Xà đụng tới hỏa diễm bị cháy kêu thảm một tiếng! Tinh thể chiến đấu lật ngược lại! Câu Xà thấy mình ở thế bất lợi, thân xà thật lớn biến hóa nhanh chóng trở về bộ dáng nguyên dạng, linh khí còn sót lại điên cuồng vận chuyển muốn trốn vào trong hồ nước!

Vương Tử sao có thể để cho nó chạy thoát, té ra trường kiếm, mang theo hỏa diễm đỏ đậm tạt như tia chớp đánh úp về phía bảy tắc Câu Xà.

"Rống!" Câu Xà thâm hào, thân xà thật lớn phịch một tiếng rơi xuống trước mặt Vương Tử, Vương Tử mặc nó kêu gào giãy dụa, hai tay gắt gao cầm lấy chuỗi kiếm đi lên đâm xuống sâu thêm vài phần!

"Thình thịch!" Một tiếng va chạm thật lớn vang lên, Vương Tử từ trong thân thể Câu Xà, rút trường kiếm còn hăm sâu trong chỗ bảy tắc của nó ra.

Vương Tử ngốc lảng nhìn hỏa diễm thiêu đốt quanh thân, cảm giác rõ ràng được trong hỏa diễm này có áp lực không giống bình thường! Thực sự không phải hỏa diễm bình thường, mà đúng lúc này hỏa diễm dần dần tắt, cho đến khi biến mất không thấy.

Vương Tử nhìn xích linh trên cổ tay trái, lửa đỏ hoa lệ bao lấy cổ tay, giống như một đạo hỏa diễm thiêu đốt chân chính bám vào cổ tay nàng, vừa rồi, trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc chính là do xích linh phóng thích hỏa diễm.

"...Đa tạ ngươi" Vương Tử nhẹ giọng nói, quả nhiên xích linh cường hãn không chỉ là một không gian mà thôi a.

Hỏa diễm phía trên xích linh bao lấy cổ tay tựa hồ cao hứng nhảy lên, sau đó vòng tay biến sắc, khôi phục thành cái vòng tay bình thường đến cực điểm

Vương Tử rất nhanh thu hồi thi thể Câu Xà, mùi huyết tinh của Câu Xà lan tràn ra, đưa tới những linh thú cùng Câu Xà khác cũng không phải là chuyện gì tốt.Đã lấy được thi thể Câu Xà, Vương Tử té ra phi kiếm thẳng hướng Tây Môn phủ ở phía đông thành mà đi.

Khi trở về phủ trạch ở phía đông thành đã là đêm khuya, Vương Tử không làm kinh động đến bất luận kẻ nào, trực tiếp hướng tiểu viện chính mình bay đi, liền thấy cái bóng đen ở bên trái sân viện hiện lên, tốc độ cực nhanh! Lấy nhãn lực của Vương Tử cũng chỉ nhìn đến một tàn ảnh mờ hồ!

Thân hình Vương Tử phút chốc chuyển động, hướng tới bóng đen đuổi theo, linh lực khổng lồ vận chuyển tới cực hạn, phong thuộc tính tham nhập vào phía trên phi kiếm, Vương Tử chưa từng chân chính thử qua tốc độ ngự kiếm cao nhất như vậy! Tốc độ đã nhanh đến nông nổi tu sĩ trúc cơ kỳ thậm chí là tu sĩ kết đan kỳ đều không bằng! Nhưng đối phương đến tột cùng là ai? Cứ việc nàng đuổi theo từng bước, ở khoảng cách sắp tiếp cận được lại nhảy mất kéo xa! Lặp lại vài lần như thế, nếu Vương Tử còn không biết là đối phương muốn trêu đùa nàng thì đúng là quá ngốc!

Linh khí trong luân hải điên cuồng vận chuyển, kinh mạch cả người chưa từng phối hợp, nhưng Vương Tử lại phát hiện, vận chuyển linh khí đến cực hạn như thế, luân hải của nàng so với dĩ vãng sinh động hơn rất nhiều, mặc dù không ngừng phóng thích, nhưng cơ hồ đồng thời bổ sung đầy đủ! Hay là, phóng thích linh khí, luân hải sẽ gia tốc vận chuyển?

Vương Tử âm thầm suy đoán, lần trước sử xuất thủy thiên huyền thì linh khí trong luân hải cơ hồ tiêu hao gần như không còn, nhưng sau đó khôi phục cũng rất nhanh, tuy rằng tu vi không tiến bộ, nàng rõ ràng cảm thấy được năng lực nàng chi phối linh lực có chút đề cao, đây chính là phải mất đi mới có được sao? Dùng hết không còn rồi sau đó lại bổ sung, có ý tứ phá bỏ rồi xây lại, ở góc độ kinh mạch luân hải không ngừng phá tan cực hạn để đột phá?

Trong lòng nghĩ như thế, thân thể cũng đồng thời rất nhanh phản ứng, vận chuyển linh lực càng thêm nhanh, tốc độ tăng thêm một tầng, mắt thấy sắp tiếp cận đạo bóng đen, đã thấy người nọ lại gia tốc bỏ xa Vương Tử, hơn nữa lúc này đây tựa hồ người nọ cũng chơi đùa xong rồi, Vương Tử không thể đuổi theo hần mãi.

Lại đuổi thêm một đoạn đường nữa, Vương Tử ngự kiếm dừng trên không trung, ánh sao đầy trời, sớm đã không thấy bóng dáng nào!

Vương Tử tập trung nhìn chăm chú, lúc này mới phát hiện đuổi theo một chặng đường, thế nhưng vòng quanh Lăng Tiêu thành hơn phân nửa vòng, mà nàng thủy chung không thể tiếp cận người nọ trong vòng trăm trượng!

Càng không thấy rõ diện mạo cùng với tu vi người nọ, nhưng không thể nghi ngờ chính là tu vi người nọ ở phía trên Vương Tử, không có khả năng là kết đan kỳ, nguyên anh kỳ? Nói không chừng có lẽ là tu sĩ nguyên anh cao giai.

Vương Tử mở bàn tay ra, trong tay hiện lên một tờ giấy vuông gói điểm tâm, chính là trên đường đuổi theo thấy được, ẩn ẩn lưu lại hương vị hoa quế tồ, Vương Tử đối với hương vị này thật phần quen thuộc, Vệ Tử Khiêm đã làm không ít cho nàng, tu sĩ cao giai đêm khuya vào phủ trộm, chính là trộm chút điểm tâm?

Đi về hỏi Vệ Từ Khiêm tốt lắm, chỉ cần không phải có người đến tìm phiền toái, ngày đó cùng Tư Đồ Tô Tô xung đột không giải quyết được gì, nàng phải bảo đảm không có người bởi vậy đến gây chuyện! Không còn chấp nhất nữa, Vương Từ thay đổi phi kiếm hướng phủ trách đồng thành mã đi.

Mà sau khi Vương Từ rời đi không lâu, ban đêm yên tĩnh vang lên một đạo thanh âm nữ tử nhu mì, mặc dù lời nói uyển chuyển, nhưng ở dưới bầu trời đêm tràn đầy ánh sao tạo ra cảm giác âm lãnh."Ha hả, thế nhưng bị một tiểu nữ oa đuổi theo một canh giờ, lão đầu tử ngươi thật có tiền đồ, ha ha!"

"Nói nhảm, không phải gia ta nguyện ý, ngươi cho là tiểu nữ oa kia có thể đuổi theo gia được sao?" Thanh âm có chút không thèm để ý, ần ần hỗn loạn vài tiếng nhảm nhí, chỉ nghe người nọ nói một chút, sau đó tựa như cảm thấy thực hứng thú nói tiếp: "Nữ oa kia rõ ràng là tiểu thái điều trúc cơ trung kỳ a, có thể ngự kiếm theo gia lâu như vậy, là hạt mầm tốt a!"

"Ha hả, nếu là hạt mầm tốt, cũng phải cho ta nhìn một cái, hôm nay đi về trước, hôm khác sẽ đến xem tiểu nữ oa kia!"

"Hừ hừ, lại là lão thái bà ngươi, ngươi không nên mở miệng, đừng đem nữ oa kia dọa chạy ta liền cảm tạ trời đất !"

"Ha hả, nếu ta nhìn trúng, há có thể để cho nàng chạy?" Thanh âm nhu mì không thèm để ý ha hả cười nói, vừa dứt lời đã phóng xa hơn trăm thước, trong giây lát không thấy bóng dáng.

"Hừ hừ, gia ta còn chưa nói, còn có mấy tên tiểu tử kia cũng không tồi, ngươi cứ như vậy chạy đi, xứng đáng không chọn được đồ nhi tốt, chắc...Tiểu tử bạch diện kia không tồi a, làm đồ ăn ngon như vậy, gia ta có nên suy nghĩ một chút thu ngươi trở về không đây?" Chỉ nghe giọng nam nhân có chút nghịch ngợm lăm bầm một mình, ném trang giấy trong tay, vỗ vỗ tay theo phương hướng nữ tử rời đi đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 69: Trận Phù Hoàng Giai Siêu Cấp

Editor:HamNguyet

Vương Từ không làm kinh động những người khác, lập tức trở lại tiểu viện của chính mình, lách mình vào xích linh.

"Ngao...Chủ nhân!" Vừa mới tiến vào xích linh, Khiếu Nguyệt chợt nghe đến động tĩnh nhào tới, vô cùng thân thiết cọ cọ ống quần Vương Từ, ô ô...Thời gian trong xích linh trôi qua chậm hơn, nó cảm giác thật lâu, thật lâu không được gặp chủ nhân!

Vương Từ sờ sờ bộ lông mềm màu bạc của Khiếu Nguyệt, phát tay đem thi thể Câu Xà lấy ra.

"Oa oa, chủ nhân ngươi giết một Câu Xà? Như thế nào lại không mang Khiếu Nguyệt đi? Gia hỏa này rất khó đối phó, vạn nhất nó thương tổn đến ngươi làm sao bây giờ?" Khiếu Nguyệt nhìn đến thi thể thật lớn trước mắt, kinh ngạc quát to, tuy rằng nó không giao thủ, nhưng phụ vương nói Câu Xà có tuyệt kỹ đóng băng ngàn dặm, ngay cả tu sĩ kết đan kỳ cũng không làm gì được a, chủ nhân có bị thương không? Nghĩ đến đây Khiếu Nguyệt nhất thời khẩn trương, lục mẩu đánh giá cao thấp Vương Từ.

"Ta không sao." Vương Từ sờ đầu Khiếu Nguyệt nói, hiện tại chính là Câu Xà chết, thực hiển nhiên nàng không có việc gì a.

"Chủ nhân, lần sau nhất định phải bảo ta a!" Khiếu Nguyệt trình trọng nói, nó là khế ước thú của chủ nhân, tại sao có thể để cho chủ nhân chiến đấu một mình, ai nha nha, nó chỉ biết ở trong không gian xích linh chơi đùa, nếu ở linh thú không gian nó còn có thể thông qua cùng chủ nhân liên hệ biết được chuyện tình bên ngoài, chỉ là xích linh hoàn toàn độc lập, căn bản nó không biết được chủ nhân đã xảy ra chuyện gì.

"Ta muốn vào linh thú không gian!" Nghĩ đến đây Khiếu Nguyệt tức khắc nói, lần sau chủ nhân gặp nguy hiểm, nhất định nó phải biết trước tiên!

"...Được." Vương Từ dừng một chút, chỉ nói một tiếng "được".

"Tiểu thư đi bắt Câu Xà là muốn lấy vảy nó sao?" Tư Mã Thú ở một bên đợi hồi lâu mở miệng hỏi, mặc dù trong lòng cũng lo lắng cho Vương Từ một mình đối chiến với Câu Xà, nhưng không nói lời, về sau chuyện như vậy tuyệt không phải ít, đây chỉ là bắt đầu mà thôi, chuyện hán có thể làm chỉ là mau chóng đề cao tu vi trợ giúp Vương Từ giúp một tay,

"Đúng vậy." Vương Từ nói, tiến lên xem xét thi thể Câu Xà.

Lấy chùy thủ ra, cẩn thận đem hai miếng vảy lớn trên trán Câu Xà gỡ xuống, hai miếng vảy lớn bằng bàn tay, màu nâu có chút trong suốt, sớ vảy toàn thân Câu Xà đếm không xuể, nhưng đối với Vương Từ mà nói, chỉ có hai miếng này nhập mắt, nguyên nhân quan trọng, bởi vì hai miếng vảy này là lựa chọn thay thế cho lá hoàng phù để vẽ trận phù tốt nhất!

Lại lấy hai miếng vảy trên đỉnh đầu cùng hai miếng vảy trên má, tuy rằng không bằng miếng trên trán, nhưng so sánh với lá hoàng phù bình thường cũng tốt hơn gấp trăm lần!

"Chủ nhân, chỗ dư lại từ bỏ sao?" Khiếu Nguyệt gặp Vương Tử chỉ lấy đi vài miếng vải liền không nhìn đến từ xa nữa, tò mò hỏi.

"Chủ nhân muốn lấy vải về phủ chú, còn lại, ở thị trường tự do giao dịch có địa phương thu mua." Từ Mã Thú thay thế Vương Tử giải thích, giá bán Câu Xà rất cao, vậy cả người đủ để luyện chế ra một kiện áo giáp hoàng giai cao cấp.

"Ngô, vậy còn thú hạch của nó?" Khiếu Nguyệt ần ần nuốt nước miếng nói, tuy rằng Câu Xà sắp thăng cấp thành tiên thú, nhưng vận khí thật không tốt, cư nhiên đụng phải chủ nhân của nó, linh thú bình thường khi thăng cấp thánh thú sẽ mở ra linh trí, ngưng kết thú hạch, thú hạch tập trung tất cả pháp lực của linh thú, là sinh mệnh căn nguyên của linh thú, không chỉ là bảo vật tu sĩ nhân loại tranh đoạt, càng là chất xúc tác trợ giúp linh thú bọn nó tu luyện a!

"Ngô, Khiếu Nguyệt cảm đi." Vương Tử muốn rời khỏi, nghe được Khiếu Nguyệt hỏi như vậy mới nghĩ đến thánh thú có thú hạch.

"Ngao...Đa tạ chủ nhân!" Khiếu Nguyệt hoan hô một tiếng, móng vuốt sắc bén vurun đến đảo thú hạch của Câu Xà ra, một viên hạt châu màu trắng ónh nhuận.

"Tiểu thư, nơi này có ta xử lý." Từ Mã Thú nói, ý bảo Vương Tử đi làm chuyện của nàng đi.

"Ngô." Vương Tử gạt đầu, phi thân rời đi, đi vào bên trong cung điện.

Xuất ra một thủy cầu rửa sạch sáu miếng vải, sau đó lấy công cụ vẽ trận phủ ra, Vương Tử ngồi ngay ngắn ở trên bảo tọa gỗ lim màu vàng, lấy lại bình tĩnh, vẽ lên miếng vải trên đỉnh đầu trước, hạ bút xuống, Vương Tử rõ ràng cảm giác được linh lực dưới ngòi bút bạo động, lần này dùng đến huyết Phong Lang, vậy Câu Xà, phong ấn khó khăn thăng cấp bay lên! Vương Tử không dám khinh thường, tập trung toàn bộ thần thức cùng linh lực áp chế.

Lúc vẽ được hai phần ba, Vương Tử cảm giác được trận pháp phong ấn không ngừng phản lực, giờ phút này chỉ cần hơi vô ý một chút, đạo phủ này sẽ bị hủy hoại trong nháy mắt!

Vương Tử nín thở ngưng thần, khẩn cấp túc trực bên linh đài, linh bút vững vàng phác họa, đợi đến khi đặt bút xuống, Vương Tử mới thở phào một hơi.

Một đạo hào quang mãnh liệt hiện lên trên trận phủ sau đó nhanh chóng biến mất, trận phủ này, thế nhưng là hoàng giai siêu cấp!

-Phủ chú phân chia thành: thiên, địa, huyền, hoàng tứ giai.

(Đây là từ cao xuống thấp)

-Mỗi giai lại chia thành: thấp, trung, cao, siêu tứ cấp.

(Đây là từ thấp lên cao)

Phủ sư cũng như thế, lấy Lăng Tiêu quận tới nói, một huyền giai phủ sư đã là đối tượng mà mọi người muốn tương giao tốt, là một chức nghiệp thực tôn quý, nhưng cho dù huyền giai phủ sư, Lăng Tiêu quận cũng chỉ có hai đến ba người mà thôi, càng không đề cập tới quy ước trong đó, huyền giai phủ sư không có nghĩa sẽ vẽ ra được trận phủ huyền giai siêu cấp.

(phủ chú và trận phủ có chút khác biệt nha...Những chap trước mọi đã giải thích qua rồi nhé!!!)

Trận phủ huyền giai siêu cấp đối với phủ sư mà nói cơ hồ là một đạo bình cảnh khó vượt qua, phủ sư có thể vượt qua bình cảnh này, mới chân chính trở thành đại sư!

Mà phủ chú Vương Tử vẽ lần này, suýt chút nữa tới huyền giai, nếu không phải Vương Tử vẽ trận phủ, hơn nữa là vậy trận cấp thấp nhất, nói không chừng trận phủ này đã là huyền giai!

(Vì trận phủ được kết hợp giữa phủ chú và trận phủ nên khó vẽ hơn, và cực tốn linh lực, nên ở Tu Chân giới rất ít dùng trận phủ, mà chủ yếu dùng phủ chú, ở đoạn này ý là nếu Vương Tử vẽ phủ chú sẽ đến huyền giai, do vẽ trận phủ nên chỉ tới được hoàng giai)

Dù vậy, Vương Tử đã làm được chuyện tình mà bất luận kẻ nào trong Tu Chân giới cũng không thể tưởng được, đem một trận phủ bị hài tử coi là món đồ chơi, vẽ thành trận phủ hoàng giai siêu cấp tuyệt sát một phương chân chính!

Vương Tử nghỉ ngơi một lát sau, lại vẽ thêm ba miếng vải, đợi thời điểm vẽ xong bốn miếng, Vương Tử đã cảm giác một mối sâu sắc, huyết Phong Lang cùng vậy Câu Xà có năng lượng quá lớn, còn lại hai miếng vải trên trán Câu Xà, đành phải để lần sau vẽ tiếp.

Vương Tử đem công cụ vẽ phủ chú thu hồi, nghiêng người nằm trên bảo tọa to rộng nhắm mắt dưỡng thần, phía trên bảo tọa trải ra lớp thảm lông màu đỏ thật dày, nằm xuống thực thoải mái.

"Ngô?" Vương Tử đột nhiên mở mắt, nghi hoặc nhìn màn hào quang màu đỏ trong nháy mắt bao phủ chung quanh chính mình, màn hào quang màu đỏ cùng bảo tọa gắn bó thành một thể, vừa lúc đem Vương Tử bao phủ bên trong.

Nhớ lại một khắc trước, trận buồn ngủ đánh úp lại, thân thể Vương Tử mới vừa rồi một mối quá độ dần dần trầm tĩnh lại, chậm rãi hô hấp ngủ say, hiện tại trong lòng Vương Tử nghĩ đến, quả nhiên trong xích linh không có một kiện đồ vật bình thường.

Từ khi tự học tự luyện tới nay, một giấc ngủ chân chính quá ít, nhưng giấc ngủ này đặc biệt trầm, trước nay chưa từng có, thậm chí một chút cũng không cảm giác được chuyển tình ngoại giới, thật sự là kỳ lạ.

Vương Tử ngồi dậy, nhìn hào quang màu đỏ trước mắt tùy thời biến mất, là bảo tọa này? Có công hiệu an thần sao? Khoanh chân vận chuyển linh khí, bảy bảy bốn mươi chín vòng, Vương Tử thở ra một hơi, thân thể đã hoàn toàn khôi phục.

Đi ra khỏi cung điện, Tử Mã Thủ đang ngồi dưới một cây ăn quả tu luyện, Khiếu Nguyệt nuốt thú hạch Câu Xà đang ở bên trong luyện hóa, Vương Tử cảm thấy vật giới Tử Mã Thủ chuẩn bị tốt lắm mình rời khỏi xích lĩnh.

Hiện tại đã là buổi trưa, Vương Tử đi bộ xuyên qua vài tiểu viện đến sân chính sảnh, chỉ thấy trong viện có một cây hoa quế nở rộ niên kỷ lâu năm, dưới tán cây thật lớn tạo thành bóng râm, dưới tàng cây là bộ bàn đá, phía trên bàn bày mấy đĩa điểm tâm.

Vệ Tử Khiêm một thân âu phục màu trắng, trên tay cầm quyển sách, tay kia thỉnh thoảng lật từng trang sách, chú ý tới có vài cánh hoa quế màu vàng nhạt rơi xuống điểm tâm, Vệ Tử Khiêm phát tay nhẹ nhàng cầm đi.

Mộ Thiên Công bên kia một thân âu phục màu đỏ, lười nhác tựa vào phía trên bàn đá, tay trái chống cằm, tay phải lẩn qua lộn lại chơi đùa đoàn hoa điểm, chỉ huy hoá điểm ở trên đầu ngón tay không ngừng biến hóa hình dạng.

Từ sau khi đến Tu Chân giới, mấy người cũng không thay đổi trang phục bình thường, may mắn văn hoá Tu Chân giới không tách rời hoàn toàn Hoa Hạ, cách ăn mặc lần này cũng không tính quá khác biệt, chỉ là đây đều là quần áo bình thường, khi đánh nhau không thể so với đạo bào bỏ thêm pháp thuật phòng ngự, kho vũ khí trong cung điện có không ít áo giáp cùng linh kiện phòng hộ, phải quay lại tìm xem có thứ gì sử dụng được hay không, Vương Tử thâm nghĩ.

"Vương Tử, mau tới đây ngồi." Vệ Tử Khiêm gặp Vương Tử đến đây, thấy nàng vẫn đứng ở cửa bất động, buông quyển sách trên tay nói.

"Tiểu Tử Tử nhất định là bị người ta mê đảo đi? Aiz aiz, ai kêu người ta lại soái như vậy, có sức quyến rũ như vậy ~" Mộ Thiên Công thu hồi hoá điểm, xoay người cười nói.

Mộ Thiên Công đã quen vui đùa cùng Vương Tử, mà không cần nàng đáp lại, dù sao gương mặt than kia cùng Lý Chiến không sai biệt lắm nên không thêm đề ý đến hân vui đùa, thật sự không thú vị, chỉ là lúc này đây, thấy Vương Tử nhìn Mộ Thiên Công như đang suy tư cái gì, cho đến khi Vương Tử đi tới ngồi xuống, vẫn đang nhìn hân.

"Hay là bị người ta nói trúng rồi?" Khoé miệng Mộ Thiên Công tươi cười không thể ức chế được càng thêm mở rộng, không tránh né nhìn ánh mắt Vương Tử, phượng mâu chứa đựng ý cười, trên tai ánh lên mấy đạo hồng quang, khiến cho gương mặt không gì sánh kịp càng phát ra yêu dã.

"Ngô, đừng nói người ta." Lại nghe Vương Tử đột nhiên mở miệng nói.

"Phốc...Ha ha ha ha..." Đột nhiên tiếng cười từ cửa truyền đến, tiếp theo tiếng cười lớn của Vệ Tử Sở càng ngày càng khoa trương, chỉ thấy Vệ Tử Sở cùng Lý Chiến lần lượt đi vào sân.

"Ha ha... Yêu tinh chết tiết có nghe thấy hay không, Vương Tử điện hạ không cho người tự xưng người ta! Ha ha ha, nhất định là Vương Tử điện hạ không chịu nổi người! Ha ha..." Vệ Tử Sở không ức chế được vui vẻ a, vừa mới cùng Lý Chiến trở về chợt nghe đến Vương Tử nói lời này, thật sự là làm cho hân há giận, nhìn biểu tình vừa rồi của yêu tinh chết tiết trong nháy mắt sùng sốt, thật sự là thư thái, thật sự là vui vẻ a?

"Ha ha ~ nếu tiểu Tử Tử không thích, Thiên Công, không nói là được." Mộ Thiên Công chỉ dừng một chút, rất nhanh cười không để ý lắm nói, trên thực tế, từ nhỏ đến lớn, trường bối hân cùng vài huynh đệ đám người Lý Chiến đều ngăn cản hân tự xưng như vậy, nhưng hân lười sửa miệng, hoặc là căn bản không muốn thôi, chỉ là, nếu người nọ là Vương Tử, sửa lại thì như thế nào?

Lý Chiến liếc mắt Mộ Thiên Công đang cười không thêm đề ý một cái, tiến lên ngồi xuống, vẫn không nói gì.

"Yêu tinh chết tiết thực sự sửa lại?" Vệ Tử Sở cũng đi lên kinh ngạc nhìn Mộ Thiên Công.

"Tiểu Sở Sở, người đang nghi ngờ danh dự Thiên Công ta sao?"

"Ngạch... Vậy cũng không thể gọi là tiểu Sở Sở?" Trên người Vệ Tử Sở run rẩy nổi da gà, vì cái gì không xưng "người ta", hân vẫn cảm thấy ác hàn, yêu tinh chết tiết này, rõ ràng là con độc xà, cần gì giả trang ngây thơ như vậy!

"Ha ha ~không, có, khá, năng ~" Thanh âm Mộ Thiên Công kêu gọi gần từng chữ một nói.

"...Vương Tử điện hạ, mau làm cho hân xưng hô với người khác bình thường lại a!" Vệ Tử Sở chuyển hướng Vương Tử yêu cầu, thực hiện nhiên yêu tinh chết tiết này nghe lời Vương Tử điện hạ nói a.

"Tiểu Tử Tử dễ nghe như vậy, như thế nào có thể đổi?" Phượng mâu Mộ Thiên Công tà liếc, hơi có như không hiểu hỏi.

"Yêu tinh chết tiết, người cầm miệng! Vương Tử điện hạ mau kêu hân sửa lại được không a?" Vệ Tử Sở cẩn thận túm túm ống tay áo Vương Tử, lại thấy Vương Tử cầm hoa quế tô trên bàn lên ăn, thấy hân như vậy cũng đẩy một đĩa hoa quế tô tới trước mặt hân.

"Ha ha..." Vệ Tử Khiêm cùng Mộ Thiên Công nhin không được cười ra tiếng, Vương Tử, thực sự coi Vệ Tử Sở là tiểu hài tử sao? Luôn dùng phương

thức ngây thơ như vậy trấn an hẳn...

Khoé miệng Vệ Tử Sở không nhịn được run rẩy hai cái, tay cứng ngắc buông ống áo Vương Tử ra, máy móc cầm một khối hoa quế tồ bỏ vào trong miệng, vô ý thức nhai nhai nuốt xuống, tại sao lại thế này?

Vì sao, vì sao Vương Tử luôn cho rằng hẳn là hài tử đang nháo... Hẳn rõ ràng ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, tiêu sái anh tuấn, tuấn mỹ vô trù, khí vũ hiên ngang, uy phong lẫm liệt... Nam nhi đường đường chính chính a!

Gặp Vệ Tử Sở ngoan ngoãn không nói, Vương Tử vừa lòng tiếp tục ăn điểm tâm, kỳ thật Mộ Thiên Công xưng hô như thế nào đối với nàng mà nói đều không có gì khác nhau, chỉ là nàng không muốn mỗi lần nhìn đến Vệ Tử Sở đều bởi vì một câu "người ta" đều giờ tay giới chân nửa ngày, nàng còn phải đi trấn an hẳn.

"Ngô, đây là Tử Khiêm làm đi?" Vương Tử đột nhiên nghĩ đến người thân bí ngày hôm qua, đem tờ giấy kia lấy ra cho Vệ Tử Khiêm nhìn xem.

"Đúng vậy a, hoa quế trong viện đúng thời điểm nở rộ, ta lấy một ít điểm tâm đặt trong phòng bếp, chỉ là sau lại không thấy." Vệ Tử Khiêm nói, có chút kỳ quái, chẳng lẽ người hầu trong phủ chưa từng thấy qua nên cầm ném đi?

"Ha hã~ là tiểu Tử Tử nửa đêm ăn vụng sao?" Mộ Thiên Công nói giỡn.

"Không phải." Vương Tử đứng đắn trả lời, nhìn tờ giấy trong tay nói tiếp: "Đúng là có người khác trộm."

"Nga?" Lời kia vừa thốt ra thành công khiến cho mấy người chú ý, ngay cả Vệ Tử Sở vẫn đắm chìm trong đả kích bị coi là tiểu hài tử mà đối đãi cũng nhìn qua.

"Có người tiến vào Tây Môn phủ trộm đồ vật? Mà thứ trộm đi là hoa quế tồ sao?" Vệ Tử Khiêm nghi ngờ hỏi, hiện tại bọn họ cũng biết, Tây Môn phủ này căn bản là kim tự chiều bài, phóng nhân toàn bộ Tề Hằng đại lục không có bao nhiêu người dám ở trên địa bàn có dấu hiệu Tây Môn phủ động thủ, huống hồ có người vào phủ, bốn người bọn họ một chút phát hiện đều không có?

(Kim tự chiều bài:Biển hiệu được viết bằng vàng, đại diện cho việc được nhiều người biết đến, nổi tiếng gần xa.)

"Ngô, tu vì người nọ cao hơn ta rất nhiều." Vương Tử dừng một chút bổ sung nói.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 70: Tinh Thần Châu

"Đã giao thủ?" Nghe Vương Tử nói như vậy, Lý Chiến tức khắc hỏi.

"Không, chỉ đuổi theo, tốc độ của hẳn quá nhanh." Vương Tử nói.

"Cao thủ kết đan kỳ sao?" Vệ Tử Sở đi lên hỏi.

"Ngô...Nguyên anh kỳ, có lẽ rất cao." Vương Tử suy nghĩ một chút nói.

"Cái gì? Nguyên anh kỳ?" Vệ Tử Sở kinh ngạc hô lên.

"Ha hã, nếu chỉ là trộm vài thứ, Tây Môn phủ phủ khả địch quốc, chúng ta lo lắng cái gì?" Lại nghe Mộ Thiên Công không để ý lắm cười nói.

"Thiên Công nói đúng, vị tiền bối kia nếu không quấy nhiễu người bên trong phủ, mà chỉ trộm chút đồ vật râu ria, tất nhiên người này không phải muốn gây chuyện." Vệ Tử Khiêm cũng nói.

"Cũng đúng, lại nói tiếp, cao thủ nguyên anh kỳ trộm đồ vật này nọ, tới vô ảnh đi vô tung, thật sự là rất soái a!" Vệ Tử Sở ném một khối hoa quế tồ vào miệng, cảm khái nói.

"Ta đi phòng bếp nhìn xem, cơm trưa sắp xong rồi, các người đừng ăn quá nhiều." Vệ Tử Khiêm đứng lên nói.

"Ân." Vương Tử vươn tay lại rút trở về, ở thời điểm ba bữa chính trong ngày, Vệ Tử Khiêm nhất định vô cùng quy củ.

"Vương Tử điện hạ, buổi chiều bồi ta luyện kiếm đi!" Vệ Tử Sở nói, thật lâu không tìm Vương Tử điện hạ luận bàn, tuy rằng mỗi lần đều thua, nhưng thực đã nghiền a.

"Được." Vương Tử đáp ứng nói.

Hai ngày sau Vương Tử đều bồi Vệ Tử Sở luyện kiếm, ngày lục đại môn phái tổng tuyển cử dần dần tới gần, Đông Phương Dã cùng Tây Môn Lưu Vân cũng không có tiếp tục xuất hiện, nhưng quản gia trong Tây Môn lại thực ân cần, không dám chậm trễ mấy người, không khí náo nhiệt ở Lăng Tiêu quận cũng không chút ảnh hưởng đến mấy người trong Tây Môn phủ.

Tối hôm đó, cơm chiều qua đi, mấy người đều tự động ngồi dưới tàng cây hoa quế, chỉ có Vệ Tử Sở nhắc nhảm chán mãi, mấy người còn lại đều không nói gì.

Mà Vương Tử, trong lòng lại nghĩ đến một việc khác, trong bốn người chỉ có Lý Chiến là trúc cơ, ba người còn lại đều là luyện khí kỳ đỉnh, đều nói trúc cơ là đường danh giới thứ nhất trên con đường tu chân, trình độ quan trọng có thể thấy được rõ ràng, nàng không trải qua danh giới trúc cơ này, Lý Chiến cũng ở dưới sự trợ giúp của truyền thừa trực tiếp tới trúc cơ, trúc cơ phải hao phí linh khí thiên địa thật lớn, nàng đã gặp qua trận truyền thừa, linh khí cực kỳ khổng lồ, ba người Vệ Tử Khiêm không tới trúc cơ, khẳng định không có trận truyền thừa.

Xích linh của nàng tuy là địa phương tuyệt hảo, nàng cũng đã thử qua, không thể mang vật còn sống đi vào, trừ phi nàng khế ước, linh thạch? Số lượng linh thạch căn bản không đủ cho ba người đạt tới trúc cơ, còn có cái gọi là trúc cơ đan...

"Các ngươi có trúc cơ đan sao?" Vương Tử đột nhiên mở miệng hỏi, Vệ gia lão tổ không có khả năng không nghĩ đến chuyện này.

"Có." Vệ Tử Khiêm nói.

"Ân." Vương Tử gật đầu, trúc cơ đan cực kỳ trân quý, nàng còn nghĩ nếu không có, có lẽ nên tìm Tây Môn Lưu Vân hỗ trợ.

"Ha ha ~~~tiểu Tử Tử đang lo lắng cho chúng ta chưa tới trúc cơ sao?" Mộ Thiên Công cười hỏi.

"Ân." Đã thấy Vương Tử gật đầu.

"Ha ha, tiểu Tử Tử không cần lo lắng, truyền thừa Vệ gia, không giống nhau nga ~~~" gặp Vương Tử gật đầu, Mộ Thiên Công ngồi thẳng có chút thần bí cười nói.

"Vương Tử điện hạ, lão tổ nói qua việc tiến tới trúc cơ sẽ nước chảy thành sông, bảo vài người chúng ta không cần cố ý chuẩn bị." Vệ Tử Sở bổ sung nói, tay chống cằm nhìn về phía Vương Tử, góc mặt nghiêng dưới ánh trăng càng thêm thần bí, vô luận xem qua bao nhiêu lần cũng đều làm cho người ta kinh tâm động phách, hắn còn nhớ rõ thời điểm lúc mới bắt đầu ở trước mặt Vương Tử, hắn căn bản không dám nói nhiều lời, tổng cảm thấy nói cái gì cũng sẽ quấy rầy đến sự yên lặng kia.

Chỉ là không biết từ khi nào, hắn đã không còn quá nhiều kiêng kỵ khi ở trước mặt Vương Tử nói đến các loại đề tài vui đùa? Lại từ khi nào thì bắt đầu, hắn cũng học được từ trong cặp mắt màu kia nhận ra cảm xúc của nàng?

Có đôi khi hắn cảm thấy kỳ thật Vương Tử điện hạ cùng Lý Chiến tương đồng, rõ ràng nhìn qua giống khối băng lạnh lẽo, nhưng thời gian lâu, người sẽ phát hiện, trong tâm khối băng kia chôn sâu sự chân thành...

Nước chảy thành sông? Hiện tại tu vi ba người Vệ Tử Khiêm đã có thể chuẩn bị đến trúc cơ, nếu có thứ giống không gian xích linh phụ trợ, tất nhiên có thể rất nhanh tiến đến trúc cơ.

Đã thấy cổ tay Vương Tử vừa động, một chuỗi hạt châu màu trắng trơn bóng trong suốt xuất hiện trong tay, thiếu chút nữa đã quên còn có bảo vật này.

"Đây là cái gì? Vương Tử điện hạ thực yêu thích sao?" Vệ Tử Sở đi lên nhìn nhìn hỏi, bất quá là châu báu bình thường a, nếu sớm biết Vương Tử điện hạ yêu thích, hắn đã kêu yêu tinh chết tiệt dọn một cửa hàng châu báu mang đến đây.

"Tiểu Sở Sở, đây cũng không phải là châu báu bình thường nga ~~~" Mộ Thiên Công nhìn thoáng qua nói, tuy rằng không biết đây là cái gì...dùng để làm gì, nhưng chỉ nhìn màu sắc, cũng nhận thấy đây không phải ngọc trai trên trên địa cầu có thể chế tạo được.

"Nga? Chẳng lẽ là bảo vật gì?" Lại thấy Vương Tử lặp lại quan sát chuỗi hạt trong tay, một viên lại một viên xoay chuyển trong tay, mặc màu Vương Tử sâu thẳm đều nhìn thật chăm chú, thời điểm chuyển tới một hạt châu, trong tay Vương Tử dùng sức, trong khoảnh khắc bóp nát một viên, bột phấn nhỏ vụn từ đầu ngón tay chảy xuống.

"A?" Vệ Tử Sở tò mò nhìn, nhưng không quấy rầy Vương Tử.

Chuỗi hạt tiếp tục xoay tròn trong tay, chỉ thấy Vương Tử lại bóp nát mấy hạt, thẳng đến khi chuỗi hạt nguyên bản đầy đủ chỉ còn sót lại tám viên, Vương Tử mới dùng tay, đem hạt châu đặt trong tay quan sát.

Nàng rõ ràng cảm giác được phong ấn, vì cái gì tìm không thấy biện pháp giải trừ phong ấn? Cần phải có kỳ ngộ sao? Trong lòng Vương Tử nhanh chóng suy nghĩ.

Trong đình viện dần dần sáng ngời, tầng mây nguyên bản ở phía chân trời tản ra, một chút ánh trắng lộ ra sau tầng mây, ánh trắng sáng tỏ dần hiện rõ trên không trung.

Vương Tử như có điều suy nghĩ ngẩng đầu nhìn ánh trắng lộ ra, đứng dậy đi dưới tàng cây hoa quế, ánh trắng màu ngân bạch nhất thời xuyên qua kẽ lá chiếu rọi lên người Vương Tử, Vương Tử chỉ chuyên chú nhìn tám hạt châu còn sót lại, đợi cho một vòng trăng tròn hoàn chỉnh rủ xuống chân trời,

Vương Tử đột nhiên đem hạt châu đang cầm trong tay ném lên không trung, hai tay nhanh chóng bấm quyết niệm thần chú đánh vào hạt châu, liên tục vài lần liền thấy hạt châu nguyên bản bình thường không có gì lạ đột nhiên quang mang đại thịnh!

Tám hạt châu ở trên không trung bay nhanh xoay tròn, sương mù màu xanh ở phía trên hạt châu ngưng tụ lại, dần dần ẩn vào hạt châu, đúng là nguyệt hoa Khí!

Thiên tinh sinh thái dương khí, nguyệt hoa sinh thái âm khí, hai khí giao hòa, sinh vạn vật. Linh khí âm dương dung hợp biến thành khí, mà thái dương khí cùng nguyệt hoa khí chính là thứ mà người tu luyện ắt không thể thiếu, nên tu sĩ đều có suy nghĩ giống nhau, luôn chọn thời gian trăng ra hoặc là lúc sáng sớm.

Hôm nay vừa vặn là ngày trăng tròn, là thời điểm giữa tháng trong một tháng có nguyệt hoa khí nồng đậm nhất, chỉ thấy vô số nguyệt hoa khí như bị cái gì hấp dẫn, chen chúc hướng tới, dần dần hình thành lốc xoáy lớn như hai ngón tay!

Tám hạt châu quang mang càng thêm đại thịnh, toàn bộ đình viện bởi vậy một mảnh sáng rõ, giằng co ước chừng hơn một khắc, nguyệt hoa khí kia hình thành lốc xoáy mới dần dần biến mất không thấy, mà hào quang trên tám hạt châu rút đi, từ trên không trung hạ xuống. Vương Tử đưa tay tiếp được.

Trong đình viện khôi phục thanh lãnh, Vương Tử nhìn hạt châu trong tay, màu sắc càng thêm óng nhuận, mơ hồ có thể thấy được quang hoa lưu chuyển trong đó.

"Wow! Thật đúng là bảo vật a! Có thể chứa đựng nguyệt hoa khí!" Vệ Tử Sở kinh ngạc hơn nửa ngày rốt cục có thể nói chuyện, tiếp theo đột nhiên nghĩ đến cái gì đó hồ hồ:"Có thể cung cấp cho người hấp thu hay không? Nếu có thể, đây chẳng phải là biện pháp tuyệt hảo sao?"

Đúng vậy, tốc độ cơ thể người hấp thu hữu hạn, hơn nữa thân thể phải loại bỏ những thứ tạp chất khác đến khi sàng lọc chọn ra nguyệt hoa khí tinh thuần nhất, mà hạt châu kia rõ ràng chứa đựng nguyệt hoa khí tinh khiết a, nếu có thể trực tiếp cung cấp cho cơ thể hấp thu... Vệ Tử Sở nuốt nước miếng, hình ảnh kia thật sự quá tốt khiến hắn không dám suy nghĩ...

"Thử xem." Vương Tử gỡ một hạt châu xuống ném cho Vệ Tử Sở, Vệ Tử Sở cuống quýt tiếp được, đây chính là bảo bối, không thể quăng rơi a...

Trong tay Vệ Tử Sở nắm chặt hạt châu, nhắm mắt lại điều động kinh mạch vận chuyển, nhất thời một cỗ nguyệt hoa khí mênh mông dũng mãnh tràn vào, Vệ Tử Sở dẫn đường nguyệt hoa khí vòng quanh kinh mạch vận hành một vòng sau đó đưa về luân hải, mở mắt ra nói:"Thật sự có thể a, hạt châu này lấy từ nơi nào vậy?"

"Ngô, nhặt được."

"Cái gì? Nhặt được?"

"Đúng vậy." Vương Tử gật gù đầu, thật sự là nhặt được a, một lần nữa trở lại ngồi dưới tàng cây hoa quế.

"Thứ này cũng có thể nhặt được sao? Vương Tử điện hạ lần sau xuất môn mang theo ta được không, ta cũng đi theo nhặt bảo bối a!"

Vương Tử không để ý tới hắn, đem hạt châu cầm trong tay phân biệt cho mỗi người Vệ Tử Khiêm, Lý Chiến cùng Mộ Thiên Công một viên.

"Ha ha, tiểu Tử Tử, lễ vật này, Thiên Công thực yêu thích ~~~" chỉ thấy Mộ Thiên Công cầm hạt châu óng nhuận trong tay cười nói, trong tay trống rỗng xuất hiện một sợi tơ hồng, đem hạt châu xâu vào đeo lên cổ.

"Ha ha, ta cũng thực thích." Chỉ nghe Vệ Tử Khiêm cười nói, cũng cầm một sợi tơ trắng xâu qua hạt châu mang trên cổ.

Vệ Tử Sở thấy hai người bọn hắn làm như vậy, cũng đi theo mang ở trên cổ, đảo mắt kinh ngạc nhìn Lý Chiến, thấy Lý Chiến trong hai tám năm qua không bao giờ đeo vật phẩm trang sức lên cổ, giờ cũng mang trên cổ, đây là kiện vật phẩm trang sức đầu tiên a! Vệ Tử Sở yên lặng trấn an trái tim nhỏ của chính mình, lực ảnh hưởng của Vương Tử điện hạ, vĩnh viễn không thể nói ra lời được a...

"Người nào hồ đồ như vậy, thế nhưng có thể đem bảo bối như vậy đánh mất, tiện nghi vài huynh đệ chúng ta..." Vệ Tử Sở vuốt hạt châu trên cổ nói.

"Hạt châu này tên là tinh thần châu, chính là ngọc trai dưới biển sâu ba ngàn năm dựng dưỡng mà thành, tập trung tinh hoa nhật nguyệt, tụ linh khí, châu thành trai thệ, là công phẩm của hoàng tộc Nhân Ngư, cư nhiên bị tiểu oa nhi này nhặt được tám hạt, chắc chắn... Vận khí tốt đến mức gia ta đều hâm mộ a!" Chỉ nghe thanh âm đột ngột ở trên đỉnh đầu mấy người vang lên, mấy người nháy mắt lác mình thối lui, đề phòng nhìn phương hướng thanh âm truyền đến.

"Khẩn trương cái gì? Gia ta thích ăn mỹ thực lại không thích ăn thịt người, thả lỏng một chút được không?" Thanh âm kia mang theo điểm nghịch ngợm vang lên, tiếp theo "bá" một tiếng, một người mặc đạo bào lông léo bắt chéo chân ngồi trên bàn đá, giống như chủ nhân bùng một đĩa điểm tâm lên ăn.

"Người chính là người trộm hoa quế tô ngày đó." Vương Tử tĩnh lặng nhìn một lát, khẳng định nói đến.

"Nga? Tiểu oa nhi như thế nào lại nhớ rõ như vậy? Ngày đó người cách gia trăm thước vẫn chưa từng tiếp cận được a, như thế nào khẳng định như vậy?" Chỉ thấy người nọ rất có hứng thú hỏi.

"Không khẳng định." Lại nghe Vương Tử nói.

"Cái gì?" Người nọ sững sốt, có ý tứ gì a?

"Ý tứ Vương Tử điện hạ nhà ta là, nàng đang thử ngươi, không phải ngươi tự mình định chiều sao?" Vệ Tử Sở phiên dịch nói, cũng không có cảnh giác gì.

"...Ha ha ha ha, vài tiểu oa nhi các ngươi cũng không tài a, có điểm ý tứ! So với mấy người chỉ biết một ngụm tiền bối kia thuận mắt hơn!" Người nọ chợt sững sốt, theo sau cười lớn nói.

"Gia ta ngày khác lại đến, đi đây!" Thân hình người nọ đột nhiên chợt lóe, nháy mắt không thấy bóng dáng, mấy đĩa điểm tâm trên bàn cũng biến mất không thấy.

"...Thật sự chỉ đến ăn thôi sao?" Vệ Tử Sở thả lỏng thân thể, có chút không biết nói gì hỏi.

"Nhìn dáng vẻ chính là như vậy." Vệ Tử Khiêm nói.

Vương Tử không nói gì, Mộ Thiên Công giống như không thèm để ý cười cười, mà ung mâu Lý Chiến lại thẳng tắp nhìn chăm chăm phương hướng người nọ biến mất, như có điều suy nghĩ.

...

Ngày hôm sau, bữa sáng qua đi mấy người cùng ra phủ, ngoài cửa là xe ngựa quân gia đã chuẩn bị tốt.

Một đường đi tới trung tâm Lăng Tiêu quận, nơi đây là một khoảng sân có tỉ lệ ước chừng bằng sáu mươi sân bóng rổ, tuyển cử trong Lăng Tiêu quận đều chọn ở nơi này, cũng chính là lục đại môn phái tổng tuyển cử lần này.

Hôm nay là ngày báo danh ngày, hiện tại mới là buổi sáng, ở cửa đã biến người tập nập, địa điểm lục đại môn phái báo danh vừa dựng tốt, còn chưa bắt đầu.

"Nhiều người như vậy, chúng ta phải xếp hàng tới khi nào?" Vệ Tử Sở theo cửa sổ xe nhìn lại, nhiều người như vậy ít nhất cũng có mấy chục vạn a!

Vệ Tử Khiêm phân phó xa phu đem xe ngựa đỗ ở một chỗ ít người. Mọi người chung quanh gặp trên xe ngựa có chữ "Tây Môn", đều tự giác bảo trì khoảng cách, đều đoán người ngồi bên trong xe ngựa có phải Tây Môn thiếu chủ hay không?

"Nghe nói Thiếu chủ Cửu Châu Thương Minh-Tây Môn Lưu Văn cũng sẽ báo danh tổng tuyển cử lần này a!" Trong đám người có người nói.

"Không chỉ có như thế, Tây Môn Lưu Văn là hảo hữu của Đông Phương Dã ngươi biết không? Thiếu chủ dong binh đoàn Đào Phong, cũng muốn tham gia!"

"Cái gì? Dã Lang cũng muốn tham gia? Vậy tiểu đội Đào Phong của hắn? Phải giải tán sao?"

"Cái này không thể nói rõ ràng, nhưng không đến mức như vậy đi, tiểu đội Đào Phong là một tay Dã Lang huấn luyện thành lập, làm sao có thể dễ dàng giải tán!"

"Nghe nói... Thu Ly công tử cũng ở Lăng Tiêu quận a!" Lúc này một nữ tử hưng phấn nói.

"Đúng vậy...Đúng vậy a, ngày đó có người còn thấy hắn ! Cùng Tây Môn thiếu chủ xuất hiện ở Cửu Châu khách điểm, thực hận chính mình ngày đó vì cái gì không ở đây!" Lại nghe một nữ tử hối hận nói.

"Đấy chính là người trong truyền thuyết phong hoa tuyệt đại sao?"

"Sao có thể giả được, ngày đó người gặp qua Thu Ly công tử, đến nay đều không buồn ăn uống, thậm chí tương tư điên cuồng..."

"Truyền thuyết Thu Ly công tử có được đáng vẻ kinh thế, dao tri vô nhị, tử phủ vô song, ta cũng không tin hắn có được dung mạo nhiếp hồn đoạt phách như vậy."

"Aiz, nữ tử có suy giống ngươi không phải ít, nếu thật sự không tin, nhiều nữ tử nguyện uống nước Hoàng Tuyền như vậy nên tính như thế nào?"

"..." Nàng kia vô pháp phản bác, lại đột nhiên đại trợn tròn mắt nhìn chăm chăm phía trước, trong ánh mắt toát ra si mê, chỉ nghe nàng lầm bầm nói: "Ta nghĩ, có chút người trời sinh ra chính là nhiếp tâm phách người khác, vừa thấy, cuộc đời này liền chỉ vương bạn một người duy nhất..."

"Ngươi nói cái gì?" Nữ tử bên cạnh thấy phản ứng kỳ quái của nàng, theo tầm mắt của nàng nhìn lại, liền gặp một người từ trên xe ngựa của Tây Môn phủ đi xuống, người nọ mặc một thân âu phục màu đỏ sậm, thân hình thon dài, mỗi móng gọi lên, phượng mâu dài nhỏ đang nhìn một người đi xuống từ xe ngựa.

"Nhìn thấy Thu Ly mặc hồng y, nguyện uống nước Hoàng Tuyền, từ đây quyết hồng trần si oán...Đó là Thu Ly công tử sao?" Nàng kia cũng ngây ngốc, thi thảo nói, trong mắt chỉ còn lại tươi cười yêu đã, thế gian có thể đem hồng y mặc đến phong hoa tuyệt đại như thế, trừ bỏ Bắc Thu Ly còn có người khác sao?

Mà bên kia, Mộ Thiên Công không biết từ khi nào đã đánh cắp vô số tâm can nữ tử lại hoàn toàn không biết.

"Chắc chắc..." Sau khi Vệ Tử Sở xuống dưới lác đầu thờ dài, vừa rồi nhằm chán, buông thần thức ra vừa vặn nghe được chung quanh nói chuyện, đương nhiên cũng chỉ một màn Mộ Thiên Công bắt tri bất giác giết không ít thiếu nữ, bộ dáng yêu tinh chết tiệt không phải chỉ dễ nhìn hơn một chút sao, làm gì đến nỗi khoa trương như vậy?

Nhìn Vương Tử điện hạ nhà hấn một cái, cho dù yêu tinh chết tiệt suốt ngày phóng điện, cũng lười liếc mắt nhìn hấn một cái, hừ hừ, vẫn là Vương Tử điện hạ bình thường!

"Mấy vị công tử bên này, thỉnh, Tây Môn thiếu chủ đặt nhả gian trên lầu." Lúc này, một gã sai vặt đi ra chấp tay thỉnh nói.

Nguyên lai là Tây Môn Lưu Vân đã sớm phái người thủ tại chỗ này, xe ngựa bọn họ vừa đến liền tới xuống mời.

Mấy người đi theo gã sai vặt, đi vào trà lâu cách đó không xa, một chỗ cửa sổ sát nhả gian lầu hai, tầm mắt dễ nhìn, có thể thu hết sự tình bên dưới vào đáy mắt.

"Mấy vị công tử mời ngồi, Tây Môn thiếu chủ có việc trì hoãn, đợi một chút sẽ đến, mấy vị công tử có việc cứ sai bảo tiểu nhân." Gã sai vặt kia nói xong, liền lui ra.

"Chắc chắc... Ở đây có bao nhiêu người a, thật sự muốn đầu trên võ đài, đầu từng trận?" Vệ Tử Sở nhìn đám người bên ngoài không ngừng bắt đầu khởi động, có thể thấy được các loại xe ngựa màu sắc xa hoa.

Lúc này một chiếc xe ngựa đứng dưới trà lâu, gã sai vặt chạy lên nghênh đón, đầu tiên là vài nữ tử cầm kiếm xuống dưới, sau đó thấy một đạo bóng dáng màu vàng nhạt đi xuống, rất không kiên nhẫn nhìn thoáng qua đám người vây xem, quay đầu nhìn một nữ tử khác đang từ bên trong xe ngựa đi ra nói: "Biểu tỷ nhanh lên một chút, bị những người này nhìn chằm chằm thực đáng ghét!"

"Ha hã, chuyện này thuyết minh Tô Tô biểu muội nhà chúng ta trưởng thành, cũng sẽ có nam tử ái mộ." Chỉ nghe nàng kia cười nói, lúc này mới nhìn thấy rõ, bộ dạng vô cùng dễ nhìn, da như bạch ngọc, quần áo tố y hồng nhạt, thướt tha yêu kiều, nhất thời hấp dẫn không ít tầm mắt nam tử đi ngang qua.

"Hừ, biểu tỷ chỉ biết giễu cợt ta, ta cũng không hiếm lạ bọn họ, ta chỉ thích..." Nàng kia chưa nói hết câu đột nhiên ngưng trên miệng.

"Hả? Tô Tô nhà chúng ta có người trong lòng? Có thật không?" Nữ tử phân y truy vấn.

"Ai nha, biểu tỷ mau vào đi thôi, nhiều người ở đây thực đáng ghét!" Nàng kia dậm chân dẫn đầu vào trà lâu.

"Ha hã, vào đi thôi." Phân y nữ tử kia cười cười hướng đến vài nữ tử phía sau phân phó.

"Hừ, như thế nào là Tư Đồ Tô Tô!" Tâm tình Vệ Tử Sở vốn thật tốt nhất thời bị hất một chậu nước lạnh, khó chịu nói.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 71: Trà Lâu Tiểu Tự

"Chỉ là một tiểu nữ hài mà thôi, tiểu Sở Sở cũng chán ghét như vậy sao?" Mộ Thiên Công cười nói.

"Tiểu nữ hài cái gì a! Tiểu nữ hài có hung tàn như vậy sao? Hơn nữa, dám nói năng lỗ mãng với Vương Tử điện hạ, thù này tiểu gia ta ghi tạc trong lòng!...Aiz aiz? Ca ca, biểu tình của ngươi là gì a? Ta lại chưa nói muốn xông lên đánh nàng? Làm gì phải mang bộ dáng "không muốn ta gây chuyện"?"

"Ngươi biết là tốt rồi." Vệ Tử Khiêm nói.

"Ta là loại người không biết đúng mực sao? Ca ca, ngươi còn nhìn ta như vậy làm gì?" Ánh mắt Vệ Tử Sở trừng lớn, bị Vương Tử điện hạ coi là tiểu hài tử đã đủ ghen ghét, từ khi tới Tu Chân giới, ca ca nhà hấn cũng nhìn hấn như vậy, giống như hấn không cần thận một chút liền gặp rắc rối vậy!

"Chúng ta rất nhanh sẽ rời đi nơi này, không cần sinh thêm nhiều sự tình." Vệ Tử Khiêm lại không để ý tới Vệ Tử Sở ủy khuất lên án, nghiêm túc nói.

"... Được rồi, ta đã biết." Vệ Tử Sở cúi đầu xuống đáp ứng nói.

"Ngô, Tử Khiêm." Lúc này Vương Tử kêu, cổ tay vừa lật liền hiện lên hai trư vật giới.

"Đây là cái gì?" Vệ Tử Khiêm tiếp nhận, thần thức dò xét một phen, kinh ngạc nhìn Vương Tử nói: "Nhiều như vậy?"

"Cái gì, cái gì? Wow! Chỗ này cũng quá nhiều, đủ cho ta ăn mấy đời!" Vệ Tử Sở tò mò, cũng cầm một cái xem xét, thấy trong một trư vật giới lớn

khoảng năm mươi thước vuông tràn đầy các loại hoa quả, nga...không, linh quả.

"Mấy thứ này vẫn nên giao cho Thiên Công xử lý đi." Vệ Tử Khiêm nhìn Vương Tử nói, Hoa Hạ Mộ thị-Đế quốc thương nghiệp là do một tay Mộ Thiên Công sáng lập, chuyện này giao cho Mộ Thiên Công xử lý là thích hợp nhất.

"Ân." Vương Tử gật đầu, không ý kiến.

Mộ Thiên Công tiếp nhận hai trữ vật xem xét, hỏi: "Tiểu Tử Tử muốn đổi thành linh thạch?"

"Không phải, quá nhiều." Vương Tử nói.

"Quá nhiều? Bộ đáng linh quả này rất dễ tiêu thụ a, Vương Tử điện hạ bởi vì thấy nó quá chiếm diện tích mới chịu bán?" Vệ Tử Sở hỏi.

"Đúng vậy." Vương Tử gật đầu.

"Chu kỳ sinh trưởng là bao lâu?" Mộ Thiên Công hỏi.

"Ngô...Một ngày." Vương Tử nói, ngoại giới một ngày trong xích linh chính là một năm, kỳ thật một ngày sinh trưởng tam quý, nàng cũng không nhắc đến.

"Một ngày? !" Vệ Tử Sở kinh ngạc hô, đây là tốc độ gì a! Dùng nước thánh của Quan Âm tưới sao?

"Ha hả, nếu như vậy, chúng ta không cùng Tây Môn Lưu Vân làm giao dịch nữa, tiểu Tử Tử về sau đem tất cả linh quả giao cho Thiên Công là tốt rồi." Phụng mẫu Mộ Thiên Công hít lại, cười nói.

"Linh quả của Vương Tử có rất nhiều chủng loại, cơ hồ bao gồm toàn bộ các chủng loại ở Hoa Hạ, đích xác không nên đưa quá nhanh đến thị trường Tu Chân giới xa lạ này, chỉ là mấy ngày trước Vương Tử đã đáp ứng giao dịch quả táo với Tây Môn Lưu Vân, vẫn đem táo giao cho hắn đi." Vệ Tử Khiêm nói.

"Có thể, bất quá thứ Tây Môn Lưu Vân muốn cũng không phải là quả táo, cho dù tiểu Tử Tử có nhiều hơn nữa, cũng là của tiểu Tử Tử, hắn muốn biết chính là phương pháp gieo trồng cây táo, chẳng qua, hắn chỉ có thể suy nghĩ thôi a? Ha hả" Mộ Thiên Công cười nói, câu cuối cùng là nói riêng với Vương Tử.

"

Ân." Vương Tử gật đầu, đây vốn là hoa quả bình thường, đều không phải là linh loại, mấu chốt là do xích linh.

"Có nghĩa là, linh quả biến dị này chỉ có Vương Tử điện hạ mới có thể lấy ra?" Vệ Tử Sở lúc này mới hiểu được.

"Uh, có thể phân loại ra trước khi Tây Môn Lưu Vân đến, lần này cứ lo liệu trước, Cửu Châu Thương Minh lớn như vậy, sẽ không chấp nhất một chút linh quả này." Vệ Tử Khiêm nói.

"Ha hả, đó là hắn còn không biết, lợi nhuận chỗ này đến tột cùng lớn bao nhiêu..." Khoé miệng Mộ Thiên Công cười càng lớn, phụng mẫu dài nhỏ neo lại, che lại quang hoa hiện lên trong đó.

Vệ Tử Sở xoa xoa cánh tay đột nhiên nổi da gà lên, đều do từ yêu tinh kia, cười yêu nghiệt như vậy làm gì a? Bất quá, nhớ rõ thời điểm trước kia mỗi khi hắn cười như vậy, thế cục kinh tế ngày hôm sau của Hoa Hạ nhất định sẽ có một trận rung chuyển không nhỏ...

"A? Đây là trời muốn mưa sao?" Vệ Tử Sở chán đến chết nhìn mọi người đi đến, còn chưa đến chín giờ, không trung dần dần âm trầm xuống.

"Nhìn đáng vẻ thì hắn là như thế." Vệ Tử Khiêm nói.

"Vội nhanh hạ xuống đi, để cho tiểu gia ta chứng kiến mưa ở Tu Chân giới có bộ dáng gì a?"

"Ha hả, thật muốn nói không giống nhau, có lẽ là nhiều hơn đi, trên địa cầu 70% đều là nước, mà nơi này nước lại chiếm 90%." Vệ Tử Khiêm ôn hòa cười nói.

"Nga nga, ta nhớ ra rồi, Tu Chân giới nếu không mưa, hoặc là mưa thì chính là một tháng a! Chẳng lẽ lục đại môn phái tông tuyến cử phải cử hành dưới mưa?"

Khi nói chuyện trời đã càng ngày càng trầm, bất quá một lát tí tách tí tách mưa nhỏ từ trên trời giáng xuống, kiến trúc trong Lăng Tiêu quận cùng kiến trúc Hoa Hạ cổ đại không sai biệt lắm, nơi nơi chìm trong màn mưa, có một phen tư vị khác lạ.

"Ồi chào? Ta lại quên mất, pháp thuật thật sự là một thứ thần kỳ..." Vệ Tử Sở ghé vào bên cạnh, nhìn một nhóm người đi đường, trên đỉnh đầu đều có lá chắn năng lượng bảo hộ, một pháp thuật nho nhỏ, trời mưa căn bản không phải chuyện lớn.

Đúng lúc này, cửa nhà gian đột nhiên mở ra, tay Tây Môn Lưu Vân cầm quạt giấy cùng Đông Phương Dĩ sóng vai mà đến.

Tây Môn Lư vẫn như cũ mặc một bộ trường bào bạch y, áo khoác ngoài từ sắc tằm tì, đỉnh đầu mang dây cột tóc màu bạc, bên trên khảm một viên tinh thạch từ sắc, tóc dài cao cao buộc lên, trong mắt hoa đào là khôn khéo khó nén, còn chưa nói gì, lạnh lạnh cười trước.

Đông Phương Dã thay đổi trang phục, một thân trường sam từ sắc, tóc dài bị một sợi dây cột tóc từ sắc cao cao buộc lên, dáng người so với Tây Môn Lư vẫn cường tráng hơn rất nhiều, hai tròng mắt hữu thần, cười lộ lên liền nhiều thêm vài phần ý tứ tiêu sái.

"Vài vị đợi lâu, hai người chúng ta xử lý một chút sự tình, chậm trễ các vị." Tây Môn Lư vẫn đứng lại, chấp tay khách khí nói.

"Như thế nào lại chậm trễ? Tây Môn thiếu chủ nơi chốn chu đáo, chúng ta cảm tạ còn không kịp đâu." Vệ Tử Khiêm đồng dạng chấp tay nói.

"Ha ha, mới vài ngày không gặp các ngươì liền khách khí! Mau ngồi đi, đều là bằng hữu, đừng nói mấy lời khách sáo này." Đông Phương Dã tiến lên vỗ vỗ bả vai hai người nói.

"Ha hã, cũng phải, Tử Khiêm mời ngồi, cũng thỉnh Tử Khiêm gọi thẳng tại hạ là Tây Môn, thiếu chủ gì đó là ngoại nhân kêu." Tây Môn Lư vẫn cười, cũng không khách khí trực tiếp ngồi.

"Hai ngày trước nhận một nhiệm vụ, không thể đi gặp các ngươì, gia hoả Tây Môn này không bạc đãi nhóm ngươì đi?" Đông Phương Dã nói.

"Ha hã, xem như ở nhà!" Vệ Tử Khiêm cười nói.

"Vây là tốt rồi, lần này làm nhiệm vụ, người trong tiểu đội dong binh đoàn Đào Phong luôn luôn hỏi tình huống vài người các ngươì, nhất là Vương Tử a, nếu đề cho bọn họ biết các ngươì trôi qua có một chút không tốt, đám nhãi ranh kia thế nào cũng làm loạn lên a!" Đông Phương Dã nói, sau lại nói vài câu có điểm dờ khóc dờ cười, gần một ngày mà thôi, Vương Tử đã đem tiểu đội Đào Phong của hắn thu mua a.

"Àn?" Vương Tử bị điểm danh, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Đông Phương Dã.

"...Khụ khụ, ta thật ra đã quên, bọn họ có đại biểu đến đây." Đông Phương Dã sững sốt, trong đầu trống rỗng, che miệng ho nhẹ một tiếng, dời đi đề tài, tim cũng đập rối loạn mấy nhịp, thế gian này, lại có ánh mắt mê người như vậy...

Tây Môn Lư vẫn ở một bên cúi đầu uống một trà, mắt hoa đào toát ra ý cười, muốn nói đẹp, Vương Tử đích thật là xinh đẹp đến kinh tâm, cho dù là hắn, Đông Phương Dã thậm chí Bắc Thu Ly, đã gặp qua không ít nữ tử được xưng là tiên tử, lại chưa từng thấy qua người xinh đẹp như Vương Tử, dù cho trên thế gian có rất nhiều ngôn ngữ để hình dung hết sự xinh đẹp, nhưng đặt ở trên người Vương Tử đều cảm thấy quá kém.

Dung mạo bất phàm như thế, lại mang bộ dáng ít khi nói cười, bất đồng với khí chất lạnh lùng của Lý Chiến khiến cho người khó có thể tiếp cận, ngược lại như ngăn cách bên ngoài phồn hoa, thực u tĩnh...

Cùng một chỗ với bốn người Vệ Tử Khiêm, dễ dàng bị chú ý nhất trong bốn người chính là Vệ Tử Khiêm, dung mạo khí chất mỗi người mỗi vẻ, mà Vương Tử, luôn bình yên ngốc ở một bên, nhưng hắn lại dám khẳng định, một khi có người không cẩn thận đem ánh mắt dừng lại trên người Vương Tử, thì nhất định không chỉ liếc mắt một cái mà thôi...

"Vương Tử điện hạ..." Thanh âm có chút câu lệ vang lên lúc này.

"Àn? Tiểu Ngũ..." Vương Tử đảo mắt nhìn lên, đúng là Tiểu Ngũ của tiểu đội Đào Phong.

"Oa! Vương Tử điện hạ còn nhớ rõ ta a!" Tiểu Ngũ từ phía sau Đông Phương Dã vòng đến, có chút kích động nói, vừa rồi tiến vào hắn liền đứng ở cửa, vẫn cũng chưa có cơ hội xen mồm, hơn nữa hắn cũng thực lo lắng Vương Tử không nhớ rõ hắn.

"Àn." Vương Tử gật đầu, đương nhiên nhớ rõ, chỉ cần nâng gặp qua, sẽ không có chuyện không nhớ được.

"Ngà nga, ta thật vui về a! Không uổng công ta mạnh mẽ thay mặt hơn hai mươi người trong dong binh đoàn Đào Phong tiến đến gặp ngươì a, Vương Tử điện hạ!" Tiểu Ngũ cao hứng, cũng không cầu nệ như vừa rồi, khoa trương nói, hắn đáp ứng rất nhiều hiệp ước không bình đẳng với những người đó mới có thể tới a!

"Uy uy uy! Tiểu hài tử ngươì cách xa Vương Tử điện hạ nhà ta một chút!" Thanh âm Vệ Tử Sở ghét bỏ vang lên, một bàn tay vươn ra xách cổ áo Tiểu Ngũ kéo về phía sau vài bước.

"Vệ Tử Sở ngươì buông, vài ngày không gặp ngươì như thế nào vẫn khiến người ta chán ghét như vậy!" Tiểu Ngũ giẫy khỏi tay Vệ Tử Sở, ghét bỏ nói.

"Tiểu gia chính là khiến ngườì chán ghét như vậy thì thế nào!"

"Hừ, hôm nay không lãng phí thời gian gặp ngươì, ta còn có chính sự phải cùng Vương Tử điện hạ nói."

Tiểu Ngũ sửa sang lại quần áo, nói tiếp:"Vương Tử điện hạ, ngươì xem!"

Chỉ thấy hai tay Tiểu Ngũ vươn ra, trong khoảnh khắc hai bàn tay tụ tập hai luồng hơi nước, hơi nước lớn hơn, biến hình, liền biết biến thành hai con thỏ nhảy rất sống động!

"Ngô, không tồi." Vương Tử nói, ăn ngay nói thật, Tiểu Ngũ ngộ tính coi như không tồi, hắn thật sự có thể ngộ ra, tuy rằng trình độ biến ảo này căn bản

không thể dùng trong chiến đấu.

"Ha ha..." Tiểu Ngũ ngây ngô cười, hắn cũng không biết sao lại như vậy, buổi tối đầu tiên biến ảo thành công một con thỏ nhảy, trong lúc nhất thời người hắn muốn chia sẻ nhất chính là Vương Tử, hiện giờ thực sự nghe được nàng khẳng định, liền cảm thấy được so với hoàn thành một nhiệm vụ lĩnh đánh thuê cấp AA còn cao hứng hơn

Tiểu Ngũ thoát đi linh khí, hôm nay là ngày mưa, biến ảo so với vài lần trước thuận lợi hơn rất nhiều, hắn tin tưởng vững chắc, có một ngày hắn cũng có thể biến ảo linh thú vì hắn chiến đấu!

Mưa bên ngoài vẫn còn rơi xuống, từ giữa rừng rậm vọt tới hơi thở bùn đất ướt át, không tiềm tàng những linh thú nguy hiểm, thuần túy tự nhiên như thế.

Lúc này, cửa nhà gian lại một lần nữa mở ra. Đã thấy một nam tử thân hoa phục tử sắc, tóc dài chải vuốt cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt tuấn lãng, dáng người cao ngất, khỏe mạnh tươi cười lại khiến cho bộ dáng giả trang nghiêm túc thêm vài phần tà khí.

Một thiếu niên khác ít tuổi hơn, ước chừng mười bảy-mười tám tuổi, thân mặc trường sam màu lam, tóc dài buộc lên, lộ ra khuôn mặt tròn bóng, hai mắt linh động chuyển chung quanh, bộ dáng tựa hồ đối với thứ gì đó đều rất ngạc nhiên.

"Tiểu Nghiêu hoàng tử tôn quý, làm cho chúng ta đợi thật lâu a!" Tây Môn Lưu Vân đứng lên nghênh đón nói, trong miệng chế nhạo vừa nghe liền biết.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 72: Lăn Lướt Lên Đài

"Tây Môn thiếu chủ sẽ chờ sao?" Từ y nam tử cười, dùng khẩu khí đồng dạng hỏi.

"Vi cái gì sẽ không, Tây Môn đợi đã lâu." Tây Môn Lưu Vân đồng dạng chấp tay thi lễ.

"Một khi đã như vậy, miễn lễ đi." Từ y nam tử cũng nghiêm trang nâng tay nói.

"Tây Môn đại ca! Đông Phương đại ca! Các người đều không chào đón ta sao?" Lúc này, thiếu niên lam y ở một bên kêu lên, khoe môi nhếch lên tươi cười thật lớn, tựa hồ nhìn thấy Tây Môn Lưu Vân cùng Đông Phương Dã rất vui vẻ.

"Như thế nào lại không chào đón? Tiểu Trần nhanh tới đây cho Đông Phương đại ca nhìn xem, khoẻ mạnh a!" Đông Phương Dã cười nói, đưa tay vỗ vỗ bả vai thiếu niên lam y.

"Đương nhiên, có nhị ca giám sát ta, không khoẻ mạnh mới là lạ!" Thiếu niên lam y có chút đắc ý nói, một lần gặp mặt đã là chuyện tình mười mấy năm trước, so sánh với Đông Phương Dã bọn họ, hắn còn là một tiểu hài tử, nhưng hiện tại tối thiểu thân thể hắn đã cao lớn.

"Tiểu Nghiêu như thế nào bỏ được đem đệ đệ bảo bối của người ra ngoài?" Đông Phương Dã cười hỏi.

Người nào không biết Nhị hoàng tử Tề Tiểu Nghiêu cùng Bát hoàng tử Tề Tiểu Trần là nhất mẫu sinh ra, Tề Tiểu Nghiêu quả cảm phán đoán sáng suốt, ở trên triều rất có trọng lượng, hai mươi hai tuổi được phong làm Bắc Trung thân vương, là một vị hoàng tử duy nhất có địa vị ngang hàng với đương kim Thái tử, nhưng mọi người đều biết, Nhị hoàng tử Tề Tiểu Nghiêu trừ bỏ quyền thế, để ý nhất là tình thân không có khả năng tồn tại trong hoàng thất, chính là tiểu đệ Tề Tiểu Trần mười tuổi cùng mẫu của hắn.

"Ta cũng muốn báo danh Thánh Hoàng phái a!" Tề Tiểu Trần hưng phấn nói.

"Cái gì?" Đông Phương Dã kinh ngạc nhìn về phía Tề Tiểu Nghiêu, các môn phái không liên quan đến hoàng thất, hết thảy tuân hoàn theo quy củ, hắn bỏ được đệ đệ bảo bối của hắn chịu khổ?

"Ha ha, đến đây lâu như vậy, Đông Phương không tính toán giới thiệu vài vị này một chút hay sao?" Tề Tiểu Nghiêu lại ha ha cười, chuyển hướng đề tài.

"Nghe đúng! Bọn họ là bằng hữu ta nhận thức khi làm nhiệm vụ, Vệ Tử Khiêm, Vệ Tử Sở, Mộ Thiên Công, Lý Chiến cùng Vương Tử, đây là Tề Tiểu Nghiêu, cũng là hảo hữu của ta!" Đông Phương Dã cười chỉ nói, nhưng không giới thiệu thân phận Tề Tiểu Nghiêu.

"Nhị hoàng tử, ngưỡng mộ đại danh!" Vệ Tử Khiêm chấp tay nói, trong đầu rất nhanh loại bỏ tin tức Tề Tiểu Nghiêu, tuy rằng Đông Phương Dã có ý để cho bọn họ lấy lễ nghi bằng hữu ở chung, nhưng ở ngoài mặt vẫn phải chu toàn.

"Nếu Đông Phương nói là bằng hữu, vậy không cần đa lễ." Tề Tiểu Nghiêu câu môi cười, nhấc vạt áo lên ngồi xuống, tiếp theo giống như tùy ý hỏi: "Vài vị từ đâu tới đây? Người nước nào?"

Lời này vừa ra, biểu tình mấy người đều nháy mắt có chút biến hoá, mấy người Vương Tử đối với Đông Phương Dã có ân, Đông Phương Dã hào sảng,

mặc dù tò mò nhưng chưa từng hỏi đến, cũng thực tin tưởng nhóm hân, mà Tây Môn Lưu Vân lại âm thầm phái người tìm hiểu, tuy rằng đến nay không có kết quả, nhưng cũng xem phân lượng mặt mũi Đông Phương Dã, hiển nhiên Tề Tiểu Nghiêu cũng từng có động tác tìm hiểu lén lút, đồng dạng không có kết quả, hiện tại lại thử hỏi trực tiếp ở nơi này...

"Chúng ta đến từ phía đông, con dân Yến quốc." Vệ Từ Khiêm không chút hoang mang, mỉm cười đáp.

"Nga? Nhân sĩ nơi nào Yến quốc?"

"Lạc Hà thành."

"Nga? Lạc Hà thành Nam Linh Cốc là tuyệt nhất Yến quốc, Thiên Linh Cốc lại có nhiều nhân tài kiệt xuất, người từ nơi đó ra tới đều là đất thiêng nảy sinh hiền tài hơn người, trách không được vài vị trưởng thành tuấn mỹ như thế." Tề Tiểu Nghiêu uống ngụm trà cười nói, ánh mắt nhìn Vệ Từ Khiêm

"Nhị hoàng tử nói đùa, Lạc Hà thành Linh Cốc nổi tiếng, nhưng Thiên Linh Cốc không thuộc về Lạc Hà Thành, mà ở Đồng Lăng Độ cách Lạc Hà Thành hơn ngàn dặm, bất quá người không hiểu rõ cũng không phải số ít, hẳn là Nhị hoàng tử đã nghe được một vài lời nói không chân thực." Vệ Từ Khiêm giải thích, ôn hòa cười, không dấu vết hóa giải Tề Tiểu Nghiêu thử.

"Nga? Thì ra là thế, hôm nay ta hiểu biết thêm nhiều kiến thức." Tề Tiểu Nghiêu cũng cười nói.

"Các ngươi là ai? Dựa vào cái gì ngăn đón ta? Mau tránh ra cho ta!" Không khí trong nhà gian có chút động lại, một đạo thanh âm không được hoan nghênh truyền vào.

"Bên ngoài có chuyện gì vậy?" Lại nghe Tề Tiểu Nghiêu hỏi.

"Hồi Nhị hoàng tử, là thập tam tiểu thư Tư Đồ phủ cùng đệ tử trong Thánh Hoàng phái-Trầm Hoài Linh tiên tử." Một gã thị vệ phía sau Tề Tiểu Nghiêu tiến lên nói.

"Tư Đồ Tô Tô? Trầm Hoài Linh? Vì sao ngăn đón? Còn không mau thỉnh hai vị tiểu thư tiến vào?" Tề Tiểu Nghiêu nghe xong, không rõ ý tứ hàm xúc cười cười, phát tay để cho thủ hạ mở cửa.

"Tiểu Nghiêu!" Đông Phương Dã nhú mày, hôm nay Tề Tiểu Nghiêu làm sao vậy.

"Đông Phương có chuyện gì sao, có giai nhân làm bạn không tốt sao?" Tiểu Nghiêu dường như không rõ ý tứ Đông Phương Dã, hỏi ngược lại.

"Ha ha, chỉ sợ tiêu thụ không nổi." Tây Môn Lưu Vân ha ha cười, ánh mắt hoa đào tà liếc nhìn Tề Tiểu Nghiêu một cái, gia hỏa này hôm nay nhân đến hoàng a, dư quang khoẻ mắt nhìn qua Vương Từ ngay từ đầu đều chưa từng động, chỉ mong không có việc gì...

"Hoài Linh tham kiến Nhị hoàng tử, gặp qua mấy vị công tử." Là nữ tử mặc một thân phấn y, khi đi vào lĩnh khí bức người, bộ dáng bất quá hai mươi tuổi, đã là tu vi Trúc Cơ nhị giai.

"Tô Tô gặp qua Nhị hoàng tử." Tư Đồ Tô Tô quy củ hành lễ, lại thủy chung như có như không tránh phía sau Trầm Hoài Linh.

"Không cần đa lễ, đây không phải là ở hoàng cung, hai vị tiểu thư không cần để ý thân phận của ta, mau mau mời ngồi." Tề Tiểu Nghiêu nói, lời tuy nói như vậy, nhưng Tề Nhị hoàng tử đại mã kim đao ngồi ở chỗ kia, lại không hề có chút ý tứ thân sĩ.

(Đại mã kim đao:Hào sảng,khí thế to lớn or nói chuyện thẳng thắn,sắc bén,không lưu tình)

"Tô Tô tiểu thư, vài năm không gặp, khách khí như vậy?" Lại nghe Tề Tiểu Nghiêu đột nhiên hỏi, cười có chút tà khí.

"Ta...Ta, Nhị hoàng tử..." Tư Đồ Tô Tô có chút khẩn trương nói, nhưng giải thích không ra nguyên do gì.

"Nhị hoàng tử chê cười, có lẽ biểu muội nhìn thấy Nhị hoàng tử phong thần tuấn lãng như thế, nên thẹn thùng." Trầm Hoài Linh che miệng cười, giảm bớt Tư Đồ Tô Tô xấu hổ.

"Nga? Vậy là do ta không đúng.Chỉ là, phụ hoàng dẫn ta nhất định phải đi Tư Đồ phủ bái kiến Tư Đồ quận vương, còn cố ý cường điệu đến thăm tiểu thập tam năm đó đã trưởng thành như thế nào..."

"Đa tạ bệ hạ nhớ mong, ta...Tô Tô nhất định chuyển cáo phụ vương." Tư Đồ Tô Tô có chút sốt ruột đánh gãy lời

Tề Tiểu Nghiêu nói, ngập ngừng nói.

"...Cũng tốt." Lời nói bị chặn đứt, Tề Tiểu Nghiêu không thêm đề ý, ý tứ hàm xúc không rõ cười nói.

"Hừ." Một tiếng hừ khó chịu vang lên, là Tề Tiểu Trần.

"Bát hoàng tử làm sao vậy? Do nơi này quá buồn chán sao?" Trầm Hoài Linh cười hỏi.

"Hoài Linh tỷ tỷ, không phải, chỉ là thấy được người ta không thích." Tề Tiểu Trần cười nói, đối diện với khuôn mặt Trầm Hoài Linh ôn nhu tươi cười,

thực thành thực nói.

"Ha hả, vậy không nên nhìn tốt lắm." Trầm Hoài Linh hơi hơi sừng sốt, cũng không hỏi là ai, cười nói.

"Hào, không nhìn." Tề Tiểu Trần phối hợp gật gật đầu.

"Thu Ly đại ca như thế nào không tới?" Tề Tiểu Trần đột nhiên nghĩ đến cái gì đó ngắc đầu hỏi.

"Thu Ly có việc, như thế nào, Tiểu Trần nghĩ đến Thu Ly?" Tây Môn Lưu Vân nói.

"Đừng vậy a, nghĩ đến Thu Ly đại ca, bất quá, hắc hắc, ta còn tưởng rằng Thu Ly đại ca sợ bị so sánh với vị đại ca kia nên mới không dám đến đâu!" Tề Tiểu Trần nghịch ngợm nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Mộ Thiên Công.

"Ha ha ai biết được? Có lẽ thật sự như vậy!" Tây Môn Lưu Vân cười, cảm thấy lời này thực có đạo lý.

"Thiên Công đại ca? Bộ dáng cũng thật xinh đẹp, trừ bỏ Thu Ly đại ca, ta còn chưa gặp qua nam tử xinh đẹp giống như người a!" Tề Tiểu Trần nhìn Mộ Thiên Công nói, trong ánh mắt là ý tứ thường thức thuần túy.

"Phốc...Xinh đẹp..." Vệ Tử Sở nghe xong nhất thời nhin không được nở nụ cười, nghiêng người ghé vào bên cửa sổ, bả vai không ức chế được rung động, từ yêu tinh bị nam nhân khen xinh đẹp...Nam nhân thứ N năm trước làm trò trước mặt hắn nói hắn xinh đẹp đã chết, từ yêu tinh có một chỗ biến thái, chỉ cho phép chính hắn nói hắn xinh đẹp, nếu người khác dám nói...Khụ khụ, tiểu nam hài thiên chân ngây thơ sẽ có kết cục gì...Bất quá, có Vương Tử điện hạ ở đây, hình ảnh không quá hung tàn là được...

Quả nhiên, nghe xong lời Tề Tiểu Trần nói, động tác Mộ Thiên Công chuyển chén trà đột nhiên ngừng lại, phượng mâu nheo lại, khóe miệng cười càng thêm yêu dã, lại nghe hắn xuất hồ ý liệu nói: "Trong lòng Thiên Công có người xinh đẹp nhất, cho nên không dám đương không nổi từ 'xinh đẹp' này, Bất hoàng tử chờ nhắc lại a"

"Ngạch? Xinh đẹp nhất?" Tề Tiểu Trần giật mình hỏi.

"Đúng a, xinh đẹp nhất." Phượng mâu Mộ Thiên Công dài nhỏ nhìn thẳng Tề Tiểu Trần, giống như đang khẳng định lời này chắc chắn không phải giả.

"Nga...nga hào, ta không nói." Tề Tiểu Trần ngoan ngoãn gật đầu, nhưng trong lòng nghĩ đến, Mộ Thiên Công nhìn yêu dã như vậy, lại có một viên chân tâm, không cho phép chính mình khinh nhờn người xinh đẹp nhất trong lòng hắn!

"Ha hả ~ngoan~" Mộ Thiên Công vừa cười nói, bên trong hoàng thất lại có tiểu hài tử ngây thơ như vậy.

"Hắc hắc, thật muốn trông thấy người xinh đẹp nhất trong lòng Thiên Công đại ca, nhất định Cửu Thiên tiên tử trên trời!" Tề Tiểu Trần tò mò nói.

"Ha hả~" Mộ Thiên Công cười mà không nói, phượng mâu sụp xuống, trong dư quang là bóng dáng Vương Tử tĩnh tọa, Cửu Thiên tiên tử? Đều không bằng a..

"Hừ...Cứ như vậy liền cho qua?" Trong lòng Vệ Tử Sở nghĩ đến, tiểu nam hài này vận khí không tồi a, ngược lại muốn biết, người xinh đẹp nhất trong lòng từ yêu tinh là ai? Hắn như thế nào cũng sẽ không tin? Xinh đẹp? Đứng ở trước mặt Vương Tử điện hạ nói từ 'xinh đẹp' này...Aiz aiz? Sẽ không phải là Vương Tử điện hạ đi?

Vệ Tử Sở chán nản suy đoán, không muốn nghe vài người bên trong nhĩ gian nói chuyện với nhau, tựa vào trên bệ cửa nhìn màn mưa hạ xuống cùng đám người vội vàng đi trên đường.

Ai? Đúng lúc này Vệ Tử Sở chú ý tới một bóng dáng kỳ quái, ly vũ thuật là tiểu pháp thuật phổ thông, hắn lại nhìn đến một bóng dáng không dùng đến pháp thuật che mưa, toàn thân ướt đẫm, vốn là y phục rách nát bản thủ không chịu nổi, tóc rối bù, người qua lại trên đường đều chán ghét tránh xa.

Có lẽ cảm thấy được bộ dáng này sẽ không có ai tiếp cận, nên người nọ chỉ vùi đầu chạy liên tiếp, Vệ Tử Sở nhìn hắn từ xa chạy tới gần, tro mắt nhìn hắn va vào một người mặc y phục hoàng sắc rực rỡ, nói là hoàng sắc rực rỡ, là bởi vì liếc mắt nhìn người nọ một cái đều bị từng đợt tơ vàng loá mắt, treo một đồng phối sức tinh thạch quý báu, cũng may y phục người nọ đều chống bụi chống nước, nên không bị bẩn.

"Tên tiểu khất cái nhà ngươi! Ánh mắt bị chó ăn sao!" Chỉ nghe người mặc hoàng sắc rít gào một tiếng, bàn chân không chút lưu tình đá lên người nọ nằm trên mặt đất.

"Vài người các ngươi, còn không giáo huấn hắn một chút cho ta, dám chắn đường bản thế tử, quả thực chán sống!"

Mấy tên thủ hạ nghe lệnh đi lên đối với người nọ quyền đầm cước đá, kỳ quái chính là người nọ không rên một tiếng, giống như muốn yên lặng chờ bọn họ đánh xong.

"Người đang nhìn cái gì a?" Vệ Tử Sở nghĩ ngợi, thấy người nọ nhìn có điểm quen mắt, một thanh âm tò mò ở bên tai vang lên, đã thấy hắn từ bên cửa sổ đến gần đây.Đúng là Tề Tiểu Trần.

"A? Bọn họ...Các ngươi đang làm gì đó? Mau dừng tay cho ta!" Tề Tiểu Trần xem vài giây, mới phát hiện hình ảnh lấy nhiều khi ít, trong lòng tức giận, hướng tới phía dưới hô lên.

Vệ Từ Sở có chút muốn cười, tiểu nam hài này muốn làm gì, nếu có người dám ở chỗ này hành hung nhất định là loại nhân vật lão đại nơi này, ở nơi nào có chuyện một câu nói của người bọn họ liền dừng tay.

"Mau dừng tay!" Tề Tiểu Trần oán hận gọi thêm một lần, cứ nhiên làm lơ lời hắn nói, thân thể vừa động muốn nhảy cửa sổ xuống lầu. Đang muốn nhảy xuống lầu ngăn cản đám người trên đường đột nhiên bị cánh tay cản lại, là Tề Tiểu Nghiêu.

"Nhị ca, bọn họ lấy nhiều khi ít, ta muốn xuống hỗ trợ!" Tề Tiểu Trần sốt ruột nói, người bị đánh kia vẫn không nhúc nhích, có thể bị đánh đến chết hay không.

"Các người đi." Tề Tiểu Nghiêu phân phó thủ hạ, không buông Tề Tiểu Trần ra.

"Các người là ai! Cứ nhiên dám ngăn cản bản thể tử!" Chính là thủ hạ của Tề Tiểu Nghiêu đem tên khất từ trong tay mấy người kia cứu ra, lại nghe người mặc hoàng sắc phẫn nộ hô lớn.

"Gọi hắn đi lên." Tề Tiểu Nghiêu truyền âm cho thủ hạ.

"Nhị hoàng tử thỉnh thể tử trên lầu." Một gã thủ hạ chấp tay hướng người kia nói.

"Quân hần là ai, bản thể tử muốn thu thập tên khất cái kia!" Ở trên địa giới Lăng Tiêu quận này, còn chưa ai có thể ngăn trở sự tình hần muốn làm!

"Thế tử... Thế tử, là Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử!" Một nam nhân trẻ tuổi đứng bên người nọ vội vàng giữ chặt hần, ghé vào lỗ tai hần nói.

"Vậy thì sao... Ngạch? Nhị hoàng tử?... Còn không nhanh dẫn đường?" Người nọ rốt cục kịp phản ứng lại, sửa sang lại y phục hoàng sắc nói.

Đoàn người đang muốn lên lầu, đã thấy tên khất cái bị đặt ở một bên đột nhiên run rẩy đứng lên đuổi theo, không để ý thủ hạ Tề Tiểu Nghiêu ngăn trở, một hai phải đi theo.

"Nhị ca, cái tên khất cái..." Tề Tiểu Trần nhìn tên khất cái lần lượt té ngã lại lần lượt đứng lên, tâm sinh không đành lòng.

"Đem hắn dẫn tới." Tề Tiểu Nghiêu phân phó nói.

Bất quá trong chớp lát, đoàn người đã lên tới cửa.

"Tham kiến Nhị hoàng tử!" Chỉ thấy người mặc thân hoàng sắc tiến vào, ánh mắt rất nhanh dạo qua một vòng, cuối cùng hướng tới Tề Tiểu Nghiêu chấp tay nói.

"Miễn lễ, thế tử đến đây an vị đi." Tề Tiểu Nghiêu nói.

Người này đứng là nhi tử bảo bối của Tư Đồ quận vương, Tư Đồ Thiên Hữu, danh tự chính phái, nhưng nhân cách con người không ra sao, Tư Đồ phủ ở thời kỳ chiến tranh niên đại có công hộ quốc, đặc phong làm quận vương, thống lĩnh Lăng Tiêu quận-Quan ải biên cảnh Đông Nam Tề quốc!

Chỉ tiếc Tư Đồ phủ nam đình điều linh, đến một mạch Tư Đồ Thiên Hữu này chỉ có mình hần là nam tử, quận vương Tư Đồ Kính Hoài vì vậy nên đặt tên cho hần là Tư Đồ Thiên Hữu, có thể thấy được kỳ thác rất nhiều kỳ vọng.

Chỉ là Tư Đồ Thiên Hữu từ nhỏ không chịu thua kém, thứ duy nhất cảm thấy hứng thú chỉ có nữ nhân mà thôi, Tư Đồ Thiên Hữu năm nay hai mươi tuổi, bên trong phủ đã có hai mươi bảy phòng thị thiếp, Tư Đồ Kính Hoài phải tìm rất nhiều linh thực quý hiếm đem tu vi Tư Đồ Thiên Hữu xây tới mức cơ sở kỳ, khó tiến thêm bước nữa, tồn tại tâm tư nói dối tông đường, đối với chuyện Tư Đồ Thiên Hữu hoang đường chưa bao giờ quản, làm cho Tư Đồ Thiên Hữu ở Lăng Tiêu quận hoành hành ngang ngược, nhìn đến nữ tử hơi có tư sắc đều quấy rầy một phen, xú danh rõ ràng.

"Hắc hắc tạ Nhị hoàng tử, Hoài Linh biểu tỷ cũng ở đây a! Hôm nay xuất môn như thế nào không gọi Thiên Hữu cùng đi?" Tư Đồ Thiên Hữu đảo mắt nhìn lên, ánh mắt ám trầm nhất thời tỏa ánh sáng nhìn Trần Hoài Linh.

"Hôm nay đi vội vàng, là Hoài Linh lo lắng không chu toàn." Trần Hoài Linh cười có chút gượng ép, mặc cho ai bị nhìn như vậy cũng sẽ không có sắc mặt hoà nhã.

"Vô phương vô phương, lần sau nhớ rõ là được." Tư Đồ Thiên Hữu tự nhận là tiêu sái cười nói.

"Hừ... Tiểu huynh đệ, thương thế của ngươi có khỏe không?" Tề Tiểu Trần hừ lạnh một tiếng, vòng qua Tư Đồ Thiên Hữu đến bên người tên khất cái cạnh cửa, lo lắng hỏi han.

"..." Tên khất cái cúi đầu tay vịn khung cửa, không để ý gì tới hần.

"Tiểu huynh đệ ngươi đừng sợ, ta bôi thuốc cho ngươi a!" Tề Tiểu Trần lấy thuốc trị thương ra muốn tiến lên giúp hần, lại bị né tránh.

"A? Ngươi là tiểu khất cái ngày đó sao?" Lúc này Vệ Từ Sở nói.

Tên khất cái kia nghe xong ngừng đầu, lúc này bên trong gian phòng trang nhã mọi người tề tụ, hần chỉ nhìn thẳng tắp về phía một góc, đúng là chỗ

Vương Tử.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 73: Ghen Ghét

Chỉ thấy tay tên khát cái buồng khung cửa ra, lung lay đi đến chỗ Vương Tử, trên sàn gỗ sạch sẽ lưu lại một chuỗi dấu chân bùn đất, Tư Đồ Thiên Hữu ghét bỏ thối lui thật xa, nghĩ đến còn có mấy người không thể chọc ở đây, không lên tiếng.

Tên khát cái kia rốt cục đi đến trước mặt Vương Tử, bình tĩnh đứng yên, không nói lời nào, nếu nhìn kỹ có thể nhìn thấy trên gương mặt đầy bùn đất kia tràn ngập nghi hoặc, phảng phất như hắn đang bị sự tình gì đó làm cho bối rối thật sâu.

Vương Tử nâng mắt, nhìn đến một đôi hồng mâu trong sáng như hồng mã não, lúc này ánh mắt mang theo nghi hoặc nồng đậm.

"Ta...Xem...Không hiểu...Ngươi..." Thanh âm tên khát cái có chút khàn khàn vang lên.

"Phụt...Tiểu tử ngươi nói cái gì đó?" Vệ Tử Sở nhìn không được cười nói, thực sự có lỗi huyên hư a.

(Có lỗi huyên hư:Cố làm ra vẻ cao siêu,thần bí)

"Ta...Đi theo...Ngươi..." Tên khát cái không để ý đến Vệ Tử Sở, chỉ nhìn Vương Tử nói.

"Uy uy! Tiểu tử ngươi từ đâu tới? Vương Tử điện hạ nhà ta sẽ không thu lưu ngươi!" Vệ Tử Sở gặp tên khát cái không để ý tới người khác còn nói một câu như vậy, tiểu tử này lại lịch không rõ, lại cố tình nhập được vào mắt Vương Tử điện hạ, bằng không lần trước Vương Tử sẽ không xuất thủ cứu giúp, không chừng lúc này đây cũng sẽ đáp ứng rồi hắn thỉnh cầu a.

"Vì cái gì?" Vương Tử hỏi.

"Ta, nhưng...Có thể...Giúp ngươi..." Lời nói tên khát cái lúc này có chút dồn dập, hai tròng mắt hồng mã não có chút khàn trương, gương miệng nhưng không biết nên giải thích như thế nào, hiển nhiên hắn cũng hiểu được Vương Tử sẽ không vô duyên vô cớ thu lưu hắn.

"Hừ, tiểu tử ngươi rốt cuộc không nên tự tin a, bằng ngươi sao?" Vệ Tử Sở không kiên nhẫn nói, tiểu tử này thực quá phận, dám làm lơ hắn.

"Không được." Lại nghe Vương Tử nói.

"Ngạch..." Vệ Tử Sở sùng sốt, hắn vừa nói như vậy, vốn tưởng rằng Vương Tử sẽ đáp ứng hắn.

"Ta, ta thật sự... Có thể giúp ngươi!" Tên khát cái nghe được bị cự tuyệt, dồn dập nói, còn mang theo thân thể bị thương càng thêm lay động lợi hại.

"Thương thế của ngươi thành như vậy, làm sao giúp người ta được a?" Tề Tiểu Trần nhìn không được tiến lên nói, thật không biết tên khát cái này cái vì cái gì tìm tới Vương Tử, Tề Tiểu Trần nhìn nhìn góc mặt nghiêng tinh xảo của Vương Tử, rõ ràng cũng là một nữ tử mười bảy mười tám tuổi a, vì cái gì lạnh như vậy.

"Ta...Trị thương...Giúp ngươi." Nghe xong lời nói của Tề Tiểu Trần, tên khát cái tựa hồ cảm thấy tìm được nguyên bị Vương Tử cự tuyệt, lập tức nói, hồng mâu bình tĩnh nhìn Vương Tử, chờ mong nàng trả lời.

"Vương Tử, ngươi nên đáp ứng hắn đi..." Tề Tiểu Trần cũng nói.

"Uy uy, tiểu tử ngươi đem chính mình thu thập một chút trước rồi qua!" Vệ Tử Sở gặp Vương Tử không nói lời nào, đưa tay ở trước mặt tên khát cái quơ nói.

"...Được." Tên khát cái lúc này mới ngoan ngoãn gật đầu.

"Hi hi, ta mang ngươi đi!" Tề Tiểu Trần cười nói, hướng Tề Tiểu Nghiêu làm biểu tình khẩn cầu, được cho phép mới mang tên khát cái ra ngoài.

Tề Tiểu Nghiêu, Đông Phương Dã cùng Tây Môn Lưu Vân trò chuyện một ít đại sự gần đây trong thất quốc, bốn người Vệ Tử Khiêm bình thân ung dung, nên làm gì thì làm, Vương Tử không cần phải nói.

Tư Đồ Tô Tô gặp Tề Tiểu Nghiêu dời tầm mắt đi, cũng không thấp thỏm như lúc mới đến, nói đến Tư Đồ Tô Tô sở dĩ sợ hãi Tề Tiểu Nghiêu như vậy cũng không phải vì thân phận, mà là Tề Tiểu Nghiêu lần này tới Lăng Tiêu quận còn có một việc chính là muốn tuyển vương phi, từ khi đặc phong Bắc Trung thân vương, Tề Tiểu Nghiêu vương phi vị vẫn để trống, Tư Đồ Tô Tô đứng hàng thứ mười ba, mười hai tỷ tỷ bên trên cơ hồ đều gả nhập hoàng thất, dựa vào liên hôn cùng cố hoàng thất không chế Lăng Tiêu quận, mà hiện tại, nữ tử đến độ tuổi kết hôn ở Tư Đồ phủ cũng chỉ có mình nàng, Tư Đồ

Tô Tô.

Nếu là trước kia, có lẽ gã nhập hoàng thất là giấc mộng của nàng, hơn nữa Tề Tiểu Nghiêu cũng là nam tử vĩ đại trong vạn người, chỉ là hiện tại nàng không muốn như vậy, thậm chí sợ hãi bị Tề Tiểu Nghiêu lựa chọn, nàng còn nhớ rõ Vệ Tử Sở ngày đó dưới ánh mặt trời cười vô cùng tuần lãng, đó là người nam nhân duy nhất nàng muốn.

Nghĩ đến đây Tư Đồ Tô Tô không khống chế không được nhìn về phía Vệ Tử Sở, hần thoạt nhìn thực nhàm chán, nhìn chằm chằm người đi đường bên ngoài, ngẫu nhiên nhìn đến cái gì thú vị sẽ quay đầu nói một tiếng cùng Vương Tử, sau đó tiếp tục quay đầu nhìn, mà Vương Tử chưa từng đáp lại hần lời nào.

Tư Đồ Tô Tô đột nhiên cúi đầu, nàng sợ muộn thêm một chút, trong mắt nàng quay cuồng ghen tị cùng oán hận sẽ tiết lộ ra, rõ ràng ngày đó thiếu chút nữa người hại chết nàng là Vương Tử, đến bây giờ nàng còn nhớ rõ cảm giác hít thở không thông ngày đó, như đi trên con đường lạnh như băng đến Hoàng Tuyên, chỉ là người ở chỗ này cư nhiên đều không giúp nàng! Ngay cả phụ thân của nàng cũng chỉ trách cứ nàng nháo sự mà không hỏi nàng thiếu chút nữa mệnh tang trên tay nàng ta!

Bàn tay giấu trong ống tay áo nắm chặt, nữ nhân ác độc như vậy, vậy mà Vệ Tử Sở còn đối tốt với nàng ta, chỉ vây quanh nàng, dựa vào cái gì! Chỉ bằng một gương mặt hồ ly tinh sao?

Nàng nơi nào so ra kém nữ nhân kia, từ khi tiến vào nhã gian, ngày cả liếc mắt một cái Vệ Tử Sở cũng không nhìn qua nàng! Ghen ghét trong lòng giống như một mối lửa càng thiêu đốt càng lớn, khuôn mặt Tư Đồ Tô Tô vốn xinh đẹp ả ả vận vẹo.

Vệ Tử Sở là nam nhân nàng xem trọng, mặc kệ trả giá đại giới gì, nàng, nhất định phải có được !

Tư Đồ Tô Tô cố gắng bình phục lửa giận trong lòng, trong đầu rất nhanh xoay chuyển, bên tai là thanh âm ghé tòm của vị ca ca nàng chán nhất-Tư Đồ Thiên Hữu, trong lòng rối loạn không thôi, cũng bởi vì hần là nam tử, phụ thân đối với hần ngoan ngoãn phục tùng, hữu cầu tất ứng, cho dù phạm phải đại họa ngập trời cũng có phụ thân giúp hần thu thập, còn nàng, nàng chỉ muốn một người nam nhân nàng xem trọng, cũng khó như vậy.

"Hoài Linh biểu tỳ, buổi tối bán đấu giá ngày mai chúng ta cùng đi đi, nghe nói sẽ bán đấu giá có một bình ngọc tùy nhũ tốt nhất, trong Lăng Tiêu quận có không ít nữ tử theo dõi, ta lại cảm thấy loại bảo vật ngọc tùy nhũ chỉ xứng đôi với Hoài Linh biểu tỳ xinh đẹp như vậy a!"

"Ha ha, như thế nào có thể để cho thế tử tiêu phí, tâm ý thế tử Hoài Linh tâm lĩnh." Trầm Hoài Linh cứng ngắc cười nói.

Mặc kệ nàng biểu hiện ra không muốn nói chuyện với hần, Tư Đồ Thiên Hữu đều có thể coi như không nhìn thấy, buổi bán đấu hội ngày mai nàng cũng biết, ngọc tùy nhũ là thứ mà đám nữ tử đều tha thiết ước mơ, một giọt có thể cam đoan dung nhan ba trăm năm không thay đổi, chỉ là muốn cho nàng cùng Tư Đồ Thiên Hữu cùng đi là vạn lần không được, đưa tay cảm ám trà tự châm cho mình một chén, ánh mắt không dấu vết nhìn nhìn Tề Tiểu Nghiêu, lại rất nhanh thu hồi tầm mắt, tìm đập ả ả có chút nhanh.

Hôm nay thật vất vả mới có cơ hội tiếp cận Tề Tiểu Nghiêu, lại bị Tư Đồ Thiên Hữu này quấy rối, tuy rằng nàng ở mặt ngoài là biểu tỳ Tư Đồ Thiên Hữu, nhưng nhà mẹ đẻ mẫu thân Tư Đồ Tô Tô, không có chút quan hệ huyết thống cùng Tư Đồ Thiên Hữu, cũng vì nguyên nhân như thế, nên Tư Đồ Thiên Hữu mới dám trong tối ngoài sáng quấy rầy nàng.

Trầm gia coi như là đại gia tộc, trưởng lão Thánh Hoàng phái-Trầm Thành Hoá cũng là một mạch Trầm Gia, Trầm Hoài Linh ở Thánh Hoàng phái là tiểu kiều công chúa, lúc này đến Lăng Tiêu quận vốn chỉ cần đệ tử ngoại môn là được, nhưng nghĩ đến Tề Tiểu Nghiêu cũng tới, nàng mới thật vất vả thuyết phục mẫu thân, chỉ sau khi đến mới biết được Tề Tiểu Nghiêu có ý muốn thú Tư Đồ Tô Tô, biểu muội của nàng! Từ khi còn nhỏ nàng nhìn thấy hần, không có một khắc nào quên hần, chỉ là hần...Không chút nào nhớ rõ nàng.

Muốn thế nào mới có thể ngăn cản trận liên hôn này, trong lòng Trầm Hoài Linh suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, vì ái mộ Tề Tiểu Nghiêu, nên nàng đối với Tư Đồ Tô Tô đồ kỵ, cũng chán ghét Tư Đồ Thiên Hữu, vô luận trong lòng Trầm Hoài Linh suy nghĩ như thế nào, trên mặt đều là một bộ tiểu nhan thanh tú.

Một Tư Đồ Tô Tô, một Trầm Hoài Linh, đều vì mục đích riêng mà mưu tính sự tình đồng dạng.

"Vị Hoài Linh biểu tỳ tiêu ít tình thạch cũng đáng giá, Hoài Linh biểu tỳ không cần khách khí với ta? Hơn nữa, ngọc tùy nhũ chính là bảo vật ba trăm năm mới có một giọt a, sao có thể tiện nghi cho đám dong chi tục phẩn!"

Tư Đồ Thiên Hữu bị Trầm Hoài Linh tươi cười đến ánh mắt đều mê say, tự nhận là phong lưu nói, nghiêng người muốn cầm bàn tay Trầm Hoài Linh đang cảm ám trà, vừa đụng tới đầu ngón tay đã bị Trầm Hoài Linh lách mình tránh ra, Tư Đồ Thiên Hữu ha ha cười, ánh mắt ám trầm không tự chủ được quét mắt lên dáng người Trầm Hoài Linh thon thả, so với thiếp thất trong phủ hần tốt hơn không biết bao nhiêu lần, lại là trúc cơ nhị tằng, nữ nhân như vậy không biết có hương vị gì a, chỉ cần nghĩ đến thôi thân thể đã không ức chế được nóng lên.

Sắc mặt Trầm Hoài Linh đột biến, tươi cười vẫn luôn duy trì suốt chút nữa không nhịn được, như thế nào lại có người vô sỉ như vậy, cảm nhận được ánh mắt Tư Đồ Thiên Hữu dâm tà, trong lòng xấu hổ tức giận không thôi, nếu hần không phải thế tử, nơi này không có nhiều người như vậy, nàng đã sớm rút kiếm chém lên rồi!Sao có thể dung được hần làm càn!

"Đã bắt đầu báo danh rồi, chúng ta đi xuống đi." Lúc này lại nghe Tây Môn Lưu Vân đứng lên nói: "Ta đã an bài người xếp hàng, chỉ là tin tức thân phận phải tự bản nhân trình diện ghi chép."

Vệ Tử Sở hướng ra bên ngoài, quả nhiên đội ngũ báo danh đã loanh quanh lòng vòng sắp xếp hàng dài như trường long.

"Tư Khiêm thính." Tây Môn Lưu Vân đi đến cạnh cửa, vừa vặn Vệ Tử Khiêm cũng đi tới, Tây Môn Lưu Vân cười nói.

"Tây Môn cùng nhau." Vệ Tử Khiêm ôn hòa nói.

"Ha ha, Tư Khiêm muốn gia nhập môn phái nào?"

"Được Tiên Cốc- Thanh Thành phái."

"Nga? Tư Khiêm vốn tao nhã như ngọc, ở Thanh Thành phái vài năm chẳng phải sẽ hoàn toàn mê đảo hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ tiên nhân?"

Trước khi mọi người ra cửa, Vương Tử cùng Vệ Tử Sở đi ở phía sau, Tư Đồ Thiên Hữu gặp Trầm Hoài Linh muốn đi, không có hưng thú muốn dẹp đường hỏi phù, mới vừa đứng lên đuổi thắt lưng đi được hai bước, đột nhiên một cổ lực mạnh mẽ đánh tới, Tư Đồ Thiên Hữu thất sắc vịn vào hư không, lao đảo một cái, thân thể hung hăng ngã về phía trước.

"A..." Tư Đồ Thiên Hữu hô đau một tiếng, khuôn mặt cảm thấy xúng xính.

Ôm mũi hùng hù hỏ hỏ ngẩng đầu, vừa rồi ngã xuống tay phải không biết bắt được cái gì, đang muốn dùng sức cầm lấy đứng lên lại cảm giác được vật kia động đậy, trong lòng cảm tức, là ai có gan dám dùng đồ ném vào lão tử, oán hận ngửa đầu, vốn dĩ té ngã không có việc gì, hiện tại lại cảm thấy linh hồn nhỏ bé của hắn đều bị bay mất, hắn nhìn thấy gì a?

Tư Đồ Thiên Hữu hẩn duyệt qua vô số nữ tử, nhưng chưa gặp qua người xinh đẹp như thế, ngay cả Trầm Hoài Linh kia liếm ngón chân cho nàng cũng không đủ a! Ánh mắt hỗn loạn nghĩ đến năm mơ, trên mũi không biết bị va chạm vào thứ gì, hai dòng máu mũi chối lợi chảy ra.

"Thỉnh thịch..." Thân thể Tư Đồ Thiên Hữu đột nhiên bay ra, đụng phải bàn gỗ phía sau, vốn đang chảy máu hiện tại chảy càng nhanh, hộ vệ Tư Đồ Thiên Hữu khẩn trương chạy tới nâng dậy, bày ra trận thế chỉ cần Tư Đồ Thiên Hữu hạ lệnh sẽ bắt lấy Vương Tử.

"Khụ khụ, đám cầu nô tài các ngươi làm cái gì! Còn không mau lui ra cho bản thể tử!" Lại nghe Tư Đồ Thiên Hữu xuất hồ ý liễu hô, từ trên mặt đất đứng lên, ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm vào người đá hấn- Vương Tử.

Nguyên lai thời điểm vừa rồi hắn ngã xuống, vừa lúc bắt lấy ống quần Vương Tử, lại ngại thân phận Tư Đồ Thiên Hữu, Vương Tử mới không phẩy hắn đi.

"Vị tiên tử này, ta gọi là Tư Đồ Thiên Hữu, xin hỏi tôn tính đại danh của tiên tử?" Tư Đồ Thiên Hữu lau máu mũi lung tung, trên mặt ám hoàng nhất thời nhiều hơn vài đạo vết máu ghê tởm, nhưng bản thân Tư Đồ Thiên Hữu vẫn tự nhận là tiêu sái dò hỏi.

Vương Tử xoay người xuất môn, ngay cả thời gian nghe xong lời hắn nói cũng không cho, mà Vệ Tử Sở đứng tại chỗ, khuôn mặt tuần lẳng luôn như ánh mặt trời tràn ngập âm vụ, ánh mắt quét về phía Tư Đồ Tô Tô, hừ lạnh một tiếng, cái gì cũng không nói xoay người xuất môn... Có chút người thật sự không thể cho một chút mặt mũi a, thực nghĩ đến hắn rồi đi Hoa Hạ sẽ sợ đầu sợ đuôi sao, cũng dám tính kế Vương Tử...

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 74: Hướng Phàm

Tư Đồ Tô Tô bị Vệ Tử Sở liếc nhìn trái tim mạnh mẽ co rút lại, trong lòng có bị thương nhưng càng nhiều hơn là phẫn hận, phẫn hận Vương Tử! Nàng như thế nào cũng không nghĩ đến Vệ Tử Sở sẽ dùng ánh mắt âm ngoan như vậy nhìn nàng, mà đây cũng bởi vì Vương Tử!

"...Thập tam muội muội, ngươi có biết vị tiên tử kia là ai chăng?" Tầm mắt Tư Đồ Thiên Hữu si ngốc nhìn Vương Tử đi xuống lầu rồi đi, lúc này mới lưu luyến quay đầu hỏi Tư Đồ Tô Tô.

"Đương nhiên, nàng kêu là Vương Tử, bằng hữu của Đông Phương thiếu chủ." Ánh mắt Tư Đồ Tô Tô cảm hận biến đổi, cười nói.

"Vương Tử? Vậy Thập tam muội muội cũng biết thân thể nàng như thế nào? Từ đâu tới đây?" Tư Đồ Thiên Hữu vội vã hỏi.

"Người Yên quốc-Lạc Hà thành, muội cũng không biết, ca ca hỏi cái này làm gì? Hay là...Ca ca coi trọng người ta?" Tận lực xem nhẹ khuôn mặt ghê tởm của Tư Đồ Thiên Hữu tươi cười, Tư Đồ Tô Tô làm bộ nghi ngờ hỏi.

"Đúng vậy...Đúng vậy a, ca ca chưa từng gặp qua tiên tử xinh đẹp như thế..." Tư Đồ Thiên Hữu say mê nói, không tự chủ được nghĩ đến gương mặt vô cùng xinh đẹp khi vừa mới ngẩng đầu lên.

"Như vậy a, chỉ là Vương Tử tiểu thư có mấy người nam tử lợi hại làm bạn bên người, lại là bằng hữu của Đông Phương thiếu chủ cùng Tây Môn thiếu

chủ, ca ca muốn có được giai nhân, chỉ sợ..." Tư Đồ Tô Tô cố ý khó xử tạm dừng.

"Chỉ sợ cái gì? Muội muội không tin sức quyến rũ ca ca sao?"

"Không...không, như thế nào không tin! Luận gia thế, luận nhân phẩm, trong Lăng Tiêu quận có ai có so được được với ca ca huynh a! Chính là Đông Phương thiếu chủ cùng Tây Môn thiếu chủ dù sao cũng là người mà phụ thân phải lễ nhượng ba phần, nếu ca ca thật tâm thích vị nữ tử kia, cần bàn bạc kỹ hơn a..."

"Bàn bạc kỹ hơn? Muội muội có biện pháp nào nói nhanh lên! Nếu muội muội giúp ca ca cầu được giai nhân, ca ca nhất định không quên đại ân của muội!" Tư Đồ Thiên Hữu hơi chút tưởng tượng, đích thật là, Vương Tử cùng Đông Phương Dã và Tây Môn Lưu Vân nhắc lên quan hệ, không giống như nữ tử thường lui tới, cấp chút linh thạch là xong, nghe Tư Đồ Tô Tô nói như vậy, nhất thời sốt ruột tiến lên giữ bả vai Tư Đồ Tô Tô thúc giục nói.

"Ca ca đừng vội, để muội ngắm lại, người là thân ca ca của ta, ca ca thật vất vả mới gặp được nữ tử thật lòng tâm yêu thích, muội muội như thế nào sẽ khoanh tay đứng nhìn a!" Trên mặt Tư Đồ Tô Tô nhu thuận cười, trong lòng hèn mọn.

"Hào hảo! Thật tình thích, thật tình thích! Ha ha, ha ha..." Tư Đồ Thiên Hữu sừng sốt, lập tức si ngốc nở nụ cười, trên mặt còn có từng đạo vết máu khô, sấn lên khuôn mặt vốn ám hoàng sắc càng thêm ghê tởm.

Tư Đồ Tô Tô không dấu vết né tránh tay Tư Đồ Thiên Hữu, ánh mắt lóe ra tinh quang, trong lòng nhanh chóng tính toán.

"Vương Tử!" Vương Tử đang muốn rời khỏi trà lâu liền bị thanh âm phía sau gọi lại, quay đầu nhìn lên đúng là Tề Tiểu Trần cùng tên khất cái đang chạy vội xuống.

Tên khất cái đã thay đổi một thân y phục bạch y sạch sẽ, tóc tẩy rửa, chỉ thời gian dài dinh dưỡng không đầy đủ khiến cho tóc hần thoát nhìn khô xơ, không buộc mà để rối tung ở sau người, thân hình gầy yếu, vội vàng chạy hướng Vương Tử, con người hồng mã nào nhìn Vương Tử, sợ Vương Tử đi mất, thờ gấp đứng trước mặt Vương Tử, đôi tay trắng nõn ngoài dự đoán lộ ra ngoài tay áo, kỳ quái là trên mặt hần vẫn bị đồ vật gì đó vẽ loạn, nhìn không rõ khuôn mặt.

"Đi thôi." Vương Tử liếc mắt một cái, chỉ nói.

"Ân!" Tên khất cái gật đầu thật mạnh, đi theo phía sau Vương Tử phía sau.

"Uy uy người còn không nói cho ta biết tên người là gì!" Tề Tiểu Trần bắt đầu đi theo kịp nói, tên khất cái này thật đúng là kỳ quái, vừa rồi hần(TTT) có nhìn đến diện mạo hần, thế nhưng cũng là mỹ thiếu niên yêu nghiệt, chỉ tiếc còn chưa nhìn kỹ đã bị bùn đất không biết lấy ra từ nơi nào che khuất.

(TTT:Tề Tiểu Trần)

"... Không có" tên khất cái dùng một chút nói.

"...Không có tên?" Tề Tiểu Trần kỳ quái hỏi lại, như thế nào lại không có tên a.

"Vậy ta xưng hô với người như thế nào, cũng không thể gọi người là tiểu khất cái đi?" Tề Tiểu Trần bắt đầu đi nói.

"..." Tên khất cái không lên tiếng, yên lặng theo sát phía sau Vương Tử.

"Ta liền kêu người là Xích Đồng đi, dù sao người cũng có một đôi mắt màu đỏ, ha ha..." Tề Tiểu Trần nghĩ nghĩ tự có mục đích bản thân cấp cho tên khất cái một cái tên, chỉ là không chú ý tới lời của hần vừa nói xong, thân thể tên khất cái kia đỏ, đôi mắt hồng mã nào ám sẫm.

Báo danh rất nhanh, trên cơ bản đoàn người vừa tới liền trực tiếp đăng ký tinh tức thân phận, cự tuyệt Tây Môn Lưu Vân mời, đoàn người Vương Tử về tới phủ trạch ở Đông thành của Tây Môn Lưu Vân, chỉ là lần này trở về có thêm tên khất cái.

Cơm trưa là Vệ Tử Khiêm có ý đưa thực đơn xuống phòng bếp, tuy rằng so với Vệ Tử Khiêm tự làm kém hơn rất nhiều, nhưng đã là mỹ thực Tu Chân giới khó gặp, đầu bếp Tây Môn phủ ôm thực đơn Vệ Tử Khiêm đưa cảm động đến rơi nước mắt, Vệ Tử Khiêm không biết rằng thời điểm hần ở Tây Môn phủ đã nhắc lên một hồi cách mạng đồ ăn, hiện tại chỉ cần Vệ Tử Khiêm phân phó phòng bếp làm cơm đều chấp hành nghiêm chỉnh, hơn nữa nhiệt tình tăng vọt a!

Trên bàn cơm, mấy người đều tự dùng cơm, tên khất cái có chút câu nệ ngồi ở một bên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào một đồng mỹ thực cơ hồ chưa thấy qua, trong miệng cuồng lưu nước miếng lại thủy chung không dám động đũa.

"Uy tiểu tử, lúc ăn cơm liền ăn cơm a, thất thần làm gì!" Vệ Tử Sở miết liếc mắt tên khất cái một cái nói.

"Nhanh ăn đi, nếu đi theo Vương Tử, như thế nào sẽ để người chịu đói." Vệ Tử Khiêm cũng cười nói, cầm đôi đũa đưa cho tên khất cái.

Tên khất cái ngẩn người, đưa tay tiếp nhận đôi đũa, mở to hồng mâu nhìn chăm chăm Vệ Tử Khiêm, lại nhìn nhìn Vệ Tử Sở, tựa hồ suy tư về cái gì, theo thứ tự nhìn Mộ Thiên Công tao nhã dùng cơm cùng Lý Chiến trầm mặc không lên tiếng.

"Ừng ục..." Một tiếng kêu đột ngột vang lên, tên khất cái ngẩn người, sau mới phát hiện được thanh âm này là từ trong bụng của mình truyền tới, phút chốc trong hồng mâu xấu hổ, hai má hơi hơi phồng hồng.

"Ha hả, nhanh ăn đi, không ăn hết một đĩa này thì không được đi theo Vương Tử điện hạ!" Vệ Tử Sở cười, cầm một đĩa thịt gà để trước mặt tên khát cái, hù dọa hấn nói.

"Ta... Ăn..." Tên khát cái vừa nghe, nhất thời để đĩa xuống, trực tiếp dùng tay cầm miếng thịt gà lên cắn một miếng to, tựa hồ Vệ Tử Sở uy hiếp thực hữu dụng.

Vệ Tử Sở nhún nhún vai tiếp tục ăn. Vệ Tử Sở lục tục bưng mấy đĩa đồ ăn trên bàn đặt trước mặt tên khát cái ý bảo hấn ăn, tên khát cái cũng không ngẩng đầu lên, chỉ liên tiếp ăn, mấy người Vương Tử đã sớm dừng đĩa, trên bàn cơm chỉ có thanh âm tên khát cái từng ngậm từng ngậm nhấm nuốt, thẳng đến khi tên khát cái không ăn nổi nữa, động tác nhấm nuốt chậm lại.

"Ta nói, ăn no cũng đừng ăn, muốn căng chết a!" Vệ Tử Sở vỗ vỗ đầu tên khát cái, không biết nói gì.

"..." Tên khát cái ngẩng đầu, nửa bên mặt đều dính dầu mỡ, hồng mâu thẳng tấp nhìn về phía Vương Tử, giống như đang nói "ta chưa ăn xong, có thể đi theo ngươi hay không?"

"Được rồi, Vương Tử điện hạ sẽ không đuổi ngươi đi..." Khoé miệng Vệ Tử Sở co rút, bắt đắc dĩ nói.

Tên khát cái nhìn Vệ Tử Sở, suy tư hai giây mới thật sự dừng lại, lấy khăn bông lau khô dầu mỡ dính trên mặt cùng trên tay, sờ sờ bụng ngồi ở một bên.

Buổi chiều, Vệ Tử Sở luyện kiếm, Vệ Tử Khiêm, Mộ Thiên Công cùng Lý Chiến đang nhìn bộ sách Vương Tử lấy ra từ trong xích lĩnh, ngẫu nhiên Lý Chiến sẽ cùng Vệ Tử Sở đối chiến một chút, Vương Tử cầm giấy bút, không ngừng vẽ tranh tính toán theo công thức trận pháp, không có bộ sách trận pháp, Vương Tử phải thử trận pháp truyền lưu đã lâu ở Hoa Hạ chuyển biến thành linh trận, chỉ là thất bại nhiều lần.

Hôm nay có thành viên mới, tên khát cái vẫn không nhúc nhích ngồi ngoài bậc thang chính sảnh, tay chống cằm nhìn mấy người đang bận rộn, ánh mắt không e dè đảo qua mấy người, trừ bỏ Vệ Tử Sở ngẫu nhiên quay đầu đến trừng mắt hấn một cái, người khác cũng không để ý tới.

Thẳng đến buổi tối, cơm chiều qua đi, mấy người ngồi dưới tàng cây hoa quế nghỉ tạm, câu được câu không trò chuyện.

"Uy uy! Ta nói tiểu tử ngươi sao lại thế này a, nhìn chăm chăm mấy người chúng ta cả buổi trưa, tiểu gia biết tiểu gia trưởng thành ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, tiêu sái anh tuấn, tuấn mỹ vô trù, khí vũ hiên ngang, uy phong lẫm liệt, đây đã là bí mật mọi người đều biết, tiểu tử ngươi biết ở trong lòng thì tốt rồi, nhìn chăm chăm là có ý gì a?" Vệ Tử Sở không chịu nổi ánh mắt chói lọi của tên khát cái nói.

Nói thật, mặc kệ là mấy người Vệ Tử Sở ở bên ngoài hay nơi khác, ở trong đám người là trăm triệu không có người nào dám hoặc không biết xấu hổ nhìn chăm chăm, cho dù có một ít nữ nhân điên cuồng cũng chỉ xấu hổ e lệ nhìn vài lần thôi, cổ tình tên khát cái hôm nay, không nháy mắt nhìn chăm chăm mấy người, thậm chí còn cố tình lấy hồng mâu có chút quỷ dị nhìn chăm chăm ánh mắt mấy người, hấn không nên tự tin mấy người dưới con nóng giận sẽ không dám đảo ánh mắt của hấn a?

"Ta muốn...Xem..." Lại nghe tên khát cái nói.

"Hắc? Ngươi muốn nhìn liên nhìn a! Nhìn bản tiểu gia là phải trả phí ngươi không biết không?" Vệ Tử Sở bị tức nổi nộ cười, đầu óc tiểu tử cấu tạo tuyệt không giống người người bình.

"Không...Biết."

"... Lại cho cơ hội một lần, nói vì cái gì nhìn chăm chăm tiểu gia." Khoé miệng Vệ Tử Sở co rút, hỗn đản này là không biết hay là "không, biết", nhìn cặp hồng mâu không tự giác kia, hấn cũng không nhịn được muốn móc xuống a!

"Ta...Thấy không rõ..., xem không hiểu, các ngươi..." Lần này tên khát cái mi suy tư trong chốc lát nói, có thể nghe ra được hấn cố gắng làm cho tốc độ từ ngữ của mình nhanh hơn một chút, đồng thời biểu đạt rõ ràng ý tứ chính mình.

Vừa dứt lời, mấy người đều không tự chủ được nhìn về phía tên khát cái, bọn họ sợ dĩ mang tên khát cái này trở về cũng bởi vì một câu nói đột ngột của hấn hôm nay trong trà lâu, hiện tại hấn lại lần thứ hai nói lên, không thể không khiến bọn họ nghi hoặc.

"Ha hả ~ngươi nói vì cái gì muốn xem chúng ta, xem hiểu chúng ta?" Mộ Thiên Công ha hả cười, tựa hồ cảm thấy thực hứng thú hỏi.

"Bởi vì, phải giúp... Vương. Tử..." Lúc này đây tên khát cái thực khẳng định nói.

"Ha hả ~giúp tiểu Tử Tử? Ngươi có năng lực gì có thể giúp tiểu Tử Tử?" Mộ Thiên Công buồn cười truy vấn.

"Ta, ta sẽ...Cố gắng... Thấy rõ ràng, ta...Sẽ, thấy rõ !" Tên khát cái sốt ruột nói, nê hà thời gian đã lâu hấn không nói lời nào, cơ hồ đã quên cách nói chuyện, càng sốt ruột càng nói lắp bắp.

"Thấy rõ cái gì?" Lý Chiến đột nhiên hỏi.

"...Vương Tử, có, gặp nguy hiểm..." Chỉ thấy mi tâm tên khát cái hung hăng nhíu lại, vuron tay dùng sức nắm chặt tóc dài, tựa hồ thực cố gắng nghĩ cái gì.

"Cái gì? Có nguy hiểm gì?" Vệ Tử Sở vừa nghe nhất thời truy vấn, Vệ Tử Khiêm cũng khẩn trương nhìn chăm chăm tên khát cái, mặc kệ có phải thật sự

hay không, tin tức như thế đã đủ làm cho bọn họ coi trọng.

"Rất lợi hại, lão nhân...Ba người...Ta, ta thấy không rõ..." Tên khất cái nói đứt quãng, giọng điệu đứt quãng tựa hồ hỗn loạn thống khổ, hai tay nắm tóc càng chặt, không ít tóc đã bị hất túm lên.

"Ba lão nhân gì? Người đang nói cái gì?" Vệ Từ Sở sốt ruột hỏi, sao lại nói một nửa.

"Dừng lại." Thanh âm Vương Từ bình thản lại lộ ra trong trẻo lạnh lùng vang lên, đưa tay cầm cổ tay tên khất cái nổi gân xanh, vận khởi linh khí tiến lên vào kinh mạch hắn.

Hai tay tên khất cái nắm chặt dần dần buông ra, hô hấp cũng dần dần vững vàng, vì cúi đầu nên không ai thấy trong ánh mắt, xích đồng cơ hồ muốn bốc cháy dần dần rút nhiệt đi, khôi phục bộ dáng mã não trong sáng.

Vương Từ buông tay ra, tên khất cái kia cũng ngẩng đầu, rõ ràng nhìn đến làn da vốn trắng nõn hiện tại trắng bệch một mảnh, ần ần lộ ra màu xanh.

Mấy người Vệ Từ Khiêm nghi hoặc nhìn tên khất cái, hắn biểu hiện khác thường còn có lời nói không thể hiểu được, đều làm cho bọn họ có loại dự cảm không tốt, hắn ở trong lòng bọn họ hạ một loại hạt giống bất an, lại không như bọn họ mong muốn mà vạch trần đáp án, mà lúc đáp án vạch trần...Bọn họ phải có đầy đủ năng lực đối mặt.

"Ta..." Tên khất cái có chút ảo não cắn cắn môi, nghĩ muốn giải thích nhưng không biết nói như thế nào.

"..." mấy người cũng không biết nói gì, dù sao xem tình huống của hắn cũng không thể buộc hắn nói, năng lực của hắn hiển nhiên cùng lời tiên đoán có liên quan, tuy rằng không biết năng lực lời tiên đoán vận tác như thế nào, nhưng thực hiện nhiên vừa rồi nếu Vương Từ không ngăn cản, hậu quả hắn chỉ sợ sẽ không xong. Lời tiên đoán...Mấy người không tự chủ được nhìn về phía Vương Từ, vậy cái gọi là nguy hiểm đâu?

"Người tên là gì?" Vương Từ giống như không có để ý đến chuyện chính mình gặp nguy hiểm, ngược lại hỏi tên khất cái.

"... Hường, Phàm." Tên khất cái dừng một chút, hồng mâu bình tĩnh nhìn Vương Từ, môi giật giật nói.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 75: Ta Sẽ Cùng Người

"Hắc! Có tên a." Vệ Từ Sở nói.

"Hường Phàm, người đi nghỉ ngơi." Lại nghe Vương Từ nói.

"Được." Tên khất cái tên Hường Phàm gật đầu nói, tùy cơ đứng dậy trở về phòng được an bài trước đó.

"..." Mấy người không biết nói gì, trong lòng mấy người Vệ Từ Khiêm suy đoán lại không tìm được chút manh mối nào, Vương Từ không biết nên nói như thế nào, ánh mắt Hường Phàm từ nhỏ liền có năng lực tiên đoán, thời điểm lần đầu tiên gặp mặt nàng thấy liền biết, chỉ là, mệnh cách của nàng ngay từ đầu chính là nghịch thiên, cho dù năm đó mới sinh ra, ngay cả Thiên Mệnh giả trong gia tộc cũng vô pháp biết được, huống chi nàng sau lại đại nạn không chết ngược lại xuyên qua trùng sinh.

"Chỉ cần nàng tồn tại, sẽ mang đến thương tổn cho người bên cạnh..."

"Cho dù vận dụng toàn bộ lực lượng gia tộc cũng vô pháp thay đổi mệnh cách của nàng...Nhất định một đời cô độc..."

"Phải đuổi đi...Hiện tại không có trí nhớ cũng không có năng lực trưởng thành...Đuổi đi là biện pháp tốt nhất..."

Đây là gia tộc tiên đoán cho nàng, năm đó nàng bị đuổi đi mà không bị giết chết không bởi vì nguyên nhân khác, chính là bởi vì cho dù gia tộc khổng lồ như vậy, cũng không giết được nàng.

Mặc kệ nàng có nguyện ý thừa nhận hay không, gia tộc kia cũng có chút nói đúng, trên cái thế giới này có lẽ trừ bỏ chính nàng, không ai có thể làm cho nàng chết.

Thiên Mệnh giả có năng lực đoán trước tương lai cùng tu vi bản thân có liên hệ thật lớn, Thiên Mệnh giả là người trời cao lựa chọn, hàng nghìn hàng vạn người tu chân có lẽ không đến năm người, Thiên Mệnh giả mới nhận chức ra đời, thì Thiên Mệnh giả đời trước nhất định sẽ rời đi, mà trùng hợp chính là, Vương Từ vừa vận gặp qua Thiên Mệnh giả, chính hắn nói nhẹ nhàng băng qua mấy câu, liền khiến nàng nàng lang bạc kỳ hồ cả đời.

Thiên Mệnh giả có thể nhìn thấu, đoán trước tương lai, không sai chút nào, truyền thuyết Thiên Mệnh giả mượn đôi mắt trời cao, bởi vậy không có tư cách có được hai mắt của mình, nên Thiên Mệnh giả nói trắng ra đều là người mù, cũng có truyền thuyết, trong Thiên Mệnh giả có một người duy nhất được trời cao cho phép có được đôi mắt người, một người duy nhất có được mà không bị thể nhân biết đến năng lực thần bí-Quý Đồng Thiên Mệnh giả.

"Vương Tử, Vương Tử..."

Vương Tử từ trong lối suy nghĩ của chính mình phục hồi lại tinh thần, nghe Vệ Tử Khiêm từng tiếng gọi nàng, Vương Tử nâng mắt, thấy hai mắt Vệ Tử Khiêm ôn nhuận tâm đầy lo lắng, gấp nàng hoàn hồn mới dần dần thả lỏng xuống dưới.

"Ta sẽ cùng với ngươi." Lý Chiến trầm giọng nói, ung mâu tập trung nhìn Vương Tử, trong lời nói ngắn gọn, lại giống như lời tuyên thệ, ở trong đêm đen yên tĩnh như đao khắc vào trong lòng Vương Tử, Lý Chiến, là một người hành động vĩnh viễn lớn hơn hứa hẹn...

"Tiểu Tử Tử, Thiên Công cũng sẽ ngà" Mộ Thiên Công yêu đã cười mở nham, đôi mắt Mộ Thiên Công thật sự rất đẹp, nhìn đến ánh mắt kia, liền giống như thấy được hoa dẫn hồn dưới địa ngục, diêm dúa lắng lơ làm cho người cam nguyện sa đọa, nhưng không biết giờ phút này, quang hoa trong phương màu Mộ Thiên Công dài nhỏ lưu chuyển, đầy sao trời rơi vào con ngươi tối đen, không thấy một tia yêu dã, mà tinh khiết trong sáng như vậy...

"Vương Tử điện hạ, ta cũng sẽ!" Vệ Tử Sở nói tiếp, từ một trận chiến quỷ tu ở Hoa Hạ, Vương Tử đã trở thành người hấn nguyện ý đồng sinh cộng tử, có lẽ sớm hơn? Khi thấy được bóng dáng màu đen ngày càng tới gần trên sơn đạo mờ mịt đầy tuyết? Khi thấy được dung mạo lộ ra ngoài hắc bào khiến hấn sợ hãi than? Là lúc vọng tiến vào đôi mắt màu trầm như đêm đen, hay là khi đôi mắt nàng sáng như sao? Nói không nên lời là vì cái gì, chỉ chấp nhất đơn thuần, liền giống như lời hấn nói, Vương Tử là điện hạ của hấn, hấn nguyện ý lấy sinh mệnh đại giới làm kỳ sĩ cho nàng.

"... Điện hạ, ta cũng sẽ." Vệ Tử Khiêm còn chưa nói gì, lại nở nụ cười trước, cười vô cùng ôn nhuận, vô cùng ấm áp... Vệ Tử Khiêm, nam tử như trích tiên, tâm vốn không chứa gì, lại gặp được Vương Tử liền nhiễm lên nham sắc vĩnh viễn không thể xóa bỏ, sớm phát hiện tâm ý chính mình, ở lúc nhận truyền thừa Vệ gia hấn đã đem sinh mạng đánh cược vì Vương Tử, Tu Chân giới là nơi Vương Tử phải tới, hấn cũng muốn bồi nàng? Cho dù Vương Tử vĩnh viễn không biết tâm tư của hấn thì đã sao? Con đường tương lai, Bích Lạc, Hoàng Tuyền, Vương Tử sinh, hấn sinh, Vương Tử chết, hấn nhất định sẽ không sống lâu thêm một khắc.

Vương Tử mím môi, đồng tử co rút lại một chút, ánh mắt dần dần xoáy sâu, vì cái gì cảm giác được trái tim mở ra một lỗ hổng, có người nào đó cơ hội mạnh mẽ đi vào, thực ấm áp...

Vừa rồi, là nàng không cẩn thận phóng xuất ra hơi thở áp lực sao? Là bởi vì trong tiềm thức nàng vẫn không có biện pháp quên đi lời tiên đoán kiếp trước chết tiết kia sao? Đây là bằng hữu sao? Nàng cũng có tư cách, có năng lực có được, bằng hữu đồng sinh cộng tử sao...

Trong đầu Vương Tử cho tới bây giờ luôn bình tĩnh hiện tại lại không biết đang suy nghĩ gì, vì cái gì mũi có chút cay? Cảm giác xa lạ như vậy cho tới bây giờ ở thời khắc Vương Tử thanh tĩnh đều chưa từng xuất hiện, nàng nên giải thích như thế nào là nàng thật sự không có việc gì, trên thế giới này, có chuyện nàng làm chưa xong, hiện tại cũng có người nàng vướng bận, sao nàng có thể để cho chính mình gặp nguy hiểm, như thế nào sẽ chết...

Suy nghĩ lung tung, ánh mắt Vương Tử chớp nhẹ, nở nụ cười, tuy rằng khoé môi gọi lên một độ cung nhỏ, độ cung nhỏ bé cơ hồ nhìn không tới, nhưng mặt mày không gọn sóng trong phút chốc vỡ vụn thành sao trời sáng lạn.

Mà bốn người vốn gắt gao nhìn chăm chú vào Vương Tử, giờ phút này thật sự choáng váng, Vương Tử nở nụ cười... Đây là hy vọng xa vời mà bọn hấn ảo tưởng qua vô số lần đều chưa từng chân chính thực hiện được... Hiện tại, thanh phong gió nhẹ, hoa quế phiêu hương, cảnh lá rào rạt, thật sự đủ rồi, đủ để bọn họ trân quý cả đời...

Ngày hôm sau, thời điểm Vương Tử đi vào chính sảnh, chỉ có mình Vệ Tử Khiêm chuẩn bị bữa sáng, bên cạnh là Hường Phàm chống cằm ngồi trên bậc thang nhìn không chuyển mắt, ánh mắt nhìn chăm chăm một chỗ thật lâu bất động, nhìn đến Vương Tử đi đến, liền đứng dậy chạy tới bên người Vương Tử, khoe miệng tươi cười thật lớn, chỉ là trên mặt vẫn đang bối loạn thứ gì đó.

"Vương, Tử" Hường Phàm kêu.

"Àn." Vương Tử gật gật đầu.

"Ta, có thể thấy... Rất nhiều, trừ bỏ, ngươi... ta xem, không rõ." Hường Phàm đột nhiên nói, việc giải thích như thế nào với Vương Tử, hấn suy nghĩ cả đêm.

"Vệ Tử Khiêm... Bọn họ, với ngươi, có liên quan, quan hệ... Cũng, không thấy rõ." Hường Phàm nói xong, hồng mâu không nháy mắt nhìn Vương Tử, chờ đợi Vương Tử trả lời, nàng nghe hiểu được hấn giải thích không?

"Ngô, không cần nhìn nữa." Vương Tử gật đầu, tỏ vẻ hiểu được, thuận tiện dặn dò, Hường Phàm ý là hấn nhìn không nhìn thấy được quỹ tích tương lai của nàng, mà mệnh cách bốn người Vệ Tử Khiêm cùng Vương Tử có ràng buộc nên cũng không có biện pháp thấy rõ ràng.

"Không, ta... Có thể!" Hường Phàm vừa nghe nhất thời sốt ruột nói, hấn nhất định có thể thấy rõ ràng, Vương Tử là người đầu tiên hấn nguyện ý cứu nàng, cũng là người đầu tiên trong mắt không có tạp niệm, phụ thân nói qua, cuộc đời Quý Đồng Thiên Mệnh giả chỉ vì một người mà sinh, cho dù phụ thân đau hấn như trân bảo, cũng muốn tuân hoàn thiên mệnh... Hấn không biết người hấn chờ là ai, hiện tại cũng không muốn đợi...

Mệnh cách Vương Tử kỳ lạ, hấn căn bản không hiểu thấu đáo, năng lực của hấn bây giờ còn quá yếu, Quý Đồng Thiên Mệnh giả trưởng thành tới hai mươi tuổi, hấn căn bản không thể chủ đạo, chỉ là hấn thật sự không muốn đợi, hiện tại Vương Tử cảm thấy được hấn không đủ tin tưởng sao? Điều này sao có thể, Hường Phàm càng nghĩ càng sốt ruột, càng sốt ruột lại càng không biểu đạt được, trên đầu nhất thời toát ra từng giọt mồ hôi.

"Hương Phàm, ta sẽ không chết, sẽ không." Lại nghe thanh âm Vương Tử kiên định trong trẻo lạnh lùng giống như ma chủ nhẹ nhàng từng đợt từng đợt tiến vào trong lòng Hương Phàm, hồng mâu Hương Phàm bình tĩnh nhìn Vương Tử, chỉ là...Hắn rõ ràng đã nhìn thấy nàng sẽ gặp nguy hiểm.

"Cho dù là người nhìn đến, ta cũng có thể thay đổi." Vương Tử nhìn Hương Phàm nói, mặc mâu nhìn thẳng vào ánh mắt Hương Phàm.

"...Được, ha ha..." Hương Phàm dừng một lát, vui vẻ nở nụ cười, phụ thân, hắn nghĩ hắn biết người kia, không ai có thể ở trong mắt Quỷ Đồng Thiên Mệnh giả che dấu sự tình, mà Vương Tử, là một người duy nhất hắn không nhìn rõ được, có phải mang ý nghĩa là, cho dù là thiên mệnh, cũng vô pháp ngăn cản Vương Tử.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.